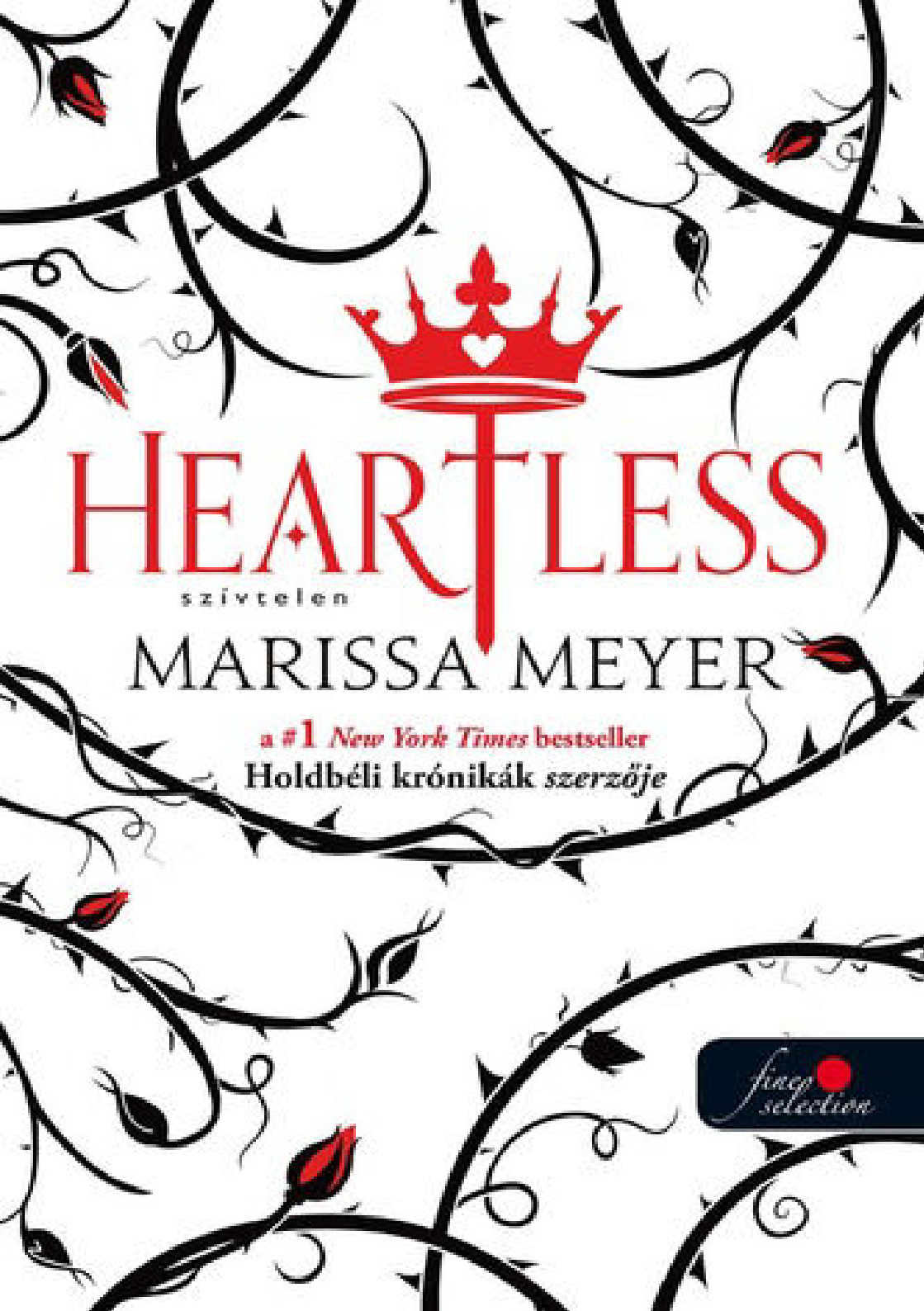
HEARTLESS
szívtelen
MARISSA MEYER
a #1 New York Times bestseller
Holdbéli krónikák szerzője
fiery selection

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

Írta: Marissa Meyer
A mű eredeti címe: Heartless

A művet eredetileg kiadta:
Feiwel and Friends Books, an imprint of Macmillan, 2016.
Text Copyright © 2016 by Marissa Meyer
Published by arrangement with Jill Grinberg Literary Management LLC. All rights reserved.
First published by Feiwel and Friends Books, an imprint of Macmillan.

Cover art and design by Rich Deas

Fordította: Szabó Krisztina
A szöveget gondozta: Sándor Anna

A sorozatterv, annak elemei és az olvasókhoz szóló üzenet a borítóbelsőn Katona Ildikó munkája.
© Katona Ildikó, 2014

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 457 252 7

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2018-ban
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: Katona Ildikó

Műszaki szerkesztők: Zsibrita László, Gerencsér Gábor
Korrektorok: Deák Dóri, Gera Zsuzsa
Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Anyának

A Szív Királynőt
a féktelen szenvedély megtestesüléseként képzeltem el
– aki maga a vak és céltalan Düh.
– LEWIS CARROLL –

1. FEJEZET

HÁROM ÍNYCSIKLANDOZÓ CITROMOS PITE csillogott Catherine előtt. Kezét konyharuhába tekerve benyúlt a sütőbe, majd a karját és az arcát megcsapó hőségre ügyet sem vetve kiemelte a tepsit a kemencéből. A piték napsugárszínű tölteléke úgy remegett, mintha a sütemények boldogok lennének, hogy végre kiszabadulhatnak a kőüregből.

Cath olyan tisztelettel tartotta a tepsit, amivel más csak a Király koronáját illetné. Végiglépkedett a konyhakövön, és le sem vette a szemét a pitékről, amíg a tepsi széle kellemes koppanással az asztalhoz nem ért. A piték egy pillanatra megremegtek, majd tökéletesen és csillogóan megállapodtak.

Cath félretette a konyharuhákat, és válogatni kezdett a pergamenre szórt kunkori, cukrozott citromhéjak között, amiket aztán rózsabimbókat formázva helyezett el a forró piték tetején. Az édes citrus és a vajas, ropogós pitetészta illata csiklandozta az orrát.

Hátralépett, hogy megcsodálja a művét.

Az egész délelőttje ráment a piték elkészítésére, öt órát töltött a vaj, a cukor és a liszt kimérésével, a tészta összeállításával, gyúrásával és kinyújtásával, valamint a tojássárgája és a citromlé felverésével, főzésével és szűrésével, hogy sűrű, krémes, boglárkaszínű tölteléket kapjon. Mázzal vonta be a pitetésztát, és olyan gonddal formázta a szélét, mintha csipketerítővel dolgozott volna. Felforralta és kandírozta a vékony citrom héjcsíkokat, és porrá őrölte a kristályos cukrot, hogy legyen mivel díszíteni a pitéket. Legszívesebben most azonnal

meghintette volna a szélüket, de nem tette. Először ki kellett hűlniük, különben a cukor csúnya foltokba állt volna össze.

Ezek a piték testesítettek meg mindent, amit Cath a konyhapolcon álló rongyos szakácskönyvekből tanult. Egyetlen elhamarkodott pillanat, óvatlan mozdulat vagy elhibázott alapanyag sem ronthatta el a piteformákat kitöltő süteményeket. Minden egyes lépést a lehető leggondosabban hajtott végre. Szíve minden szeretetét beléjük sütötte.

Hosszasan tanulmányozta őket: minden egyes centimétert, a tészta szélének összes hullámát és minden fényesen csillogó felületet alaposan szemügyre vett.

Végül elmosolyodott.

Három tökéletes citromos pite állt Cath előtt, és a Szív Királyságban mindenki – a dodóktól kezdve egészen a Királyig – elismeri majd, hogy ő süti a legjobb süteményeket a birodalomban. Még a saját anyja is kénytelen lenne egyetérteni.

Idegessége elpárolgott, lábujjhegyre állt, és összekulcsolt kezébe sikkantott.

– Ti vagytok az én igazi boldogságom – jelentette ki, és szélesre tárta a karját a piték fölött, mintha éppen lovaggá ütné őket. – Most menjetek, járjátok be a világot citromos tökéletességetekben, és fakasszátok mosolyra az összes szájat, aminek csak a közelébe kerültök!

– Megint az ételhez beszélsz, Catherine?

– A-a, nem csak egy egyszerű ételhez, Vigyori. – Cath hátra sem pillantott, úgy emelte fel az ujját. – Hadd mutassam meg neked a legcsodásabb citromos pitéket, amiket a Szív Királyság valaha is látott!

Csíkos farok kulcsolódott Cath jobb vállára. Baloldalt egy szőrös, bajszos fej jelent meg. Vigyori elgondolkodva dorombolt, és a hang végigrezgett Cath gerincén.

– Lenyűgöző – jegyezte meg a macska azzal a hangsúllyal, aminek hallatán Cath sosem tudta eldönteni, vajon gúnyolódik-e. – De hol a hal?

Cath lecsókolta a cukrot az ujjairól, és megrázta a fejét.

– Nincs hal.

– Nincs hal? Akkor mi értelme az egésznek?

– Az, hogy *tökéletesen* sikerültek.

Akárhányszor Cath erre gondolt, a gyomra összerándult a boldogságtól.

Vigyori eltűnt a válláról, és egyik mancsát a piték fölött tartva megjelent a konyhaasztalon. Cath előreugrott, hogy elhessegesse őt.

– Ne merészeld! A Király ünnepségére készültek, te csirkefogó!

Vigyori bajsza megrezzent.

– A Király? Már megint?

A hokedli lába csak úgy csikorgott a földön, miközben Cath odahúzta az asztalhoz, majd helyet foglalt rajta.

– Úgy gondoltam, egyet meghagyok neki, a többit pedig fel lehet szolgálni a lakomán. Olyan boldoggá teszi őfelségét, amikor sütök neki valamit. És ha a király boldog…

– Boldog az egész királyság is – ásította Vigyori, ám eszébe sem jutott eltakarni a száját, így Cath kénytelen volt grimaszolva elé tartani a kezét, nehogy a borzalmas tonhalszag elérje a pitéket.

– Egy király boldogsága nagyszerű ajánlólevél is. Csak gondolj bele, mi lenne, ha kinevezne a királyság első számú pitesütőjévé. Kígyózó sorokban állnának az emberek, hogy megkóstolhassák a pitéimet.

– Fanyarnak tűnnek.

– Mert *citromosak*.

Cath elforgatta az egyik piteformát, hogy a citromhéjból készült rózsadísz bimbója ugyanúgy álljon, mint a többin. Mindig nagyon ügyelt a díszítésre. Mary Ann azt mondta, hogy az ő süteményei még a királyi cukrászénál is szebbek.

És a ma esti ünnepség után a desszertjeit nem csupán szebbnek, hanem minden szempontból kiválóbbnak fogják tartani. Pontosan erre volt szükségük ahhoz, hogy Mary Ann-nel

megnyithassák a pékségüket. Annyi év tervezgetés után az álom végre kezdett valósággá válni.

– Idénye van ilyenkor egyáltalán a citromnak? – érdeklődött Vigyori, miközben Cath összeszedte a maradék citromhéjat, és egy vászondarabba csomagolta őket. A kertészeknek még jól jöhetett a kártevők távoltartásában.

– Nem igazán – felelte Cath magában mosolyogva.

Visszagondolt az aznap reggelre. Halovány fény szűrődött át a csipkefüggönyön. A levegőben terjengő citrusillatra ébredt.

Szívesen megtartotta volna magának a dolgot, de Vigyori hamarosan úgyis rá fog jönni. Nehéz eltitkolni, ha egyik napról a másikra fa nő az ember szobájában. Cath csodálkozott, hogy még nem terjedt el a hír, Vigyori ugyanis nagyon pletykás természetű volt. Talán lefoglalta, hogy egész délelőtt szunyókáljon. Vagy, ami még valószínűbb, a hasát vakartatta a cselédekkel.

– Egy álom az oka – vallotta be végül, miközben a piték számára kialakított szekrényhez vitte a süteményeket, hogy biztonságban kihűlhessenek.

Vigyori felült.

– Álom? – Szája széles mosolyra húzódott, fogai kivillantak. – Mesélj!

– Hogy estére a fél királyság tudjon róla? Még mit nem! Álmodtam valamit, és mire felébredtem, citromfa nőtt a hálószobámban. Ennél többet nem kell tudnod.

Határozottan becsukta a szekrény ajtaját, elejét véve ezzel a további kérdezősködésnek, valamint annak is, hogy neki járjon el a szája.

Igazság szerint azóta kísértette az álom, hogy felébredt, és egyre csak kínozta. Szeretett volna beszélni róla, majdnem annyira, mint jó mélyen magába zárni, és senkivel meg nem osztani.

Ködös, gyönyörű álom volt, benne egy ködös, gyönyörű fiúval. Tetőtől talpig feketébe öltözve állt egy citromfákkal teli gyümölcsösben, és Cathnek meggyőződése volt, hogy a fiúnál van valami, ami a valóságban őt illeti. Nem tudta pontosan,

micsoda, csak azt, hogy vissza akarja kapni, de minden egyes alkalommal, amikor közeledni próbált, a fiú egyre hátrébb és hátrébb lépett.

Libabőrös lett a háta. Még mindig hajtotta a kíváncsiság, szeretett volna utánaszaladni.

De leginkább a fiú szeme kísértette. Sárga volt és fényes, édes és fanyar. Olyan világos, mint a fáról épp lehullani készülő, érett citromok.

Cath elhessegette az emlék foszlányokat, és visszafordult Vigyorihoz.

– Mire felébredtem, az egyik faág már teljesen kitörte az ágy egyik tartóoszlopát. Persze anya kiszedette a fát a kertészekkel, még mielőtt több kárt okozott volna, de szerencsére sikerült elcsennem pár citromot.

– Csodálkoztam is, mi volt az a kalamajka ma délelőtt. – Vigyori farka nekiütődött a vágódeszkának. – Biztonságos megenni ezeket a citromokat? Ha egy álomból származnak, akkor lehet, hogy, tudod, *olyan* ennivaló.

Cath tekintete a zárt szekrényre vándorolt, a rácsos háló mögött ott lapultak a piték.

– Attól félsz, hogy a Király alacsonyabbá válik, ha megeszik egyet?

Vigyori felhorkantott.

– Pont ellenkezőleg! Attól tartok, hogy akkora leszek, mint egy ház, ha véletlenül *én* megeszek egyet. Mostanában vigyázok a vonalaimra.

Cath kuncogva az asztalra hajolt, és megvakarta a macska állát.

– Nem számit, mekkorára nősz, tökéletes vagy, Vigyori. Egyébként a citromok biztonságosak, beleharaptam az egyikbe, mielőtt elkezdtem sütni.

Cath fancsali képet vágott a savanyú gondolatra.

Vigyori dorombolni kezdett, már nem is figyelt rá. Cath a szabad tenyerébe támasztotta az arcát, Vigyori pedig mámorosan megfordult, hogy Cath a hasát simogassa.

– Egyébként akkor is hasznodat venném, ha valamilyen furcsa ételt ennél. Mindig is szerettem volna egy macska vontatta hintót.

Vigyori kinyitotta az egyik szemét, pupillája csak egy csík volt, és látszott rajta, hogy egyáltalán nem találja viccesnek a gondolatot.

– Gombolyagokat és halcsontokat lógatnék előtted, hogy mozgásban tartsalak – tette hozzá Cath.

Vigyori abbahagyta a dorombolást, hogy megszólalhasson.

– Egyáltalán nem vicces, Pinkerton kisasszony!

Cath megérintette Vigyori orrát, majd elhúzódott.

– Akár még el is tűnhetnél félig, és akkor mindenki azt gondolná: *Nocsak, nocsak*, *micsoda gyönyörű*, *termetes fej húzza azt a hintót az utcán!*

Vigyori morcosan meredt Cathre.

– Büszke macska vagyok, nem pedig haszonállat.

Duzzogva eltűnt.

– Ne legyél már ilyen sértődős! Csak viccelek.

Catherine kioldotta a kötényét, és felakasztotta a fali akasztóra. A ruháján tökéletesen és tisztán kirajzolódott a kötény formája, másutt viszont liszt és rászáradt tészta borította.

– Ja, és csak úgy búcsúzásképp mondom – csendült Vigyori hangja –, édesanyád keres.

– Mégis miért? Itt voltam lent egész nap.

– Igen, most pedig el fogsz késni. Ha nem citromos pitének öltözve akarsz megjelenni, akkor jobb, ha igyekszel.

– Elkésni? – Catherine a falon lógó kakukkos órára pillantott. Hiszen még csak kora délután volt, rengeteg idő, hogy…

Catherine pulzusa az egekbe szökött, amikor halk szuszogást hallott az órából.

– Ó! Kakukk, már megint elszundítottál? – Tenyerével megütögette az óra oldalát, mire az ajtó egy csapásra kinyílt, és megjelent a békésen szendergő piros kismadár. – Kakukk!

A madárka szárnyait sebesen mozgatva magához tért.

– Ó, a mindenit, te jóságos ég! – rikoltotta szemét a szárnya végével dörgölve. – Hány óra?

– Tőlem kérdezed, te bugyuta állat?!

Catherine elkínzott nyögéssel kirohant a konyhából, és egyenesen beleszaladt a lépcsőn álló Mary Annbe.

Cath… Catherine kisasszony! Épp azért jöttem, hogy… A márkiné…

– Tudom, tudom, a bál! Nem tudtam, hogy már ennyi az idő.

Mary Ann gyorsan tetőtől talpig végigmérte, majd megragadta a csuklóját.

– Az lesz a legjobb, ha előbb megmosakszol, és csak utána kerülsz a szeme elé, vagy még a végén mindkettőnknek a fejét véteti!

2. FEJEZET

MARY ANN ELLENŐRIZTE, HOGY A MÁRKINÉ a közelben van-e, és csak azután terelte be Cathet a szobába, és csukta be az ajtót.

A másik cseléd, Abigail, már ott volt: pontosan ugyanolyan visszafogott, fekete ruhát viselt fehér köténnyel, mint Mary Ann, és éppen egy hintalódarazsat próbált kikergetni a nyitott ablakon egy seprűvel. Minden egyes alkalommal, amikor elhibázta, az állat felnyihogott, a másik oldalra dobta a sörényét, és a plafon felé szállt.

– A sírba visznek ezek a dögök! – morogta Abigail Mary Annnek, miközben letörölte az izzadságot a homlokáról. Ezután rádöbbent, hogy Catherine is ott van, és féloldalasan pukedlizett.

Catherine megmerevedett.

– Abigail…!

Csakhogy túl későn figyelmeztette. Egy pár aprócska hintaláb dobbant Abigail főkötőjén, majd a ló visszaröppent a plafon felé.

– Te kis tenyérbe mászó póni! – visította Abigail a seprűjét lengetve.

Mary Ann összerezzent, majd behúzta Catherine-t az öltözőszobába, és becsukta az ajtót. A kézmosón már ott állt egy vízzel teli kancsó.

– Fürdőre már nincs idő, de édesanyádnak ezi ne mondjuk el – jelentette ki Mary Ann Catherine kartonruhájának hátával babrálva, miközben Cath bevizezte a mosdókesztyűt. Őrült tempóban sikálta a lisztet az arcáról. A füle mögé mégis hogy került belőle?

– Azt hittem, bemész ma a városba – szólalt meg, miközben Mary Ann lehámozta róla a ruháját és az alsóruháját.

– Voltam is, de elképesztően unalmas volt. Mindenki csak a bálról beszélt, mintha a Király nem rendezne ünnepséget minden másnap. – Mary Ann elvette a mosdókesztyűt, és addig dörgölte Cath karját, amíg ki nem pirosodott a bőre, majd rózsavizet spriccelt rá, hogy elfedje a tészta és a kemence tüzének beléivódott illatát. – Rengeteget beszéltek az új udvari bolondról is, aki ma este lép majd fel először. Jumbó azzal hencegett, hogy egyfajta beavatásként el fogja lopni a sapkáját, és összezúzza rajta a csengőket.

– Igazán gyerekes dolognak tűnik.

– Egyetértek. Jumbó igazi bubi. – Mary Ann új alsóruhát adott Catherine-re, majd leültette egy hokedlire, és fésülni kezdte sötét haját. – Viszont hallottam valami érdekeset. A varga nyugdíjba megy, és a hónap végén megüresedik az üzlete.

Elég volt egyetlen csavarás, egy tálkányi hajtű és némi viasz, és máris egy csinos konty feszült Catherine tarkójára, arcát pedig formás hullámok keretezték.

– A varga? A Fő utcán?

– Ő bizony! – Mary Ann maga felé fordította Cathet, és suttogva folytatta. – Amikor meghallottam, azonnal arra gondoltam, milyen nagyszerű hely lenne. Nekünk.

Cath szeme elkerekedett.

– Mennyei szívek, igazad van! Pont a játékbolt mellett lennénk…

– És a közeli dombon áll az a csinos fehér kápolna. Gondolj csak bele, hány esküvői tortát süthetnél!

– Ó! Csinálhatnánk egy csomó különböző fajta vargabélest a nagy megnyitóra, a varga tiszteletére. Egyszerűbbekkel kezdjük majd, lesz áfonyás és őszibarackos, de a lehetőségeknek csak a fantáziánk szab határt. Egyik nap levendulás-nektarinos, a következőn banános-karamellás, a tetején Graham-kekszmorzsával és…

– Csitt! – nevetett fel Mary Ann. – Még nem vacsoráztam.

– El kellene mennünk megnézni, nem? Még mielőtt mások is megtudják.

– Én is arra gondoltam. Talán holnap. De az édesanyád…

– Majd azt mondom neki, hogy új szalagokat veszünk. Nem lesz ellene kifogása. – Cath hintázni kezdett a talpán. – Mire megtudja, hogy cukrászdát akarunk nyitni, már bizonyítani tudjuk, milyen nagyszerű üzleti lehetőségről van szó, és akkor nem tilthatja meg.

Mary Ann mosolya kényszeredetté vált.

– Nem hiszem, hogy a rossz üzleti lehetőség miatt tiltaná meg a dolgot.

Cath elhessegette a komornája aggodalmát, bár tudta, hogy Mary Ann-nek igaza van. Az anyja sosem engedné meg, hogy az egyetlen lánya, a Sziklás Teknős-öböl örököse férfimód vállalkozásba kezdjen, főleg egy Mary Ann-féle egyszerű cseléddel. Egyébként is, a sütés cselédeknek való munka, mondaná az anyja. És gyűlölné a gondolatot, hogy Cath a saját hozományából akarja megnyitni az üzletet.

De Mary Ann-nel olyan régóta álmodoztak már erről, hogy Cath néha elfelejtette, még nem vált valóra a vágya. Süteményeinek és egyéb desszertjeinek híre már az egész királyságot bejárta, és maga a Király volt a legnagyobb rajongójuk, ami talán az egyetlen oka volt annak, hogy az anyja hajlandó volt elviselni Cath hobbiját.

– Nem számít, hogy megengedi-e – jelentette ki Cath, nem csupán Mary Ann, hanem saját maga meggyőzésére is.

Összeszorult a gyomra, ha arra gondolt, hogy az anyja dühös lesz, vagy ami még rosszabb, kitagadja ót a döntése miatt. De erre nem kerül majd sor. Legalábbis nagyon remélte.

Felszegett állal folytatta.

– Akár megengedik a szüleim, akár nem, akkor is megcsináljuk! A miénk lesz a legjobb pékség az egész Szív Királyságban! Még a Fehér Királynő is ideutazik majd, ha hírét veszi, hogy milyen ellenállhatatlan csokoládétortát és mennyeien könnyű ribizlis süteményt készítünk.

Mary Ann bizonytalanul elhúzta a száját.

– Jut eszembe – folytatta Cath –, épp most hűl három pite a szekrényben. El tudnád hozni őket ma este? Ó, viszont meg kell még hinteni őket porcukorral. Kint hagytam az asztalon. Csak egy icike-picike kell rá.

– Persze, elviszem. Milyen pite?

– Citromos.

Mary Ann arcára incselkedő mosoly kúszott.

– A fáról?

– Hát hallottál róla?

– Láttam, hogy Hortikult úr, a kertész, az ablakod alá ülteti ma reggel, és fúrta az oldalamat a kíváncsiság, hogy honnan van. Sokat le kellett vágni belőle, hogy ki tudják szedni az ágy tartóoszlopai alól, mégsem látszott rajta semmilyen sérülés.

Catherine a kezét tördelte, nem értette, miért érzi magát ilyen különösen amiatt, hogy az álmáról kell beszélnie.

– Hát, igen, onnan szereztem a citromokat, és biztos vagyok benne, hogy ennél jobb pitét még életemben nem sütöttem. Holnap reggelre az egész Szív Királyság erről fog beszélni, és tudni akarják majd, hol juthatnak hozzá a süteményeinkhez.

– Ezt a csacsiságot, Cath! – Mary Ann áthúzta a fűzőt Cath fején. – Hiszen a tavalyi juharos-barnacukros kekszek óta kérdezősködnek.

Cath felhúzta az orrát.

– Ne is mondd! Túlsütöttem őket, emlékszel? Túl ropogós lett a szélük.

– Túl keményen bírálod magadat.

– A legjobb akarok lenni.

Mary Ann Cath vállára tette a kezét.

– Az is vagy. Újraszámoltam az üzleti tervet, hozzávettem a bolt költségeit, a havi kiadásokat, az alapanyagok árát, és mindezt összevetettem a tervezett napi sütimennyiséggel és az árakkal. Ráhagytam még valamennyit, hátha valamit nem jól saccoltunk, és még így is nyereségesek lehetünk egy éven belül.

Cath a fülére szorította a kezét.

– Elrontod az egészet a számokkal meg a matematikával! Tudod, hogy az ilyesmibe a fejem is belesajdul.

Mary Ann elfintorodott, és elfordult, hogy kinyissa a ruhásszekrényt.

– Az bezzeg nem esik nehezedre, hogy az evőkanalakban megadott mennyiséget bögrére váltsd! A kettő nem sokban különbözik egymástól.

– De *igenis* különbözik, és pontosan ezért van szükségem rád ahhoz, hogy nyereséges legyen a vállalkozás! Te vagy az én briliáns, nagyon is logikus üzlettársam.

Cath szinte érezte, hogy Mary Ann a szemét forgatja.

– Ezt írásba is adhatná, Catherine kisasszony! Na most, ha jól emlékszem, akkor a fehér ruhában állapodtunk meg ma estére, igaz?

– Bármit felveszek, ami szerinted jó.

Cath elhessegette a jövendőbeli pékségük gondolatát, és a gyöngyös fülbevalójával bíbelődött.

– Szép álom volt? – kérdezte Mary Ann, miközben előhúzott egy bugyogót és egy alsószoknyát a szekrényből, majd intett Cath-nek, hogy forduljon meg, mert csak úgy tudja megigazítani a fűzőjét. – Mesélj!

Cath meglepve látta, hogy még mindig nyers tészta van a körme alatt. Piszkálni kezdte, így volt ürügye lehajtani a fejét, hogy elrejthesse a nyakán felkúszó vörösséget.

– Semmi különös – felelte a citromszínű szempárra gondolva.

Levegőért kapkodott, amikor a fűző hirtelen szorosabbá vált rajta, és belenyomódott a bordájába.

– Észreveszem, amikor hazudsz! – figyelmeztette Mary Ann.

– Jaj, jól van! Igen, jó álom volt. De hát mind varázslatos, nem?

– Fogalmam sincs. Én még sosem álmodtam olyasmit. De Abigail azt mesélte, hogy egyszer egy hatalmas, sarló alakú fényről álmodott, ott lebegett az égbolton… Aztán másnap reggel felbukkant Vigyori, a fogát kivillantva vigyorgott a levegőben, és egy kis tejért könyörgött. Ennek már sok éve, de azóta sem sikerült megszabadulnunk tőle.

Cath felnyögött.

– Nagyon szeretem Vigyorit, de azért remélem, hogy az én álmom ennél egy kicsit varázslatosabb dologra utal.

– És még ha nem is, legalább lett belőle pár citrom.

– Ez igaz. Ennyi bárkit boldoggá tehet.

Mégsem volt boldog. Cseppet sem.

– Catherine! – Az ajtó kitárult, és a márkiné bevonult: szeme tágra nyílt, arca pedig lilásvörösben játszott, hiába púderezte be nemrég. Catherine anyja folyton ideges volt. – Hát itt vagy, drágám! Mit… Még fel sem öltöztél?

– Ó, anyu, Mary Ann épp segít…

– Abigail, hagyd azt a seprűt, és gyere ide! Szükségünk van a segítségedre. Mary Ann, mi van ezen a lányon?

– Asszonyom, úgy gondoltuk, hogy a fehér ruhát veszi fel, ami…

– Határozottan nem! A vöröset. A vörös ruhát veszed fel. – Catherine anyja szélesre tárta a szekrényajtót, és elővett egy földig érő, súlyos, vörös bársonyruhát, aminek hatalmas turnűrje volt, a kivágása pedig nem sokat hagyott rejtve. – Igen, tökéletes.

– Ó, anyu! Csak azt a ruhát ne! Túl kicsi!

Catherine anyja felkapott egy fényes zöld levelet az ágyról, és a takaróra fektette a ruhát.

– Nem, nem, nem, dehogy is túl kicsi az én édes kicsi csillagomnak! Ez egy különleges este lesz, Catherine, és a legjobb formádat kell hoznod.

Cath Mary Annre pillantott, aki vállat vont.

– De hát ez csak egy bál. Miért nem…

– Csitt, gyermekem! – Az anyja keresztülsietett a szobán, és a tenyerébe vette Catherine arcát. Bár az édesanyja madárcsontú volt, kicsit sem gyengéden csípte és szorongatta meg Cath arcát. – Csodásan fogod ma érezni magad, gyönyörű kislányom! – Catherine-nek gyanús volt az, ahogyan az anyja szeme csillogott, de a márkiné hirtelen felkiáltott: – *Fordulj meg!*

Catherine felugrott, és gyorsan az ablak felé fordult.

Cath házasság révén márkinéi rangig emelkedő édesanyja mindenkire ilyen hatással volt. Általában szívélyes, kedves asszony volt, és Cath apja, a márki rajongással szerette őt, de Cath nagyon jól tudta, milyen szeszélyes az anyja. Egyik pillanatban még gügyögve beszél és boldog, a következőben pedig torkaszakadtából üvölt. Kis termete ellenére zengő hangja volt, és olyan nézése, hogy attól még egy oroszlán szíve is megrezzent.

Cath úgy hitte, mostanra hozzászokott már az anyja hangulatingadozásaihoz, de a hirtelen váltások még mindig meglepték.

– Mary Ann, húzd szorosabbra a fűzőt!

– De asszonyom, épp most…

– Szorosabbra, Mary Ann! Ez a ruha csak akkor áll jól, ha ötvenöt centis az ember dereka, de azért egyszer szeretnélek ötvencentisen látni. Sajnos az apád csontozatát örökölted, úgyhogy ügyelnünk kell, nehogy az alakod is az övét kövesse. Abigail, légy oly kedves, és hozd ide a rubinszettet az ékszerszekrényből!

– A rubinszettet? – vinnyogta Catherine, miközben Mary Ann kifűzte a fűzőjét. – De azok a fülbevalók olyan nehezek!

– Ne legyél már ilyen kis butuska! Hiszen csak egy estéről van szó. Szorosabbra!

Catherine beszippantotta az arcát, miközben Mary Ann a fűzőt húzta. Annyi levegőt fújt ki, amennyit csak tudott, és az öltözőasztala szélét markolászva igyekezett elhessegetni a szeme elől a csillagokat.

– Anya, nem kapok levegőt!

– Ez esetben remélem, hogy legközelebb kétszer is meggondolod, mielőtt repetázol a desszertből, mint ahogyan tegnap este is tetted. Ha úgy eszel, mint egy kismalac, nem fogsz tudni hölgyként felöltözni. Csoda lesz, ha rád megy ez a ruha.

– Akkor talán… felvehetném… a fehéret…

Az anyja keresztbe fonta a karját.

– Az én lányom vörösben lesz, mint egy igazi… mindegy is. Majd kihagyod ma este a vacsorát.

Cath felnyögött, miközben Mary Ann még egyszer meghúzta rajta a fűzőt. Az is elég rossz volt, hogy ki kellett bírnia ezt az öltözéket, erre még vacsorát sem kap? Mindig a felszolgált ételek érdekelték a leginkább a királyi bálokon, és egész nap egyetlen főtt tojást evett csak – annyira lefoglalta a sütés, hogy eszébe sem jutott, mennyire éhes.

Megkordult a gyomra a fűző fogságában.

– Minden rendben? – suttogta Mary Ann.

Cath bólintott, nem akarta beszédre vesztegetni az értékes levegőjét.

– Ruhát!

Catherine még vissza sem nyerte a lélegzetét, máris beletuszkolták a vörös bársonyborzalomba. Amikor a komornák végeztek, Catherine összeszedte a bátorságát, és a tükörre pillantott: megkönnyebbült, hogy bár töltött hurkaként érzi magát, a legkevésbé sem fest úgy. Az élénk szín kiemelte ajka pirosságát, fehér bőre még világosabbnak, sötét haja pedig még sötétebbnek tűnt. Amikor Abigail a kulcscsontjára fektette a hatalmas nyakláncot, a fülét díszítő gyöngyöket pedig enyhén himbálózó rubin fülbevalóra cserélte, Catherine egy pillanatra tényleg úgy érezte magát, mint a királyi udvar hölgye – ragyogó és rejtélyes volt.

– Csodálatos! – A márkiné két tenyerébe vette Cath kezét, és ismét különös, ködös tekintettel pillantott rá. – Annyira büszke vagyok rád!

Catherine a homlokát ráncolta.

– Tényleg? – kérdezte.

– Ó, ne próbálj meg még több bókot kicsalni belőlem! – csettintett az anyja a nyelvével, majd megpaskolta Catherine kézfejét, és elengedte őt.

Catherine ismét szemügyre vette a tükörképét. A titokzatosság gyorsan semmivé foszlott, és hirtelen kiszolgáltatottan érezte

magát. Sokkal jobban örült volna egy csinos, kényelmes ruhának, még akkor is, ha épp liszt borította.

– Anya, túlzásba estünk. Senki más nem öltözik majd ki ennyire.

Az anyja megmerevedett.

– Pontosan. Ki fogsz tűnni a tömegből. – Letörölt egy könnycseppet. – Mindjárt elalélok!

Bár Cath kényelmetlenül érezte magát, és több fenntartása is volt a helyzettel kapcsolatban, nem titkolhatta a mellkasában fellobbanó meleget. Az anyja hangja folyamatos nyaggatásként visszhangzott a fejében, hogy tegye le a villát, húzza ki magát, mosolyogjon, *de azért ne essen túlzásba!* Tudta, hogy az édesanyja a legjobbat akarja neki, de annyira jólesett végre dicsérő szavakat hallani tőle!

A márkiné még egy utolsó, álmodozó sóhajt hallatott, majd Abigailt magával rángatva kisietett a szobából, hogy még egyszer ránézzen Cath apjára. Amint becsukódott utána az ajtó, Cath legszívesebben az ágyra vetette volna magát, annyira lefárasztotta az anyja jelenléte, de biztos volt benne, hogy ha így tenne, azonnal látványosan szétszakadna az egyik varrás.

– Olyan nevetségesen nézek ki, mint ahogyan érzem magam?

Mary Ann a fejét rázta.

– Elbűvölő vagy – felelte.

– Nem abszurd, hogy elbűvölően festek majd egy ilyen idétlen bálon? Mindenki felfuvalkodottnak fog tartani.

Mary Ann ajkát bocsánatkérően összeszorítva válaszolt.

– Azt el kell ismernem, hogy talán egy kicsit sok a hab a tortán.

– Ó, ne mondj ilyeneket, így is farkaséhes vagyok! – Cath mocorogni kezdett a fűzőben, próbált meglazítani egy-két merevítőt, ami a bordájába vágott, de nem járt sikerrel. – Csokira van szükségem!

– Sajnálom, Cath, de kétlem, hogy akár egyetlen falat is elférne még abban a ruhában. Gyere, segítek felvenni a cipőt!

3. FEJEZET

A CEREMÓNIAMESTER FEHÉR NYÚL a mellét kidüllesztve állt a lépcső tetején, és idétlenül mosolygott, miközben Catherine apja átnyújtotta neki a nevüket és a rangjukat tartalmazó kártyát.

– Jó estét, jó estét, méltóságos uram! Milyen csodás nyakkendőt visel ma este, tökéletesen illik a hajához! Mint hóesés egy csupasz dombon, így tudnám leginkább jellemezni.

– Valóban, Nyúl úr? – kérdezte Cath apja, aki láthatóan örült a bóknak. Egy pillanatra megpaskolta a fejét, mintha csak a hízelgés jogosságát akarná bizonyítani.

A Nyúl pillantása a márkinéra vándorolt.

– Drága Lady Pinkerton, biztosíthatom, hogy még sosem volt szerencsém ilyen különleges szépséghez, ilyen magával ragadó eleganciához…

A márkiné leintette.

– Jelentsen már be végre, kikiáltó!

– Ööö, természetesen, alászolgája, hölgyem. – A kipirult Nyúl felemelt füllel a szájához emelte a trombitáját. Miközben a kis dallam bejárta a báltermet, bejelentette őket. – Megérkezett Whealagig T. Pinkerton, a Sziklás Teknős-öböl méltóságos márkija, valamint kíséretében felesége, Lady Idonia Pinkerton, a Sziklás Teknős-öböl márkinéja, és leányuk, Catherine Pinkerton kisasszony.

A márki és a márkiné levonult a lépcsőn a bálterembe, a Fehér Nyúl rózsaszínes szeme pedig Catherine-re vándorolt, és azonnal elkerekedett, amint meglátta a hatalmas vörös ruhát. Orra

megütközve moccant, de gyorsan egy újabb hízelgő mosollyal palástolta a véleményét.

– Ó, Pinkerton kisasszony, igazán… öööö… Igazán kitűnik a tömegből.

Cath megpróbálta megajándékozni egy halovány mosollyal, majd követni akarta a szüleit a lépcsőn, de amint lepillantott a bálterembe, elakadt a lélegzete, és hátrahőkölt.

Fekete-fehér tenger hullámzott előtte.

Elefántcsontszínű frakkok és ébenszínű, könyékig érő kesztyűk.

A tengericsillag színét halványan idéző kendők és hollófekete csokornyakkendők.

Sakktáblamintás nadrágok. Zebramaszkok. Fekete bársonyszoknyák ékkövekkel és jégcsapmintájú díszítéssel. Még a Káró udvaroncok egy része is fekete pikk jelet ragasztott a hasára, hogy leplezzék jellegzetesen vörös ismertetőjegyüket.

Valóban kitűnt a tömegből.

Akadt egy-két vörös folt a tömegben – egy gomblyukba tűzött rózsa vagy egy ruha hátát díszítő szalag –, de egyedül Cath viselt tetőtől talpig vöröset. Mintha a ruha nem lett volna elég, hirtelen megérezte a nyakán felkúszó pírt, ami elfutotta az arcát is. Látta, hogy megakadnak rajta a tekintetek, hallotta, ahogy élesen beszívják a levegőt, és érezte a többi emberből áradó ellenszenvet. Hát nem tudta az anyja, hogy a Király fekete-fehér bált rendez?

A felismerés mellbevágó volt.

Tökéletesen tisztában volt vele. Az anyja hullámzó fehér ruháját és az apja hozzáillő, fehér szmokingját figyelve Cath rádöbbent, hogy az anyja nagyon is tudta, miféle bálba készülnek.

Tompa trombitaszót hallott. Mellette a Fehér Nyúl megköszörülte a torkát.

– Elmondhatatlanul sajnálom, hogy siettetnem kell, Pinkerton kisasszony, de rengeteg vendég vár még bejelentésre…

Cath a mögötte kialakult sorra pillantott: több nemes is kikukucskált, hogy a szemét meresztve megbámulja őt.

Rettegés ült meg a gyomrában, de azért megemelte a szoknyáját és elindult a pingvinek és mosómedvék tömege felé.

A Szív Kastély báltermét réges-régen egy óriási rózsakvarcból faragták, a padlótól kezdve a baluszterekén át a kupolás mennyezetet tartó hatalmas tartóoszlopokig minden abból készült. A plafont a királyság különböző tájait ábrázoló freskók díszítették: a Valahol-dombság és a Sehol-erdő, a Válaszutak, a kastély és a szélrózsa minden irányában, egészen a horizontig elterülő dimbes-dombos vidék. Még a Sziklás Teknős-öböl is feltűnt a rózsakertbe vezető ajtó felett.

Cath elhaladt a terem déli oldalát díszítő hatalmas ablakok mellett: mind szív alakú, kristályüveges volt. Az egész északi falat elfoglaló lakomaasztal gyümölcsök, sajtok és édességek alatt roskadozott, közvetlenül mellette pedig a táncosokat és a zenekart elkülönítő válaszfal állt. A mennyezetet kristálycsillárok tarkították, az ezernyi kúp alakú gyertya meleg fénnyel vonta be a falakat. Cath még a lépcsőről is hallotta, ahogyan egy-két forrófejű gyertya a huzatra panaszkodik: *legyenek már olyan kedvesek*, és csukják be odalent az ajtót.

Catherine a lakomaasztalt figyelte – megnyugtató hely volt a zsúfolt bálteremben, még akkor is, ha túlságosan szűk ruhája miatt egyetlen falatot sem ehetett. Minden lépés kínszenvedés volt, hiszen szálfaegyenesen kellett állnia, a fűzője nyomta a bordáját, ráadásul még siettették is lefelé. Hálás volt, amikor a bálterem padlója végre keményen csattant a cipője sarka alatt.

– Drága Catherine kisasszony, nagyon reméltem, hogy eljön ma a bálba!

Cath hálaérzete elpárolgott. Hát persze hogy Margaret ráveti magát, pedig még két lépést sem tett az ételek felé!

Catherine boldog arckifejezést varázsolt magára.

– Ó, Margaret kisasszony! Hogy érzi magát?

Margaret Mearle, a Válaszutak grófjának lánya kiskoruk óta Catherine kebelbarátja volt. Csakhogy sajnos nem igazán kedvelték egymást.

Margaretre hatalmast csapást mért a sors: elviselhetetlenül csúf volt. Nem úgy, mint egy egyszerű hernyó, akiből idővel gyönyörű pillangó lesz, hanem úgy, hogy attól körülötte mindenki reményvesztetté vált. Margaretnek élesen kiálló álla volt, aprócska, közel ülő szeme, dús szemöldöke és széles, a legkevésbé sem elegáns válla, amelyet a rá cseppet sem illő ruhái még inkább kihangsúlyoztak. Ha nem női ruhákat visel, bizonyára gyakran fiúnak hitték volna.

Egy otromba fiúnak.

Catherine anyja gyakorta felemlegette Margaret problémás külsejét („Nem lenne olyan borzalmas, ha egy kicsit meghúzná azt a fűzőt!"), ám Catherine a grófkisasszony személyiségében sokkal több kivetnivalót talált: Margaret ugyanis már kislánykora óta meg volt róla győződve, hogy ő nagyon, *nagyon* okos és nagyon, *nagyon* tisztességes. Sokkal okosabb és tisztességesebb mindenki másnál. Ahhoz értett legjobban, hogy rámutasson, mennyivel okosabb és tisztességesebb másoknál.

Tekintve, hogy milyen közeli barátok voltak, Margaret már nagyon régen magára vállalta azt a feladatot, hogy azonnal szóljon, amennyiben Catherine valamiben nem teljesít tökéletesen. Mindezt természetesen azért, hogy segítsen rajta. Ahogyan bármely igaz barát tenné.

– Köszönöm, nagyon jól – felelte Margaret, miközben pukedliztek egymásnak –, de borzalmasan érzem magam, hogy fel kell hívnom a figyelmét a ruhája indokolatlanul vörös színére.

– Nagyon hálás vagyok, hogy megosztotta velem ezt a gondolatot – felelte Cath kényszeredett mosollyal. – Én magam is ugyanerre a következtetésre jutottam az imént.

Margaret csücsörített, és összehúzta apró szemét.

– Figyelmeztetnem kell, drága Catherine, hogy aki ilyen módon akarja felhívni magára a figyelmet, annak később élethosszig tartó fennhéjázással és hiúsággal kell számolnia.

Sokkal bölcsebb, ha hagyjuk, hogy a belsőnkből áradó szépség átragyogjon egy kevésbé csinos öltözéken, mint ha cicomával próbáljuk meg elfedni azt.

– Köszönöm a tanácsot. Mindenképpen megfontolom.

Cath visszafogta magát, és nem vetett szánakozó pillantást Margaret drapp-fekete ruhájára, amit kebelbarátnője egy kiábrándító szőrmesapkával toldott meg.

– Remélem is, hogy így lesz – bólogatott Margaret. – Mindezt tökéletesen összefoglalja a mondás: „Aki aranyhalnak született, az is marad."

Cath szája sarka megrezzent. Ez volt Margaret egy újabb csodás furcsasága: két lábon járó enciklopédiaként ontotta magából a Cath számára mindig érthetetlen bölcsességeket, és Catherine sosem tudta eldönteni, hogy vajon Margaret zöldségeket beszél, vagy ő túlságosan ostoba ahhoz, hogy megértse. Margaret természetesen biztosította volna róla, hogy az utóbbiról van szó.

Nem mintha Catherine fel akarta volna tenni neki ezt a kérdést.

– Hm. Mennyire igaz – értett egyet Catherine, és a közelben ácsorgó vendégeket nézte, hátha talál valakit, aki miatt kimentheti magát Margaret mellől, mielőtt a lány lendületbe jön. Ha egyszer rákezd, képtelenség megszökni előle.

Nem messze Szarka úr és a felesége szíverősítőt iszogatott egy szív alakú jégszobor mellett, de Catherine nem mert hozzájuk menekülni – lehet, hogy mindez csupán az ő fejében volt így, de úgy érezte, Szarkáék társaságában gyakran eltünedeztek az ékszerei.

Cath apja épp a Káró Négyest, Hetest és Nyolcast szórakoztatta. Cath pont akkor nézett rájuk, amikor az apja elért egy vicc csattanójához, mire Négyes olyan hisztérikus hahotában tört ki, hogy a hátára esett, és lábával a levegőben kalimpált. Hamarosan világossá vált, hogy egyedül képtelen lesz ismét talpra állni, úgyhogy a még mindig kuncogó Nyolcas lehajolt, és felsegítette.

Catherine felsóhajtott – sosem tudott igazán odacsapódni senkihez, ha a vicc feléről lemaradt.

Aztán ott volt Varacskos Pügmalión, Agyarvidék hercege. Cath furcsának, távolságtartónak és borzalmas beszélgetőpartnernek ismerte. Egymásba fonódott a tekintetük, és Cath meglepetten látta, hogy a férfi őt és Margaretet figyeli.

Nehéz lett volna megmondani, melyikük kapta el előbb a tekintetét.

– Keres valakit, Catherine kisasszony? – lépett közelebb Margaret (kellemetlenül közel, ami azt illeti, az állát Cath vállára támasztotta), és követte a tekintetét.

– Nem, csupán… megakadt a szemem valamin.

– Ugyan min?

– Nos… Igazán csinos az a mellény, amit a herceg ma este visel, nem gondolja? – kérdezte Cath, és igyekezett minél udvariasabban elhúzódni Margaret álla alól.

Margaret undorodva felhúzta az orrát.

– Mégis hogy figyelhetne fel bárki arra a mellényre? Amikor a hercegre nézek, csak azt látom, hogy felhúzott orral jár, bárkivel beszéljen is, mintha valami hatalmas teljesítmény lenne Agyarvidék hercegének lenni.

Cath oldalra billentett fejjel válaszolt:

– Szerintem egyszerűen csak így áll az orra.

Egyik ujjával felnyomta az orrát, hogy kipróbálja. Nem igazán *érezte* magát fennhéjázónak tőle…

Margaret elsápadt.

– Szégyelld magad, Catherine! Nem gúnyolhatsz ki mindenkit! Legalábbis társaságban nem.

– Ó! De hát nem akartam senkit sem megbántani. Csak egy kicsit disznóorrszerű. Le merném fogadni, hogy nagyszerű a szaglása. Vajon ki tudja szagolni a szarvasgombákat?

Cathnek nem kellett tovább magyarázkodnia, ugyanis valaki durván megkocogtatta a vállát.

Hátrafordult, és egy kidüllesztett mellkast takaró fekete tunikával találta szemben magát. Felemelte a fejét: a férfi

homlokráncolva nézett le rá ép szemével, a másikat szemfedő takarta, haja pedig kócosán lógott ki fehér barettsapkája alól.

Jumbó, a Kőr Felső állt ott, akit szánalomból ütöttek lovaggá, miután elvesztette a jobb szemét egy kitalálósdiban.

Cath egyre rosszabbul érezte magát. A lehető legrosszabbul kezdődött ez a bál.

– Üdvözlöm, Jumbó!

– Pinkerton kisasszony – felelte vontatottan a férfi. A lehelete forralt bortól bűzlött. Szeme Margaretre ugrott. – Mearle kisasszony.

Margaret keresztbe fonta a karját.

– Elviselhetetlenül udvariatlan dolog félbeszakítani egy beszélgetést, Jumbó!

– Azért jöttem, hogy közöljem Pinkerton kisasszonnyal, ez egy fekete-fehér bál.

Cath lehajtotta a fejét, és igyekezett alázatosnak mutatkozni, pedig minden egyes megjegyzéssel egyre kevésbé érezte magát megszégyenítve, sokkal inkább dühítette a dolog.

– Úgy tűnik, valamiféle félreértés történt.

– Szánalmasan fest – jelentette ki Jumbó.

Catherine felhúzta magát.

– Igazán nincs oka udvariatlanul beszélni!

Jumbó fújt egyet, és ismét végignézett a ruháján.

– Feleannyira sem csinos, mint hiszi, Pinkerton kisasszony. Sőt, még csak negyedannyira sem, tekintve, hogy csupán egy szemmel láthatom.

– Biztosíthatom róla, hogy nem…

– Mindenki így gondolja, csak nem fogják a szemébe mondani, mint ahogyan én teszem. De én nem félek öntől, a legkevésbé sem.

– Sosem mondtam, hogy…

– Igazából nem is kedvelem magát.

Catherine vékony vonallá préselte az ajkát, és türelmesen nagy levegőt vett.

– Igen, ezt már legutóbb is megosztotta velem, Jumbó. És azelőtt is. Sőt, azelőtt is. Ha emlékezetem nem csal, hatéves korunk és a májusfa állítása óta mondogatja, mennyire nem kedvel engem

– Igen. Pontosan. Mert így is van. – Jumbó arca elvörösödött. – Egyébként is, olyan illata van, mint egy százszorszépnek. A borzalmas, büdösekre gondolok.

– Hát persze hogy azokra – felelte Catherine. – Már csak az hiányozna, hogy bóknak véljem a szavait!

Jumbó felmordult, majd felemelte a kezét, és meghúzta Catherine egyik csigás hajfürtjét.

– Aú!

A Felső sarkon fordult, és elmasírozott, még mielőtt Catherine kitalálhatta volna, hogyan reagáljon. Később azt kívánta, bár kihasználta volna az alkalmat, hogy jó alaposan lábszáron rúgja.

– Micsoda fajankó! – jegyezte meg Margaret, miután a férfi elvonult.

– Ebben tökéletesen egyetértünk – bólintott Catherine a fejét dörzsölve, és felmerült benne a kérdés, hogy mióta időzik a bálon, és pontosan meddig lesz kénytelen maradni.

– Persze – folytatta Margaret – igazán sajnálatos, hogy adja alá a lovat.

Catherine döbbenten Margaret felé fordult.

– Nem adom!

– Ha így is gondolja, abban egyetérthetünk, hogy ebben egyet nem érthetünk – felelte Margaret. – A tanulság pedig az, hogy…

De még mielőtt Margaret találhatott volna valamilyen, a helyzethez illő nonszensz, rossz modorral kapcsolatos bölcsességet, a bálteremben trombitaszó harsant. A lépcső tetején a Fehér Nyúl orrhangon megszólalt:

– Bejelentem ő királyi felségét, a Szív Királyt!

A Fehér Nyúl ismét belefújt a trombitába, majd a hóna alá csapta a hangszert, és meghajolt. Cath a többi vendéggel együtt odafordult a Király magánlépcsőjéhez, ahol megjelent maga az

uralkodó. Az arisztokratákból álló sakktábla hullámzott a meghajlásoktól és a pukedliktől.

A Király teljes pompában jelent meg: fehér szőrmepalástban, fekete-fehér csíkos nadrágban, gyémántokkal kirakott csat díszítette fényes fehér cipőben és kezében a szívben végződő jogarral. Öltözékét a korona egészítette ki, amit rengeteg rubin, gyémánt, bársony és egy középen elhelyezkedő, szív alakú csúcsdísz ékesített.

Lenyűgöző lett volna, csakhogy a prém nyakrészén szirupféleség éktelenkedett, a pantalló összegyűrődött az egyik térdnél, és a korona – amiről Catherine mindig is úgy gondolta, túlságosan súlyos a Király aprócska fejére – csálén állt. Ráadásul a Király félbolondként vigyorgott, amikor Catherine felemelkedett a pukedliből.

És egyenesen rá vigyorgott.

Catherine megmerevedett, miközben a Király levonult a lépcsősoron. A tömeg legyezőszerűen szétnyílt, hogy elengedje, egyfajta folyosót hoztak létre, és mire Catherine észbe kaphatott volna, hogy odébb álljon, a Király már ott is állt előtte.

– Szép estét, Pinkerton kisasszony!

A férfi lábujjhegyre állt, amivel még inkább felhívta a figyelmét aprócska termetére. Legalább húsz centivel alacsonyabb volt Catherine-nél, pedig azt pletykálták, hogy különleges cipője van, ötcentis talppal.

– Szép estét, felség! Hogy szolgál az egészsége? – pukedlizett ismét Cath.

A Király nyomában járó Fehér Nyúl megköszörülte a torkát.

– Őfelsége szeretné felkérni Catherine Pinkerton kisasszonyt az első négyesre.

Cath szeme elkerekedett.

– Ó, köszönöm, felség! Igazán megtisztelő.

Catherine harmadszor is pukedlizett – ez volt a belénevelt kísérőmozdulat mindenhez, amit a Király jelenlétében mondott. Nem éppen azért, mert a férfi olyan tiszteletet parancsoló lett volna. Épp ellenkezőleg. A rózsás arcú, kerekded Király, aki

legfeljebb tizenöt évvel volt idősebb nála, hajlamos volt a lehető legszerencsétlenebb pillanatokban felkuncogni. Pontosan a tisztelet hiánya miatt viselkedett Catherine a tőle telhető legudvariasabban, ellenkező esetben ugyanis könnyedén kiment volna a fejéből, hogy a férfi az uralkodója.

A Szív Király átnyújtotta jogarát a Fehér Nyúlnak, majd kézen fogta Catherine-t, és a táncparkettre vezette. Cath azt mondogatta magának, hogy hálás lehet, amiért megmenekült Margarettől, de a Király társasága e téren nem számított jelentős előrelépésnek.

Nem, ez így nem igazságos. A Király igazán kedves volt. Egyszerű ember. *Boldog* ember, ami fontos volt, hiszen ha a király boldog, akkor boldog az egész királyság is.

Egyszerűen csak nem volt kifejezetten okos.

Amint elfoglalták az őket megillető helyet a táncparketten, Cath gyomrába rettegés költözött. A Királlyal fog táncolni. Mindenki őket fogja nézni, és mindenki azt hiszi majd, azért választotta ezt a ruhát, hogy megakadjon rajta a Király szeme.

– Csodásan fest, Pinkerton kisasszony – bókolt a Király. Leginkább a melléhez beszélt, nem pedig az arcához, és bár ez a kettejük közötti magasságkülönbség miatt volt, legkevésbé sem illetlenségből, Catherine mégis elpirult.

Miért, ó, miért nem vitatkozott az anyjával, csak most az egyszer?

– Köszönöm, felség – felelte feszülten.

– Kifejezetten szeretem a vörös színt.

– Nos… ezzel mind így vagyunk, felség.

A férfi egyetértően kuncogott, Cath pedig hálás volt, amikor felcsendült a zene, és mozogni kezdtek.

Elfordultak egymástól, hogy végigsétálhassanak a többi táncos alkotta külső sor mentén, túlságosan távol egymástól ahhoz, hogy beszélhessenek. Catherine érezte, hogy a fűző a bőrébe vág a melle alatt, és a szoknyájára simította a tenyerét, nehogy odanyúljon megigazítani.

– Milyen csodálatos bál – szólalt meg, amikor ismét a Király mellé került a sor végén. Megfogták egymás kezét. A férfié puha volt és nedves.

– Valóban így gondolja? – ragyogott fel a Király arca. – Mindig is imádtam a fekete-fehér bálokat. Annyira… annyira…

– Semlegesek? – segítette ki Catherine.

– Úgy van! – A férfi álmodozva felsóhajtott, és közben Catherine-t figyelte. – Ön mindig pontosan tudja, mi jár a fejemben, Pinkerton kisasszony.

Cath elkapta a tekintetét.

Átbújtak a következő pár kinyújtott karja alatt, és elengedték egymást, hogy megpördülhessenek Borz úr és asszonyság körül.

– Meg kell kérdeznem – szólalt meg a Király, amikor ismét megfogták egymás kezét. – Nem hozott… egészen véletlenül… valamilyen finomságot ma este?

Csillogó szemmel figyelte Catherine-t, kackiás bajsza reménytelin megrebbent.

Cath ragyogó boldogsággal emelte fel a kezét, hogy a következő pár átbújhasson alatta. Tudta, hogy a Király lábujjhegyen áll, de udvariasan nem nézett le.

– Ami azt illeti, három citromos pitét is sütöttem ma délelőtt, és a komornám biztosított róla, hogy eljuttatja őket a lakomaasztalra a bál ideje alatt. Lehet, hogy már itt is vannak.

A Király felvillanyozódott, és oldalra nézett, hogy szemügyre vehesse a hosszú, hosszú asztalt, de túlságosan messze voltak tőle ahhoz, hogy kivehessenek három picike pitét.

– Nagyszerű! – örvendezett a Király, majd elvételt pár lépést, és így Catherine kínosan egy helyben állt, amíg a férfi ismét rátalált a megfelelő ütemre.

– Remélem, ízleni fog.

A Király ismét visszafordult hozzá, és úgy rázta a fejét, mintha megszédült volna.

– Pinkerton kisasszony, ön egy igazi kincs!

Cath elfojtott egy fintort, kellemetlenül érezte magát a Király álmodozó hangja hallatán.

– Bár azt be kell vallanom, hogy ha már citromfélékről van szó, akkor a zöldcitromos pite a szívem csücske. – Megremegett a pofazacskója. – Tudja, hogy szól a mondás… A zöldcitrom a király szívének kulcsa.

Cath még soha életében nem hallott erről, de azért egyetértően bólogatott.

– Úgy van!

A Király izgatottan vigyorgott.

A tánc végére Catherine úgy érezte, mindjárt összeesik, annyira kimerítő volt túláradó boldogságot és odafigyelést mímelnie, és megkönnyebbült, amikor a Király megcsókolta a keze felett a levegőt, és megköszönte neki a táncot.

– Most megyek, megkóstolom az ínycsiklandó pitét, Pinkerton kisasszony, de remélem, megajándékoz majd az utolsó tánccal.

– Örömmel. Igazán megtisztelő.

A férfi veszettül kuncogott, miközben megigazította a koronáját, aztán elkacsázott a lakomaasztal felé.

Cath leeresztett, és nagyon örült, hogy vége az első négyesnek. Talán meg tudja győzni a szüleit, hogy hazaengedjék az utolsó tánc előtt. Bűntudatot érzett, amiért így át akarja ejteni a Királyt, hiszen annyi lányt boldoggá tenne, ha az uralkodó ilyen kitüntetett figyelemmel illetné őket.

Nem volt rossz táncpartner, inkább csak fárasztó.

Catherine úgy gondolta, némi friss levegő segítene az erőltetett mosolytól sajgó arcán, úgyhogy a terasz felé indult. De még egy tucat lépést sem tett a fekete krinolinok és fehér cilinderek tengerében, amikor a csillárok gyertyái egyszerre megremegtek és kialudtak.

4. FEJEZET

A ZENE MEGBICSAKLOTT, MAJD ELHALT. A vendégek felkiáltottak a sötétségbe boruló bálteremben.

Hallani lehetett a lélegzetvételeket, alsószoknyák zizegtek, de a teremben leginkább bizonytalan mozdulatlanság honolt. Hirtelen felszikrázott és pislákolni kezdett az egyik gyertya. Az egyik középső csillár körül spirális alakban kigyulladtak a gyertyák, hátborzongató ragyogásba vonva a kupolás mennyezetet, a vendégekre odalent pedig árnyék borult.

A megvilágított csillárról egy karika lógott lefelé, és Catherine biztos volt benne, hogy korábban nem volt ott.

A karikában egy udvari bolond ült, szemmel láthatóan olyan kényelmesen, mintha egy pamlagon heverne.

Lábára tapadó fekete nadrágját viharvert bőrcsizmájába tűrte, fekete tunikáját övvel kötötte át a derekán, és kesztyűje is sötét színű volt, nem pedig a nemesek körében kedvelt fehér. Bőre borostyánként ragyogott a gyertyafényben, szemét pedig olyan vastagon körbefestette szénnel, hogy az felért egy álarccal. Catherine első pillantásra azt hitte, hosszú haja is fekete, ám végül rádöbbent, hogy fekete sapkát visel, aminek mindhárom lelógó csúcsát egy-egy ezüstcsengettyű díszíti – bár a fiú olyan mozdulatlanul ült, hogy egyik sem csilingelt, és Catherine nem hallotta a hangjukat akkor sem, amikor kialudtak a fények.

Mikor – és *hogyan* – került oda fel?

Az idegen egy hosszú pillanatig odafent lógott, lubickolt az alatta elterülő tömeg figyelmében, és a karika lassan forogni kezdett. Catherine visszafojtotta a lélegzetét, amikor az udvari

bolond metsző tekintete megakadt, és úgy tűnt, el is időzött rajta. A fiú alig észrevehetően összehúzta a szemét, miközben szemügyre vette Cath kirívó vörös ruháját.

Cath megborzongott, és különös módon legszívesebben odaintett volna neki mintegy elismerve, hogy igen, a ruhája valóban *indokolatlanul vörös*. De mire felemelte a kezét, az udvari bolond figyelme már máshol járt.

Leeresztette hát a kezét, és kifújta a bent rekedt levegőt.

Amint a karika teljesen körbefordult, az idegen szája széle mosolyféleséget imitálva felfelé görbült. Oldalra billentette a fejét. A csengők csilingeltek.

A feszülten figyelő tömeg egy emberként mély lélegzetet vett.

– Hölgyeim! Uraim! – A bolond precízen üdvözölt mindenkit. – Mélyen tisztelt ő királyi felsége!

A Király a lábujjain hintázott, mintha csak egy kisgyerek lett volna, aki a karácsonyi vacsorára vár.

A bolond egyetlen ügyes mozdulattal álló helyzetbe szökkent. A karika lassan ismét félkört írt le. Mindenki rá figyelt, a vendégeket teljesen megbabonázta a karikát a csillárhoz rögzítő kötél nyikorgása.

– Mi a közös egy hollóban és egy íróasztalban?

A karika megállt.

Az udvari bolond szavai bejárták a báltermet. Teljessé vált a csend. Amikor az idegen ismét Catherine felé fordult, pislákoló gyertyaláng tükröződött a szemében.

Ekkor a vendégek ráébredtek, hogy találós kérdést tettek fel nekik, és sutyorogni kezdtek egymás között. Fojtottan újra és újra elmormolták a kérdést. *Mi a közös egy hollóban és egy íróasztalban?*

Senki sem szólalt meg.

Amikor egyértelművé vált, hogy senki nem is fog, az udvari bolond egyik ökölbe szorított kezét a tömeg fölé nyújtotta. Az alatta állók hátrébb léptek.

– Toll nélkül mindketten haszontalanok.

Kinyitotta ökölbe szorított kezét, és fekete-fehér papírfecnik valóságos hóvihara tört elő a tenyeréből – úgy hullottak alá, mint

a konfetti. A tömegben állók lélegzete elakadt, és hátraléptek, miközben a cetlik ide-oda pörögtek és kavarogtak a levegőben. Olyan sok volt, mintha hirtelen az egész mennyezet papírfecnivé változott volna. Minél több jelent meg, az emberek annál hangosabban sugdolóztak. Néhány férfi fejtetőre fordította a kalapját, hogy minél több levélkét begyűjthessen.

Catherine nevetve felemelte az arcát. Mintha egy meleg hóviharba került volna. Kinyújtotta oldalra a kezét, és megpördült, élvezve, ahogyan vörös szoknyája a forgástól feldagad, és felkavarja a hópelyhekként aláhulló papírfecniket.

Miután háromszor is megfordult, megállt, és kihúzott egy cetlit a hajából: vékony, fehér papírlap volt, nagyjából akkora, mint a hüvelykujja, és egyetlen vörös szív állt rajta.

Az utolsó konfettidarabok is földet értek. A bálterem néhány pontján bokáig ért a papírhalom.

Az udvari bolond továbbra is a karikájából figyelte az eseményeket. A felfordulás közepette megszabadult a sapkájától, és kiderült, hogy mégiscsak fekete a haja, ráadásul borzas is, csigásán tekeredett a füle csúcsára.

– Bár az is igaz – szólalt meg ismét, amikor a terem elcsendesült –, hogy tollaslabdában sem jeleskednek.

A sapkája csengői megcsörrentek, és a három aprócska pont találkozásából egy hatalmas, fekete madár nőtt ki, ami aztán károgva a mennyezet felé emelkedett. A vendégek meglepetten felkiáltottak. A holló végigrepült a terem fölött, és hatalmas szárnyaival felkavarta a lenti papírhalmot. Másodszor is megkerülte a termet, majd letelepedett a bolond feletti csilláron.

A közönség tapsviharban tört ki. Catherine-t annyira elkápráztatta az előadás, hogy szinte önkéntelenül emelte tapsra a kezét.

Az udvari bolond visszatuszkolta a fejére a sapkát, majd leugrott, és egyetlen kézzel megkapaszkodva lógott a karikáról. Catherine szíve összerezzent. Túl nagy volt a zuhanás kockázata. De amikor a fiú elengedte a karikát, egy vörös bársonykendő csomózódott a karikára. A bolond lassan, forogva közeledett a

padlóhoz, ujjai közül összecsomózott, fekete és fehér kendők tűntek elő, egészen addig, míg a papírlapokat felkavarva földet nem ért.

Amint a csizmája hozzáért a padlóhoz, a felette lévő csillárról a fény átterjedt a többire, és egymás után mindegyik elvékonyodó gyertya fellobbant, fényárba borítva a termet.

A vendégek tapsoltak. Az udvari bolond meghajolt.

Amikor kiegyenesedett, egy sapkát tartott a kezében: egy elefántcsontszínű, csinos ezüstdísszel ellátott barettsapkát. A bolond megpörgette az ujján a fejfedőt.

– Elnézést, de nem vesztett el valaki egy sapkát? – harsogta túl a tapsvihart.

Egy pillanatnyi bizonytalanság után dühös kiáltás harsant.

A terem másik végében álló Jumbó mindkét kezével kócos haját tapogatta. Mindenki nevetett, és Catherine-nek eszébe jutott Mary Ann pletykája, miszerint Jumbó egyfajta beavatási heccként el akarta lopni a bolond sapkáját.

– Mélységesen sajnálom – kért elnézést a bolond, ám mosolyából egyértelmű volt, hogy a legkevésbé sem sajnálja a dolgot. – Fogalmam sincs, hogyan került ide. Tessék, vissza is adom.

Jumbó keresztülcsörtetett a tömegen, és arca egyre vörösebbé vált, ahogyan az emberek kuncogtak körülötte.

De amint a továbbra is pörgő sapka felé nyúlt, a bolond elhúzta azt, és fejjel lefelé fordította.

– De várjunk csak… Azt hiszem, van benne valami. Meglepetés? Ajándék? – Egyik szemét lehunyta, a másikkal belekukucskált a fejfedőbe. – Ó, egy potyautas!

A bolond belenyúlt a sapkába. Egészen a válláig eltűnt a karja – sokkal mélyebbre nyúlt, mint ahogyan azt a sapka mérete engedte volna –, és amikor előhúzta, két hosszú, szőrös fehér fül kandikált ki az ökléből.

A vendégek közelebb hajoltak.

– Ó, tapsi füleimre, villás bajuszomra – motyogta a bolond. – Micsoda klisé! Ha tudtam volna, hogy egy nyúl az, mindenképpen ott hagyom. De most már nincs mit tenni…

Húzni kezdte a füleket, és kiderült, hogy nem máshoz tartoznak, mint magához a ceremóniamester Fehér Nyúlhoz. Köpködve került elő, és tágra nyílt szemmel bámult az összegyűltekre, mintha egyszerűen nem férne a fejébe, mégis hogy került egy barettsapkába a bál kellős közepén.

Catherine a szája elé kapta a kezét, és elfojtott egy legkevésbé sem nőies horkantást.

– De hát… én sosem… – dadogta a Nyúl, és ide-oda lóbálta hatalmas lábát, miközben az udvari bolond letette őt a földre. Kikapta fülét a bolond kezéből, kisimította a tunikáját, és megmerevedett.

– Micsoda szemtelenség! Beszélni fogok őfelségével erről az égbekiáltó tiszteletlenségről!

A bolond meghajolt.

– Igazán nagyon sajnálom, Nyúl úr. A legkevésbé sem állt szándékomban tiszteletlenül viselkedni. Kérem, hadd esedezzek a bocsánatáért egy szívből jövő ajándékkal. Csak lapul itt valami egyéb is…

Miközben Jumbó ismét megpróbálta elkapni a sapkáját, a bolond elhúzta előle, és megrázta a fejfedőt a füle mellett.

– Ó, igen! Tökéletes lesz. – Ismét belenyúlt, majd kihúzott belőle egy gyönyörű zsebórát, lánccal meg mindennel. Ünnepélyes mozdulattal átnyújtotta az órát Nyúl úrnak. – Tessék! És mint látja, a pontos időt mutatja.

Nyúl úr mereven állt, de amikor a szeme megakadt a számlapot díszítő gyémánt csillogásán, azonnal kikapta a bolond kezéből az órát.

– Öö… nos… Meggondolom… meglátjuk… de *valóban* igen mutatós darab…

Hatalmas elülső fogával a zsebóra koronájába harapott, és mivel a jelek szerint megbizonyosodott róla, hogy valódi arany, a

zsebébe csúsztatta. Egy utolsó savanyú pillantást vetett az udvari bolondra, majd eliszkolt a tömegben.

– Ez pedig az öné, ügyes és fürge[1] Jumbó úr – nyújtotta át a bolond a sapkát Jumbónak, aki elmarta és a fejébe nyomta a sityakot

Az udvari bolond összerezzent, és felemelte az ujját.

– Talán jobb lesz, ha…

Jumbó szeme kidülledt, és lekapta magáról a sapkát. A fején egy égő, kúp alakú gyertya ült ezüst gyertyatartóban. A láng füstölgő lyukat égetett a barettsapka tetejére.

– Hé, aludni próbálok! – méltatlankodott a gyertya.

– Elnézést kérek! – A bolond kinyújtotta a karját, és bőrkesztyűbe bújtatott ujjaival eloltotta a lángot. Füst kavargott Jumbó feje körül, miközben a férfi ép szeme tikkelni kezdett. – Milyen különös! Biztos voltam benne, hogy átugrik majd a gyertyatartón, de itt tényleg minden a feje tetejére állt!

A vendégek magukon kívül voltak, sokan úgy nevettek, hogy észre sem vették a hollót, ami hirtelen otthagyta a csillárt, és megindult feléjük. Catherine aggodalmasan hátralépett, miközben a holló elsuhant a füle mellett, majd megállapodott a bolond vállán. A fiú meg sem rezzent, még akkor sem, amikor a holló a tunikájába vájta a karmát.

– Egy aprócska bölcs tanács kíséretében kívánnék további kellemes estét. – Az udvari bolond megemelte saját fejfedőjét a közönség előtt. – Mindig ellenőrizzék a kalapjukat, mielőtt felveszik. Az ember sosem tudhatja, mi lapul benne.

Csengőszó kíséretében megpördült a sarkán, és gondosan szembefordult minden jelenlévővel.

Catherine kihúzta magát, miközben a fiú felé fordult, és… *rákacsintott?*

---

[1] Utalás egy rímelő angol gyermekversre: „Jack be nimble, / Jack be quick, / Jack jump over / The candlestick." Jelentése magyarul: „Jack, ügyes légy / Jack, gyors légy / Jack, ugord át / A gyertyatartót." *(A ford.)*
„Jack" a jumbó vagy bubi kártya angol neve. *(A szerk.)*

Nem tudta eldönteni, vajon valóság volt-e, vagy csak a szeme káprázott.

A bolond szája ugyanis féloldalas mosolyra húzódott, majd Catherine szeme láttára az egész teste tintafeketévé vált. A fiú egyetlen szempillantás alatt szárnyas árnyékká változott – egy második hollóvá.

A két madár az ajtó felé röppent, és a következő pillanatban már ott sem voltak.

5. FEJEZET

MINDENKI AZ ÚJ UDVARI BOLONDRÓL BESZÉLT. Még a táncról is megfeledkeztek, amikor rádöbbentek, hogy a parkettát borító papírhalom nem csupán szíveket ábrázol – néhányon fekete rombuszok, vörös pikk- és fehér treffjelek ékeskedtek. Olyanok is akadtak, amik egy holló sziluettjét rejtették. De volt korona, jogar és háromcsúcsos udvaribolond-sapka is. Néhány vendég azzal szórakoztatta magát, hogy annyi különböző mintát gyűjtött, amennyit csak tudott, és igyekezett levadászni a hiányzó szimbólumokat.

A viháncoló Király boldogabb volt, mint amilyennek Cath valaha is látta őt. Még a terem másik feléből is hallotta, ahogyan éles hangján megparancsolja, igenis minden vendége ismerje el, hogy bizony ez volt a legelképesztőbb előadás, amit valaha láttak. Catherine gyomra megkordult, még a fűzője is beleremegett. Annyira rabul ejtette az udvari bolond műsora, hogy teljesen elfelejtkezett a ruha fogságáról és az egyre kínzóbbá váló éhségéről. Igyekezett észrevétlenül fészkelődni a ruhában, meg-megigazította a szűk ruhaderekat, és közben a lakomaasztal felé oldalgott. Megakadt a szeme Mary Annen, aki épp egy tál trüffelt rakott az asztalra. Nyúlánkságával és a főkötő alól kikandikáló szalmaszínű hajával kitűnt a többi szolgáló közül.

Kihúzta magát, amikor meglátta Catherine-t, de aztán lehajtotta a fejét, és húzogatni kezdte az asztalterítő sarkát, mintha csak ki akarná simítani azt.

– Hogy tetszett az előadás? – kérdezte suttogva.

Cath vágyakozón végigfuttatta ujjait az ételek mentén.

– Azt hittem, az udvari bolondok trágár vicceket mesélnek, és ontják magukból a Királlyal kapcsolatos szellemességeket.

– Kíváncsi vagyok, mi egyebet tartogat még a tarso… izé, a sityakjában. – Mary Ann felemelte az egyik tálcát, és pukedlizett. – Trüffelt, kisasszony?

– Tudod, hogy nem ehetek.

– Csak tegyél úgy, mintha gondolkodnál rajta, akkor maradhatok még egy kicsit. Az udvari szolgák próbálnak rávenni minket, kísérőket, hogy ételt hozzunk ki, és ha megint vissza kell mennem abba a konyhába, biztosan elolvadok. Egyébként is, elég ennivaló van már itt, ha az ember figyelembe veszi a jelenlévők számát és a fogyási ütemet, nem kell több, hiába mondják, hogy igen. Borzalmas pazarlás lenne.

Catherine összeérintette az ujjhegyeit.

– Csak nem karamella van ott?

– Azt hiszem, igen.

– Mit gondolsz, milyen lenne a csokoládés karamella egy csipetnyi tengeri sóval a tetején?

Mary Ann undorodva kidugta a nyelvét.

– Miért nem hintjük meg akkor már egy kis borssal is?

– Csak eszembe jutott.

Catherine az alsó ajkába harapva nézte a csokoládékat. Igenis illene hozzá a tengeri só, bármit gondoljon is Mary Ann. A Sziklás Teknős-öböl kamrája a tengerpart közelsége miatt mindig tele volt vele; Cath egyszer kísérletező kedvében szórt egy kicsit a forró csokoládéjába, és meglepően kellemesnek találta. Igazán illett volna ezekhez a trüffelekhez. Egy kis só fellazítja azt az édes ízt, egy kis ropogással dúsítaná a puha karamellát… De hát akár sós karamellás csokoládétortát is süthetne. Az lehetne a pékség egyik specialitása!

Ismét megkordult a gyomra.

– Cath?

– Hm?

– Úgy nézel ki, mint aki mindjárt nyáladzani kezd, és igazán borzalmas lenne, ha összekoszolnád a ruhádat.

Cath felnyögött.

– Nem tehetek róla! Olyan éhes vagyok. – Karját a gyomrához szorította, miközben a bársony beleremegett egy újabb korgásba

Mary Ann együttérzőn felvonta a szemöldökét, ám ekkor hirtelen felderült az arca.

– Ami azt illeti, okos választás volt ez a ruha. Hiszen a Király önnel táncolta a nyitótáncot!

Cath visszafojtott még egy, az előzőnél is mélyebb sóhajt. Az biztos, hogy össze sem lehet hasonlítani a Királlyal való kötelező tánc bosszúságát azzal, hogy ételtől roskadozó, nehéz tálcákat kell átcipelni a fullasztó konyhán.

Hirtelen megakadt a szeme egy nagydarab férfin az asztal másik végében, és összerezzent.

– Az meg ki?

Mary Ann hátrapillantott a válla felett, de gyorsan vissza is fordult. Közelebb dugta a fejét, és így felelt:

– Peter Peternek hívják, az az aprócska teremtés mellette pedig a felesége. Az ő nevét még nem hallottam.

– Miféle aprócska te… Ó!

A feleség, akit Mary Ann említett, valóban vékonyka lány volt, szinte láthatatlan hatalmas férje mellett. Háta végérvényesen meghajlott – Cath úgy sejtette, hogy a munkától, nem pedig a kortól –, bőre papírfehér volt, szőke haja csomókban omlott le a vállára. Betegnek tűnt, egyik kezét a hasához szorította, és szemmel láthatóan a legkevésbé sem keltették fel a figyelmét a mellette sorakozó étkek. Arcán finom verejtékréteg csillogott.

A férje viszont félelmetes volt, és igazából egy trollra hasonlított. Olyannyira a többi vendég fölé magasodott, hogy még Cath széles mellkasú apja is eltörpült volna mellette. Alig fért bele fekete kabátjába és lovaglónadrágjába, az anyag megfeszült bivalyszerű vállán. Catherine úgy sejtette, ha a férfi túl gyorsan mozogna, biztosan több varrás is szétrepedne rajta. Peter Peternek göndör, vörös haja volt, amit illett volna mind

megmosnia, mind pedig megfésülnie, szemöldökét pedig folyamatosan ráncolta, de olyan erősen, hogy szinte már úgy tűnt, összenőtt.

Sem Peter Peterről, sem pedig a feleségéről nem sütött a boldogság, hogy megjelenhettek a királyi bálon.

– De mégis *kik* ők? – suttogta Cath.

– Sir Peteré a Sehol-erdő melletti sütőtökvidék. Az egyik konyhalány mesélte, hogy lovaggá ütötték, miután a felesége két héttel ezelőtt megnyert egy sütőtökevő versenyt. Úgy hallottam, Jumbó lett a második, és azóta is visszavágót követel. – Mary Ann megköszörülte a torkát. – Bár nekem adna valaki lovagi rangot azért, mert annyit eszem, amennyit!

Catherine-ből kitört a kuncogás. Ránézésre senki sem gondolta volna, de Mary Ann étvágya még az övével is felvette a versenyt. Az étel iránti szeretetük hozta össze őket még évekkel ezelőtt, nem sokkal azután, hogy Mary Ann hozzájuk szegődött szolgálólányként.

Cath nevetését beárnyékolta a rájuk vetülő árnyék. Vastag ujjak nyúltak Mary Ann tálcája után.

– Hát ezek meg mik?

Mary Ann sikkantott egyet, Catherine pedig elpirult, de nem úgy tűnt, mintha Sir Peter bármelyikük reakcióját észrevette volna, miközben egészben bekapott egy trüffelt. Nem adta jelét, hogy hallotta volna, mit beszéltek róla és a feleségéről.

– Öööö… karamellás trüffel, uram – felelte Mary Ann.

– Sajnos só nélkül – tette hozzá Cath.

Ilyen közelről már ki tudta venni Sir Peter arcán a bajusz árnyékát. Sőt, látta a körme alá szorult koszt is – mintha a férfit túlságosan lefoglalta volna a sütőtökkel teli kis birtoka ahhoz, hogy megmosakodjon az első királyi bálja tiszteletére.

– Sir Peter, igaz? – hebegte Catherine. – Még nem volt szerencsénk bemutatkozni egymásnak.

A férfi összehúzott szemmel leszopogatta a csokoládét koszos hüvelykujjáról. Catherine összerezzent.

Mellette Mary Ann lesütött szemmel eloldalgott volna az asztaltól.

– Amm, várj csak!

Mary Ann megtorpant.

Sir Peter nyelt egyet, ám a fogán még mindig csokoládémaradék éktelenkedett.

– Eszek még ebből. Ezek… hogy is mondják? Ezzel kedveskedik a Király a vendégeinek, igaz?

Mary Ann ismét bemutatott egy pukedlifélét.

– Természetesen, uram. Fogyasszon bátran, amennyi csak jólesik! Hozhatok még valamit?

– Nem. – Ismét elvett egy trüffelt, és szinte rágás nélkül lenyelte.

A férje árnyékában meghúzódó Lady Peter árgus szemmel figyelte a férje torkán lecsúszó trüffelt, majd elzöldülve, tétova pillantást vetett Mary Annre.

– Nincs esetleg – dadogta alig hallhatóan – valamilyen sütőtökös sütemény? Tegnap reggel eladtunk pár sütőtököt a királyi süteménysütőknek, és úgy hallottam, fel is akarták használni a bálra, de nem…

– Nem kell több sütőtök! – vakkantotta a férje, és a szájából nyál fröccsent a trüffellel teli tálcára. Cath és Mary Ann elfintorodott. – Már így is épp eleget ettél.

Lady Peter félénken elhúzódott.

Cath megköszörülte a torkát, majd Peter Peter és a trüffelek közé lépett.

– Mary Ann, kérlek, kérdezd meg a Felsőtől, hogy megkóstolná-e a karamellát. Annyira szereti az édességet!

Érezte, hogy a komornája megkönnyebbülten felsóhajt, mielőtt a tálcával egyetemben elhúzódik.

Catherine pukedlizett.

– Catherine Pinkerton vagyok, a Sziklás Teknős-öböl márkijának leánya. Úgy hallottam, nemrégiben lovagi címmel tüntették ki önöket.

A férfi tekintete elsötétedett szúrós rőt szemöldöke alatt.

– Valami ilyesmi történt, igen.

– És ez nyilván a felesége. Nagyon örvendek, Lady Peter!

A nő behúzta a nyakát. Nem pukedlizett, nem mosolygott, inkább a bemutatkozás elől elhúzódva ismét szemügyre vette a lakomaasztalt. Mintha öklendezett volna az étel látványára.

Catherine kétségbeesetten iparkodott udvarias maradni.

– Jól érzi magát, Lady Peter? Kissé mintha sápadt lenne, és olyan meleg van idebent. Lenne kedve egy kis friss levegőt szívni velem a teraszon?

– Kutya baja – vágta rá Peter. Catherine-t váratlanul érte a férfi hevessége, és ijedtében egy fél lépést hátrált. – Csak romlott tököt evett nemrég, pedig ennyire azért nem ostoba.

– Értem – felelte Catherine, bár valójában teljesen értetlenül állt a magyarázat előtt. – Gratulálok a sütőtökevő verseny megnyeréséhez, Lady Peter. Bizonyára rengeteget megevett. Az utóbbi időben én magam is szívesen sütnék sütőtökös pitét.

Peter egy pillanatig a körmével a fogát piszkálta, mire Catherine még egy lépést hátrált, ugyanis az a kellemetlen érzése támadt, hogy a férfi épp azon morfondírozik, hogyan tudná legízletesebben elkészíteni és megenni *őt.*

– Nyersen eszi. – Peter ezt a tényt mintha büszkén állapította volna meg. – Evett már valaha nyers sütőtököt… *Pinkerton kisasszony?*

– Nem hinném. – Készített már néhány sütőtökös pitét és krémet korábban, de a sütőtökhús elkészítését megelőzően eltávolított szálas belső és nyálkás magok legkevésbé sem tűntek ínycsiklandónak. Sir Peter körbepillantott, majd a feleségéhez fordult. – Nem is csodálom, hogy ilyen rosszul érzed magad ezek után. Milyen kár, hogy nem tudod megkóstolni a királyi lakomát.

Lady Peter felpillantott, majd nyöszörgött egy sort, és ismét lehorgasztotta a fejét. Úgy tűnt, nem sok választja el attól, hogy a gyomra tartalmát az ellenállhatatlan fogásokra ürítse.

– Biztos, hogy nem akar leülni? – kérdezte Catherine.

Lady Peter félénken válaszolt:

– Biztos, hogy nincsen semmilyen sütőtökös sütemény? Szerintem egy kicsit jobban érezném magam, ha…

– Látja? Semmi értelme hozzászólni – jelentette ki Peter. – Annyi esze van, mint egy töklámpásnak!

Ennek hallatán a felesége még szorosabban ölelte saját magát.

Catherine-ben felbugyogott a düh. Egy pillanatra elképzelte, ahogyan a férfi torkán megakad az egyik csokoládés karamella, és hogy ő meg a felesége nevetve nézik a fuldokló Petert, de a képzelgését hirtelen félbeszakította a közéjük furakodó Káró Kilences és Tízes.

– Elnézést! – szabadkozott a Kilences a mézes fügéért nyúlva.

Cath boldogan lépett hátrébb.

– Ezek az összejövetelek mindig ilyenek? – vicsorgott Peter az udvaroncok hátára.

A Tízes joviális mosollyal hátrafordult, és mintegy tisztelegve felemelte a borospoharát.

– Ugyan, dehogy – felelte. – Régebben nem alacsonyodtunk le *ennyire.*

Cath elsápadt. Az udvaronc már el is illant, Peter arca vöröslött, a szeme szikrát vetett. Cath mosolyt kényszerített magára.

– Az udvaroncok néha egy kissé… fenn hordják az orrukat. Már amikor idegenekkel beszélnek. Biztos vagyok benne, hogy nem sértésnek szánta.

– Én pedig biztos vagyok benne, hogy igen – vágta rá Peter –, ahogyan abban is, hogy nem ő az egyetlen, aki így gondolja. – Egy hosszú pillanatig Cathre bámult, majd felemelte a kezét, és megemelte foszladozó kalapját. – Örvendtem a szerencsének, *hölgyem.*

Ez volt az első udvarias megnyilvánulása, és nagyjából annyira tűnt hitelesnek, mint ha Agyarvidék hercege arról győzködte volna az egybegyűlteket, hogy tud repülni.

Sir Peter a könyökénél fogva megragadta a feleségét, majd elráncigálta. Cath nem sajnálta, hogy többé nem kell a társaságukban időznie.

6. FEJEZET

CATHERINE ENGEDÉLYEZETT MAGÁNAK egy szusszanásnyi pihenőt. Sir Peter jelenléte és a szoros fűző felért egy fojtogatással.

– Micsoda öröm volt, valóban – motyogta.

– Különc egy alak, mi?

Cath megpördült, és észrevett egy lebegő ezüsttálcát az asztal fölött, tele aranybarna szélű, egyik oldalt gondosan bemetszett derelyékkel.

– Ó, hát ismét találkozunk, Vigyori! – köszöntötte Catherine, és megkönnyebbült, hogy végre egy olyan beszélgetésben is része lehet, ami nem fárasztja ki és bosszantja fel. Bár Vigyorinál sosem tudhatta az ember, hogy mire számítson. – Itt lehetsz egyáltalán?

– Nem hiszem.

A macska hirtelen láthatóvá vált: hasán ott pihent a tálca, csíkos farka pedig egyfajta fotelként terült el alatta. A feje jelent meg utoljára – a füle, a bajsza, az orra, majd végül az összes fogát kivillantó, széles vigyor.

– Nevetségesen festesz! – szólalt meg vontatottan Vigyori, aztán két éles karmával felemelt egy derelyét, és a szájába pottyantotta. Fogai közül pikáns, édes tökillatú gőz tört elő.

– Anyám ötlete volt a ruha – védekezett Catherine. Egyik tenyerét a hasára simította, és amennyire csak tudott, mély levegőt vett. Kezdett szédülni. – Csak nem tökös süteményt eszel? Lady Peter pont ezt kereste. Nagyon jó illata van!

– Azt bizony. Megosztanám veled, de nem akarom.

– Faragatlan vagy! Ha nincs meghívód, talán jobb lesz, ha leteszed a sütit, és eltűnsz, még mielőtt valaki meglát.

Vigyori felnyögött, szemmel láthatóan cseppet sem aggódott.

– Csak gondoltam, érdekel… – ásítozott színpadiasan egy sort – …hogy a Felső épp lopja a pitédet.

– Mi? – pördült meg Cath, majd körbekémlelte az asztalt, de Jumbónak se híre, se hamva nem volt. Felvonta a szemöldökét.

Mire visszafordult, Vigyori egy egész tálcányi süteményt tömött hatalmas pofájába.

Cath a szemét forgatta, és várta, hogy az állat megrágja és lenyelje a derelyéket, ami, tekintve Vigyori jókora fogait, gyorsan meg is történt.

A macska böfögött egyet, majd egyik karmát az elülső zápfoga melletti résbe nyomta.

– Ugyan már! – vette szemügyre némi tökös töltelékkel díszített karmát. – Csak nem gondolod, hogy azok a piték egészen eddig kihúzták?

Catherine ekkor kiszúrta az ismerős tálcát az asztal szélénél. A citromos pitéjéből csupán pár morzsa maradt, no meg némi cukor a három üres kör körül, valamint egy napsárga paca.

Az üres tálca látványa olyan keserédes volt, mint az étcsokoládé. Catherine mindig örült, ha másoknak ízlett a süteménye, de az előző esti álom és a citromfa után… szeretett volna legalább egy falatnyit ő maga is megkóstolni.

Csalódottan felsóhajtott.

– Ettél belőle, Vigyori?

A macska ciccegett egy sort.

– Egy egész pitét megettem, kedveském. Ellenállhatatlan volt.

Cath a fejét rázta.

– Inkább malacnak kellett volna születned!

– Milyen közönséges vagy! – Vigyori fordult egyet a levegőben, úgy mozdult, ahogyan egy uszadék fa hánykolódik a tengeren, majd az immáron üres tálcával együtt köddé vált.

– Mégis mi bajod a malacokkal? – vonta kérdőre Cath a levegőt. – Szerintem a kismalacok majdnem olyan cukik, mint a kiscicák.

– Ezt inkább meg sem hallottam.

Ismét megfordult. A macskafej most az asztal másik végében jelent meg. Vagyis egészen pontosan a feje és az egyik tappancsa, amit nyalogatni kezdett.

– Bár Lord Varacskos biztos értékelné – tette hozzá.

– Nem tudod, megkóstolta őfelsége a pitét?

– Ó, igen. Láttam, hogy magához vett egy szeletkét, aztán még egyet és még egyet, miközben te és Mary Ann a tökfalóról csevegtetek. – Beszéd közben a teste többi része is előbukkant. – Szégyelljétek magatokat, hogy így pletykálkodtok!

Cath felvonta a szemöldökét. Vigyori volt a pletykakirály. Ez volt az egyik oka annak, hogy Cath ennyire szeretett vele beszélgetni – ugyanakkor ez a jellemvonás kifejezetten aggasztotta is. Nem akarta, hogy egyszer róla szóljanak a pletykák.

– Akkor te most a közmondás melyik állata vagy, a bagoly vagy a veréb?

– Még mindig macska, drága, és még csak nem is a balszerencsés fajta.

– Ami azt illeti… – Catherine oldalra billentette a fejét. – Lehet, hogy nem vagy fekete macska, de kissé mégiscsak megváltoztál. Hirtelen kifejezetten narancssárgának tűnsz.

Vigyori kancsal pillantással szemügyre vette az előtte kunkorodó, immáron narancssárga farkát.

– Tényleg! Jól áll?

– Nem rossz, de nem igazán illik a bál színeihez. Micsoda páros vagyunk!

– Biztos a sütőtökös derelyék miatt történt. Milyen kár, hogy nem halasak voltak!

– Inkább halszínű lennél?

– Talán szivárványos pisztráng. Elgondolkodhatnál rajta, hogy halas sütiket is süssél. Milyen finom lenne egy tonhalas pite!

– Tonhal tatár?

– Igazán abszurd dolgok buknak majd ki a szádon, ha így folytatod!

– Nem ez lenne az első eset.

– Egyébként hallottad a pletykákat?

– Pletykák… – Catherine elgondolkodott. – Mármint azt, hogy Hernyó úr kisebb boltba költözik?

Vigyori feje tótágast állt.

– Olyan lassan vág az eszed ma este! Az új udvari bolondot övező pletykákra gondoltam!

Cath felkapta a fejét.

– Nem. Nem hallottam róla semmit.

– Én sem.

Cath összehúzta a szemöldökét.

– Vigyori, ez pont a pletyka ellentéte!

– Ellenkezőleg. Halvány fogalmam sincs róla, ki ő és honnan szalajtották. És ez felettébb különös. – Vigyori megnyalta a mancsát, majd megmosta vele a füle mögötti részt, ami Catherine számára kifejezetten illetlennek tűnt, tekintve, hogy olyan közel voltak az asztalhoz. – Azt mondják, három napja bolondjelmezben odaállt a kastély kapujába, és meghallgatást kért a Királytól. Előadott pár trükköt, volt valami a Káró udvaroncok megkeverésével, meg arra kérte őfelségét, hogy válasszon ki egy kártyát a pakliból… Annyira nem értettem a részleteket. De végül megkapta a munkát.

Catherine felidézte a felfüggesztett ezüstkarikán ücsörgő bolondot, aki mintha azt várta volna, hogy a Király vendégei szórakoztatják majd *őt,* nem pedig fordítva. Olyan ügyesen tartotta magát. Bár Cath eddig nem gondolkodott el rajta, de Vigyori őt is felcsigázta. A Szív Királyság nem olyan nagy. Mégis honnan jött a bolond?

– És a másik pletykát hallottad? – folytatta Vigyori.

– Nem tudom. Melyik másikat?

Vigyori a hasára fordult, és szőrös mancsába fogta a fejét.

– A mi drágalátos Királyunk arát választott.

Cath szeme elkerekedett.

– Nem mondod! De hát ki az?

Körbepillantott. Határozottan nem Margaret. Talán Adela kisasszony a Haloga-tó vagy Willow kisasszony a Barázda-dombság vidékéről, esetleg…

Esetleg…

Elakadt a lélegzete.

Az összes végtagja liba bőrös leit.

Az anyja lelkesedése.

Az első négyes.

A Király izgatott vigyorgása.

Visszakapta a fejét Vigyori felé. A macska hatalmas vigyora most mintha különösen incselkedő lett volna.

– Ezt nem mondhatod komolyan!

– Nem-e? – A macska felpillantott a csillárokra. – Pedig olyan biztos voltam benne, hogy legalább *erre* képes vagyok.

– Vigyori, ez egyáltalán nem vicces! A Király nem… nem lehet…

Trombitaszó harsant, visszhangzott a rózsaszín kvarcfalak között.

Catherine hátranézett.

– Jaj, ne!

– Jaj, de!

– Vigyori! Miért nem szóltál hamarabb?

– Hölgyeim és uraim – kiáltotta a Fehér Nyúl, ám magas hangja szinte cincogásnak tűnt a trombitaszó után. – Ő királyi felsége különleges bejelentéssel készült ma estére.

– Gratulálhatok már most? – érdeklődött Vigyori. – Vagy rossz szerencsét hoz, ha előre iszik az ember a medve bőrére? Sosem tudom eldönteni, mi az illendő viselkedés ilyen helyzetben.

Hirtelen hőhullám öntötte el Catherine-t, a lábujjától egészen a feje búbjáig. Esküdni mert volna, hogy valaki még szorosabbra húzta a fűzőjét, mert alig kapott levegőt.

– Képtelen lennék rá. Jaj, Vigyori, képtelen lennék rá!

– Talán jobb lesz, ha begyakorolsz egy másfajta választ, mielőtt felmész oda.

A vendégek tapsoltak. A Király kilépett a bálterem távolabbi végében álló színpadra. Catherine körbenézett, tekintetével a szüleit kereste, és amikor meglátta, hogy viruló édesanyja épp elmorzsol egy könnyet, arcon csapta a valóság.

A Szív Király meg fogja kérni a kezét.

De… de nem teheti! Sosem történt semmi azon kívül, hogy megdicsérte a süteményeit, és felkérte táncolni. Nem udvarolt neki… Bár… szoktak a királyok egyáltalán udvarolni? Fogalma sem volt. Csak azt tudta, hogy fájdalmasan összeszorult a gyomra, és teljesen abszurdnak tűnt, hogy hozzámenjen. Soha, egyetlenegyszer sem jutott eszébe, hogy ez az idétlen emberke édességen és süteményen kívül bármi mást akarna tőle. Határozottan nem feleségül venni, és… ó, jóságos ég, *utódokat!*

Izzadság csorgott végig a tarkóján.

– Vigyori, most mit tegyek?

– Mondj igent, gondolom. Vagy mondj nemet. Igazából nem érdekel. Biztos, hogy jól áll a narancssárga? – vette szemügyre ismét a farkát.

Kétségbeesés szorongatta Catherine torkát.

A Király. Az együgyű, nevetséges, boldog, *boldog* Király.

Mint az ő férje? Az ő egyetlene? A társa jóban-rosszban?

Királynő lenne belőle, és a királynők… A királynőknek nem szokása pékséget nyitni a legjobb barátnőjükkel. A királynők nem pletykálnak félig láthatatlan macskákkal. A királynők nem álmodnak sárga szemű fiúkról, és ébrednek arra, hogy citromfa nőtt az ágyuk mellé.

Nyelni próbált, de olyan száraz volt a torka, mint egy szelet állott torta.

A Király megköszörülte a torkát.

– Szép estét, hű alattvalóim! Remélem, mind jól érzik magukat a bálon.

Ismét taps hallatszott, mire a Király összekulcsolta a kezét, és bólintott néhányszor.

– Bejelentést szeretnék tenni. Még mielőtt aggódni kezdenének, leszögezném, hogy jó híreim vannak. – Kuncogott egy sort, talán mert, amit mondott, valamiféle vicc akart lenni. – Eljött az ideje, hogy feleséget válasszak magamnak, aki az alattvalóim számára… az imádott Szív Királynő szerepét fogja betölteni. És – kuncogott fel ismét a Király – kis szerencsével örökössel is megajándékozza a birodalmat.

Catherine ellépett a lakomaasztaltól. Nem érezte a lábujját.

– Vigyori…?

– Catherine kisasszony?

– Nagy örömömre szolgál – folytatta a Király –, hogy felhívhatom magam mellé azt a hölgyet, akit társamként választottam.

– Könyörgöm – szólalt meg Catherine –, tereld el az emberek figyelmét! Csinálj valamit!

Vigyori farka megrezzent, és a macska eltűnt. Csupán mormoló hangja maradt utána.

– Örömmel, Catherine kisasszony.

A Király széttárta a kaját.

– Lenne olyan kedves a csodálatos, lenyűgöző és rendkívüli Cathe…

– *Áááááá!*

A tömeg egy emberként fordult a hang irányába.

Margaret Mearle egyre csak sikított, és a narancssárga macskát ütlegelte, ami hirtelen ott termett a feje tetején, összegömbölyödve a prémes fejfedő alatt.

Egyedül Catherine fordult más irányba.

Kirohant a teraszra, olyan sebesen szedte a lábát, ahogyan csak magas sarkú csizmájában és fojtogató fűzőjében tudta. A hűvös esti levegő megborzongatta felforrósodott bőrét, mégis minden egyes lélegzetvétel kész kínszenvedés volt.

Megemelte a szoknyáját, és leszaladt a rózsakertbe vezető lépcsősoron. Szilánkosra törő üveg hangját hallotta, és kíváncsi volt, miféle kalamajkát okoz épp Vigyori, de nem mert hátranézni, még akkor sem, amikor a kerthez ért.

Forgott vele a világ. A kovácsoltvas kapunál megtorpant, és megmarkolta az egyik díszítőelemet, nehogy elessen. Miután visszanyerte a lélegzetét, tovább botladozott. Végigsietett a rózsalugasok és a csörgedező szökőkutak között futó, lóherével telehintett úton, majd maga mögött hagyott néhány formára vágott díszbokrot, pár szobrot és egy vízililiomokkal teli tavacskát. A ruhája hátával babrált, kétségbeesetten igyekezett lazítani a fűzőn, hogy levegőhöz jusson. De nem érte el. Fulladozott.

Érezte, hogy rosszul lesz.

El fog ájulni.

Árnyék jelent meg előtte. A fény a ragyogóan kivilágított kastély felől érkezett, így a sziluett végignyúlt a krokettpályákon. Catherine felsikoltott, és nagy nehezen lefékezett. Nyirkos haja a nyakára tapadt.

Egy csuklyás ember árnyéka vette körül. Catherine a szemét meresztve figyelte, ahogyan az árnyék felemel egy hatalmas bárdot, aminek a feje íves árnyékot vetett a fűre.

Catherine remegve megpördült. Egy fekete alak tartott felé az égből. Felsikoltott, és védekezésképp maga elé kapta a kezét.

A holló károgott egyet, méghozzá olyan közel, hogy Catherine érezte a szárnycsapásait, miközben elrepült mellette.

– Jól van?

Cath levegőért kapkodva leengedte a kezét. Hevesen dobogó szívvel felpillantott a fehérrózsafa ágaira.

Beletelt egy kis időbe, mire megtalálta a sötétben. A bolond egy lefelé nyúló ágon ücsörgött, és úgy tartotta a kezében lévő ezüstfuvolát, mintha eddig azon játszott volna, csak Cath túlságosan zaklatott volt ahhoz, hogy észrevegye.

Cath szempillái remegtek. A kontya félig kibomlott, és a haja a vállára tapadt. Szinte lángolt a bőre. Hevesen forgott vele a világ – mindenütt citromos piték, láthatatlan macskák, ívelt szélű bárdok…

Az udvari bolond hirtelen megmerevedett, és felhúzott szemöldökkel ismét megszólalt:

– Kisasszony?
A világ a feje tetejére állt, és elsötétült.

7. FEJEZET

– ÁJULÓS, BÚS ÉJFÉLTÁJON egy hölgy elalélt sápadtan, fájón[2] – szelte keresztül egy komor, dallamos hang a mindent beborító sötétséget.

– Helyes a meglátás, tollas barátom – érkezett a második, könnyedebb és gyorsabb hang. – Biztos, hogy nincs ott egy kis repülősó?

– Nálam ugyan nincsen só, de az a terv amúgy sem jó. Ha azt akarjuk, hogy ne legyen kába, nincs más hátra, vizet rája!

Valami nehéz csattant a földön Cath könyöke mellett, majd halkan víz loccsant.

– Nem, Holló, nem fogunk egy vödör vizet locsolni rá. Keresgélj tovább! Nincs ott egy sonkás szendvics? Esetleg egy kis széna? Az mindig bevált a Királynál.

Zizegés, matatás, csörrenés és csattogás.

Ezután sóhaj hallatszott.

– Tudod, mit? Nem számít. Majd használjuk ezt.

Levelek zizegtek, és eltört egy faág. Valami puha csiklandozta Cath orra hegyét.

Mocorogni kezdett, elfordította a fejét, és enyhe rózsaillatot érzett.

– Aha, bevált.

---

[2] Utalás Edgar Allan Poe *A holló* című versének első sorára, Tóth Árpád fordítása nyomán. *(A ford.)*

Cath fintorgott. Résnyire nyitotta a szemét. Sötétség és árnyékok táncoltak a szeme előtt. A fejét nehéznek érezte, a gondolatai zavarosak voltak.

– Hahó! – szólalt meg az egyik elmosódott árnyék, ami később az udvari bolonddá élesedett ki. Elhúzta a puha szirmokkal teli rózsát az orrától. – Minden rendben?

– Soha már – károgta a fémvödör szélén ücsörgő Holló.

A bolond figyelmeztető pillantást vetett rá.

– Ne legyél már ilyen udvariatlan!

– Ismerkedéskor igencsak önkényes eme üdvözlet, bármely épelméjű rajta könnyedén megütközhet. *Minden* nem lehet rendben soha, ha *nagyjából* rendben vagyunk, az is maga a csoda.

– Pontosan erről beszélek – válaszolta a bolond. – Udvariatlan vagy.

Holló sértődött hangot hallatott. Kitárta hatalmas szárnyát, felröppent a levegőbe, és inkább felköltözött a rózsafa egyik magasabbik ágára.

A bolond visszafordult Catherine-hez. Nem viselte háromágú sapkáját, göndör fekete haja itt-ott lelapult, másutt pedig az ég felé meredt. Egy közeli kerti fáklya fénye aranyként csillogva tükröződött még mindig feketére mázolt szemében. Barátságosan Catherine-re mosolygott, úgy, hogy a mosoly az egész arcát felderítette, gödröcskéket rajzolt rá, és ráncokat húzott a szeme sarkába. Cath szíve kihagyott egy ütemet. Az előadás alatt teljesen a bűvkörébe vonta a varázslat, elszórakoztatták a viccek – olyannyira, hogy észre sem vette, milyen jóképű az új udvari bolond.

– Örülök, hogy bevált a rózsa – forgatta a kezében a virágot. – Úgy sejtem, teljesen más lenne a találkozásunk kimenetele, ha kénytelen lettem volna a vizesvödröt használni.

Cath csak pislogott, képtelen volt visszamosolyogni, ugyanis az árnyékok megmozdultak a fiú arcán. Nem csupán a fáklyafényről volt szó. Tényleg aranyszínű volt a szeme. Olyan, mint a napraforgó, a boglárka, az ágat húzó érett citromok.

Cath szeme elkerekedett.

– *Maga!*

– Én bizony – bólogatott a bolond. Oldalra billentette a fejét, és ismét összehúzta a szemöldökét. – De hogy komolyra fordítsuk a szót, kisasszony, ugye… – habozott, majd így folytatta: – …*nagyjából* rendben van?

Cath ismét azt a belső nyomást érezte, amit az álomban: azt súgta neki, hogy van valami a fiúnál, ami őt illeti, és ha valaha is vissza akarja szerezni, akkor el kell kapnia őt.

– Kisasszony? – A bolond félretette a rózsát, és a kézfejét Catherine homlokához érintette. – Hall engem? Tűzforró a homloka.

Ismét megfordult vele a világ, de most csodálatos érzés volt, mintha megdermedt volna az idő.

– Talán az lesz a legjobb, ha Kórászt hívok…

– Ne, jól vagyok. Minden rendben. – Nehézkesen ejtette a szavakat, és esetlenül mozdult, de sikerült elkapnia a fiú kezét, mielőtt elhúzódhatott volna. A bolond megmerevedett, és gyanakodva méregette. Cath ismét megszólalt: – Bár a lábamat nem igazán érzem.

A bolond arcára féloldalas mosoly ült ki.

– Tehát akkor csak nagyjából van jól. Hollónak ne mondjuk meg, hogy igaza volt, kibírhatatlanul viselkedne egész este. – Lepillantott. – Szinte biztos vagyok benne, hogy a helyén van a lába, bár rengeteg rétegnyi ruha takarja. Ha szeretné, szívesen ellenőrzöm, ott van-e még.

Arcán ártatlanság ült, hangja őszintén csengett.

Catherine felnevetett.

– Igazán nagylelkű ajánlat, de majd inkább én magam ellenőrzöm. Segítene felülni?

Az udvari bolond a kezét nem eresztve a szabad karját bedugta Cath válla alá, és megemelte a felsőtestét. Catherine kiszúrta a sapkáját, ott hevert a földön, nem messze tőlük, körülötte pedig egy rakás kacat virított. Üveggolyók, egy felhúzható majom, kendők, egy üres tintásüveg, különböző gombok, egy kétkerekű velocipéd, az ezüstfuvola.

Cath gyorsan megpaskolta a lábát, meggyőződve róla, hogy valóban a helyén van még. Kezdte érezni a lábujjait.

– Mintha jégcsapok lennének az ujjai. – A bolond a tenyerébe vette Cath kezét, és masszírozni kezdte. Az ujjperceit, a hüvelykujjpárnáját, a csuklóját. – Sokkal jobban érzi majd magát, ha ismét rendesen megindul a vérkeringése.

Cath szemügyre vette a fiút, a kócos fürtjeit, az orrhegyét. Törökülésben ült a füvön, és az ő keze fölé hajolt. Döbbenetesen intimnek érezte az érintését ahhoz képest, amit másoktól megszokott – egyáltalán nem hasonlított a keringő és a négyes gyors, civilizált érintkezéseire.

– Csak nem orvoshoz van szerencsém? – érdeklődött.

A fiú felnézett rá, és ismét megajándékozta azzal a megnyerő mosollyal.

– Udvari bolond vagyok, kisasszony, az még az orvosnál is jobb.

– Hogy lehet az jobb, mint egy orvos?

– Nem hallotta még, hogy a nevetés a legjobb orvosság?

Cath a fejét rázta.

– Ha tényleg így van, akkor nem viccet kellene inkább mesélnie?

– Ha így kívánja, kisasszony. Hogyan melegíti fel a kezeket a bolond?

Catherine lehunyta az egyik szemét, gondolkodott, de aztán gyorsan fel is adta.

– Nem tudom. Hogyan?

– Úgy, hogy egy melegszívű, kezes bolond az illető.

Cathből hirtelen tört ki a nevetés, és még az a legkevésbé sem nőies horkantás is kísérte, amivel Mary Ann annyit ugratta. Olyan kínosan érezte magát, hogy gyorsan elkapta a kezét, és eltakarta az orrát.

A bolond arca teljesen felvillanyozódott.

– Hát lehetséges? Egy valódi hölgy, aki így nevet? Azt hittem, csak a mesében léteznek. Hadd halljam újra!

– Szó sem lehet róla! – sikkantotta Catherine elvörösödve. – Elég legyen! Még csak nem is volt annyira vicces, és most olyan kellemetlenül érzem magam.

A fiú arcára közömbös arckifejezés ült, ám szemében még mindig a vidámság szikrái táncoltak.

– Nem állt szándékomban megbántani. Egy magamfajtának az ilyen nevetés többet ér minden aranynál. Életcélom lesz, hogy ismét hallhassam. Minden egyes nap, ha ön is úgy akarja. Nem is… inkább mindennap kétszer, és legalább egyszer még reggeli előtt. A Király udvari bolondja ennél kevesebbel nem érheti be.

Cath pulzusa megugrott. Kétszer egy nap? Egyszer még reggeli előtt?

Újfajta pír futott végig az arcán.

A bolond is észrevette, és már-már félénken elengedte a kezét.

– Mármint… ön az, nem igaz?

Cath rámeredt, és a fiú szemében meglátta a citromfát, ami egyik napról a másikra ott termett a hálószobájában, hogy ágait az ágy mennyezete köré fonja, és napérlelte gyümölcsöktől roskadozzon.

– Mármint…?

– A jövendőbeli Szív Királynő.

A csodás, euforikus érzés egyetlen fájdalmas lélegzettel semmivé foszlott.

– Hogy micsoda?

– Talán valamit elnéztem. – Kétség ült ki az arcára. – Csak nem elnézését kell kérnem? Nem akartam udvariatlan lenni. Csak hát a Király ma este akarta megkérni az egyik hölgy kezét, és… a ruha miatt azt feltételeztem, hogy…

Cath lepillantott. Szoknyája élénkvörös rémálomként burkolta be.

– Említette, hogy kit akar feleségül kérni?

– Nem, kisasszony. Csak azt tudom, hogy egy nemes úr lányáról van szó, bár ez természetesen nem igazán szűkíti le a listát. – A bolond a kezére támaszkodva hátradőlt. – Mi elől menekült korábban?

– Menekültem? – Cath halovány mosolyt erőltetett az arcára. – Hiszen csak egy kis friss levegőt akartam szívni. Olyan fülledtté tud válni a bálterem az ilyen estéken.

A fiú egyre aggodalmasabban csillogó tekintete a földhöz szögezte őt.

– A Király még nem tette meg a bejelentést, amikor eljött?

– Az égvilágon semmit sem hallottam.

Cath megborzongott, de nem igazán mardosta a bűntudat a hazugság miatt. Mi történhetett odabent? Vajon felhívta őt a Király az emelvényre? Keresték őt?

Visszapillantott a kastélyra, és megdöbbentette, milyen messzire jutott. Mintha több kilométernyi kertrész választotta volna el a ragyogó ablakú bálteremtől. Kíváncsi volt, mi lehetett az a csattanás, amit hallott, és remélte, hogy Vigyori nem került bajba.

A bolond a tarkóját masszírozva megszólalt:

– Talán akkor mégis önről van szó. Talán legjobb lenne, ha visszakísérném…

– Ne! Ne. Öööö… – Kellemetlenül felnevetett. – Biztos valaki másnak a kezét akarta megkérni, őfelsége sosem mutatott különösebb érdeklődést irántam.

– Ezt nehezen tudom elhinni.

– Pedig ez az igazság. – Cath megköszörülte a torkát. – Lehet, hogy különösnek fogja találni a kérdést, kedves… öööö… Bolond úr…

– Jest. A nevem Jest. Kisasszony.

– Á… Catherine Pinkerton vagyok.

– Örömömre szolgál, hogy megismerhetem, Pinkerton kisasszony. Mit szeretett volna kérdezni?

Cath elrendezte a hatalmas szoknyát a lába körül, hogy valamivel lefoglalja a kezét, és bizsergő tagokkal feltette illetlen kérdését:

– Találkoztunk már valaha?

– A ma este előtt? – Jest megdörzsölte az állát. – Kétlem.

– Én is így gondoltam.

– Ismerősnek tűnök? – jelentek meg ismét a gödröcskék az arcán.

– Így is mondhatjuk. Ami azt illeti, úgy hiszem, önnel álmodtam.

Jest felvonta a szemöldökét.

– Velem?

– Különös, nem igaz?

– Felettébb. – Halkan, meglepetten ejtette ki a szót. Rövid ideig megilletődve nézett rá, mint amikor először pillantotta meg őt és a vörös ruhát a fekete-fehér tömegben. A magabiztos fellépés egy pillanatra szertefoszlott. – Talán a jövőben ismerjük egymást, és egyszerűen csak visszafelé emlékszik.

Catherine elmerengett a felvetésen.

– És? – noszogatta Jest.

– És mi? – pislogott Cath.

– Jó álom volt?

– Ó! – Elgondolkodva csücsörített, de aztán rájött, hogy a fiú csak ugratja. – Elég unalmas volt, már az emlékétől is álmos leszek.

– De hát ön nem lehet Álmos. Hiszen már megbeszéltük, hogy Catherine-nek hívják.

– Nagyon vicces.

Jest könnyedén felnevetett.

– Legalább az álom emléke egy kis színt varázsolt az arcára. Falfehér volt, amikor elájult. Sajnálom, ha Holló megijesztette.

Eszébe jutott a kastély pázsitjára vetülő árnyék – a fölé tornyosuló csuklyás, bárdos alak. Megborzongott.

– Nem, nem Holló volt az. Igaziból… azt hittem, hogy láttam… mindegy, semmit.

– Én sem látok soha semmit.

– Ahogy már korábban is mondtam, nagyon meleg volt odabent. Ennyi az egész. És egész nap alig ettem.

– Gondolom, a fűző sem segített.

Catherine arcán elmélyültek a barázdák.

– Egy hölgy alsóneműje igazán nem megfelelő társalgási téma.

Jest megadón felemelte a kezét.

– Csupán felvetettem, kisasszony. Biztos vagyok benne, hogy az éhség okozta a bajt. Tessék! – Benyúlt az övére akasztott szütyőbe, és előhúzott egy csokoládét. – Későbbre tartogattam, bizonyára úgy volt megírva, hogy önnek adjam.

– Ó, nem, nem lehet. Még mindig kissé kába vagyok. Valószínűleg csak rosszul lennék tőle.

– Vannak, akik úgy tartják, jobb enni és elhagyatni, mint soha nem enni.

Cath zavarodottan összehúzta a szemöldökét, de a fiú arcán továbbra is őszinte kifejezés ült.

– Mármint ha tényleg rosszul lesz, és az édesség ismét napvilágot lát.

– Ez *borzalmas!*

– Tudom. Bocsánatot kellene kérnem. – Ám szabadkozás helyett odanyújtotta neki a csokoládét. – A kockázatra fittyet hányva könyörgök, hogy egye meg. Ha ismét elájulna, míg együtt vagyunk, nem fogom tudni megakadályozni, hogy Holló használja azt a vödröt.

Catherine a fejét rázta, és a hasára fektette a tenyerét. Érezte a fűzőt a ruhaderék alatt.

Bár az is igaz, hogy a fűző most nem tűnt olyan borzalmasan szorosnak, mint eddig. Most, hogy az esti levegő felfrissítette, még levegőt is kapott. Nem tudta ugyan teleszívni a tüdejét, de annyi hely azért talán csak volt, hogy egyetlen aprócska csokoládét elfogyasszon…

– Kérem, egye meg! – erősködött Jest.

– A lakomaasztalról van? – érdeklődött Cath, ugyanis volt annyi esze, hogy nem evett akármiből. Egyszer gyerekként megkóstolt valamilyen erdei bogyót, és két teljes napra hüvelyknyi méretű lett. Olyan élmény volt ez, amit soha többé nem kívánt megismételni

– Egyenesen a királyi asztalról.

Catherine tétovázva ugyan, de elvette, elmormolt egy köszönömöt, és beleharapott az édességbe. A trüffel selymes

karamellával és ropogós csokoládéval árasztotta el az ízlelőbimbóit.

Elfojtott egy örömteli nyögést.

Ha valaki még egy csipetnyi tengeri sóval is meghintené… Ó, az maga lenne a *mennyország!*

Felfalta a maradékot, és nyelvével csokoládémaradékot keresett a fogain.

– Jobb már? – kérdezte Jest.

– Sokkal. – Cath a füle mögé simított egy kósza hajtincset. – Ahhoz legalábbis elég jól vagyok, hogy felálljak, azt hiszem. Felsegítene?

Még be sem fejezte a mondatot, Jest már fel is ugrott. Olyan kecsesen mozgott, mint egy antilop.

– Visszakísérjem a bálba? – kérdezte, miközben talpra állította Cathet.

– Nem, köszönöm. – Catherine leporolta ruháját. – Nagyon fáradt vagyok. Szerintem az lesz a legjobb, ha hívatok egy kocsit, ami hazavisz.

– Ez esetben erre parancsoljon!

Jest felkapta a sapkáját a földről, és a fejébe nyomta. Valahogy most nem illett hozzá, és Catherine rádöbbent, hogy korábban a bolondöltözék leplezte el a fiú jóképűségét. Most viszont már tudta, milyen vonzó, és képtelen volt másképp tekinteni rá.

Jest az ég felé fordította az arcát, és füttyentett egyet a faágak felé.

– Holló, ha lennél szíves…

Holló oldalra billentette a fejét, lekukucskált az ágak között, és egyetlen, csillogó fekete szemmel figyelte őket.

– Azt hittem, már megfeledkeztél árnyak között hagyott társadról, egyenes léptű.

Jest összehúzott szemmel nézett fel rá.

– Ezt vehetem igennek?

A madár felsóhajtott.

– Jól van, megyek!

A levegőbe emelkedett, és eltűnt a sötét égbolton.

Jest a karját nyújtotta Catherine-nek, aki belekarolt. Megdöbbentette, mennyivel könnyebben lélegzik most. Talán túlreagálta a helyzetet. Na, nem a Király majdnem-leánykérését, hanem azt, hogy a ruhája mintha fojtogatta volna.

Elhaladtak a lugasok alatt. A rózsabokrok elmaradtak mögöttük, helyükre hatalmas sövény került, benne viharos sebességgel mozgó szentjánosbogarakkal.

– Remélem, megérti, ha arra kérem, kezeljük diszkréten a történteket – szólalt meg Cath, és azt kívánta, bár ne repesne úgy a szíve. – Igazán szokatlan számomra, ami az előbb történt.

– Távol álljon tőlem, hogy beszennyezzem egy hölgy patyolattiszta hírnevét. De hogy pontosan értsem, a találkozásunk melyik részéről ne tegyek említést senkinek? – Jest a szeme sarkából figyelte Catherine-t. – Arról, hogy elájult, én pedig hősiesen magához térítettem önt? Arról, hogy gardedám nélkül sétálunk a kertben? – Rosszallóan csettintett a nyelvével. – Vagy talán arról, hogy bevallotta, rólam álmodott, és hogy vagyok olyan szégyentelen, hogy azt remélem, annyira talán nem is volt unalmas az az álom, mint amilyennek jellemezte?

Catherine a fiú karjának dőlt.

– Egyikről se?

Jest szabad kezével megpaskolta Cath ujjait.

– Igazán megtisztelő, hogy megőrizhetem a titkát, kisasszony.

Átugrottak egy őrgriff farkán, ami szokás szerint a kapunak dőlve szunyókált. Halk horkolása egészen a pázsit közepéig elkísérte őket.

– Ha már közös titkaink vannak – szólalt meg Cath –, megkérdezhetem, hogyan csinálta? Azt a trükköt Nyúl úrral?

– Miféle trükköt?

– Tudja, mire gondolok! Amikor kihúzta őt Jumbó sapkájából.

Jest felvonta a szemöldökét, és enyhén aggodalmas pillantást vetett rá.

– Drága Pinkerton kisasszony, attól tartok, kissé megőrült ismeretségünk rövid ideje alatt.

Cath felnézett rá.

– Valóban?

– Még hogy kihúztam egy nyulat egy fejfedőből? – Közelebb hajolt, homloka olyan közel került hozzá, mintha csak valamiféle összeesküvésről lenne szó, és suttogva folytatta: – Hiszen az teljességgel lehetetlen!

Catherine elfojtott egy mosolyt, és igyekezett hasonlóan csibészes arcot vágni.

– Ami azt illeti, Jest úr, néha akár hat lehetetlennek tűnő dolgot is elhiszek még reggeli előtt.

Jest hirtelen megtorpant, és elképedt arccal felé fordult.

Catherine arcáról leolvadt a mosoly.

– Mi a baj?

Jest összehúzott szemmel tanulmányozta őt.

Catherine meghunyászkodott a pillantásától.

– Mi az?

– Biztos, hogy nem önbe szerelmes a Király?

Beletelt egy pillanatba, de aztán mégis felnevetett, őszintén, szívből jövően. Az egy dolog, hogy a Király talán őt akarja feleségül venni, de hogy szerelmes legyen belé, az már az abszurdum egy teljesen más szintje.

– Biztosíthatom, hogy nem így van – felelte mosolyogva, bár úgy tűnt, Jestet továbbra sem győzte meg. – Mégis mi köze van ennek ahhoz, hogy képtelenségekben hiszek?

– Olyasminek tűnt, amit egy királynő mondana – felelte Jest, majd ismét odanyújtotta a karját. Cath ezúttal már kissé tétovábban, de azért elfogadta. – És a képtelenségek mégiscsak az én specialitásaim közé tartoznak.

Catherine felnézett a fiú arcélére, szögletes vonásaira, a szénfekete festékrétegre.

– Ezt készséggel elhiszem – vallotta be.

Úgy tűnt, Jestet örömmel tölti el a válasza.

– Igazán hízelgő, hogy így gondolja, Pinkerton kisasszony.

Kiértek a kastély főbejáratához vezető macskaköves bekötőútra, ahol számtalan hintó várta urát és úrnőjét. Az udvar másik oldalán egy csapat libériás kocsis pipázott a fáklyák alatt.

Az egyikük felkiáltott, amikor meglátta a közeledő Cathet és Jestet.

– Hé, ti ott, mi volt az a zűrzavar odabent?

– Zűrzavar? – értetlenkedett Jest.

– Fél órája csak hörgést és sikoltásokat hallunk a kastély felől – felelte a kocsis. – Már azon tanakodtunk, hogy az egyik gyertya felgyújtotta a báltermet, hát olyan rövid a kanócuk.

Jest Cathre pillantott, de a lány csak vállat vont.

– Biztos csak az előadás miatt bolydultak így fel.

Egy hintó állt meg mellettük, a kocsis oldalán egy hatalmas fekete holló ücsörgött. Nyilván előrement, hogy fogatot szerezzen neki.

Az egyik inas, egy rizsporos parókát és udvari kétsoros, vörös kabátot viselő levelibéka keresztülugrált az udvaron, hogy kinyissa neki az ajtót.

Jest kinyújtotta a kezét, hogy felsegítse őt a kocsiba, és Cath meglepetten vette észre, hogy amikor a második lépcsőfokra lépett, a fiú a kézfejéhez nyomta az ajkát.

Cath visszapillantott.

– Ó… Majd' elfelejtettem! – Jest elengedte a kezét, nagy csilingelés közepette levette a sapkáját, és belenyúlt. Előhúzott egy hosszú, fehér zsinórt. – Ez az öné.

Cath értetlenül átvette a zsinórt.

– Mégis mi…?

Elakadt a lélegzete. A hátához kapott, a ruháját tapogatta, és érezte is a csontos fűzőt, de… a zsinórnak nyoma sem volt. A fűző hátul tenyérnyi részen nyitva állt.

Cath elvörösödött.

– Hogyan?

Jest táncos léptekkel elhátrált a hintótól, mintha attól tartana, hogy felpofozzák, és Cath el is játszott a gondolattal. Micsoda pimaszság!

Az udvari bolond ismét meghajolt, mintha csak most fejezte volna be az előadása utolsó részét.

– További kellemes estét, Pinkerton kisasszony! Remélem, élvezni fogja a mély lélegzetvételeket a hazaút során!

Catherine részben megszégyenülten, részben pedig illetlenül lenyűgözve felmasírozott a lépcső utolsó fokán, és bevágta maga mögött a hintó ajtaját.

8. FEJEZET

CATHERINE ARRA ÉBREDT, hogy a szülei hintója hazaérkezett, az útnak csattanó paták hangos zaja az óceán moraja ellenére is tisztán kivehető volt. Nem tudta, hány óra telt el, de még mindig sötét volt odakint, úgyhogy még jobban bebújt a takarója alá, egészen az orráig húzta. Még mindig álomittas volt, a fejében ködös gondolatok cikáztak. Úgy érezte, mintha álomkacsok húznák vissza egy messzi-messzi álomba. Oda, ahol valaki egy rózsaszirmokkal teli ágyra fektette. Végigsimított az arcán. Csókokkal borította be a nyakát.

Felsóhajtott, és lábujjait a takaróba fúrta.

Az álombéli fiú lassan kibontakozott a ködös gondolatokból. Kócos, fekete haj. Borostyán-arany szempár. Gödröcskés mosoly a vonzó ajkakon…

Cath szeme kipattant, pír kúszott végig a nyakán.

Az udvari bolondról álmodott.

Már megint!

Hallotta, hogy odalent kivágódik a bejárati ajtó, és az anyja hangja átszeli az éjszakai csendet. Dühösnek tűnt, mire Cath összerezzent.

Vajon azért haragudott, mert Cath szó nélkül otthagyta a bált? Vagy azért, mert a Király nem tudta megkérni a kezét?

Talán… *talán*… valaki más kezét kérte meg.

Elöntötte a remény, lejjebb húzta a takarót, és felkémlelt az ágy árnyékos mennyezetére. Elakadt a lélegzete.

Ezúttal nem citromfa, hanem rózsák termettek ott. Hattyúfehérek voltak, tövises száruk teljesen rátekeredett a

tartóoszlopokra. Cath kihúzta az egyik kezét a takaró alól, és a legközelebbi bimbóért nyúlt. Az egyik tövis a hüvelykujjába mélyedt, mire összerezzent, visszahúzta a kezét, és a szájába vette a sebesült ujját, nehogy összevérezze a hálóingét.

Hagyta a rózsát, inkább visszarántotta a fejére a takarót, és várta, hogy hevesen dobogó szíve kissé csituljon.

Mit jelent ez az egész? Mit akarnak mondani neki az álmok?

Számba vette, mit tudott Jestről.

Ő volt az udvari bolond, de senki sem tudta, honnan jött.

Egy hollóval barátkozott.

A lehetetlenségekre specializálódott.

Az érintése azelőtt sosem tapasztalt érzéseket ébresztett benne. Megszédítette, ám mégis ideges lett tőle. Kíváncsivá vált, ám ugyanakkor félt is.

És ha hihet az álmainak, a fiú nagyon-nagyon jól csókol.

Ismét visszatért a bizsergető érzés a gyomrába, mire még jobban befészkelte magát a takaró alá, és hirtelen megszédítették a gondolatai. Lehet, hogy a fiú hirtelen felbukkanása a Király kertjében váratlanul érte és zavarba hozta, de Cath maga irányította az ábrándjait. Lassan visszaringatta magát a gyengéd csókokkal és fehér rózsákkal teli álomba, hogy visszataláljon az ártatlan kis képzelgéshez…

Kivágódott a hálószobája ajtaja.

– CATHERINE!

Catherine döbbenten lehúzta a takarót, és felült. Lámpafény verődött vissza a falról.

– Mi az?

Az anyja sikkantott, de boldognak tűnt.

– Ó, hála a jóságos égnek! Whealagig, itt van! Semmi baja! – Jajgatva átrohant a szobán, megállt, hogy letegye az olajlámpást az éjjeliszekrényre, majd Catherine ágyára rogyott, és fojtogatóan ölelgette. Catherine meghökkenve látta, hogy az anyja sír. – Annyira aggódtunk!

– Miért? – Cath nagy nehezen kibontakozott az anyja karjából. – Korábban eljöttem a bálról, és rögtön hazajöttem. Nem gondoltam, hogy felzaklatlak vele. Nem éreztem jól magam és…

– Nem, nem, kedvesem, semmi baj, csak…

Az anyja szavai zokogásba fulladtak, miközben Cath apja megjelent felettük, és a szívéhez nyomta a kezét. Arcára egyértelműen kiült a megkönnyebbülés.

– Mi a baj? – kérdezte Cath, miközben megpillantotta Mary Annt is az ajtóban. – Mi történt?

– Nem tudtuk, hol vagy – nyöszörgött az anyja –, és valaki… valaki…

– Megtámadta a kastélyt – fejezte be helyette az apja komoran.

Cath felbámult rá, és próbált többet kiolvasni az arcából az imbolygó lámpafényben.

– Valaki megtámadta a kastélyt?

– Nem csak valaki! – Az anyja hátrahúzódott, és megszorította Cath vállát. – Egy Gruffacsór!

Cath szeme elkerekedett.

– Megtámadta a kastélyt – vette át a szót ismét Catherine apja, aki kifejezetten nyúzottnak és kimerültnek tűnt. – Betörte az egyik ablakot, és elrabolt két udvaroncot, onnan a bálteremből. Aztán fogta magát, és elrepült velük…

Cath a mellkasához szorította a tenyerét. A Gruffacsór rémálmok és mendemondák szülötte volt, olyan lény, amivel ropogó tűz mellett riogatják a kisgyerekeket, hogy engedelmességre bírják őket. Úgy hírlett, ezek a szörnyek a Kuszmadt Rengeteg ágas-bogas fái között élnek, Sakkország távoli vidékén. Amennyire Cath tudta, a Szív Királyságban generációk óta egyetlen Gruffacsórt sem láttak. A legendák szerint a hősies lovagok levadászták őket, az utolsó Gruffacsórt pedig egy király ölte meg, akié a mesebeli Döfke Kard volt.

– Ha-hatalmas volt – dadogta az anyja – és félelmetes, és nem tudtam, merre vagy!

Ismét zokogásban tört ki.

– Semmi baj, anya. – Cath szorosan magához ölelte. – Egész éjjel itthon voltam.

– És megint álmodtál, ahogy látom – jegyezte meg az apja.

Az anyja elhúzódott, és szájtátva szemügyre vette a tövises rózsabokrot.

– Már megint? Mi lehet a te fejedben?

Cath nyelt egyet.

– Sajnálom. Nem tudom, honnan jönnek.

Az anyja leroskadt, és kitörölte a szeméből a maradék könnycseppeket.

– Jóságos ég, Catherine! Ha már álmodsz, legalább valami hasznos legyen!

Cath összefűzte az ujjait a takaró alatt.

– Hát, legalább friss rózsavizünk lehet, és talán süthetek rózsás macaront is…

– Nem, nem, nem! Nem úgy értettem, hogy valami olyasmit, amivel süthetsz vagy főzhetsz. Valami *hasznosra* gondoltam. Például egy koronára!

– Egy koronára?

Az anyja vastag ujjai mögé rejtette az arcát.

– Ó, ez az este teljesen porrá zúzta szegény idegeimet! Először megjelenik az a borzalmas Vigyori macska, pont akkor, amikor a Király bejelentené a választottja nevét, aztán eltűnsz, aztán jön a Gruffacsór… – Összerezzent. – És most egy rózsafát találok a házam kellős közepén. Most komolyan, Catherine!

– Nem vitatkozásképpen mondom, anya, de egy koronával nem megy olyan sokra az ember. A fejére teheti, de ennél többet nem ér. Bár, tulajdonképpen csillog is.

– Koncentrálj már, gyermekem! Hát nem érted? A Király meg akarta kérni a kezedet. Ma este!

Mary Ann felsikkantott, Cath pedig úgy érezte, hogy a tettetett döbbenete egy kissé hiteltelenre sikeredett.

– Milyen képtelen gondolat! – kacarászott. – A Király? Ugyan már!

A márki zavartan megköszörülte a torkát, megijesztve a feleségét, aki hadonászva felé fordult.

– Igen, igen, mehetsz már, drágám – hessegette el. – Menj, feküdj le! Nekünk még van egy kis anya-lánya megbeszélnivalónk.

Catherine apja hálásnak tűnt, hogy végre magukra hagyhatja őket. Szeme alatt sötét karikák húzódtak, amikor odahajolt Cathhez, és puszit nyomott a feje búbjára.

– Örülök, hogy nem esett bajod.

– Jó éjt, apa!

Mary Ann pukedlizett, miközben a férfi elhaladt mellette, majd izgatott mosolyt villantott Cath irányába.

– Mi lenne, ha… hoznék egy kis teát? – vetette fel. – Az nyugtatóan hat az idegekre.

– Köszönjük, Mary Ann – biccentett a márkiné.

Megvárta, amíg kettesben maradnak, majd két tenyerébe vette Cath kezét.

– Drága, édes, butuska gyermekem – szólalt meg, mire Cath mintegy ellentmondva kihúzta magát. – Egyáltalán nem képtelen a gondolat. A Király feleségül szeretne venni. Elmondhatatlanul boldog vagyok, hogy biztonságban hazaértél, de ez még nem magyarázat arra, hogy eltűntél, főleg nem egy ilyen alkalommal. Hol jártál?

Catherine-nek eszébe jutott a csokoládés karamella és a kiengedett fűző.

Ártatlanul pislogva válaszolt:

– Mint mondtam, nem éreztem jól magam, és úgy gondoltam, jobb lesz, ha hazajövök, nem akartam jelenetet rendezni. De úgy tűnt, apával nagyon jól érzitek magatokat, szóval titeket sem akartalak zavarni, úgyhogy a Király egyik hintójával jöttem. Egyébként pedig szerintem tévedsz a Királlyal kapcsolatban.

Az anyja arca rákvörössé vált.

– Nem tévedek, te ostoba lány! Ha minden jól alakul, mostanra már jegyben járnál.

– De hát őfelsége sosem mutatott különösebb érdeklődést irántam. Leszámítva a süteményeimet, persze. De még ha így is lett volna, sosem udvarolt nekem. Nem volt idő…

– De hat ő a Király! Miért kellene udvarolnia? Megkéri a kezedet, te pedig igent mondasz. Ennél több udvarlásra nincs szükség. – Kimerülten felsóhajtott. – Legalábbis így kellett volna történnie. De most, hogy a lehető legszerencsétlenebb pillanatban eltűntél, ki tudja, mi lesz az érzéseivel. Lehet, hogy más iránt fog már érdeklődni… talán soha többé nem foglalkozik majd veled!

Catherine összepréselte az ajkát, igyekezett tettetett aggodalommal palástolni a reményhullámot.

– Ha a Király tényleg az én kezemet akarta megkérni, akkor remélem, ennyire nem illékonyak az érzelmei. De még mindig nem vagyok meggyőződve arról, hogy ezt tervezte.

– Pedig nagyon is úgy volt. És remélem, hogy semmi sem változott, különben a szobádba zárva maradsz egészen addig, amíg meg nem tanulod, mikor illik és mikor nem illik távozni egy bálról! – A márkiné tétovázott, majd hozzátette: – Vad, vérszomjas szörnyek ide vagy oda. Rendbe kell hoznod ezt az egészet, Catherine!

– Mégis mit várs tőlem, mit tegyek?

– Kérj bocsánatot, hogy idő előtt otthagytad az estélyt. Legközelebb legyél ott, ha egy olyan ember kérné meg a kezedet, aki mellett királynő lehetsz. Valahogy meg kell bizonyosodnunk róla, hogy még mindig jó véleménnyel van rólunk. Tennünk kell valamit, nehogy meggondolja magát, hiszen már olyan közel járunk!

– De mi van, ha nem… – Catherine elhallgatott, és az állához húzta a térdét.

– Ha mit nem? Ki vele, gyermekem!

Cath nyelt egyet. Habozott. Majd elernyedt a válla.

– Mi van, ha egy ideig nem találkozom őfelségével? Nem igazán hívathatjuk magunkhoz a Királyt, meghívásunk pedig nincsen most az udvarba, nem igaz?

Az anyja öntelten felhúzta az orrát.

– Ami azt illeti, van meghívásunk az udvarba. Három nap múlva teára vagyunk hivatalosak a kastélykertbe. – Csettintett egyet. – Tudom már! Ajándékot fogsz vinni őfelségének. Tökéletes ürügy lesz, hogy a közelébe férkőzz. Odáig van a süteményeidért. – Felpattant, és fel-alá járkált a szobában, a lámpa pedig nyugtalan árnyékot rajzolt a falra. – Szerinted minek örülne?

– Gondolom, bárminek.

– Miért ilyen nehéz veled?

Cath vállat vont.

– Nem szándékos, anya. Mi van a rózsás macaronnal, amit említettem?

– Igen, igen, nagyszerű! Mi az a rózsás macaron?

Cath válaszolni akart, de az anyja inkább leintette.

– Nem számít, biztos jó lesz. Próbálj meg aludni egy kicsit! Tudod, hogy kigömbölyödsz, amikor nem alszol jól.

Hadonászva kirontott a hálószobából, *és* majdnem nekiment a teatálcát cipelő Mary Ann-nek.

Miután a márkiné eltűnt, Mary Ann belépett, és a lábával becsukta az ajtót. Tágra nyílt szemmel Catherine-hez fordult, és az éjjeliszekrényre rakta a tálcát.

– Tényleg ez az igazság, Catherine?

Catherine visszahanyatlott a párnáira.

– Én is alig hiszem el. Egy Gruffacsór! A Szív Királyságban! Borzalmas lehetett.

Mary Ann megdermedt, szemmel láthatóan meglepte Cath lasza.

– Ó, igen. *Valóban* borzalmas volt. Gyorsan történt, egyetlen pillantást vetettem csak rá, miközben kifelé szállt, mindkét hatalmas, vékony karmos lábában egy-egy udvaronccal… – Elfintorodott. – Senki sem tudta, mit tegyen. Eluralkodott a káosz a bálteremben, mindenki menekülni akart, de túlságosan rettegtek ahhoz, hogy kimenjenek. Aztán hirtelen megjelent az udvari bolond, elég rejtélyes figura, nem igaz? És ragaszkodott hozzá, hogy a Király mindenkit csődítsen a nagyterembe, amíg

biztonságban haza nem tudnak menni. Ekkor jöttünk rá, hogy eltűntél, és a bolond próbálta csitítani a márkinét. Mondta, hogy látott egy vörös ruhás lányt beszállni az egyik kocsiba, és biztos benne, hogy te biztonságban vagy, de nem szalajthattunk ide küldöncöt, és órákon át ott kellett maradnunk… – Mary Ann arcára aggodalom ült ki. – Úgy örülök, hogy minden rendben!

– Hát, nagyjából rendben. – Cath felkönyökölt. – A bolond mindenkit a nagyterembe küldött?

Mary Ann bólintott.

– Nagyon nyugodtan viselkedett, viszont a Király… Hát, tudod, milyen őfelsége. – Mary Ann ajkára mosoly kúszott. – Vagy mondhatjuk úgy, hogy a kedvesed?

– Határozottan nem mondhatjuk! – Cath ismét hátrarogyott. – Már a gondolattól is hullafáradt vagyok.

Mary Ann felnevetett.

– Ó, igen! Bizonyára nagyon fárasztó lehet, ha valaki a Király kedvence.

– Ugyanarról az emberről beszélünk? Az alacsony növésűről, akinek fura, kackiás bajsza van? Arról, aki folyton kuncog?

Mary Ann leült Catherine mellé az ágyra.

– Ne legyél már ilyen gonosz! Ha te is odabent ragadtál volna velünk, akkor a Király bizonyára bármilyen bestiától megvédett volna. Vagy legalábbis utasította volna a Treffeket, hogy vigyázzanak rád, ami a körülményeket tekintve sokkal gyakorlatiasabb megoldás lett volna. Már-már romantikus. És most az eljegyzésedről beszélgetnénk!

Leheveredett Catherine mellé, és eligazgatott egy párnát a feje alatt.

Catherine kinyitotta az egyik szemét.

– Ezt nem mondhatod komolyan!

– Micsodát?

Catherine lerúgta magáról a takarókat, és felugrott a matracról.

– Láttad te már egyáltalán a Királyt? – kérdezte a hálóingét igazgatva. – Gyakorlatias? Romantikus? Micsoda badarság! Nem mehetek hozzá feleségül!

Mary Ann tágra nyílt szemmel felült.

– Miért nem? Hiszen akkor királynő lennél.

– Nem akarok királynő lenni! Én… Nem is tudom, mit akarok. Ha valaha is férjhez megyek, azt akarom, hogy romantikus és szenvedélyes kapcsolatom legyen a férjemmel. Szerelmes akarok lenni.

Cath teát öntött az egyik csészébe. Idegesítette, hogy így remeg a keze. Teljesen felhevült – annyi szó esett a Királyról, a Gruffacsór említése felborzolta az idegeit… De tudta, hogy valójában az álom miatt érzi így magát.

Romantika. Szenvedély. *Szerelem.*

Még soha egyiket sem tapasztalta meg korábban, de úgy sejtette, olyan érzés lenne, mint amilyen az álomban. Mint az az érzés, ami a bolond röpke mosolyai és szellemes megjegyzései hatására öntötte el. Úgy érezte, órákon át tudna beszélgetni vele, sőt, napokon, hónapokon, éveken át, és sosem unna bele.

De…

Jest udvari bolond volt. Lehetetlen.

Nyelt egy nagyot, és igyekezett megzabolázni az érzelmeit.

– Úgysem számit az egész! – jelentette ki félig magát győzködve. – Még hogy hozzámenni a Királyhoz, na persze! Én pékséget akarok nyitni. Erre vágytam egész életemben.

Mary Ann az ágy szélére kucorodott.

– Én is ezt akarom, természetesen – kezdte. – De… Cath. Bármennyit is beszéltünk a pékségről, igazából… az csak egy butuska álom, nem gondolod?

Cath megpördült, és meglepte, mennyire árulásnak érzi a szavakat.

– Butuska?

Mary Ann védekezőn felemelte a kezét.

– Nem úgy értem. Nagyszerű álom. Csodás gondolat, tényleg. De már évek óta beszélünk róla, és azóta sem jutottunk hozzá

közelebb. Nincs rá pénzünk, csak akkor, ha befektetjük a hozományodat. Nincs, aki támogasson. Senki sem fogja elhinni, hogy sikerülne.

– Ezt nem vagyok hajlandó elfogadni. Én sütök a legjobban az egész Szív Királyságban, és ezt mindenki tudja, aki akár csak egyszer is megkóstolta a süteményeimet.

– Nem hiszem, hogy érted, mire gondoltam.

Cath anélkül tette le a csészét, hogy akár egyetlen kortyot ivott volna.

– Mit nem értek?

– Egy márki lánya vagy. Nézz körbe! Nézd meg, mid van, milyen élethez szoktál. Fogalmad sincs róla, milyen az, amikor mindennap dolgoznod kell azért, hogy legyen mit enned és hol aludnod. Nem tudod, milyen szegénynek lenni. Szolgának.

– Üzletasszonyok leszünk, nem szolgák.

– Vagy lehetnél királynő – szállt vele vitába Mary Ann.

Cath élesen beszívta a levegőt.

– Átszámolhatom, amennyiszer csak akarom, végiggondolhatom a bevételek és kiadások minden egyes aspektusát, de a mi aprócska, jelentéktelen pékségünk sosem fog olyan életet biztosítani a számodra, mint amilyet a Király tudna. A ruhák, az étel, a biztonság…

Mary Ann a semmibe révedt, és bár a szavai unalmasnak és túlzottan gyakorlatiasnak hatottak, Cath látta, hogy a komornája nem most először gondolkodik el azon, milyen lehet nemes hölgyként élni.

– Igen – felelte Cath –, de a Király felesége lennék, és egy ötperces keringőt is nehezen bírok ki mellette. Hogy tudnám elviselni egy egész életen át?

Mary Ann úgy festett, mint aki mindjárt a Király védelmére kel, de végül elbizonytalanodott.

– Elég nevetséges kis ember, nem igaz?

– A lehető legrosszabb – értett egyet Cath.

– Úgy gondolod, semmi remény arra, hogy idővel megszereted?

Cath a Királyra gondolt – a köpcös, huncut, pillangószerűen szeleburdi férfira. Próbálta elképzelni, milyen lehet a feleségeként élni. Lehajolni, hogy megcsókolja, és közben a kackiás bajusz csiklandozza a száját. A kuncogást hallgatni, miközben a kastély folyosóin sétálnak. Minden egyes megnyert krokettkör után azt a gyerekes, örömteli arckifejezést nézni.

Megborzongott.

– Teljesen biztos vagyok benne, hogy nem tudnám megszeretni.

Mary Ann felállt az ágyról, és teát öntött magának.

– Hát, három napod van, hogy gondolkodj. Talán annyi idő alatt meglágyul a szíved.

Cath lehunyta a szemét, és örült, hogy Mary Ann lezárta a témát. Soha többé nem akart erre az egészre gondolni, hiába tudta, hogy idővel kénytelen lesz. Az anyja azt várta tőle, hogy amikor három nap múlva teázni mennek a kastélyba, rózsás macaront vigyen ajándékba. Három nap múlva oda kell állnia őfelsége elé.

– Egyedül jöttél haza tegnap este? – kíváncsiskodott Mary Ann, miközben cukrot töltött mindkét csészébe.

– Igen.

– Hogy sikerült levenned a fűzőt?

Catherine elkapta a tekintetét.

– Meglazult a bál alatt. Az a rengeteg tánc… – Elhallgatott, átvette az édesített teát, és elhatározta, hogy témát vált. – Az lesz a legjobb, ha ma reggel elmegyünk megnézni a varga üzletét. Látni akarom, hol lesz a jövendőbeli pékségünk.

Mary Ann mosolya kissé erőltetettnek tűnt.

– Nagyszerű ötlet, biztosan kellemes kiruccanás lesz, Catherine kisasszony.

Cath most először döbbent rá, hogy ő az egyetlen, aki teljes szívvel hitte, hogy az álmuk valóra válhat. Valóra is *fog* válni. Sosem gondolta, hogy Mary Annt is meg kell majd győznie.

De aztán eszébe jutott a Szív Király, amint előtte áll, és a kezét fogja. Elfintorodott az aprócska, nyirkos kezek gondolatára.

Aztán a leánykérésre gondolt. Hogy azt akarja, a menyasszonya legyen. Majd a felesége. Nem lenne sem szenvedély, sem románc, sem szerelem. Azt viszont tökéletesen el tudta képzelni, hogyan mosolyogna rá a Király. Olyan szerencsétlenül, olyan reményteljesen.

Felkavarodott a gyomra.

Hogy mondhatna igent ilyesmire?

A teájába kortyolva egy ennél sokkal fontosabb kérdés merült fel benne.

Hogy mondhatna nemet?

9. FEJEZET

VÉGKIÁRUSÍTÁS – állt a varga kirakatában lévő fatáblán. TÉRJEN BE, MIELŐTT AZ ÖSSZES CIPŐNEK LÁBA KÉL!

Catherine és Mary Ann Cath csipkés napernyője alatt álltak, és az utca túloldaláról szemlélték az üzletet. Még nem szedték össze a bátorságukat, hogy bemenjenek.

– Tökéletes – suttogta Cath, elsőként törve meg a csendet. A hatalmas kirakatüvegre mutatott: – Képzelj el egy csomó kristály tortatálat ott, esküvői tortákkal, születésnapi tortákkal és ó, a legjobb nem születésnapi tortákkal! És lenne egy középen is, egy ötemeletes kirakati darab rácsos mintával díszítve és csipkézett széllel, cukrozott erdei gyümölccsel és virágokkal a tetején.

Mary Ann odahajolt hozzá.

– Le kell mérnem az ablakot, hogy biztosra menjünk, de szerintem akár egy tucat torta is elfér elöl. Rengeteg embert vonzana, és ha kiplakátolnánk a városban… Ó, Cath! Annyira sajnálom, hogy butuska álomnak neveztem! Ez tényleg a mi pékségünk, igaz?

– Hát persze hogy az! Cégért festünk majd az üzletre: KALÁCSOK, RÉTESEK, TORTÁK ÉS PITÉK – CSODÁSABB PÉKSÉGET MÉG NEM LÁTOTT E VIDÉK!

Egyszerre sóhajtottak fel. A mellettük elhaladó békainas különös pillantást vetett rájuk, majd megnyalta a szemgolyóját, és továbbment.

Az üzlet egy kellemes kis utcában volt: mindenütt virágosládák és zsúpfedeles házikók álltak, a macskaköves út miatt hangosan zörögtek az elhaladó hintók. Kellemes reggel

volt, és a város a szokásosnál is zsúfoltabbnak tűnt. Az elhaladók kosarai tele voltak hagymával és retekkel a piacról. Egy hangya ácsbrigád dallamot fütyült a kopácsolásuk ütemére, miközben egy iskolaépületet építettek a közelben. A kihallott szavakból egyértelmű volt, hogy sokan a Gruffacsórról beszélnek, bár inkább mesebeli lényként emlegették, semmint a közelmúlt borzalmaként, ami megszokott volt a Szív Királyság alattvalóitól.

Cath határozottan úgy érezte, hogy boldoggá tenné, ha mindennap ide járhatna. Ha egyszerű életet élhetne a Fő utcán, messze a Sziklás Teknős-öböl villájától és a Szív Kastélytól.

Megakadt a szeme a sarkon álló utcazenészen: egy trombitahal játszott a járókelőknek, zeneértő szája alatt tok állt, ott gyűjtötte a pénzérméket. Egészen idáig a Fehér Nyúl és a trombitája jutott volna Cath eszébe, de most Jest és az ezüstfuvola képe jelent meg a szeme előtt.

Új, hívatlan és meglepő álom fészkelte be magát a gondolatai közé.

Ő és Mary Ann. A pékségük. És… a fiú. Amint szórakoztatja a vásárlókat, vagy hazatér, miután egész nap mosolyt csalt a kastélyban tartózkodók arcára.

Olyan abszurd gondolat volt, hogy Cath azonnal megszidta magát érte. Hiszen alig ismerte az udvari bolondot, és nem volt oka úgy hinni, hogy valaha is többet jelent majd számára néhány különös álomnál.

És mégis… Ha csupán egy egyszerű pitesütő lenne, nem pedig egy márki lánya, a Király jövendőbelije… akkor már nem hangzana olyan lehetetlenül, hogy az udvari bolond egyszer többet jelentsen számára.

Lehet, hogy ez a jövő áll előtte? Lehet, hogy így van megírva?

Meglepően sok erőt merített ebből a gondolatból.

– Cath?

Ugrott egyet ijedtében. Mary Ann összehúzott szemöldökkel figyelte, arcára árnyékot vetett a napernyő.

– Ismered őt? – kérdezte Mary Ann.

– Kit?

– A trombitahalat.

– Ó, nem, dehogy, csak… tetszett a dallam. – Előhúzott egy érmét az erszényéből. – Menjünk be, nézzünk körül, mit szólsz?

Nem várt Mary Ann válaszára, elindult a varga boltja felé, és útközben belepottyantotta az érmét a trombitahal tokjába.

Az ajtót kinyitva édes füstfelhő burkolta be őket, ami aztán kilebegett az utcára is. Cath elhessegette, és belépett. Volt ugyan csengő a kilincsen, de édesdeden aludt, és amikor becsukták maguk után az ajtót, még horkolni is kezdett.

Cath leeresztette a napernyőt, majd körbejáratta a tekintetét a füstös, ködös üzlethelyiségben. A földet mindenféle méretű és formájú cipő borította, volt ott a balettcipőtől és lovaglócsizmáktól kezdve a patkókig és az uszony védőkig minden, hótorlaszként egymásra hajigálták őket, és itt-ott kiömlöttek a bolt közepére. Az egyszerű, bézs színű falakat csupán itt-ott díszítette hirdetés, azok is három évtizede divatjamúlt lábbeliket ábrázoltak. A fény gyér volt, minden poros; a levegőben cipőpaszta, bőr és koszos zoknik szaga terjengett.

Hernyó úr, a varga, a pult mögött ücsörgött egy sámlin, és egy hatalmas vízipipát szívott. Álmosan pislogott Cathre és Mary Ann-re, miközben a két lány átvágott a rumlin. A pulton egy pár bőrtalpú bakancs állt, és bár úgy tűnt, a pipa jobban érdekli a vargát, mint a cipők, Cath nem akarta őt félbeszakítani, és inkább azzal foglalta el magát, hogy alaposan körülnézzen a helyiségben.

Gondolatban előzte a varga boltját a füstös kis helyiségből. Elképzelte, hogy a falakat a cukorka csíkozásához hasonló, krémszínű és türkiz minta díszíti, az ablaknál pedig libbenő, őszibarack sorbet színére emlékeztető függöny lóg. A bejáratnál három aprócska asztal várja a vendégeket, mindegyiket tejesüvegbe állított sárga bokréta díszíti. A piszkos, dohos szőnyeget csillogó márvány járólapokkal váltotta fel, és a varga ütött-kopott fapultjának helyére üvegtároló kerülne, tele tortával, mézeskaláccsal, pitével, rétessel és csokoládés croissant-nal. A

hátsó falon kosarak lógnának, tele frissen sült kenyérrel. Látta magát a pult mögött, ahogy rózsaszín kockás kötényén még mindig ott díszeleg az aznap reggel kiszóródott liszt. Gondolatban épp biscottival töltött meg egy üveget, miközben Mary Ann, az övéhez hasonló, ám sárga kötényben lime-zöld dobozba csomagolt egy tucat omlós kekszet.

Cath mély levegőt vett, majd azonnal fuldokolni kezdett a tüdejét betöltő vízipipafüsttől, ugyanis csokoládé és gőzölgő, élesztős zsemlék fűszeres illatát várta. Eltakarta a száját, és igyekezett a tőle telhető legjobban palástolni a köhögőrohamot, miközben hátat fordított a vargának.

Hernyó úr rájuk meredt. Hozzá sem ért a pulton álló bakancshoz, és közelebb érve Cath látta, hogy ő maga is rengeteg cipőt visel: apró lábacskáit különböző bakancsok és papucsok fedték.

– Maguk meg mégis kicsodák? – érdeklődött lustán a varga.

Cath igyekezett magára ölteni a legelbűvölőbb mosolyát – azt a megnyerőt, amit az anyjától tanult –, és átgázolt a cipőrengetegen.

– Catherine Pinkerton vagyok. A komornámmal épp erre jártunk, amikor észrevettük odakint a táblát. Érdekel, mi történik majd az üzlettel, ha ön már nem lesz itt. Szégyen-gyalázat lenne, ha sokáig üresen ásítozna.

– *Nem* lenne szégyen-gyalázat – morogta Hernyó úr, majd ismét beleszívott a pipába.

– Ó, persze, úgy értettem, hogy a környéknek. Sosem kellemes bezárni egy jól menő üzletet, de biztos vagyok benne, hogy nagyon várja már a… ööö… nyugdíjba megy, nem igaz?

Hernyó úr olyan hosszasan bámult rá, hogy Cath kezdett kételkedni, vajon válaszol-e egyáltalán, sőt, az is eszébe jutott, hogy talán megbántotta, de a varga végül így felelt:

– Vettem egy kis birtokot az erdőben, ahol végre csend és nyugalom lesz.

Cath várta, hogy folytassa, de úgy tűnt, befejezte a mondandóját.

– Értem – bólintott végül. – Nagyszerűen hangzik. – Megköszörülte a torkát, amit azóta is kapart a füst. – Az épület is az öné?

– Nem – felelte Hernyó úr. – Már sok-sok éve a herceg a főbérlőm.

– A herceg! Úgy érti, Lord Varacskos?

– Ó bizony, az az unalmas alak. – Ásított egyet, mintha kezdené igencsak untatni a beszélgetés. – De azért kedvelem. Egészen visszafogott fickó. Nem olyan zajos, mint egyesek.

Cath próbálta megakadályozni, hogy felszaladjon a szemöldöke, nem csupán az igazságtalan sértés miatt, hanem mert abban reménykedett, hogy az épület olyasvalakié, akihez nem fűzi semmiféle szál. Olyasvalaki, aki nem fogja megosztani a pékség ötletét a többi nemessel és a szüleivel egészen addig, amíg mindent el nem rendeztek. Azóta sem volt olyan merész, hogy pénzt kérjen kölcsön az apjától – vagy engedélyt, hogy felhasználhassa a hozományát.

De Hernyó úrnak legalább egy dologban igaza volt. Varacskos úr nem tűnt olyannak, aki folyton mások dolgába üti az orrát, úgyhogy talán számíthatott a diszkréciójára.

Mary Ann közelebb lépett.

– Érdeklődött esetleg valaki, hogy kibérelné az üzletet, miután ön elment? – kérdezte.

Hernyó úr lassan Mary Annre pillantott.

– Ön kicsoda?

Mary Ann összekulcsolta a kezét a szoknyája előtt.

– Mary Ann vagyok – felelte.

Hernyó úr ismét ásított.

– Bárki béreli is ki ezt a helyet, az már a herceg dolga, nem az enyém.

– Értem – válaszolta Mary Ann. – De… mit gondol, jól menne itt egy pékség? Feltéve, hogy az egész királyság legcsodásabb pékségéről lenne szó?

Hernyó úr megvakarta az állát a pipája végével, amitől úgy mozgott a bőre, mint egy túl nagyra nyújtott marcipán.

– Csak akkor, ha az a bizonyos pékség rongyos gombócot is árulna, ugyanis az a kedvencem.

– Ó, de még mennyire, hogy árulna! – jelentette ki Cath. – Még a melaszkutat is felkutatnám, hogy biztosan az legyen a legfinomabb rongyos gombóc a Tükörüvegnek ezen a felén.

Cath csak úgy ragyogott, ám ekkor Hernyó úr visszafordította rá komor tekintetét, és nagy komolyan így felelt:

– A melaszkút csupán dajkamese.

Cath válla megereszkedett.

– Igen. Persze. Csak viccnek szántam.

Régi mendemonda volt, hogy ha valaki iszik a melaszkútból, akkor az illető sebei begyógyulnak, vagy megfiatalodik. Az egyetlen bökkenő csupán az volt, hogy senki sem tudta, merre is van pontosan ez a melaszkút. Voltak, akik szerint a Tükörüveg labirintusában volt, de folyton mozgott, úgyhogy az ember csak még jobban eltévedne, ha meg akarná találni. Mások szerint csak a legkétségbeesettebb lelkek jutottak el a melaszkúthoz. De a többség a vargához hasonlóan úgy tartotta, hogy egyáltalán nem is létezik.

Hernyó úr felnyögött.

– Egyáltalán nem volt szórakoztató vicc.

– Nem is ez volt a célom.

– Hanem?

Cath habozott, majd így felelt:

– Csupán annyit akartam mondani, hogy… hogy igen, lenne rongyos gombóc.

Hernyó úr hosszasan bámult rá, majd visszanyomta a pipája szárát a szájába.

– Jól van – motyogta Cath. – Köszönjük a segítségét!

Sarkon fordult, elkapta Mary Ann könyökét, és kirángatta őt az utcára, amire a csengő csupán néhány álomittas horkolással reagált.

Mary Ann csomókat kötött a főkötője szárára, és pár lépés után így szólt:

– Csoda, hogy eddig nem kellett bezárnia a boltot.

– Az biztos! – helyeselt Cath, de már nem foglalkozott a mogorva, öreg vargával. – Gondolod, hogy a herceg hajlandó lenne kiadni nekünk az üzletet?

– Fogós kérdés – válaszolta Mary Ann. – Remélhetőleg üzletemberként hozná meg a döntést, számításba véve az alapos üzleti tervünket és a várható profitot.

Cath a fejét rázta.

– Szerintem rajtad kívül senki sem vesz ilyesmit számításba, Mary Ann. Szerintem kedvel engem a herceg, már amennyire ő bárkit is kedvel. De azt is tudja, hogy egy arisztokrata lánya vagyok, akinek a férjhezmenetellel, nem pedig üzlethelyiségek bérlésével kellene foglalkoznia. Lehet, hogy illetlennek tartaná, hogy kiadja nekem az üzletet.

Felpillantott, és túlságosan is könnyen el tudta képzelni a gőgösen röfögő herceget.

– Kivéve, ha az édesapád áldását adja.

– Igen. Akkor könnyedén menne.

Cath gyomra összeszorult – ahogyan minden alkalommal, amikor arra gondolt, hogy szóba hozza a témát a szülei előtt. Az volt a pont, ahol az álom és a valóság nem volt hajlandó eggyé válni, mintha olaj és víz próbált volna keveredni. Nem számított, hányszor képzelte el a beszélgetést, és mivel igazolná, hogy érdemes lenne pékségbe fektetni a vagyonuk egy részét, vagy legalábbis van annyira *jó* ötlet, hogy az áldásukat adják… sosem mondtak neki igent. Még gondolatban sem.

Akkor is egy márki lánya volt.

De egyelőre nélkülük is intézkedhetett, legalábbis még egy ideig.

– Hamarosan úgyis megtudjuk a választ. – Kinyitotta a napernyőt, miközben elindultak vissza a hintóhoz. – Ma délután meglátogatjuk a herceget.

A méltóságos Varacskos Pügmalión, Agyarvidék hercege, egy csinos téglaépületben élt dimbes-dombos birtokán. A tetőt fél

tucat kémény díszítette, a kocsiutat almafák szegélyezték, és a levegőben édes szénaillat terjengett, bár Catherine nem igazán tudta, honnan jöhet. Mary Ann-nel meghagyták a kocsisnak, hogy ismét várjon rájuk a hintóban, miközben ők odamentek a házhoz. Cath névjegyet szorongatott, Mary Ann pedig egy dobozt, tele tortácskákkal, amiket Cath pont egy ilyen alkalomra tartogatott a jégszekrényben.

A házvezetőnő nyitott ajtót.

– Jó napot kívánok! – nyújtotta át Catherine a névjegyét. – őlordsága itthon van?

A házvezetőnő egy pillanatig döbbentnek tűnt, mintha a látogatók érkezése szokatlan esemény lenne – és talán a herceg esetében ez igaz is volt.

– Me-meg kell néznem – dadogta, elvette a kártyát, és otthagyta őket az ajtóban, miközben ő eltűnt a ház belsejében.

Néhány perccel később ismét felbukkant, és beterelte őket egy szalonba, ahol egy tálalóasztalon egy tál piros alma állt, a berendezést pedig kellemes, bár kissé divatjamúlt bútorok alkották. Cath leült, Mary Ann pedig – jelenleg mint kötelességtudó komornája – állva maradt.

– Megkínálhatom egy kis teával? – érdeklődött a házvezetőnő.

Most már csillogott a tekintete, a bejárati ajtónál tanúsított bizonytalanságát ideges örömféleség vette át. Nagyon szeretett volna a kedvében járni, amiből Catherine úgy gondolta, hogy valóban nagyon ritkák lehetnek errefelé a vendégek.

– Nagyszerű lenne, köszönöm.

A házvezetőnő elsietett. Épp becsukódott mögötte az ajtó, amikor egy másik kinyílt, és megjelent a herceg.

Bársony házikabátot viselt, és egyik patáján ott volt Catherine névjegykártyája. Először Cathre pillantott, majd Mary Annre, és merev válla kissé megrogyott, mintha csalódott volna.

Catherine felállt és pukedlizett.

– Szép napot kívánok, őlordsága!

– Pinkerton kisasszony. Micsoda meglepetés!

Intett, hogy foglaljon helyet ismét, majd leült a vele szemközt álló székbe, és keresztbe tette a lábát.

– Már nagyon rég volt, hogy utoljára látogatóban jártam önnél. Remélem, nem zavarom.

– A legkevésbé sem. – Catherine kártyáját egy ezüsttálba tette. A tál hasonlított arra, ami a Sziklás Teknős-öböl villájának előszobájában állt, abban gyűjtötték a névjegykártyákat. Csakhogy az ő táljuk gyakran tele volt, ez pedig eddig üresen állt. – Amikor Kuncogi kisasszony átadta a kártyáját, azt hittem, hogy talán… ööö… nem egyedül érkezett.

– Nem egyedül? – Cath oldalra billentette a fejét. – Ó! Az édesanyám inkább a saját látogatásaival van elfoglalva mostanában, de bizonyára ide is hamarosan ellátogat.

Varacskos lapos orra megrezzent.

– Az édesanyja. Igen. Hogy van a márki és a márkiné?

– Nagyon jól, köszönöm. És hogy – tétovázott Catherine – mennek errefelé a dolgok?

– Nagyon… – úgy tűnt, a lord is habozik – …magányos errefelé az élet, már ha megengedi az őszinteségemet.

Egy grimaszhoz hasonló mosollyal toldotta meg a mondatot, e volt az arckifejezésében valami, amibe Catherine szíve belesajdult .Legszívesebben sajnálkozott volna, de hát mégiscsak ő volt az, aki folyton a háttérbe húzódott a Király estélyein, aki még csak táncolni sem volt hajlandó, és mindig ő maga vonta ki magát a beszélgetésekből.

Ugyanakkor vajon mennyire fakadt a „visszafogottsága" sznobizmusból, és mennyi volt benne a félénkség? Eddig még sosem jutott eszébe ezen gondolkodni.

– Nem szeretne helyet foglalni esetleg a komornája? – ajánlotta fel a herceg, még mielőtt Catherine előállhatott volna valamiféle udvarias válasszal.

Mary Ann épp leült egy kisebbfajta pamlagra, amikor a házvezetőnő egy tálcát cipelve visszajött, rajta egy gőzölgő teáskannával és egy tányérnyi teasüteménnyel. Remegő kézzel töltötte ki a forró italt, és tekintete olyan hevesen cikázott ide-oda

Catherine és a herceg között, hogy kétszer is melléöntötte a teát. A herceg agyarai mögött a homlokát ráncolta, megköszönte neki, és elhessegette, inkább saját maga töltött a csészébe tejszínt és cukrot. Miközben előrehajolt, Cath száradt vértől vöröslő tapaszt látott a nyakán.

Elakadt a lélegzete.

– Csak nem megsérült, őlordsága?

Varacskos felpillantott rá, majd zavartan behúzta a nyakát.

– Ne aggódjon, csupán egy karcolás. Harci sebesülés a királyi bálról.

– Ó! A Gruffacsór műve?

– Igen. Megkínálhatom egy csésze teával? – fordult Mary Annhez, aki hálásan elfogadta az italt.

– Sajnálom, hogy megsebesült – mondta Catherine.

– Én viszont örülök – felelte a herceg –, hogy én voltam az, nem pedig a valamelyik törékenyebb vendég.

Merészen elvigyorodott, és Cath viszonozta a gesztust, bár nem volt benne biztos, hogy tökéletesen érti.

Bár a kíváncsisága megmaradt, nem akart egy ilyen traumatikus élményről kérdezősködni, úgyhogy inkább elgondolkodott, mi egyébről lehet még társalogni.

– Sajnálom, hogy ennyi gondot jelentünk a házvezetőnőjének. Kissé zaklatottnak tűnik szegény.

– Nem, nem, dehogy. – A herceg átnyújtott neki egy csészealjra tett csészét. – Ritkán fogadunk vendégeket, és… nos, azt hiszem, talán összetévesztette önt valaki mással. – Rózsaszínes arca kissé sötétebb színt öltött, és elkapta a tekintetét. – Kér egy kis teasüteményt?

– Köszönöm.

Catherine a csészealjra rakta a süteményt. Most már tényleg nagyon felcsigázták a kíváncsiságát. De hogy kit várhatott, kinek a látogatásában reménykedhetett a házvezetőnő, igazán nem rá tartozott, és egyébként sem cseverészni jött ide – még akkor sem, ha kezdte úgy érezni, hogy a legkevésbé sem bántotta volna meg a háziakat, ha csupán ezért érkezik.

A csészéje nekiütődött a csészealjnak.

– Mary Ann-nel benéztünk Hernyó úr üzletébe ma délelőtt – fogott bele. – Meglepetten hallottam, hogy máshova költözik. Az embernek olyan érzése van, mintha a varga boltja az utca szerves részét képezné.

– Ó, igen. Talán hallották, hogy Hernyó úr tőlem bérli az üzlethelyiséget. Szomorú vagyok, hogy elmegy.

– Gondolkodott már rajta, hogy mihez kezd az üzlettel, ha Hernyó úr elmegy?

– Nem, még nem. – A herceg megköszörülte a torkát. – Ez igazán unalmas téma lehet ilyen fiatal hölgyeknek. Talán szívesebben beszélgetnének valami egyébről, mint például… öööö…

A herceg a teájára meredt.

– Hajszalagokról? – segítette ki Cath.

Varacskos elfintorodott.

– Sajnos arról nem sokat tudok.

– Én sem. – Cath felkapta az aprócska, háromszögletű teasüteményt. – A sütemények viszont mondhatni szakterületemmé váltak. Tudta, hogy hobbiból sütögetek?

Beleharapott a teasüteménybe.

– Igen, Pinkerton kisasszony. Volt szerencsém megkóstolni az epres…

Catherine hirtelen köhögve előredőlt. A sütemény egy darabja loccsanva a teában landolt.

A teasütemény száraz volt, és mintha egy maréknyi borsba harapott volna.

– Mi – dadogta – van ezekben a… ha-ha-*hapci!*

Az egész teste beleremegett a tüsszentésbe, amit aztán három másik követett gyors egymásutánban. A tea kilötyköl̈ődött a csészéből.

– Elnézést kérek! – szabadkozott a herceg, és egy zsebkendőt nyújtott Mary Ann-nek, aki aztán átadta azt Catherine-nek, de úgy tűnt, a tüsszögés abbamaradt. – Figyelmeztetnem kellett volna.

Cath megdörgölte az orrát a zsebkendővel – a hegye még mindig bizsergett, de a bors tömény íze már kezdett eltűnni a szájából.

– Figyelmeztetni? – kérdezte, és hangja sipítónak tűnt befogott orra miatt. – Igazság szerint… őlordsága, azt hiszem, a szakácsa meg akar mérgezni bennünket.

A herceg összedörzsölte a patáit, aprócska füle a koponyájára simult.

– Ó, nem, Pinkerton kisasszony, biztosíthatom róla, hogy ilyesmiről szó sincs. Csak hát a szakácsnőm… Egészen odáig van a borsért.

Cath elfogadta az új, sebtében elkészített csésze teát, amit Mary Ann nyújtott felé, és örömmel tüntette el a bors ízét, már amennyire az lehetséges volt. Ismét köhögött egy sort.

– Lord Varacskos, ugye tudja a szakácsnője, hogy egyéb fűszerek is léteznek? És hogy borsot nem igazán szokás a teasüteményekbe rakni?

A herceg tehetetlenül vállat vont.

– Próbáltam változtatni a dolgon, de… nos, idővel hozzászokik az ember. Bár a többi ízt már nem igazán érzem.

Cath ismét belekortyolt a teába.

– Ez borzasztó. De hát miért nem bocsátotta el?

A herceg szeme elkerekedett.

– Bocsássam el? Mert borzalmasan főz? Micsoda kegyetlenség lenne!

– De hát… mégiscsak egy szakácsnőről van szó.

– Igen. És főz is. – A herceg mocorogni kezdett. – Csak éppen nem jól.

Catherine ismét megköszörülte a torkát.

– Értem. Nos. Mindenesetre köszönjük a vendéglátást.

Letette az új teáscsészéjét az asztalra, a borzalmas teasütemények mellé.

A herceg összehúzta magát, és úgy tűnt, bármennyi önbizalma is volt a látogatás kezdetén, az mostanra elpárolgott.

– Máris indul? – kérdezte, és úgy tűnt, borzalmasnak találja már a gondolatot is.

– Nem szándékoztam – felelte Catherine. – Remélem, nem tartja túl illetlennek, de igazából szerettem volna… egy szívességet kérni öntől.

Varacskos aprócska szeme még jobban összeszűkült.

– Miféle szívességet?

– Semmi kellemetlent, erről biztosíthatom. Ahogy azt már korábban is említettem, nagyon szeretek sütni. *Valódi* süteményeket. – Undorodó pillantást vetett a teasüteményekre. – Talán nem beképzeltség, ha azt mondom, jól is csinálom, és biztosíthatom, hogy sosem használok borsot. – Elmosolyodott, mintegy igyekezvén feldobni a kellemetlenné vált beszélgetést. Biccentett Mary Ann-nek, aki felállt, és átnyújtotta a hercegnek a dobozt. – Ezeket a tortácskákat én sütöttem. Ajándékba hoztam. Remélem, ízleni fog. – Habozott, majd így folytatta: – Igazából remélem, nem tette tönkre teljesen a bors az ízlelőbimbóit, és érezni fogja az ízüket.

– Én… Ez igazán nagyon kedves, Pinkerton kisasszony – felelte a herceg. Kinyitotta a dobozt, de nem hálásan nézte a tortácskákat, hanem gyanakodva. – De miért kapom ezeket?

– Nos, valójában ezért jöttem. Régóta gondolkodom azon, hogy milyen jó lenne egy igazán nívós pékség a birodalomban, és szöget ütött a fejembe a gondolat, hogy miért ne nyithatnám meg én azt a bizonyos pékséget? Arra gondoltam, hogy milyen nagyszerű lenne az az üzlethelyiség, amiből Hernyó úr nemsokára kiköltözik, és hogy talán hajlandó lenne ezt az üzletet nekem kiadni. – Könnyedén és magabiztosan beszélt, de mire befejezte, a herceg arca elsötétedett. Szélesebben mosolygott, hogy kompenzálja a változást. – Mit gondol?

– Értem – felelte a herceg, lecsukta a doboz tetejét, és letette maga mellé az asztalra. – Tehát nem udvariassági látogatásról van szó.

Felsóhajtott, és borzalmas volt hallani a hangot. Cath érezte, hogy Mary Ann összerezzen mellette.

~ Nem így van – dadogta Cath. – Már hetek óta meg akartam látogatni, csak…

– Semmi gond, Pinkerton kisasszony. Nincs értelme folytatni. Megértem, hogy nem én vagyok a legnépszerűbb, és nyilván mindenhol örülnének a névjegyének.

Cath mellkasa elszorult.

– Sajnálom, ha megbántottam – szabadkozott.

A herceg legyintett a bocsánatkérésre, és egy pillanattal később már egyenesebben ült a székében. Az arckifejezése immáron megegyezett azzal, amit Catherine számtalanszor látott már a bálokon. A hangjában is egyfajta ridegség csendült, ami korábban nem volt ott.

– A márki tud a tervéről?

Cath először hazudni akart, de végül úgy gondolta, nincs értelme.

– Nem, még nem.

A herceg megdörgölte lelógó orcáját.

– Nagyra becsülöm az apját. Nem szeretném megsérteni azzal, hogy olyan üzleti lehetőséget támogatok, amire ő nem adta áldását.

– Megértem. Szeretném vele is mihamarabb megbeszélni a dolgot, de úgy gondoltam, talán érdemes lenne előbb üzlethelyiséggel rendelkezni. Úgy könnyebben meggyőzhetném őt.

Mary Ann előrehajolt.

– Mindezt természetesen egy olyan bérleti szerződés alapján, amely tisztességes bérleti díjat állapítana meg az üzlethelyiséggel kapcsolatban, valamint bármikor bejárása lenne az ingatlanba…

Cath megcsípte Mary Ann lábát, ezzel elhallgattatva őt, de a herceg bólogatott. Már-már mosoly kúszott az arcára a komorna félbeszakítása láttán.

– Természetesen – felelte. – Jó üzleti lehetőségnek tűnik. – Bekapott egy borsos teasüteményt. Egy darabka az alsó ajkára tapadt. Nem nézett Catherine-re, de majdnem kiitta a csészét, mielőtt ismét megszólalt. – Mindenképpen észben tartom az

üzlethelyiséggel kapcsolatos kérését, miután Hernyó úr kiköltözött.

Cath teljesen felvillanyozódott.

– Ó, köszö…

– De nekem is van egy kérésem, Pinkerton kisasszony.

Cathnek a hálálkodás is a torkán akadt, nem csak a továbbra is zavaró bors. Lenyelte hát a szavakat, és remélte, hogy a herceg azt kéri, élete végéig lássa el frissen sütött, borsmentes teasüteménnyel.

– Természetesen – felelte. – Mit tehetek önért?

A herceg magabiztossága ismét szertefoszlott, és ha nem lett volna olyan disznószerű, Catherine még a végén nyúlhoz hasonlóan félénknek látta volna.

– Ön jó barátnője… – a herceg agyarai megmoccantak, miközben nagyot nyelt – …Mearle kisasszonynak, nem igaz?

Cath a hercegre meredt. A *barátság* nem jellemezte tökéletesen a Margaret Mearle-hez fűződő viszonyát, de…

– Igen. Igen, kifejezetten jó barátnők vagyunk.

– Gondolja, hogy talán, nos, ha nem túl nagy kérés, akkor esetleg… szólna pár jó szót az érdekemben?

Catherine oldalra billentette a fejét.

– Mármint… Mearle kisasszonynál?

– Igen. Tudja, én… – Elpirult, arcára rövid, zavart mosoly kúszott. – Igazán kedvelem őt.

Catherine pislogott egy sort.

– *Margaret* Mearle kisasszonyt?

A herceg talán láthatta volna az arcára kiülő hitetlenséget, de túlságosan lefoglalta az, hogy a falat fixírozza.

~ Tudom. Teljesen abszurd olyasmit gondolnom, hogy méltó lennék egy ilyen csodás teremtés figyelmére, vagy hogy valaha is viszonozná az érzelmeimet. De ha őszinték akarunk lenni… ő a krémek krémje, nem igaz? Olyan okos nő! És tisztességes. És annyira, de annyira… – A herceg majd elalélt. – Rózsaszín.

Ekkor megkockáztatott egy pillantást Cath irányába.

Catherine gyorsan becsukta a száját, és igyekezett együttérzőnek mutatkozni.

A herceg lecsillapodva ismét elkapta a tekintetét.

– De képtelen vagyok rábírni magamat, hogy beszélgetésbe elegyedjek vele. Ki tudja, mit gondolhat rólam!

Cath az arcába harapva felidézte az összes gonosz megjegyzést, amit Margaret az évek során a hercegre tett, főleg azt illetően, hogy milyen karót nyelt és arrogáns egy alak. Olyasmik miatt szólta le, amiket annak idején ő is gondolt róla, de most már egyáltalán nem tűnt igaznak.

Nehéz volt felfogni. Nem emlékezett rá, hogy Lord Varacskos, az örök agglegény, valaha is érdeklődést mutasson bármelyik hölgy iránt, ahogyan olyan esetre sem, hogy bármely férfinak eszébe jutott volna udvarolni a kibírhatatlan, otromba Margaret Mearle-nek.

És most mégis megtörtént. Szent pite, hiszen a saját szemével látta!

Igyekezett mosolyt csalni az arcára, remélve, hogy ezzel enyhítheti a herceg arcára kiülő kétségbeesést.

– Örömömre szolgálna, ha szólhatnék pár jó szót őlordsága érdekében.

10. FEJEZET

A TEADÉLUTÁNIG HÁTRALEVŐ NAPOK borzalmasan teltek. Catherine folyamatosan rettegett, hogy mi történik majd, ha ismét találkozik a Királlyal. Az anyja is aggódott, bár ő egészen más végkimenetelben reménykedett, mint a lánya.

Borzalmas átverésnek tűnt macaront sütni azért, hogy elnyerje a Király szívét, holott Catherine-nek esze ágában sem volt magába bolondítani a Királyt. Mindenesetre örült, hogy van mire hivatkoznia, és egy egész napot a konyhában tölthetett, ahol nem kellett amiatt aggódnia, hogy ráparancsolnak, folytasson valamilyen haszontalan tevékenységet, mint amilyen például a hímzés.

Ó, bárcsak, bárcsak szeszélyes lenne a Király! Bár annyira kellemetlenül érezné magát Catherine eltűnése miatt, hogy még egyszer nem akarná megpróbálni, vagy legalább lenne annyi esze, hogy ezúttal nem a nagy nyilvánosság előtt akarná megkérni a kezét!

Bár, igazság szerint, ettől a gondolattól is kirázta a hideg.

Ugyan egyre zaklatottabbá vált, ahogy közeledett a teadélután napja, Cath izgatottságot is érzett. Próbálta letagadni, még saját maga előtt is, de várta azt a délutánt. Nem a Király vagy a kerti játékok miatt, de még csak nem is a tortácskák és a szendvicsek érdekelték.

Azt várta, hogy ismét találkozhasson az udvari bolonddal. Nem bukkant fel többé az álmaiban, és úgy vágyott rá, hogy újra láthassa, hogy elképzelte a következő találkozásuk minden lehetséges apró részletét. Látni szeretett volna egy újabb lelkes

mosolyt, könnyed nevetést akart kicsalni belőle, érezni az ujjai érintését a tarkóján.

Megállt, eltartotta a nyomózsákot a tepsitől, ahol tizenöt zsinórszerűen díszített tésztakorong várta, hogy mandulás habcsókká sülhessen. Cath bőrén olyasfajta pír játszott, amit nem a sütő okozott, és a keze is megremegett, ami elfogadhatatlan volt egy ilyen kényes feladat végzése közben.

Lehunyta a szemét, és elfojtotta a gondolatokat, ahogyan minden alkalommal tette, amikor eszébe jutottak a tiltott simogatások. Az anyja felrobbanna dühében, ha tudná, hogy Cath fejében ilyen illetlen gondolatok kavarognak a Király bolondjával kapcsolatban.

A Király, az ég szerelmére! Ő az a férfi, akiről álmodoznia kellene.

Az idegei kikészültek ettől az egésztől.

Letette a nyomózsákot, és megfogadta, nem hagyja, hogy a teapartin eluralkodjanak felette az érzelmei. Mégiscsak hölgy volt, és a nemesség tagja. Ha ismét látja majd a fiút – ami már önmagában is valószínűtlen volt –, akkor is csak az illendőség határain belül folytat majd vele beszélgetést. Nem kacérkodik majd teljesen megfeledkezve önmagáról, mint korábban. Semmilyen illetlenség nem történhet.

Arra azért kíváncsi volt, hogy másodszorra is ugyanúgy vonzaná-e a bolond, és valamelyest reménykedett benne, hogy nem így lenne. Mert miféle lehetőségei vannak, ha mégis ugyanaz az érzés keríti hatalmába? A szülei sosem engedélyeznék, hogy a fiú udvaroljon neki. Ő még mindig nem döntötte el, mi legyen a Királlyal. És egyébként is, arra kellene koncentrálnia, hogy meggyőzze a szüleit, adják áldásukat a pékség megnyitására. Hiszen ez volt az az álom, ami minden másnál erőteljesebben magával ragadta… legalábbis a citromfáig így volt.

– Jóságos ég, mi ez a csodás illat?

Cath elugrott a konyhapulttól. Vigyori – vagyis inkább Vigyori feje – kitöltötte a falon lógó kakukkos órát, az

óramutatók a bal fülére és a bajszára mutattak, jelezve, hogy épp most múlt délután kettő.

– Szia, Vigyori! – vonta fel a szemöldökét Cath. – Nagyon remélem, hogy nem etted meg a kakukkot.

Vigyori hirtelen eltűnt, majd teljes valójában ismét felbukkant a konyhapult fölötti ablakpárkányon. Már nem látszott a bundáján a sütőtökös sütemények okozta narancssárga szín.

– Még csak véletlenül sem – felelte –, bár azt be kell vallanom, hogy most épp azon tanakodom, vajon hány *olyat* tudnék észrevétlenül megenni, amikor hátat fordítasz.

Cath gyanakvón figyelte a macskát.

– Jaj, jól van, na! Végül is nem érdekel, hogy észreveszed-e vagy sem.

– A Királynak csináltam őket.

Vigyori a szemét forgatta: pupillái úgy jártak ide-oda, mint ahogyan egy kisgyerek labdája pattog összevissza.

– Mindig mindent a Királynak csinálsz.

Cath vigyorogva felkapta a nyomózsákot, egy konyharuhába törölte a fölösen kinyomódott habot, és folytatta a habcsókkészítést.

– Meg akartam köszönni, hogy felfordulást okoztál a bálon. Tökéletesen időzítetted.

– Ez a legtöbb tettemre igaz.

– Nagyon felzaklatta a vendégeket?

– Mearle kisasszony nem igazán élvezte a felfordulást.

– Nem, a távozásomra értettem. Mindenki tudja, hogy a Király… – Cath nyelt egyet – …az én kezemet akarta megkérni?

– Szerintem még nem terjedt el a hír, de a legtöbb embernek kifejezetten nehezére esik bármire is odafigyelni.

Cath lassan felsóhajtott, kinyomta az utolsó habcsókot is, majd a pulthoz ütögette a tepsit, hogy kiegyengesse őket.

– Egyébként meg – vigyorgott a lehető legszélesebben a macska – a Király félbeszakadt leánykérését teljesen elfeledtették az utána következő borzalmak. Úgy sejtem, hallottál a Gruffacsórról.

Cath a ruhaujjába törölte a szemöldökénél gyöngyöző verejtéket.

– Hallottam. Tulajdonképpen nem is lenne szabad holmi idétlen lánykérés miatt aggódni ilyen hírek után. Nem is tudom, hittem-e a Gruffacsórok létezésében eddig.

– Veszélyes dolog nem hinni valamiben csak azért, mert rémisztő.

Cath betette a tepsit a sütőbe.

– Mennyi idő is telt el azóta, hogy akár egyet is láttak volna errefelé?

– Jóval azelőtt történt, hogy te meg én megszülettünk. – Vigyori mosolya nem lankadt, így kissé hátborzongatóvá tette az amúgy sem kellemes témát. – Talán végig itt volt, csendben megbújva várakozott. De az is lehet, hogy a Tükörüvegen keresztül érkezett, bar ez nem tűnik túl valószínűnek. Kétlem, hogy valaha is megtudjuk az igazat, abban viszont biztosak lehetünk, hogy a szörny itt van, nyilván nem most hallottunk utoljára a kegyetlenségéről.

Cath lenyelte a szájába gyűlő keserű ízt.

– Mit tehetünk ellene?

– Mit tehet*ünk?* Nekem ugyan nem áll szándékomban bármit is tenni.

– Jól van, akkor te nem. De valakinek tennie kell valamit. A Királynak ki kellene jelölnie egy lovagot, aki legyőzi a szörnyet, mint a régi legendákban.

Vigyori különös torokhangot hallatott.

– Tudsz akár csak egyetlen lovagról is a Szív Királyságban?

Cath elgondolkodott ezen. Lovagjuk nem volt, csak a Treff őrök a kastélyban, és kétséges volt, hogy jobban boldogulnának, mint a Káró udvaroncok.

– Valakinek tennie kell valamit – ismételte, bár a benne lobogó tűz már nagyrészt füstté vált.

– Igen, és ez a valami az lesz, hogy elfelejtjük ezt a borzalmas incidenst, majd úgy teszünk, mintha az égvilágon semmi sem

történt volna. – Vigyori megnyalta a tappancsát, amit aztán végighúzott a bajsza mentén. – Ahogy az errefelé szokás.

Cath gyomra összeugrott. Tudta, hogy a macskának igaza van – bár soha életében nem tapasztalt ilyen borzalmat, tisztában volt vele, hogy mindenki szívesebben tenne úgy, mintha mi sem történt volna, semhogy felbolydítsa a kellemes kis életét.

– Mi van szegény udvaroncokkal? – mormolta. – Velük mi lesz?

Vigyori mosolya alig észrevehetően, de elhalványult.

– Már megtalálták őket, drága Catherine. Két kupac papírfecni hevert a Sehol-erdő szélén tegnap reggel.

Cath hátrahőkölt.

– Ne… talán nem ők…?

– De, ők voltak. Az egyik káró egy része látszott a fecniken.

Cath elborzadva elfordult, és szorosan becsukta a szemét. Hirtelen gyerekesnek és kicsinek érezte magát. Mintha rápirítottak volna, pedig saját magán kívül senki sem viselkedett vele így. Két napig rettegett attól, hogy újra találkoznia kell a Királlyal, és végig az udvari bolondról álmodozott, miközben két udvaronc meghalt és egy szörnyeteg ólálkodott a vidéken.

– Tegnap meglátogattam Agyarvidék hercegét – szólalt meg. – Megsebesítette a Gruffacsór. Más is megsérült?

– Nem tudok róla, és micsoda szerencse! Majdnem Margaret Mearle kisasszony itta meg a történtek levét.

– Ezt meg hogy érted?

– Amikor a hatalmas szörnyeteg betörte az ablaküveget, úgy tűnt… igazán nem akarok önteltnek tűnni, de úgy tűnt, mintha *engem* akarna. Én pedig még mindig a lány feje búbján időztem. Úgyhogy láthatatlanná váltam… ahogyan az ösztönöm diktálta, még csak véletlenül sem gyávaságból.

– Természetesen.

– Épp időben jelentem meg a terem másik felében ahhoz, hogy lássam, amint Lord Varacskos Mearle kisasszony és a szörnyeteg közé veti magát.

Cath eltátotta a száját.

– Milyen hősies!

– Lenyűgöző, nem igaz, hogy a *hősies* és az *ostoba* néha egy és ugyanaz? A szörnyetegnek pengeéles karmai voltak, majdnem lemetszette a herceg fejét. Nagy szerencséje, hogy csupán felszíni sérülésről van szó. – Vigyori megvakarta az egyik füle tövét. – Szinte már disznóság ilyen mázlistának lenni.

– De nem végzett vele a Gruffacsór.

– Nem. Inkább a lakomaasztal és a mellette álló két udvaronc felé fordult. Megragadta őket, felszállt, és elrepült a terasz irányába. Olyan hirtelen történt az egész.

Cath nekirogyott az asztalnak.

– Álmomban sem gondoltam volna, hogy ilyesmi megtörténhet errefelé.

Vigyori sárga szeme vékony vonallá vált, miközben egy, majd még egy szívdobbanásnyi ideig egymásra meredtek. Ezután fokozatosan eltűnt, a farka végétől kezdve, csíkról csíkra.

– Az ilyesmi nem is történik meg az álmokban, kedveském – szólalt meg. amikor már csak a feje látszott. – Csakis a rémálmokban.

A fej megfordult, majd köddé vált.

11. FEJEZET

CATH AZONNAL ŐT KERESTE, amint átlépett a lugas alatt a Szív Kastély hatalmas zöld pázsitjára. Akárhogy is igyekezett, nem tudott másként tenni. Tekintetét végigfuttatta a vendégseregleten, és a háromcsúcsú bolondsapkát kereste a főkötök és széles karimájú kalapok tengerében. Egész testében megfeszült, visszafojtott lélegzettel várta a másodpercet, amikor megpillanthatja őt – már ha egyáltalán itt lesz. Vajon az udvari bolondok részt szoktak venni a kerti mulatságokon? Fogalma sem volt.

Idiótán érezte magát: lordoknak, bárónak, nemes hölgyeknek, grófnéknak pukedlizett, és közben folyton az újonnan érkezőkre és a nemesek színpompás öltözékében felbukkanó fekete színre siklott a pillantása.

Tudta, hogy a Királyt kellene keresnie. Az anyja ragaszkodott hozzá, hogy Catherine rögtön érkezéskor felhívja magára a Király figyelmét. Át kellett nyújtania a gondosan megformált rózsaízű macaronokat, amelyek jelenleg a szoknyája zsebében pihentek, és nem volt szabad tágítania a Király mellől egészen addig, amíg a teaparti véget nem ér – vagy ameddig ragyogó ékkővel díszített gyűrű nem kerül az ujjára.

Cath megkönnyebbülve konstatálta, hogy bár egy teljes kört fordulva végigkutatta a kertet, a Királyt sehol sem látta.

Ugyanakkor csalódott is volt, mivel Jest sem tűnt fel sehol.

Ostoba álmok! Ostoba képzelgések! Ostoba citromfa és fehér rózsák és…

Mi van, ha a fiú egyáltalán nem jön el? Akkor teljesen feleslegesen vette fel a legszebb ruháját. Csak most döbbent rá, hogy Jest miatt választotta ez a ruhát.

– Drága Catherine, milyen nagyszerűen választott mára öltözéket!

Cath megpördült, és látta, ahogyan Margaret Mearle két tollasütővel a kezében átszökdécsel a gyepen. Mindene napraforgósárga volt, a fején pedig egy hatalmas, virágzásra váró sárga rózsabimbót idéző fejfedő pihent.

Catherine oldalra billentette a fejét. Valami nem stimmelt aznap Margarettel. Maga sem tudta igazán, hogy micsoda. Ha Cath nem ismerte volna jobban, még a végén az fogalmazódott volna meg benne, hogy ma, ebben a kalapban, ebben a megvilágításban Margaret már-már…

Nos, csinosnak nem mondhatta. De legalább nem fájt ránézni.

Talán új megvilágításban látta őt, tudván, hogy a herceg kedveli a lányt.

– Szép napot, Margaret kisasszony! – üdvözölte pukedlivel.

– Tulajdonképpen mondhatjuk, hogy szép – felelte Margaret –, ugyanakkor, ha az ember szeretné elkerülni a csalódás lehetőségét, akkor jobb, ha nem gondolkodik túlzottan optimistán. Mindenesetre remélem, hogy szebb, mint ami a bál napján virradt ránk. Hallotta, micsoda borzalom ért? – szorította a mellkasához az ütőket.

– Ó, igen, hallottam a Gruffacsór-támadásról. Elképzelni sem tudom, milyen rettenetes lehetett! Nagyon örülök, hogy nem esett baja.

Catherine csak akkor döbbent rá, hogy igazat mondott, amikor a szavak elhagyták a száját.

Ám Margaret pufogva így folytatta:

– Igen, igen. kifejezetten rettenetes volt, de ami még *az előtt* történt. Hallott róla, hogy mit művelt a kibírhatatlan macskája?

– Az *én* macskám? Mármint Vigyori? Nem mondanám, hogy ő az én macskám.

– Részletkérdés, bosszantó jószág, nem lenne szabad jó társaságba engedni. Remélem, ma otthon hagyta.

Cath oldalra billentett fejjel ártatlanságot színlelt.

– Mit művelt?

– Ó, egek, alig hiszem el, hogy nem hallott róla. Iszonyatos volt. Az a dög hirtelen előtűnt a semmiből, azon a titokzatos módon, ahogyan máskor is szokott, és egyenesen a fejemen kötött ki.

Margaret megborzongott.

– Biztos vagyok benne, hogy Vigyori nem akarta bántani. Szerintem kifejezetten kedveli önt.

Margaret csücsörített.

– Remélem, nem. Az egyetlen vigaszom, hogy mindenki a Gruffacsórt nézte, és ez legalább elterelte a figyelmet a kínszenvedésemről… ó, egek, a megaláztatásomról!

– Igen, reménykedjünk akkor ebben. – Catherine a saját csuklójába kapaszkodva lenyelte a szerencsétlen Káró udvaroncokkal kapcsolatos megjegyzését. – Nem tudja, tényleg említett a Király… valamiféle menyasszonyt a bálon?

– Épp meg akarta kérni valakinek a kezét, amikor kitört a káosz. Igazán sok mindenről lemaradt, Catherine kisasszony.

– Valóban, milyen szomorú. És esett szó arról, hogy vajon kit választott őfelsége?

– Fogalmam sincs. Nem szokásom pletykálkodni. A pletykáktól megsavanyodik a tej.

– Természetesen. Milyen bölcs meglátás!

Cath komoly arckifejezéssel bólogatott, amikor megpillantotta az özvegy Wontuthry grófnéval sétálgató Lord Varacskost. A grófné keze a herceg könyökénél pihent, a másikkal pedig a botját markolászta, ami folyton belesüppedt a puha fűbe. A grófné épp hevesen magyarázott valamiről, de a herceg pillantása Catherine-ről Margaretre, majd a földre, végül ismét Margaretre vándorolt. Lógó arcára szemmel láthatóan kiült az idegesség.

Catherine megköszörülte a torkát, és mint egy összeesküvő, közelebb hajolt a barátnőjéhez.

– Meséljen még a Gruffacsór-támadásról! – suttogta. – Nagyon megijedt?

– Ó! Muszáj erről beszélnünk? – emelte homlokához a kezét Margaret. – Már az emléktől is rosszul vagyok. Tudta, hogy az a szörnyeteg betörte az ablakot, és egyenesen felém tartott? Fogalmam sincs, miért. Az ember lánya csak arra tud gondolni, hogy az ilyen megátalkodott hajlamokkal rendelkező lény természetéből adódóan vonzódik a hozzám hasonlóan nemes és tiszta lelkű emberekhez.

– Öö, igen – felelte Catherine. – Az ember lánya tényleg csak erre tud gondolni.

– Így van, és életem végéig kísérteni fognak a rémálmok. Még most is látom a pofáját, amikor behunyom a szemem, hallom a hatalmas karmai csattanását.

Catherine némi támogatás reményében megragadta Margaret könyökét.

– Igen, de… megmentették, nem igaz? Úgy hallottam, hogy a herceg kifejezetten hősiesen viselkedett. *Tényleg* a szörnyeteg és ön közé vetette magát?

Margaret megmerevedett.

– Inkább arról volt szó, hogy nem tudott elég gyorsan elmenekülni. *Az* az ember nagyjából annyira kecses, mint egy vaddisznó.

Cath hunyorgott.

– Ami azt illeti, a vaddisznók kifejezetten gyorsak és atletikusak tudnak…

– Ó! Hát itt van! Integess gyorsan, vagy azt fogja hinni, hogy róla beszélünk.

Margaret arcán grimaszhoz hasonló mosollyal megmozgatta az ujjait a herceg és a grófné irányába. A herceg azonnal elkapta a tekintetét, és hatalmas állát gyorsan zöld kravátlija mögé rejtette. Margaret felnyögött.

– Milyen arrogáns alak!

– Igazából kezdem azt gondolni, hogy inkább csak félénk…

– Nem támogathatjuk az ilyesfajta viselkedést, Catherine! Ez pont olyan, mintha az ember szekérré válna a répák között, még mielőtt a lovat megjutalmazzák.

Catherine megpróbálta kibogozni a mondat értelmét, de gyorsan feladta a próbálkozást.

– Bár mondhatnám, hogy nem értek egyet a bölcsességével, Margaret.

Margaret felhördült.

– De hát… még ilyet, hiszen a grófné flörtöl vele! Micsoda alávaló nőszemély!

– Nem hiszem, hogy…

– Én is ráakaszkodhatnék bármelyik férfira, ha úgy akarnék tenni, mint akinek nem egyenes a gerince.

– De hát neki *tényleg* nem egyenes a gerince.

– Nem bizony, csak az lebeg a szeme előtt, hogy gyarapítsa a vagyonát. El tudja képzelni, hogy pukedlizzünk a méltóságos asszony, Wontuthry henceg-grófné előtt? Vagy legyen inkább Agyarvidék griff-hercegnéje? Kissé hosszú lenne így a neve, nem igaz?

– Nekem úgy tűnik, hogy a herceg csak átsegít egy idős hölgyet a pázsiton.

Margaret rámeredt.

– Az éleslátása egy mérges gombáéval vetekszik, Pinkerton kisasszony!

Cathnek nehezére esett a megfelelő mederben tartani a beszélgetést.

– Nos, még ha a grófné kacérkodik is, szerintem a herceget sokkal jobban érdek…

– Jaj, ne! Épp erre tartanak! – Margaret hátat fordított nekik. – Tegyünk úgy, mintha teljesen lefoglalna bennünket a játék, akkor békén hagynak.

Margaret Catherine kezébe nyomta az egyik ütőt.

– Nem lenne illetlenség így tenni?

Margaret ügyet sem vetett rá, inkább messzire sietett, feldobta a labdát – egy hegyes csőrű kolibrit –, és Catherine irányába ütötte. Cath ösztönösen odaugrott, hogy visszaüsse, de elhibázta. A kolibri csőrrel előre a pázsitba fúródott.

– Sajnálom, drága Catherine! – kárörvendett Margaret, elég hangosan ahhoz, hogy még az udvar másik felén is hallják. – Igazán többet kellene gyakorolnia.

Catherine előregörnyedt, és kihúzta a madarat a fűből. A kis állat olyan hevesen csapkodott a szárnyával, hogy már-már zizegő hangot adott ki. Cath felpillantott Margaretre, aki még csak véletlenül sem nézett a herceg felé, miközben a tőle nem messze álló Varacskos most, hogy már nem kellett félnie a lelepleződéstől, le sem vette róla a szemét.

A grófné továbbra is hetet-havat összehordott mellette, észre sem vette, hogy a herceg figyelme el-elkalandozik.

– Gyerünk már, Catherine! – sürgette Margaret. – Üsse vissza!

Cath sóhajtva a magasba dobta a madarat, és Margaret felé ütötte. Háromszor járt oda-vissza a madár, és Margaretben minden ütéssel egyre nőtt a versenyszellem. Bár Catherine sosem gondolt magára sportos alkatként, sokkal jobb formában volt, mint az ellenfele, aki hamarosan fújtatni kezdett, arca foltossá és gyűrötté vált az erőlködéstől. Csakhogy Margaret eltökéltsége felülírta a gyakorlatlanságát, és a harmadik ütésére a madár elzúgott Catherine feje felett. Cath behúzta a fejét, és gyorsan megpördült, hogy szemével végigkövesse a madárka útját – ami egyenesen egy hatalmas, szurokfekete hollóban végződött.

Catherine-nek elakadt a lélegzete.

A kolibri repülés közben megdermedt, majd heves szárnycsapásokkal gyorsan hátrálni kezdett. Egy pillanatig tétovázott, majd nem tudván, mi mást tehetne, megfordult, és elinalt a sövénylabirintus felé.

Catherine-t nem érdekelte, hová megy. Szíve a torkában dobogott, szeme a tömeget pásztázta. Női ruhákat és mellényeket, cilindereket és főkötőket látott.

Aztán meglátta őt az asztalok között, ahol a hölgyek legyezgették magukat, és teát szürcsölgetve bámulták a mandolinon játszó udvari bolondot. Holló károgott felettük, mire Jest a játékot egyetlen pillanatra sem félbeszakítva felpillantott. Holló lebukott, majd megállapodott a vállán.

Először mintha észre sem vette volna. Majd, miközben Catherine gyermekien csillogó szemmel figyelte őt, felé pillantott.

Azonnal egymásba fonódott a tekintetük, mintha Jest pontosan tudta volna, hogy Catherine hol van.

Mintha egy ideje már figyelné őt, és csak arra várt volna, hogy észrevegye.

Cath még ilyen távolból is úgy érezte, hogy a fiú egy halovány mosollyal ajándékozza meg őt.

Teljesen megfeledkezett magáról. Már nem érezte a puha füvet a talpa alatt. Sem a kezében szorongatott ütőt. Nyirkos haja mintha nem tapadt volna a nyakára többé.

Ez a pillanat legalább egy kérdésre választ adott. A fiú pontosan ugyanannyira vonzotta, mint korábban, de hogy csupán vonzalomról vagy valami egyéb erőről volt szó, azt nem tudhatta, és egyébként sem rendelkezett semmiféle tapasztalattal a témában.

Jest elfordult tőle. A kettejük közötti kapcsolat hirtelen megszakadt, és Catherine mély levegőt vett. Hálás volt, hogy többé nem viselkedett olyan látványosan illetlenül.

Ez a pillantás elég hosszú volt ahhoz, hogy olajat öntsön a kíváncsisága tüzére, de elég rövid, hogy ne oltsa ki azt.

Egyre többen gyűltek az udvari bolond köré. Még a Pikk kertészek is megálltak, hogy meghallgathassák a játékát. Catherine összerezzenve eszmélt rá, hogy a saját édesanyja is a nézőközönség sorait erősíti, és pont annyira lelkesen figyel, mint mások.

A dalnak vége lett, a hangok átsiklottak Catherine-hez a pázsiton, majd boldog éljenzés és taps érkezett a közönség felől.

Jest a hóna alá dugta a mandolint, majd meghajolt. Holló ismét a magasba röppent, és elszállt a fűszerkert felé.

– Catherine! Úgy fest, mint valami pojáca. Mégis mit bámul így?

– Ó… Ó! – Margaret felé fordult, és körmeit az ütő hálójába mélyesztette. – Elvonta a figyelmemet… A holló. Látta? Úgy tűnik, hogy a… öööö… az udvari bolond ott… Ó, te jó ég! Margaret, mi történik a kalapjával?

Margaret felderült, miközben óvatosan a fejfedőjéhez emelte a kezét.

– Mi történik? Mondja el, mit lát!

– Hát… virágzik – felelte Catherine.

A méretben Margaret fejével vetekedő rózsabimbó kinyílt: a sárga szirmok szétnyíltak, hogy gyönyörű virágot formázhassanak, középütt sötétebb, mély aranyszínben pompázva. A szirmok széle csillogott, mintha cukorkristályok borítanák, és Catherine megérezte a legfinomabb, legcsodálatosabb rózsaillatot.

– Milyen csodás kalapot visel, Margaret kisasszony!

Megpördültek, és szembetalálták magukat a bókoló grófnéval, valamint a herceggel, aki nem sokkal messzebb, a patáira meredve pirult.

Margaret lelkesedése semmivé vált, és felhúzott orral, kifejezetten udvariatlanul így felelt:

– Igazán nagyon köszönöm.

– Csak nem a Válaszutak melletti új kalapboltban vette? – érdeklődött a grófné. – Annyit hallottam róla az elmúlt hetekben, és én magam is el akartam látogatni oda, bár az én koromban már nehéz mozogni, ha nincs mellettem egy fess fiatalember, aki segítene.

Elvigyorodott, mintha valami pajkos dolgot mondott volna, és belekarolt a hercegbe.

– Igen, onnan van, pontosan. – Mintha kissé nehezen ismerte volna be. Margaret válla megfeszült a füle mellett. – Vagyis, hogy egészen pontos legyek… természetesen, a büszkeség és… az

arrogancia bűne… akaraterő kell, hogy… az ember levetkőzze magáról a hiúságot, ami… természetéből fakadóan… magával vonzaná az egyéb gőgösségeket is… – Nagyot nyelt, majd hozzátette: – Ámen.

– Ámen – felelte kórusban Cath, a herceg és a grófné.

Cath megköszörülte a torkát.

– Úgy hiszem, Margaret kisasszony azt szerette volna megfogalmazni, hogy „aki aranyhalnak született, az is marad".

A herceg megkockáztatott egy pillantást, apró, sötét szeme azonnal Margaretre és a kivirágzott kalapjára tapadt. Bár dölyfös volt, és orrát a magasba tartotta, most, hogy Lord Varacskos ilyen szerelmes pillantásokat vetett rá, és a kalapja csodás illatot árasztva ült a feje búbján, mégsem volt olyan lehetetlen elképzelni, hogy Margaret akár vonzó is lehet.

– Aranyhal is marad – nyögte a herceg. – Teljes mértékben egyetértek.

– Jó látni, hogy a fiatal hölgyek mozognak is néha – folytatta a csevejt a grófné, botjával az ütők felé intve. – Épp azt mondtam a hercegnek, hogy ez a teadélután sokkal kellemesebb, mint a fekete-fehér bál. Nagyon remélem, hogy a Király a továbbiakban is ilyen előkelő vendégeket részesít majd meghívásban. Nem pedig olyan… jöttmenteket, mint korábban.

– Ó, igen – bólogatott Margaret. – Mint például azt a borzalmas Vigyori macskát. Mégis mi keresnivalója egy olyan állatnak a királyi bálon, hiszen folyton eltűnik és felbukkan, ráadásul ráül a vendégek fejére. Az ilyesmi a legkevésbé sem természetes.

– Micsoda sértés a valódi hölgyekre *és* úriemberekre nézve. – A grófné visszanyomta a fűbe a botját. – A Peter házaspárról pedig aztán ne is beszéljünk! – Elfintorodott, hasonlított egy kisgyerekre, aki életében először eszik spenótot. – Borzalmas emberek. Örülnék, ha többet nem kereszteznénk egymás útját.

– Azért viszont igazán hálásak lehetünk – szólt közbe Catherine, két kezében szorongatva a tollasütőt –, hogy ön jelen volt a bálon, Lord Varacskos. Margaret épp az imént mesélte,

milyen önfeláldozóan bátor volt, hogy a Gruffacsór elé vetette magát egy nemes kisasszony védelmében! Látom, még mindig nem gyógyult be a seb, amit akkor szerzett. – A herceg kravátlija alól kikandikáló sebtapaszra mutatott, majd a szívéhez kapta a tollasütőt. – Mintha megelevenedett volna egy mese! Milyen romantikus! Margaret, nem gondolja, hogy a herceg igazán hősiesen viselkedett?

Margaret sötét pillantást vetett rá, és örült, hogy a herceget túlságosan lefoglalja az ismételt pirulás ahhoz, hogy ő is észrevegye.

Egy új hang csendült mellettük, egy szellemes, nevetéstől csukladozó férfi hangja.

– Igazán remélem – szólalt meg az udvari bolond –, hogy ezentúl nem kell a Szív Királyság összes legényének ilyen hőstetteket végrehajtania egy hölgy szívének elnyerése érdekében.

Catherine olyan hirtelen fordította oldalra a fejét, hogy majdnem belereccsent a nyaka. A bolond épp megemelte csengős végű sapkáját a herceg előtt.

– Nehéz önnel felvenni a versenyt, herceguram.

– Nos, én igazán nem… – motyogta megrezzenő orral a herceg. – Pontosabban, bármely férfiú… Mearle kisasszony élete veszélyben forgott, és én… Igazán nem történt semmi lenyűgöző, efelől biztosíthatom…

– És még szerény is? – húzta fel Jest a szemöldökét Catherine-re, majd Margaretre és a grófnéra pillantva. – Melyik hölgyet kívánja vajon a herceg lenyűgözni?

Catherine az arcába harapva, óvatosan Margaret felé intett.

– Á!

Ha Jest megkérdőjelezte is a herceg választását, nem látszott rajta, miközben előre-hátra hintázott a sarkán.

A grófné a szempilláit rebegtette, hízelgőnek érezte, hogy őt is egy esetleges romantikus jelenet főszereplőjeként említették meg.

– Ó, ezek a mai fiatalemberek, mind azt hiszik, hogy bárkit levehetnek a lábáról – jelentette ki, és egyértelműen látszott,

hogy bizony levették a lábáról. – De biztosíthatom, hogy én semmiképpen sem megyek férjhez még egyszer. Egy férj bőven elég volt nekem egy egész életre.

– Micsoda veszteség! – jelentette ki Jest.

Elkapta a grófné kezét, majd csókot nyomott rá. A grófné továbbra is odáig volt a gyönyörtől.

– Ön nyilván a bölcs Mearle kisasszony, akiről már annyit hallottam – csókolt kezet az udvari bolond Margaretnek is, majd… – És… a csodás Pinkerton kisasszony, ha nem tévedek.

Jest figyelme ismét rá irányult. A bőrkesztyű anyaga meleg és puha volt Cath ujjai alatt, a fiú ajkának pillanatnyi érintése a kézfején pedig határozottan nem volt elegendő indok arra a forróságra, ami végigkúszott a nyakán, és a füléig meg sem állt. Jest szénnel maszkírozott szemében vidámság ült. Egyfajta titkos üzenetet közvetített.

– Igazán örvendek, Bolond úr – üdvözölte Cath, és hálás volt, hogy nem remegett meg a hangja.

A fiú szelesebben vigyorgott.

Lord Varacskos megigazította a mellényét, és magabiztosságát visszanyerve kihúzta magát.

– És mi a helyzet önnel, Mearle kisasszony? Nem hallottam, hogy része lett volna mostanában… ööö… leánykérésben.

Cath összerezzent. Bár tudta, hogy a herceg a legkevésbé sem akarta megbántani Margaretet, a hirtelen jött változástól a reményteljes kérdés leginkább maró gúnynak tűnt.

És Margaret természetesen így is értelmezte a szavakat.

Összehúzott szemmel kikapta Catherine kezéből az ütőt.

– Nem gondolom, hogy ez önre tartozna. Vagy bárki másra, ami azt illeti. De ha ennyire kíváncsi, akkor jobb, ha tőlem tudja, engem nem érdekelnek az olyan apró-cseprő dolgok, mint az udvarlás és a bókok. Szívesebben töltöm az időmet elmém pallérozásával egy nagyszerű filozófiai mű felett, vagy azzal, hogy példabeszédek szövegét hímezzem a ruháimba. Most, ha megbocsátanak, megyek, megkeresem a kolibrimet.

Megigazította a fején a kalapot, és elmasírozott abba az irányba, amerre a kolibri repült, faképnél hagyva a letört herceget és a mit sem sejtő grófnét.

– Úgy sejtem, ezzel választ kapott a kérdésére – szólalt meg Jest viccelődve, de cseppet sem bántón. Kedvesen a hercegre mosolygott. – Remélem, legközelebb több szerencsével jár, öregem!

Lord Varacskos sóhajtva megemelte a kalapját Catherine-nek, és elvezette a grófnét, ugyanis Margaret távozásával érdektelenné vált számára a beszélgetés.

– Sajnálom, hogy félbeszakítottam önöket – szólalt meg Jest, és mivel halkan beszélt, Cath nehezen hallotta a hirtelen ismét a torkában dobogó szívétől.

– Ugyan, bocsánatkérésre semmi szükség – felelte. – Attól tartok, kellemetlen helyzetbe hoztam a herceget, pedig pont az ellenkezője volt a célom.

– Gyakran megesik az ilyesmi a jó szándékkal. Rendszeresen űzi a kerítőnői tevékenységet, vagy a herceg azon ritka szerencsés emberek közé tartozik, akiknek segíteni kíván ezen a téren?

– Attól tartok, eddig nem mondhatja magát kifejezetten szerencsésnek, de igazság szerint most próbálkoztam ilyesmivel először. A herceg kedveli Mearle kisasszonyt, de nem igazán tudja, hogyan mutassa ki, mint ahogyan azt bizonyára ön is észrevette. Így hát ő és én… kölcsönösen szívességet teszünk egymásnak. – Cath vállat vont. – Bonyolult.

– Tehát szívességekkel üzérkedik. Jó tudni.

Jest elvigyorodott.

Cath visszavigyorgott.

– Ha már szívességekről beszélünk – szólalt meg Jest kissé tétován –, majd' elfelejtettem. Azért küldtek, hogy magammal vigyem, Pinkerton kisasszony.

– Mégis hová?

Jest az udvari apródokhoz hasonló mozdulattal kulcsolta össze a kezét a háta mögött.

– Őfelsége, a Király beszélni óhajt önnel.

12. FEJEZET

CATHERINE EGYRE NÖVEKVŐ AGGODALOMMAL követte Jestet. Összerándult a gyomra a Királlyal való találkozás gondolatára, de mindent megtett, hogy megacélozza magát a nyilvánvalóan elkerülhetetlen leánykéréssel kapcsolatban.

Csakhogy ez nem volt egy könnyű vállalkozás, tekintve, hogy fogalma sem volt, mit felel majd. Minden egyes alkalommal, amikor elképzelte, milyen borzalmasan érezné magát, ha igent mondana, felsejlett előtte az örömtől repeső szülei alakja. Milyen büszkék lennének. Ó, boldog-boldogtalannak elmesélnék…

Kusza érzelmei kibogozásában nem segített az előtte sétáló udvari bolond könnyed fütyörészése, sem keskeny válla vagy elegánsan hosszú léptei, amik teljesen érthetetlen módon felpezsdítették a vérét.

Forgott vele a világ. Talán ismét elájul majd. Szinte vonzotta a gondolat.

Jest egy bukszusok és csilingelő harangvirágok szegélyezte udvarba vezette őt. Középen egy szökőkút pompázott, a Király pedig egyensúlyát megtartandó kinyújtott karral sétált a szélén, mintha csak egy kifeszített kötélen lépdelne.

Jest megköszörülte a torkát.

– Felség, megérkezett Catherine Pinkerton kisasszony.

A Király sikkantott egyet örömében, és leugrott a szökőkútról.

Catherine pukedlizett, és átkozta magát, amiért nem ájult el az idevezető út során.

– Köszönöm, Jest, köszönöm. Mehetsz is!

A Király tapsolt egyet, mire Jest meghajolt először előtte, aztán pedig Catherine előtt is. Habozni látszott, amikor egymás szemébe néztek, mintha leolvasta volna az arcáról a könyörgést. Mintha hallotta volna a fejében ismétlődő kántálást: *Kérlek, kérlek, ne hagyj itt!*

Elmélyültek homlokán a ráncok.

Catherine erőt vett magán, és elfordította a tekintetét.

– Nem megyek messze – szólalt meg Jest –, hátha szükség lesz rám.

Bár a Királyhoz beszélt, Catherine úgy sejtette, valójában neki címezte a szavait. Csak akkor nézett fel, amikor már hallotta Jest egyre halkuló, könnyed lépteit.

Kettesben maradt a Királlyal a romantikus kertben. A férfi úgy mosolygott rá, mintha épp az előbb nyitotta volna ki a születésnapi ajándékát rejtő dobozt, amiben pontosan az lapult, amire vágyott.

– Hívatott, felség?

– Igen, Pinkerton kisasszony.

Súlyos, terhes csend ereszkedett rájuk, majd a Király megköszörülte a torkát.

– Ugye, milyen csodás ma a kert? Hallgassa csak meg a harangvirágokat, milyen tökéletes harmóniában csilingelnek!

Catherine meghallgatta őket. A harangvirágok csilingelése valóban gyönyörű volt, tökéletes hangokat játszottak. Csakhogy a zene egyáltalán nem nyugtatta meg őt.

A Király a karját nyújtotta, és Catherine kénytelen volt elfogadni, majd hagyni, hogy végigvezesse őt a muskátlikkal, repkénnyel és hatalmas fejű dáliákkal szegélyezett utakon. A Király olyan boldog volt, hogy gyakorlatilag szökdécselt mellette. Cath legszívesebben a vállára tette volna a kezét, hogy rászóljon, nyugodjon már le végre, ám ehelyett igyekezett elnézően mosolyogni az uralkodó lelkesedése láttán. Hallgatta, ahogyan a Király arról hablatyol, milyen virágokat választottak a kertészek a következő évszakra, hogy a borásza idén bodzabort készít majd, és hogy milyen izgatottan várja már a márki és a

márkiné ez évi Teknősnapi Fesztiválját, és vajon ő ott lesz-e – hát persze hogy ott lesz, hiszen a lányuk –, és táncolna-e vele négyest, és próbára teszi-e a szerencséjét az osztrigavadászaton.

Catherine a tőle telhető legudvariasabban hallgatta a locsogást, de szinte semmit sem fogott fel belőle. A zsebében lapuló, papírba csomagolt macaronok mázsás súlyként húzták lefelé. Azért sütötte őket, hogy visszanyerje a Király esetlegesen elvesztett kegyeit. Azért sütötte őket, hogy az uralkodó házassági ajánlatot tegyen neki.

Catherine megpróbálta otthon felejteni őket aznap reggel, de anyja még csak véletlenül sem engedte.

Nem akarta odaadni a süteményt a Királynak. Nem akarta biztatni őt.

Talán nem is számítana. Talán így is, úgy is meg fogja kérni a kezét. Mi másért hívatta volna a kastélykertbe?

Próbált mély levegőt venni. Ez legalább jobb volt, mint a bálterem. Jobb, mintha ott állt volna körülötte minden egyes ember, akit valaha is ismert. Itt úgy érezte, legalább van némi esélye nemet mondani anélkül, hogy közben legszívesebben elsüllyedne szégyenében.

Elhaladtak egy boltív alatt, megkerülték a virágoskertet, majd elsétáltak egy rácsos lugas alatt, és közben a Király vég nélkül csacsogott. Catherine ásított egyet. Azt kívánta, bár még mindig odakint játszana Margarettel. Bár teát ihatna és pletykálhatna az anyjával és annak barátnőivel! Bár eszébe jutott volna enni valamit, amikor megérkezett… Bármelyik pillanatban megkordulhatott a gyomra.

Amikor beandalogtak a következő kertbe, Cath szeme megakadt Jest sötét udvaribolond-jelmezén. Ígéretéhez híven nem ment messzire, a következő kertrészben guggolt a Pikk Kettes, egy ifjú kertész előtt, aki tátott szájjal bámulta az udvari bolondot.

Jest épp kártyatrükkel szórakoztatta őt.

Catherine észre sem vette, hogy letért az útról. A kettős felé indult, és figyelte, ahogyan Jest kártyapaklit vesz a kezébe, az

egyik karjára állítja, majd követhetetlen gyorsasággal megfordítja őket. Táncoltatta és ugráltatta őket, ujjai között élőláncot alkottak, csillag és szív alakba álltak, majd ismét egyszerű kártyapaklivá váltak. Ezután a lapok, mintegy szökőkúthoz hasonlóan, a magasba emelkedtek, és vörös-fekete konfettiként hullottak alá.

A fiatal, nevető kertészt megdermesztette a hirtelen jött károgás. Holló alábukott az egyik közeli rózsafáról, és kikapott egy kártyalapot a pakliból, majd megállapodott Jest alkarján. A madár oldalra fordította a fejét, és megmutatta a csőrében tartott lapot.

A pikk kettes volt az.

Jest a fiatal kártyalapnak adta, aki úgy festett, mintha soha életében nem kapott volna még feleennyire különleges ajándékot sem.

– Tetszik?

Cath ugrott egyet. Teljesen elfelejtkezett a Királyról.

Teljesen felhevült az arca.

– N-nem… én nem…

– Szerintem kiváló.

Cath összepréselte az ajkait.

– Úgy vélem, akár a legjobb udvari bolond is válhat belőle, Kent Erbeverit, a Komisz Komédiást is felülmúlhatja.

Catherine-nek fogalma sem volt róla, hogy ki az, de örült, hogy nyert egy szusszanásnyi időt. Hát persze hogy a Király azt kérdezte, tetszik-e neki az udvari bolond. A trükkök és a viccek, az illúziók és a tréfák.

Nem úgy értette, hogy mint férfi.

És természetesen nem.

Mármint nem tetszett neki Jest.

Hiszen alig ismeri!

Nyelt egy nagyot.

– Nagyon… szórakoztató látványt nyújt – vallotta be végül.

– Látta a báli előadását? – érdeklődött a Király.

Cath összefűzte az ujjait.

– Igen, felség. Lenyűgöző volt.

– Az bizony, nem igaz? – A Király ugrándozott lelkesedésében. – Jaj, nem lett volna szabad olyan hamar elküldenem! Kijár nekünk egy kis szórakozás.

– Hogy m… ne!

De addigra a Király már keresztülnyomakodott a cserjéken.

– Jest, ó, Jest! – dalolászta.

Jest összerezzent. Holló épp megengedte a fiatal kártyalapnak, hogy megsimogassa a szárnyát, de amint meglátták a Királyt, a kertész tisztelettudóan hasra vetette magát, a madár pedig elröppent a fák irányába. Nem úgy tűnt, mintha a Király bármelyiküket is észrevette volna.

Catherine hátramaradt, legszívesebben elbújt volna a bokrok mögött.

– Ismételten szép jó napot! – üdvözölte őket Jest, és szénnel körbemázolt szeme kérdőn megállapodott Catherine-en.

Cath centinként húzta ki a hátát, nagyon is jól tudta, hogy eddig görnyedten állt.

– Épp a múltkori előadásodról beszéltünk – jelentette ki a Király a talpán hintázva. – Pinkerton kisasszony nagy csodálód!

Catherine összerezzent.

Jest Cathre pillantott, még csak meg sem próbálta palástolni, milyen jól szórakozik.

– Ez igazán hízelgő, Pinkerton kisasszony.

– Azért ne essünk túlzásokba!

A fiú gödröcskéi az arca mindkét oldalán elmélyedtek.

– Ugye megörvendeztet minket egy előadással? – kérlelte a Király.

– Ó, nem, igazán nem szükséges – intett Catherine. – Biztos vagyok benne, hogy egyéb vendégek is vannak… és mi, ugye, csak ketten vagyunk…

Elhallgatott. Jest úgy nézett rá, mintha kihívást hallott volna ki a szavaiból.

– Ezer örömmel, felség! – felelte, ám szemét egyetlen pillanatra sem vette le Catherine-ről. – De talán előbb érdemes lenne útjára engedni a fiatal kertészt.

A továbbra is a földön kuksoló Pikk Kettes felé intett. A Király pislogott egyet, mintha eddig észre sem vette volna, hogy a kártyalap is ott van.

– Ó! Ó, persze, persze, távozhat – igazította meg a koronáját.

A kártyalap talpra szökkent, gyorsan meghajolt, majd a Jesttől kapott pikk kettest a mellkasához szorítva a tőle telhető leggyorsabban kiiszkolt a kertből.

Catherine-nek semmi sem jutott eszébe, amivel magyarázhatta volna, hogy neki most igazán mennie kell, úgyhogy hagyta, hogy a Király lerángassa maga mellé egy kőpadra. Tisztes távolságra foglalt helyet tőle, mégis olyan hevesen repesett a szíve, mint egy méhecske szárnya. Tudta Jest, hogy a Király meg akarja kérni a kezét? Érdekelte egyáltalán?

– Van valamilyen különleges kívánsága, felség? – érdeklődött Jest.

– Nem, nincsen. Bármi jó, aminek a kisasszony örülne.

Cath érezte, hogy a Király felé fordul, és megszorította ölbe tett kezét, mintegy megacélozva magát, nehogy oldalra pillantson.

– Bízom a szakértelmében. Bármi jut is eszébe, biztos, hogy tetszeni fog nekünk.

Jest nyugodt, féloldalas vigyorral reagált Cath feszélyezettségére, és a ruhája ujjába csúsztatta a kártyapaklit.

– Nekem folyton azon jár az eszem, hogy mosolyt csaljak a csinos hölgyek arcára. De valamiért az az érzésem, hogy ez most nem lesz olyan egyszerű, mint a bál estéjén volt.

Catherine elpirult.

– Ó, lenyűgözőnek találta az előadásodat a bálon – szúrta közbe a Király. – Ő maga mondta.

– Valóban? – kérdezett vissza Jest, és valóban meglepettnek tűnt.

– Igen – vallotta be Cath –, bár most már bánom, hogy nem válogattam meg körültekintőbben a szavaimat.

Jest kuncogott egy sort.

– Az a dolgom, hogy lenyűgöző legyek. Minden tőlem telhetőt megteszek, hogy ezúttal se csalódjanak. – Lekapta háromcsúcsú sapkáját, belenyúlt, és előhúzta az ezüstfuvolát, amin aznap este játszott a kertben. Mosolya szélesebbé vált, amikor látta, hogy Catherine felismeri, és suttogva hozzátette: – Aztán nehogy elájuljon nekem!

Cath keresztbe fonta a karját, és kínzóan tudatában volt a mellette ülő Király jelenlétének. Aki nézte, hallgatta őket.

A Királynak nem vág valami élesen az esze, emlékeztette magát, és most az egyszer örült neki, hogy a férfi ilyen oktondi. *Nem vág valami élesen az esze.*

Jest visszavette a sapkáját, és a szájához emelte a fuvolát. Megnyalta az ajkát, és Cath átkozta magát, hogy utánozta a mozdulatot, de szerencsére Jest szeme csukva volt, és ezt nem vehette észre.

A zene önmagában egyfajta varázslat volt.

A dallam és a szünetek, a táncoló hangok elárasztották Catherine-t, a Királyt, a sövényt és a virágokat. A harangvirágok elhallgattak, hogy Jestre figyelhessenek, a szellő már nem fújdogált, a pintyőkék nem csipogtak. Catherine mély levegőt vett, és benn tartotta, úgy érezte, hogy a fuvolahang a bőrébe ivódik, és teljesen kitölti a testét.

Nem ismerte fel a dalt. A dallam egyszerre volt boldog és szomorú, és Cath újra bimbódzó virágokat látott a vizes tavaszi földön, leveleket, amik először hajtanak ki a tél tépázta ágakon, az eső illatát érezte a levegőben és a hűvös fűszálakat a talpa alatt. A dallam újdonságra, újjászületésre, szépségre és az örökkévalóságra emlékeztetett…

…és mire vége lett, Cath arca csupa könny volt.

Jest leeresztette a fuvolát, és kinyitotta a szemét, Cath pedig letörölte a könnyeit, de képtelen volt a fiúra nézni. Zsebkendőért

kutatott a zsebében, és az ujjai unos-untalan beleütköztek a macaronnal teli dobozba.

A Király is szipogott, majd éljenezni kezdett:

– Bravó! Bravó, Jest!

Jest meghajolt.

– Igazán megtisztel, felség.

Minden köréjük gyűlt lény a Királyhoz hasonló lelkesedéssel éltette az udvari bolondot. Cath befejezte a szeme törölgetését, és nagy nehezen felpillantott. Önteltségre számított, ám a világossárga szempárban reményteli kérdés ült. Ennek helyét gyorsan át is vette egy vigyor, és Cath úgy sejtette, ez Jest *valódi* mosolya. Bármit látott is Cath arcán, szemmel láthatólag boldoggá tette.

A Király még mindig lelkesen tapsolt.

– Csodálatos volt! Egyszerűen csodálatos! Ugye, milyen csodálatos volt, Pinkerton kisasszony?

Cath megköszörülte a torkát, és elismerte:

– Valóban az volt. Ez melyik dal? Még sosem hallottam ezelőtt.

– Attól tartok, nem tudom, kisasszony – felelte Jest. – Én magam is most hallottam először.

Cath szeme elkerekedett. *Lehetetlen.*

– Talán ön a múzsám – tette hozzá ismét tréfálkozó hangnemben. – Önről nevezem majd el, Catherine Pinkerton kisasszony, már ha megengedi.

A Király felsikkantott.

– Ó, igen, ez nagyszerű! Majd eljátszhatod megint, amikor össz… – Hirtelen elhallgatott.

Cath megmerevedett, és öklébe zárta a zsebkendőt.

Jest újfent gyanakvóan nézett rá.

A Király bársonyszegélyű palástjának csatjával babrált, és lelkesedése motyogós szemérmességgé vált.

– Mármint, izé… a királyi esküvőn.

Cath azt kívánta, bár eltűnhetne a nyúl üregében.

– Örömömre szolgálna, felség – felelte Jest újfajta feszültséggel a hangjában. – Hallottam hírét, hogy hamarosan esküvőt rendezünk. Milyen szerencsés udvari bolond vagyok, hogy ilyen csodás királynőnek szerezhetek különféle balladákat és verseket.

Cath a zsebkendőt tekergetve a tőle telhető legártatlanabbul a Királyra nézett.

– Nem tudtam, hogy már kiválasztotta a jövendőbelijét, felség. Már alig várom, hogy gratulálhassak a jövendőbeli királynőnkhöz.

A Király kerek arca a koronáját díszítő szív alakú rubin színével vetekedett.

– Öööö… hát az az igazság… nos… még igazából… nem mondhatnám, hogy megtörtént volna a lánykérés… de most, hogy itt van, Pinkerton kisasszony…

– Ó, milyen bölcs döntés! – kiáltotta Catherine, és belül összerezzent saját éles hangjától. A szeme sarkából látta, hogy Jest megdermed, és a Király szeme is elkerekedik. – Milyen bölcs, hogy nem hamarkodja el a dolgot. Biztos vagyok benne, hogy a választottja igencsak hálás érte.

A Király eltátotta a száját.

– Öööö… Nos, ami azt illeti…

– Végül is, senki sem szereti, ha ilyesmiben siettetik. Az udvarlás és a leánykérés lassú tempóban kell, hogy megtörténjen, ha… öööö… kölcsönös örömre vágyunk. Úgy vélem, a férfiak túl gyorsan lánykérésre adják a fejüket, és nem veszik észre, hogy mi inkább hosszas… mondhatni elhúzódó folyamatra vágyunk.

A Király továbbra is csak pislogott rá.

– Természetesen. Pinkerton kisasszonynak teljesen igaza van – jelentette ki Jest, és a hangja kifejezetten nyugodtnak és türelmesnek tűnt Catherine-éhez képest.

Mindketten felé fordultak.

– Tényleg? – kérdezte Catherine.

– Tényleg? – visszhangozta a Király.

– Teljes mértékben, de hát ön olyan bölcs, hogy ezzel már tökéletesen tisztában van – dugta Jest az övébe a fuvolát.

– Öööö… igen. Mármint igen, természetesen tisztában vagyok vele. De… öööö… pontosan hogy érti ezt?

– Ahogyan Pinkerton kisasszony említette, minden hölgy élvezi az udvarlási időszak csodáit, az új szerelem elsöprő erejét, az akkor még bizonytalannak tűnő boldogság utáni vágyakozást. – Habozott, mintha csak a megfelelő szavakat keresné, majd folytatta: – Az udvarlás a boldog házasság megalapozása, és nincs olyan elkötelezett szerelmes férfi, akinek ezt siettetnie szabad, még magának a királynak sem. – Jest biccentett. – De ön ezt már természetesen tudja, felség.

– I-igen – dadogta a Király. Teljesen zavarodottnak tűnt. – Én is mindig pontosan ezt mondogatom. Az udvarlás a… az alapja…

Cath mellkasa kitágult – a megkönnyebbüléstől, a hálától. Jest felhúzott szemöldökkel, mintegy kérdőn pillantott rá. Mintha amiatt aggódott volna, hogy Catherine talán nem értékeli a közbeszólását.

Pedig nem így volt, Cath képtelen lett volna szavakba önteni, mennyire hálás volt.

– Az udvari bolond tökéletesen fogalmazott – bólogatott Cath. – Végül is a leánykérésnek nem szabad sokként érnie a jövendőbeli arát. – Felnevetett, és remélte, hogy nem hangzik olyan eszelősen, mint amilyennek saját magának tűnt. – Látom, a tanácsadás is az erényei közé tartozik.

Jest vigyora incselkedővé vált.

– Igyekszem.

A Király hirtelen felugrott.

– Tudom már! – ragyogott az újonnan visszaszerzett önbizalomtól. – Krokettezzünk!

– Krokett? – csodálkozott Cath.

– Igen. Krokett! Abban vagyok a legjobb. Tudja, a tánc nem igazán az én műfajom. Balladákat és verseket sem tudok írni. De… a sündisznók nagyon szeretnek. – Inkább kérdésnek tűntek

a szavai, mint kijelentésnek, de ragyogó tekintettel nézett Cathre.
– Majd meglátja, Pinkerton kisasszony!

Jogarát a magasba tartva, határozott léptekkel megindult a krokettpálya felé, prémes palástja csak úgy lobogott utána.

Cath Jesthez fordult. Ha osztozott is bármennyire Cath felindultságában, nem mutatta.

– Köszönöm – hálálkodott Catherine.

– Ugyan miért?

De még mielőtt Cath dadogva válaszolhatott volna valamit, Jest lekapta a sapkáját, és a távolodó Király felé intett.

– Csak ön után, kisasszony!

13. FEJEZET

CATHERINE HAGYTA, hogy a kedvenc sündisznója a vállára üljön, de csak azzal a feltétellel, hogy nyugodt marad, és nem bökdösi a nyakát a tüskéivel. Mellette egy flamingó állt, egyik lábát a tollai alá rejtve. A lehelete ráktól bűzlött, és Cath igyekezett lassan messzebb araszolni.

A Király, Margaret Mearle és Jumbó egyszerre ütöttek, így elég zsúfolttá vált a pálya. Jest sündisznója korábban félregurult, és az udvari bolond el is tűnt a dimbes-dombos táj egyik emelkedője mögött. Margaret flamingója egy hosszú tésztaszálhoz hasonlított, és a lány folyamatosan üvöltözött és rázta az elernyedt jószágot, úgyhogy fájdalmasan lassan haladt. Jumbót mintha csak az éltette volna, hogy mások sündisznóját eltérítse.

A Király ügyesen kezdett – valóban nagyon szerette őt a sündisznója –, ám a flamingója kissé kiszámíthatatlannak bizonyult. Catherine végignézte, ahogyan harmadszorra is megpróbálta elütni a sündisznót, de a flamingó az utolsó pillanatban ismét felhúzta hosszú nyakát, így egyáltalán nem ért hozzá a sünhöz. A Király bosszús kiáltást hallatott, és vékonyka lábánál fogva megrázta a flamingót.

– Hiszen gyakoroltunk, te flúgos flamingó! Nem lehetsz lámpalázas épp *most!*

– Szegény felség – mulatott magában Catherine.

A mellette álló flamingó néhányszor megforgatta a csőrét, majd vontatottan így szólt:

– Ahnak tetszik a csinos rózsaszín ruhácska!

Cath hervasztó mosolyt vetett rá, majd megigazgatta apró lyukakkal díszített pamutruháját, ami pont ugyanolyan színben pompázott, mint a madár tollazata.

A flamingók olyan ostoba jószágok voltak!

A Király a negyedik ütéssel végre feléken billentette a sündisznóját, mire az átrepült a krokettpálya felett, és elszállt a Treff Hatos lába mellett, ám sajnálatos módon nem gurult át annak ívbe görbített háta alatt.

A Király ökölbe szorított kézzel, fancsali arckifejezéssel ugrált a pázsiton.

– Haszontalan vacak!

Cath a pálya széléről úgy gondolta, ez az ő malmára hajtja a vizet. Az egyik őr hidat formázva elbóbiskolt, és Cath úgy sejtette, könnyű célpont lenne, ha sikerülne még azelőtt odajutnia, mielőtt a kártyalap a földre zuhan.

Fejét oldalra fordítva a sündisznójára kacsintott.

– Készen állsz?

– Csak nem összejátszik a labdával? – szólalt meg Jest. A megriasztott Catherine odafordult, és látta, hogy a fiú flamingóját a vállára vetve, az egyik kerti szobornak dőlve ácsorog. – Nem vagyok benne biztos, hogy ez szabályos, Pinkerton kisasszony.

Cath végigsimított a szoknyáján. A macaronok csomagolópapírja zizegett a zsebében.

– Savanyú a vesztesek szőlője, Bolond úr?

Jest oldalra billentett fejjel válaszolt.

– Miért, vesztésre állok, Pinkerton kisasszony?

Cath vállat vonva végignézett a pályán.

– Nem tudom, játékban van-e még egyáltalán. Hova lett a sündisznója?

– Ott van.

Jest a pálya sarkába mutatott a flamingójával, oda, ahol Margaret épp a saját sündisznóját igyekezett eltalálni az ütőjével, ám nem járt sikerrel.

Odahallatszott a rikácsolása:

– TE OSTOBA MADÁR, CSAK EGYETLENEGYSZER ÜTNÉL EGYENESEN!

Meglendítette az ütőt, ám a flamingó csőre lecsúszott a sündisznóról, ami így Jest labdájától jó néhány centiméternyire ért földet.

– Talán tényleg nyerésre áll – gondolkodott Catherine hangosan.

– Ahogy látom, nem mindenki játszik épp. Ön nem csatlakozik hozzánk?

– Arra várok, hogy megüresedjen a pálya. Szeretnék zavartalanul célozni – vakargatta meg Catherine a sündisznó puha, pamacsos állát.

– Akkor legjobb lesz, ha magára hagyom, hadd folytassa az összeesküvést.

Cath egy kicsit csalódott volt, amikor Jest visszasétált a pályára.

Margaretnek sikerült eljutnia a következő kapuig, így szabad volt a pálya Jest sündisznója előtt. Nem vesztegette az idejét, megrázta a flamingót, a kapuk felé célzott, egyetlen emeléssel meglendítette a madarat, majd precíz mozdulattal elgurította a sündisznót, átküldve azt két meghajlott treff kártyalap alatt is.

Szemmel láthatóan önelégülten tért vissza Catherine mellé, maga mögött hagyva a sündisznóját.

– Szép ütés – dicsérte Cath.

– Be kell vallanom, hogy nem az a fajta úriember vagyok, aki csak úgy hagyja, hogy a hölgyek könnyedén nyerjenek.

Cath felnevetett – méghozzá olyan élesen, hogy megijesztette a sündisznót, ami így egyik aprócska tüskéjével megszúrta a füle mögött. Catherine gyorsan elhúzta a fejét.

– Egy fűzőzsinórral kapcsolatos emlék arra enged következtetni, hogy ön a legkevésbé sem úriember, Bolond úr.

Jest a mellkasához kapta a kezét, mintha épp sebet kapott volna.

– Ha már kurafi vagyok, legalább őszinte. Ön viszont, Pinkerton kisasszony, nem volt teljesen egyenes.

– Ezt meg hogy érti?

– Elhitette velem, hogy fogalma sincsen a Király ön iránt táplált szerelméről.

Cath elpirult, és közelebb lépett, hogy halkabban válaszolhasson.

– Nem érez irántam semmiféle szerelmet!

Jest felvonta a szemöldökét.

– Lehet, hogy bolondnak tűnök, de biztosíthatom róla, hogy nem vagyok az – jelentette ki.

– Lehet, hogy feleségül akar venni, vagy legalábbis azt hiszi, hogy ezt akarja, de ez még nem jelenti azt, hogy szerelmes is belém.

Jest immáron másképpen ráncolta a homlokát.

– Készséggel beismerem, hogy ebben igaza van. De ha azt hiszi, hogy nem kedveli önt jobban, mint amennyi érzelem egy érdekházassághoz szükséges, akkor ön pont ugyanolyan naiv, mint Mearle kisasszony.

– Ó, nézze csak! – szakította félbe Cath. – Jumbó épp az előbb lökte félre a Király sündisznóját. Jobb, ha megyek, és kihasználom a helyzetet!

– Ne terelje el a témát!

– Nem terelem, csak krokettezek – kapta fel Cath a rossz szájszagú flamingót, majd megindult vele a pálya felé.

– Pinkerton kisasszony!

Cath megtorpant, és hátrapillantott a válla felett.

Jest arcán gyengéd kifejezés ült, de nem lehetett volna mosolynak mondani.

– Szerintem a tőle telhető legmélyebb érzelmek fűzik őt önhöz. Igazán nincs miért szerénykednie. A jelen lévő hölgyek minden kétséget kizáróan boldogok lennének, ha mélyen tisztelt uralkodónk akár csak egy pillantást is vetne rájuk.

Cath összehúzott szemmel válaszolt:

– És még ön kérdezte *tőlem,* hogy hobbiszinten űzöm-e a kerítést.

Minden tagja megfeszült, miközben a pálya elejéhez ment. Látta, hogy három Treff-híd már elment, és épp fogadásokat kötnek a pálya szélén, de remélte, hogy visszatérnek, mire szüksége lesz rájuk. A Király még mindig a sündisznóját kergette. Margaret és Jumbó majdnem ugyanúgy állt, Jest vezetett. A pálya elejéről Cath látta, hogy Jest is visszatér a játékhoz, ám ezúttal kevésbé ruganyos léptekkel haladt.

Catherine kifújt az arcából egy hajtincset, zavarta a pár nappal ezelőtti bálon tanúsított magatartása. Az a rengeteg álom, képzelgés, az a sok idő, amit boldogságtól megrészegülten töltött – mindez miért? Egy olyan fiúért, akit alig ismert, akivel alig beszélt, és aki, mint az most bebizonyosodott, közel sem gondolt annyit Cathre, mint ő rá. Aki legszívesebben azonnal a Király feleségeként látná!

Igaza volt. Lehet, hogy Jest viselte a bolondruhát, de a jelző csakis őt, Catherine-t illette.

Észrevette, hogy Jumbó, dundi öklében a flamingó nyakát szorongatva, felé igyekszik. A férfi arckifejezése sötét volt, és Cath már azelőtt megmerevedett, hogy Jumbó odaért hozzá.

– Még bele sem kezdett! – rivallt rá Jumbó. – Mégis mit fecserészett annyit a bolonddal? Most játszik vagy nem?

– Semmi köze hozzá, hogy kivel beszélek! – csattant fel Catherine. – És épp most akartam nekilátni. Ha lenne olyan kedves, és odébb lépne…

Jumbó vicsorogva elfordult, hogy jobb szemével az udvari bolondot fixírozhassa. Jest azonban nem figyelt rájuk.

– Érdekes fickó, nem gondolja?

Cath a szemét forgatta.

– Hát, nem is tudom, Jumbó. Ő az udvari bolond, az a dolga, hogy érdekes legyen.

– Érdekesen *néz ki*. – Visszafordult Cathhez. – Ahogyan ön is, Pinkerton kisasszony!

Cath bosszúsan legyintett a szabad kezével.

– Köszönöm, hogy felvilágosított. Ha lenne olyan kedves, és odébb állna, akkor végre én is játszanék.

A férfi elvörösödött, de nem moccant.

– Hozott magával édességet?

Cathnek futólag eszébe jutottak a zsebében pihenő macaronok, de a fejét rázva válaszolt.

– Attól tartok, ezúttal nem.

Úgy tűnt, a Felső nem tudja eldönteni, hogy menjen-e vagy maradjon, mintha mondani akart volna még valamit, de hirtelen semmi épkézláb nem jutott volna az eszébe.

Végül kinyújtotta rá a nyelvét, és gyorsan elkacsázott a pálya másik vége felé.

Cath válla megereszkedett. Hirtelen elöntötte a fáradtság, szinte égette az ereit a Jest, a Király és most már a Jumbó okozta bosszúság is. Hálás volt, hogy legalább a játék elterelte a figyelmét.

A tenyerébe vette a sündisznót.

– Na, essünk túl rajta! – jelentette ki, és letette őt az első kapu, a Treff Kilences elé.

A sün labdává gömbölyödött. Cath a szeméhez emelte a flamingót, és igyekezett nem túl mély lélegzeteket venni.

– Van egy ajánlatom – szólalt meg. – Ha segítesz megnyerni a játékot, amikor legközelebb a kastélyba jövök, hozok neked kókuszos-rákos pogácsát.

– Ah szereti a rákot – örvendezett a flamingó.

– Azt rögtön gondoltam.

Cath az orrát ráncolva fejjel lefelé fordította a flamingót, és megragadta a lábát. A fejét a sündisznóhoz igazította. Célzott. Ütött.

A sün átszáguldott az első két kapu alatt, ügyesen jobbra fordult, maga mögött hagyott egy dombot, elgurult a Király visszatessékelt sündisznója mellett, majd balra fordulva még két kaput bevett, és végül nagy nehezen megállt. A hasára fordult, és Catherine-re vigyorgott.

Cath elismerően biccentett, és máris jobban érezte magát.

– Bravó, Pinkerton kisasszony! – dicsérte a Király.

A pálya szélén álló nézőközönség szintén üdvrivalgásban tört ki, hiszen rájöttek már, kit kedvel valójában a Király.

– Nem a győzelemről szól a játék! – visította Margaret. – Hanem arról, hogy az ember önmaga maradjon.

– Nagyszerű gondolat, Mearle kisasszony! – lelkendezett a herceg, aki egyedül állt a tömeg szélén.

– Senki sem kérdezte, mit gondol! – kiáltott vissza Margaret.

Cath ügyet sem vetett rájuk, inkább a második lövésével foglalkozott, és átvette Jesttől a vezetést.

– Szép ütés – visszhangozta a fiú Catherine korábbi szavait, miközben Cath elhaladt mellette.

– Ó, igazán köszönöm! – felelte Cath büszkeségtől dagadó mellel.

– Nem akar szerencsét kívánni a következő körhöz? – érdeklődött Jest. – Úgy tűnik, szükségem lesz rá, ha nyerni akarok.

Cath a válla felett hátrapillantva odavetette:

– Még mit nem!

Jest hátrafelé sétálva indult meg a sündisznója felé.

– Ön kemény ellenfélnek bizonyul.

Cath szeme tágra nyílt, amikor Jest a sarkával majdnem belerúgott az egyik játékban lévő sündisznóba – Catherine úgy gondolta, hogy Jumbóé az –, de az udvari bolond még hátrafelé járva is tudta, mikor ugorjon át rajta. Kuncogott egy sort Cath döbbenetén, majd elfordult.

Catherine a fejét rázva utánakiabált:

– Remélem, idén korábban fog téli álomba merülni a sündisznója!

– Úgy legalább könnyebb lenne ütni – kiáltott vissza a fiú.

Catherine szeme megakadt a felé igyekvő tömzsi alakon. A Király arcát rózsássá varázsolta az izgatottság, a szemöldökén verejték fénylett.

– Pinkerton kisasszony! – érintette a palástja sarkát a homlokához. Catherine-ben felmerült, hogy felajánlja a

zsebkendőjét, de végül inkább úgy tett, mint aki nem látja, hogy a Király izzad. –Látta?

– Öööö…

– A sünöm három kapu alatt is átszáguldott, tyúúúú! – Kezével a legutóbbi lövése pörgését-forgását imitálta. – Elképesztő volt! Nem gondolja?

Cath legszívesebben megpaskolta volna a fejét, hogy aztán sütivel jutalmazza a jól végzett munkáért, de nem tette.

– Nagyszerű volt, felség.

A Király ragyogó ábrázattal megfordult, hogy végignézze Jest ütését. Cath Jest sündisznójára meredt, mintegy szuggerálva, hogy guruljon rossz irányba.

– Egyébként miről beszélgetett Jesttel? – kíváncsiskodott a Király.

– Ó! Öööö… önről, felség. Hogy milyen fenomenális krokett…

Hangos csattanás hallatszott, ahogy Jest mozgásba lendítette a sündisznót, ami egyenesen a nyílt pázsit felé tartott… Akkor legalábbis nem volt ott semmi, de aztán három lustálkodó Treff odarohant, és még épp időben lementek hídba, hogy a sündisznó átgurulhasson alattuk.

– …játékos – fejezte be Cath összehúzott szemmel.

A Király felsóhajtott, úgy tűnt, őt is lelombozták az imént látottak.

– Hát, úgy tűnik, alulmaradtam.

Jest három egymást követő ütéssel majdnem a pálya végébe juttatta a sündisznóját. Még egy tűrhető lövés, és biztosan megnyeri a játékot. Ráérősen a sün felé tartott, és ingaként lengette előre-hátra a flamingóját.

– Ügyes voltál, Jest! – dicsérte a Király.

– Nagyon köszönöm, felség.

Cath a fogát csikorgatva a sündisznója felé vonszolta a flamingóját, a végtagjait hirtelen makacs elhatározás perzselte. Sosem égett benne a versenyszellem, de ez… Ez most más volt.

Furcsán személyesnek tűnt.

Jestnek elég volt egyetlen találkozás ahhoz, hogy beszivárogjon az álmaiba és minden egyes gondolatába. Cath még a pékséggel kapcsolatos álomba is beleszőtte őt, bár ezt senkinek sem ismerte volna el, főleg most, hogy kiderült, Jest a Király oldalán látná őt legszívesebben.

Egy csélcsap alak volt, ő pedig hagyta, hogy minden egyes elbűvölő mosollyal egyre jobban elcsavarja a fejét. Milyen jó kis tréfának bizonyulhatott!

Hogy *merészeli?*

Elhelyezkedett a sündisznója mellett, és végignézett a pályán. A sün és a flamingó őt figyelte, vártak, miközben Cath tekintete a hidat formázó kártyákról – amik közül néhány a kimerültségtől a földre hullott várakozás közben – az utolsó, a győzelmet jelentő kapura siklott. Ezután végignézett az ellenfelek sündisznóin, amik összevissza hevertek a pályán, és a játékosokon, akik vagy őket üldözték, vagy az engedetlen flamingójukkal üvöltöztek.

Majd Jestre pillantott, aki épp átvágott a pázsiton.

Összehúzta a szemét, terpeszbe állt, és a földre eresztette a flamingó fejét. A sün összegömbölyödött.

– Ha csalódást okozol – suttogta a flamingónak –, akkor egy fatörzs köré csavarom a nyakadat, csinos kis rózsaszín masnit kötök rá, és addig ott maradsz, amíg valamelyik kertész rád nem talál.

A flamingó óvatosan ívbe hajlította a nyakát, hogy felnézhessen rá.

– Ah szereti a csini rózsaszín masnikat.

Cath bosszúsan megrázta, mire az ütő ismét kiegyenesedett Hátralendítette a flamingót, szemét a sünre szegezte…

és ütött egyet,
jó erősen.

Tökéletes ütés volt, Cath sündisznója másodpercekkel azelőtt ütközött neki Jestének, hogy a fiú hozzáérhetett volna. Jest

ijedten hátraugrott, a labdája pedig átgurult a lába között, és ideoda pattogva legördült a pályáról.

A fiú pislogva felnézett, tekintetük összefonódott a pázsit felett.

Cath rávigyorgott, élvezettel töltötte el az udvari bolond meghökkent arckifejezése, és megpörgette a flamingóját. Gyakorlatilag tálcán nyújtotta át a győzelmet a Királynak.

– Ó, a manóba is! – sóhajtott tettetett ártatlansággal.

Elégedetten levonult a pályáról, lábbal előre beledugta a flamingót a puha földbe, majd az asztalok felé indult. Úgy érezte, ilyen csodás ütés után igazán megérdemel egy kis süteményt és egy csésze finom teát.

14. FEJEZET

– MIÉRT ILYEN BORSOS EZ A LEVES? – panaszkodott a márkiné, hátratolva a tányérját. – Gyakorlatilag ehetetlen!

– Igazán sajnálom, asszonyom – szabadkozott Abigail, és elhalászta előle a borzalmas ételt. – Új recept, úgy hiszem, Agyarvidék hercegétől kaptuk, a saját szakácsnője specialitása.

A márkiné az orrát ráncolta.

– Kész csoda, hogy még nem halt éhen.

Megigazgatta az ölében a szalvétát, miközben Catherine és az apja zokszó nélkül kanalazta a levest.

Bár, ha Catherine őszinte akart volna lenni, kénytelen lett volna bevallani, hogy a leves valóban iszonyatosan borsos, és kezdte égetni a torkát.

– No, Catherine? – fordult hozzá az anyja. – Milyen volt a teaparti?

Cath épp a szájához akarta emelni a kanalat, ami így a levegőben dermedt meg. Az anyja aggódó, reménykedő vigyorára egy ideges, ártatlan mosollyal felelt.

– Igazán hasonlított a legutóbbira és az azt megelőzőre – hazudta, majd nagy nehezen lenyomott a torkán még egy kanál levest. – Megkaphatnám a sót?

Mary Ann előrelépett, és odavitte neki a sót, hogy a szüleinek ne kelljen átnyúlnia a levesestálak és a mártásos csészék felett.

– Lehet, de beszéltél őfelségével?

– Ó! Öööö… Nos, igen, beszéltem. Sétáltunk egyet a kertben. – Elhallgatott, hogy biztosan ne mondjon semmit, amivel magára

haragíthatja az anyját. – Találkoztunk az új udvari bolonddal, aki eljátszott nekünk egy gyönyörű dalt a fuvoláján.

Némaság felelt. Az állóóra a fal mellett felemelte a karját, hogy megvakarja az őszes bajsza alatti részt. Catherine ránézett, és attól tartott, hogy a bors lassan már a bútorok orrát is csiklandozza.

– És? – erősködött az anyja.

– Ó, nagyon tehetséges. – Cath ráhajolt a tányérjára. – Talán túlságosan is, ha szabad ilyet mondanom. Akár még természetellenesnek is tűnhet. Hogy valaki fuvolán és mandolinon is játsszon, kártyatrükkökkel, varázslatokkal és találós kérdésekkel szórakoztasson, és úgy hallottam, még zsonglőrködni is egész jól tud. Ennyi minden hallatán az embernek olyan érzése van, hogy ő maga semmihez sem ért, és talán nem kellene ennyire fitogtatnia a tudását, ráadásul mindezt két alkalom után mondom! Meg van valami fura a sapkájában, nem gondoljátok? Valami nincs rendben… – kanalával a levegőbe rajzolta a sapka körvonalát – …a mélységével kapcsolatban. Elég különös.

Az anyját a legkevésbé sem nyűgözte le a beszámolója, az apja pedig zavarodottnak tűnt, és Cath hirtelen rájött, hogy összevissza locsog.

Gyorsan a szájába dugta a leveseskanalat.

_ Nos – szólalt meg az anyja –, ez mind igazán… érdekes. Mi történt az udvari bolond előadása után?

Cath nyelt egyet.

– Ó! Utána kroketteztünk egyet.

– Te meg a bolond?

– I-igen. Meg hát a Király is. És még néhányan.

Az anyja megkönnyebbülten elernyedt.

– Remélem, hagytad nyerni.

Catherine örült, hogy végre nem kell hazudnia.

– Igen, végül a Király nyert.

A levest elvitték, és Abigail előrelépett, hogy szeleteket vágjon a grillezett tökágyon felszolgált sült húsból.

Catherine anyja felhúzott szemöldökkel tovább faggatta a lányát.

– És aztán?

Cath elgondolkodott.

– Aztán… ettem egy kis sütit. Mondjuk, hogy őszinte legyek, egy kicsit száraz volt. Ó, és aztán Jest megint jött, és a játék végeztével újra játszott a fuvoláján. Felvágós egy alak.

A dal természetesen gyönyörű volt, és még most is ott csengett Cath fülében.

– Jest – ismételte az anyja, és Catherine-t megriasztotta, hogy az anyja szájából hallja a nevet.

– Elnézést – dadogta. – Az udvari bolondra gondoltam. Így hívják.

Az anyja olyan gyengéden tette le a villáját az asztalra, hogy ennyi erővel akár oda is hajíthatta volna.

– És mégis miért beszélgetünk mi az udvari bolondról? A Királyról beszélj, Catherine! Mit mondott? Mit csinált? Megkóstolta a macaront? Ízlett neki? Eljegyzett vagy sem?

Cath hátrahőkölt, szinte égették az azóta is a zsebében lapuló macaronok. Valószínűleg porrá zúzódtak mostanra. Hálásan fogadta az elé kerülő főfogást, így legalább lesüthette a pillantását. Beleszúrta a villáját a grillezett tökbe.

– Lehet, hogy elfelejtettem odaadni neki a macaronokat – vallotta be, majd bekapott egy falat tököt.

Döbbenten kihúzta magát. Nem akármilyen tököt szolgáltak fel: ízletes vajas sütőtök volt előtte kakukkfűvel és – ezúttal épp a megfelelő mennyiségű – borssal meghintve.

Ínycsiklandozó volt. Cath egy újabb villányi falatot lapátolt a szájába, és arra gondolt, hogy talán mind narancssárgává válnak, mint korábban Vigyori. Ami sokkal jobb lenne, mintha tölgyfaméretűre nőnének, ami már megtörtént egyszer, amikor a szakácsuk rossz makktököt vásárolt.

Az anyja a saját tányérjára ügyet sem vetve felnyögött.

– Szegény idegeim! Ha belegondolok, hogy milyen közel állt a lányom a jegyességhez… Ráadásul a Király jövendőbelije lett

volna! – Kezét a mellkasához kapta. – Ennyit már igazán nem bír el a szívem. Egész nap trombitaszóra vártam, arra, hogy bejelentsék, a Király megkérte valakinek a kezét, és ő igent mondott, és hogy megérem, hogy a lányomat királynővé koronázzák. De nem volt semmilyen bejelentés, hiába sétálgattál őfelségével a kertben! És krokettéztél! És még zenei aláfestés is volt! Igazán nem mondhatod, hogy nem volt romantikus. Kivéve ha… meggondolta magát. Jóságos ég, mihez kezdünk most?

Catherine Mary Annre nézett, aki bizalmas mosolyt villantott rá. Titokzatos, ám biztató volt. Cath visszamosolygott, de elrejtette azzal, hogy belekortyolt a borába.

– Nem tudom, anya – tette le a poharat. – Nem kérte meg a kezemet. Nem tudhatom, mi jár a fejében. Megkóstoltad már a sütőtököt? Fantasztikus. Abigail, kérlek, mondd meg a szakácsnak, hogy ez a tök egyszerűen mesés!

– Mindenképpen átadom, kisasszony – felelte Abigail aprót pukedlizve. – Ha jól tudom, Sir Peter földjéről származik.

Cath újabb falatot tűzött a villájára.

– Elképesztő, hogy egy olyan borzalmas ember ilyen remek ételt termeljen.

– Miről locsogsz te?! – förmedt rá az anyja. – Sütőtökök! Sir Peter! Hiszen a Királyról beszélünk. – Az asztalra csapott. – És lehet, hogy te nem látsz bele a fejébe, és nem tudod, miért nem kérte meg ma a kezedet, én viszont igen. Már nem biztos benne, hogy téged akar feleségül venni, ez az oka. Hallotta, hogy rosszul lettél a bálon, és most azt hiszi, hogy valami beteges lány vagy, ezt pedig egyetlen férfi sem akarja. Hogy rohanhattál el olyan hirtelen?

– Mentségemre szóljon, hogy nem tudtam a király lánykérési tervéről, és ragaszkodtál hozzá, hogy egy nagyon szűk…

– Ez igazán nem mentség. Most már tudod. Ma már tudtad. Elképesztő, hogy mekkora csalódást okozol, Catherine. Tudom, hogy ennél többre is képes vagy.

Cath az apjára pillantott, arra számított, hogy ő majd megvédi.

– Te is így érzel?

A márki felkapta a fejét. Ő már elpusztította a tányérjára szedett étel háromnegyedét. Bár először zavarodott képet vágott, arckifejezése gyorsan meglágyult, és kezét Cath csuklójára téve így felelt:

– Hát persze, drágám – felelte. – Bármit is veszel a fejedbe, menni fog.

Cath felsóhajtott.

– Köszi, apu!

A márki szeretetteljesen megpaskolta, majd ismét a tányérjára fordította a figyelmét.

Cath mocorgott egy sort a székében, majd végül elfogadta, hogy az anyja csalódott benne, és inkább azzal foglalatoskodott, hogy icike-picike darabokra vágja az elé tett húst.

– A macaronokba vetett bizalmam is nagy volt – folytatta a márkiné. – Tudom, hogy nem nemes hölgyhöz méltó dolog egész nap a konyhában robotolni, de a Király tényleg szereti a süteményeidet, és gondoltam, emlékeztetik majd őt, hogy miért is akarta megkérni a kezedet. Hogy tudtál elrontani egy ilyen egyszerű feladatot? – A homlokát ráncolva Catherine tányérjára pillantott. – Eleget ettél már, Catherine!

Catherine felpillantott. Végignézett az anyja elhúzott száján, az apja lehajtott feje búbján, majd Mary Annen és Abigailen, akik úgy tettek, mintha nem hallgatóznának. Cath letette a kést és a villát.

– Rendben, anya.

Az anyja csettintett egyet, mire a szolgálók elvették a tányérokat, még Cath apjáét is, pedig ő még mindig a kezében szorongatta a villát. Nem sokra rá rezignáltan elernyedt a székben.

Még mielőtt tovább húzódhatott volna a kellemetlen csend, a márki kihúzta magát.

– Nagyszerű történetet hallottam ma a teadélutánon – szólalt meg, miközben a szalvétájával megtörölgette a bajsza szélét. – Egy kislányról szólt, aki a Válaszutaktól nem messze felfedezett

egy nyúlüreget, amiben felfelé esett, és amikor elkezdett mászni, esni kezdett felfelé, egyre csak feljebb került, és…

– Ne most, drágám! – vágott közbe a márkiné. – Nem látod, hogy a lányunk jövőjéről beszélünk? – Morogva hozzátette: – Már ha van még neki egyáltalán bármilyen.

A márki ismét elernyedt, és letette a szalvétáját az asztalra.

– Hát persze, drágám. Te mindig tudod, miről érdemes beszélni.

Catherine felhúzta a szemöldökét, ő nagyon szívesen meghallgatta volna az apja történetét.

A márkiné csettintett egyet a nyelvével, majd így szólt:

– Soha senki nem figyelmezteti az embert, milyen kimerítő, ha eladósorba kerül a lánya. És most még a fesztivál gondjai is a nyakamba szakadnak! Ha pont került volna ennek a házassági cécónak a végére, akkor most az előző évekhez hasonlóan belevethetném magam a munkába, de tessék, kétfelé is kell figyelnem. Képtelen leszek elegendő figyelmet fordítani a fesztiválra!

Catherine látta, hogy Mary Ann nem tudja visszafogni magát, és a szemét forgatja. Bár a márki és a márkiné volt a Teknősnapi Fesztivál házigazdája, valójában a szolgálók végeztek minden munkát.

– Sajnálom, anya – felelte Catherine.

– És csak ront a helyzeten, hogy az egész királyságot felbolydította ez a… ez a Gruffacsór.

Összerezzent, amikor kimondta.

– Borzalmas – bólogatott Catherine, bár a figyelme már kezdett elkalandozni, ugyanis gőzölgő kenyérpuding került elé. Megcsapta az orrát a vaníliarudak gazdag aromája és a tejsodó illata. Összefutott a nyál a szájában, és már emelte is a desszertkanalat.

– Ó, jóságos ég, már csak az hiányozna! – kiáltotta az anyja. – Mi ez az abszurdum, Catherine? Még a végén tengeri tehénnek hisznek majd a fesztiválon. Abigail, vidd azt onnan!

Cath nyöszörögve nézett a desszert után, miután azt sietősen eltávolították az asztalról. Tenyerét a ruhájához nyomta, kitapintotta a hasát a fűző alatt, és azon tűnődött, vajon igaza van-e az anyjának. Tényleg kezd egy tengeri tehénre hasonlítani? Szinte folyamatosan édességre vágyott, de olyan ritkán engedett a kísértésnek, talán egyszer vagy kétszer, ha előfordult egy nap. Ez még nem olyan sok, nem igaz? És nem érezte magát nagyobbnak, akkor sem, ha a fűzői teljesen másról árulkodtak.

Elkapta a borospoharakat újratöltő Mary Ann együttérző mosolyát.

– Önben milyen gondolatok fogalmazódtak meg ebben a témában, Pinkerton úr?

A márki ugyanolyan bánatosan nézte az eltűnő kenyérpudingot, mint a lánya.

– A desszert elküldéséről? – kérdezett vissza. – Akad róla egy-két gondolatom.

– Nem arról, te vénember! Bár az nem kétséges, hogy ebben *rád ü*tött.

Cath felcsattant:

– Hiszen itt ülök!

Az anyja ügyet sem vetett a jelenlétéről tett megjegyzésre.

– Arra gondoltam, megfogalmazódott-e benned bármilyen gondolat a saját lányod férjhez adhatóságával kapcsolatban. Ami minden egyes pillanattal, amit ennél az asztalnál ülve duzzogással töltünk, egyre halványabbnak tűnik.

– Véletlenül sem duzzognék, ha ehetném a kenyérpudingot – motyogta a márki.

Catherine anyja mélyet sóhajtott.

– Semmilyen egyéb lehetőségünk nem volt. Senki sem udvarolt. Senki!

Cath megnyalta az ajkát, és hirtelen szöget ütött a fejébe, hogy most jött el az alkalom, most kell mesélnie a szüleinek a pékség ötletéről. Ez a soha vissza nem térő pillanat. Ilyen lehetőség nem kínálkozik majd még egyszer, nem fognak ismét mind a ketten rá figyelni.

Most.

Kérdezd meg őket most!

Kihúzta magát a székében.

– Igazából van egy lehetőségünk, anya. Egy olyan, amit… amit már régóta szerettem volna megbeszélni veletek.

Mary Ann megmerevedett, de Cath igyekezett nem figyelni rá. Csak még idegesebbé tenné.

– Van valami, amin az utóbbi időben elgondolkodtam. Sőt, tulajdonképpen elég régóta gondolkodom már rajta. De szükségem lenne hozzá a segítségetekre és a… támogatásotokra. És épp most mondtad, apa, hogy bármit veszek is a fejembe, véghez tudom vinni…

– Jaj, bökd már ki, gyermekem! – rivallt rá az anyja. – Nem érünk rá egész este.

– A… hobbimmal kapcsolatos. A… sütéssel.

Az anyja a magasba emelte a kezét.

– Ó! A sütéssel. Remélem, tudod, hogy pont ez a baj. Ezért nem érdeklődik irántad egyik férfi sem. Ki hallott már olyan nemes kisasszonyról, aki sütni szeret, ahelyett, hogy hímezne vagy zongorázna!

Catherine pánikkal teli pillantást vetett Mary Annre, aki csomókat kötött a köténye zsinórjára aggodalmában.

Cath visszafordult az anyjához.

– De… azt te magad is elismerted, hogy félig ez az oka a Király figyelmének. Ízlik neki, amit sütök. Hát nem örülsz, hogy van valami, amiben jó vagyok?

Az anyjából kipukkadt a nevetés, de az apja bólogatott.

– Nekem is nagyon ízlenek a süteményeid – ragadta magához a szót. – Emlékszel arra a rumos tortára, amit a születésnapomra sütöttél? Amiben mazsolák is voltak? Csinálhatnál olyat megint.

– Köszönöm, apa! Nagyon szívesen sütnék még egyet.

– Ne bátorítsd!

– Anya, kérlek! Csak figyelj egy kicsit, és… próbálj meg nem rögtön ítélkezni!

A márki kíváncsian előrehajolt. A márkiné felnyögött, és keresztbe fonta a karját, de legalább odafigyelt rá. Mary Ann a sarokban ült, némán számolta a kötényére kötött csomókat.

– Az a helyzet – fogott bele Catherine –, hogy van egy üzlethelyiség, ami hamarosan kiadóvá válik. A varga boltja, a Fő utcán. És… hát… arra gondoltam, hogy…

– Elnézést a zavarásért, uram.

Cath elhallgatott, és odafordulva látta, hogy Pingvin úr, az inasuk áll az étkező bejáratában a szokásos szmokingját viselve.

– Látogatónk érkezett – jelentette be.

– Ilyenkor? – kérdezte a márkiné döbbenten. – Mondd meg neki, hogy jöjjön vissza holnap!

– De asszonyom – vitatkozott Pingvin úr –, a Király az.

15. FEJEZET

AZ ÉTKEZŐ EGY PILLANATRA MOZDULATLANNÁ VÁLT, majd még egyre, és egy harmadikra is – aztán Cath édesanyja felugrott az asztaltól.

– Whealagig! Mire vársz még? Menj már, fogadd őfelségét!

– Öööö… igaz is. Megyek már, drágám.

A márki az asztalra hajította a szalvétáját, és követte Pingvin urat a szalonba.

– Mindjárt ott leszünk! Ne hagyd, hogy elmenjen!

A márkiné odasietett Catherine-hez, és előrehúzott pár sötét tincset, hogy hullámaikkal a vállát díszítsék. Belecsípett Catherine arcába. Az egyik szalvéta csücskét belenyomta a legközelebbi vizespohárba, és suvickolni kezdte Catherine száját.

– Hagyd abba! – ellenkezett Catherine. – Mit művelsz?

– Szalonképessé teszlek! Itt van a Király!

– Igen, de nem kérte, hogy láthasson *engem*.

– Persze hogy nem kérte, de teljesen egyértelmű, hogy azért jött ide! – Két kezébe vette Catherine arcát, és ragyogó mosollyal így szólt: – Ó, én drága, drága kislányom! Annyira büszke vagyok rád!

Cath felvonta a szemöldökét.

– Egy perccel ezelőtt még…

– Mit számít, mi volt egy perccel ezelőtt, hiszen itt van a Király! – Elhúzódott, és két kézzel intett neki. – Gyere! A szalonba. Tessék, rágd közben ezt!

Kihúzott egy mentalevelet a tálalóasztalon álló bokrétából, és Catherine szájába nyomta.

– Anya! – méltatlankodott Catherine, miután kétszer megrágta, majd kihúzta a szájából a mentalevelet. – Nem fogom *megcsókolni!*

– Jaj, ne legyél már ilyen pesszimista!

Catherine már a gondolattól is rosszul volt.

Az anyja áttuszkolta az ajtón, el az apja könyvtára mellett, és be a nagyszalonba, ahol az apja már ott állt a Királlyal, a Fehér Nyúllal, két őrrel – a Treff Ötössel és Tízessel –, valamint…

Catherine szíve a torkába ugrott, de gyorsan addig korholta, amíg vissza nem csúszott a helyére.

Jest a Király kíséretének leghátsó sorában állt szurokfekete öltözékében, kezét összekulcsolta a háta mögött. Bár eddig Catherine egyik távoli felmenőjének a festett portréját tanulmányozta, kihúzta magát, amikor Catherine és az anyja belépett a helyiségbe.

Dobpergés feszítette Catherine mellkasát. Gyakorlatilag még levegőt sem vett, amikor trombitaszó harsant a szalonban, amitől ugrott egyet ijedtében.

Jest lesütötte sárga szemét.

A Fehér Nyúl leeresztette a trombitát.

– Ő királyi felsége, a Szív Király!

– Felség! – kiáltotta a márkiné. Cath utánozta az anyja pukedlijét, és igyekezett visszanyerni a higgadtságát. – Milyen megtisztelő a látogatása! Kér egy kis teát? *Abigail! Hozz teát!*

A Király megköszörülte a torkát, és öklével megütögette párszor a szegycsontját.

– Igazán nagyon köszönöm, Lady Pinkerton, de a férje már megkínált teával, és visszautasítottam ezt a kedves gesztust. Igazán nem szeretném sokáig rabolni az idejüket.

Szokás szerint mosolygott, de most ideges, kínos vigyor ült az arcán, nem pedig az a vidám, amihez Cath már hozzászokott.

Egyetlen pillantást sem vetett Catherine-re.

Cath émelyegni kezdett, és most az egyszer hálás volt, hogy az anyja visszavitette a konyhába a desszertet.

– Ó, de legalább hellyel kínálhatom, ugye, felség? – intett a márkiné a szobában álló legpompásabb székre, ahol általában a márki szokott ülni.

A Király hálásan bólintott, meglebbentette a palástját, és leült.

A márki és a márkiné egy emberként foglalt helyet a vele szemközti pamlagon. Catherine-nek csak akkor jutott eszébe, hogy le kellene ülnie, amikor az anyja megfogta és lerántotta.

Az őrök a falra meredtek, treffvégű botjukat az oldaluk mellett tartották. A Fehér Nyúl kissé csalódottnak tűnt, hogy őt nem kínálták ülőhellyel.

Jest pedig…

Néma volt, mozdulatlan, és Cath képtelen volt levenni róla a szemét. Akármilyen csélcsap és kokett volt is, Catherine nem tudott ellenállni az iránta érzett vonzalmának. Újra és újra rápillantott, mintha silány morzsákat gyűjtögetett volna, azt remélve, hogy ismét süteménnyé varázsolhatja őket.

A Király nem szólalt meg rögtön, úgyhogy Cath anyja boldogságtól sugárzó arccal előredőlt.

– Igazán nagyon élveztük a mai teadélutánt, felség. Ön igazán elhalmozza az alattvalóit élvezetekkel.

– Köszönöm, Lady Pinkerton. Valóban nagyszerű összejövetel volt.

A Király megigazította a koronát a fején, hogy biztosan álljon. Úgy tűnt, felkészül valamire.

A pamlag ülőpárnájának szélén kényelmetlenül, mereven ülő Catherine szintén felkészült lelkiekben.

Meg fogja kérni a kezét.

Az apja az áldását adja.

Az anyja is az áldását adja.

Ennél tovább nem jutott gondolatban.

De nem, muszáj végiggondolnia! Hiszen megtörténik. Eljött az idő.

A Király meg fogja kérni a kezét.

Az apja az áldását adja.

Az anyja is az áldását adja.

Ő pedig…

Nemet fog mondani.

A néma fogadalom megszédítette, de eszébe jutott a krokettjátszma alatt érzett magabiztosság, és igyekezett feleleveníteni az érzést.

Természetesen tökéletesen udvarias lesz. A lehető legnagyobb tisztelettel fogja visszautasítani a lánykérést. Lekötelezi majd, igazan hízelgő lesz és megtisztelő, de kénytelen lesz elmagyarázni, hogy nem érzi magát megfelelőnek arra, hogy királynéi szerepben tetszelegjen. Azt fogja mondani, hogy nyilvánvalóan akad nála jobb jelölt is erre, és bár végtelenül hálás azért, hogy őfelsége felfigyelt rá, sajnos képtelen lenne tiszta lélekkel…

Nem, nem, nem!

Butaságokat gondolt, és rosszul volt az igazságtól.

Így, hogy jelen volt az apja, az anyja és a drága, kedves Szív Király, és mind reményteljesen pislognak majd rá… Tudta, hogy minden bizonnyal igent fog mondani.

Már nem nézett Jestre. Képtelen volt rá, borzalmas érzés volt. A fiú jelenléte fájdalmassá, fojtogatóvá vált.

– Nagyon élveztem a krokettjátszmát Pinkerton kisasszonnyal a teapartin – jegyezte meg a Király.

– Ó, igen, mesélt is nekünk róla – fűzte tovább a szót a márkiné. – Ő is nagyon élvezte. Nem igaz, Catherine?

Cath nyelt egy nagyot, majd így felelt:

– De igen, anya.

– Igazán nagyon ügyesen játszik – kuncogott a Király. – Elég egyetlen pillantás, és a sündisznó… *zsupsz!*… már ott is van, ahol lennie kell.

Egyre csak kacarászott.

Cath szülei is hasonlóan tettek, bár Cath látta, hogy az apjának fogalma sincs, mi olyan vicces ebben.

– Igazán büszkék vagyunk rá – jelentette ki a márkiné. – Nagyon sok mindenben jeleskedik a kroketten és a sütésen kívül is.

Anyai szeretettel teli pillantása Catherine-re vándorolt.

Cath elkapta a tekintetét, és meglátta Mary Ann világoskék szemét a résnyire nyitott ajtóban. A komorna biztató mosolyt villantott rá.

– Pinkerton kisasszony és én igazán kellemes beszélgetést folytattunk az új udvari bolondommal is. Emlékszik rá?

A Király most először nézett a szemébe, és Cath hirtelen azon kapta magát, hogy a Király idegessége és az udvari bolond említése miatt kínosan elpirul, és biztosan tudta, hogy ezt mindenki félreértelmezi majd.

Az anyja belekönyökölt az apjába.

– Igen, felség – válaszolta Catherine. – Emlékszem.

– Ó, igen, nagyon helyes, ő… öööö… mármint Jest igazán jó tanácsokkal látott el, és ezekért igazán hálás is vagyok, és arra… gondoltam, hogy… nos… – A Király elhúzta prémmel szegélyezett palástját a nyakától. – Nagyon fontos kérdést szeretnék feltenni önnek, Pinkerton kisasszony. És… és természetesen önöknek is, Lord és Lady Pinkerton.

A márkiné megragadta a férje csuklóját.

– Igazán megtisztelő – felelte a márki. – Mit tehetünk önért, felség?

Cath a pamlagba süppedt. Viszlát, pékség! Viszlát, kora reggeli frissen sütött kenyérillat! Viszlát, lisztes kötények!

A Király mocorgott. Lába a székhez ütődött.

– Azért jöttem el ma önökhöz, hogy… hogy… – Izzadságcsepp csurgott végig a halántékán. Cath addig követte a tekintetével, amíg a Király le nem törölte a palástja szélével. Ezután őfelsége beszélni kezdett, gyorsan, mintha valamilyen fontos kinyilatkoztatásról lenne éppen szó, amit legalább százszor elpróbált már. – …hogy engedélyüket kérjem, és udvarolhassak Catherine Pinkerton kisasszonynak!

Ezután a Király böfögött egyet.

Csak egy icike-picikét, idegességében, vagy talán a rosszulléttől.

A nyugtalanságtól önkívületbe eső Catherine elfojtott egy horkantást.

Jest összerezzent a Király mögött, és az aprócska mozdulattal ismét felhívta magára Cath figyelmét.

Jest is őt figyelte.

Cath nem tudta eldönteni, vajon a fiút szórakoztatja vagy kínosan érinti-e a Király viselkedése, de bármi ült is ki az arcára, túl gyorsan eltűnt ahhoz, hogy ezt megállapítsa. A fiú mintha megváltozott volna, miközben Catherine-t figyelte. Kiegyenesedett, kihúzta a vállát, és az ő tekintetét kereste.

Cath nem tudta, mire kíváncsi Jest, vagy hogy mit látott rajta. Félőrült, réveteg állapotba került, és azt kívánta, bár máshol lenne, mindegy, hogy hol, csak ne itt.

– Hogy udvarolhasson? – visszhangozta a márkiné.

Cath elkapta a szemét Jestről. Kavarogni kezdtek a gondolatai, a tudatalattija apró ízekre szaggatta a Király szavait.

Udvarlás. *Ezt* a szót használta a Király.

Azt kérte, hadd udvaroljon neki, tehát pontosan úgy tett, ahogyan Jest javasolta.

Nem kérte meg a kezét.

Elöntötte a megkönnyebbülés, éppolyan gyorsan, mint ahogyan a dagály szokta megtölteni a szeles öblöt.

Kezét hevesen dobogó szívéhez kapta, és tátott szájú anyjára nézett.

– Igazán megtisztel bennünket, felség – hablatyolta az apja. – Úgy vélem…

A feleségére nézett, mintha engedélyt kérne, hogy válaszolhasson. Az asszony becsukta a száját, és bokán rúgta őt.

– Szívből jövő áldásomat adom arra, hogy udvaroljon a lányomnak, de természetesen a végső szó az övé. Catherine? Mi a véleményed?

Némaság borult a szobára.

A Király rémült volt, de bizakodó.

Az anyja belesápadt az aggodalomba.

Az apja türelmesen, kíváncsian várta a válaszát.

Mary Ann még jobban kinyitotta az ajtót, nehogy egyetlen szót is elszalasszon.

A Fehér Nyúl sóvárogva figyelt egy drága vázát.

És Jest. Lehetetlen lett volna kiolvasni a vonásaiból, hogy mit gondol. A többiekkel együtt arra várt, hogy ő végre megszólaljon.

– Igazán… igazán hízelgő, felség.

– Hát persze hogy az, gyermekem! – Az anyja ezúttal *őt* rúgta bokán. – De ne várasd őfelségét! Mi a válaszod erre az igazán kedves és nagylelkű kérdésre?

Udvarlás. Semmi kötöttség. Semmi kötelezettség. Egyelőre legalábbis.

És talán így időt is nyer, hogy meggyőzze a Királyt, valójában nem is akarja őt feleségül venni.

Nem úgy tűnt, mintha lenne valódi választási lehetősége, gyakorlatilag meg volt kötve a keze – de azért nem tűnt annyira borzalmasnak a dolog.

– Köszönöm, felség – válaszolta Catherine, holott már maga az udvarlás gondolata is kimerítőnek tűnt. – Igazán megtisztelő lenne, ha udvarolna nekem.

16. FEJEZET

CATHERINE REMEGVE VONULT VISSZA A SZOBÁJÁBA, teljesen megszédítette a Király látogatása. Mary Ann már órákkal korábban megrakta a tüzet, így a helyiséget kellemes meleg árasztotta el, amit Cath képtelen volt értékelni. Hatalmas nyögéssel roskadt le az öltözőasztala előtt álló székbe.

Most már hivatalosan is a Király kiszemeltje volt.

Vagyis, egészen pontosan, a Király udvarolt neki.

És hamarosan az egész királyság tudni fogja.

Kopogás hallatszott, és Cath megijedt, de csak Mary Ann volt az. A komorna becsukta az ajtót, és nekidőlt.

– Cath!

Catherine feltartott kézzel belefojtott a szót Mary Annbe.

– Ha gratulálni merészelsz, soha többé nem állok szóba veled! Mary Ann habozott, és Cath látta, hogy a barátnője átértékeli a történteket.

– Csak nem… boldogtalan vagy?

– De igen, cseppet sem örülök. Emlékszel, amikor korábban azt mondtam, hogy nem akarok hozzámenni, és nem akarok királynő lenni? Komolyan gondoltam!

Mary Ann elszontyolodott, válla megereszkedett.

– Jaj, ne legyél már ilyen! – vigasztalta Cath a komornát. – Hatalmas megtiszteltetés. Végül is.

– Talán az udvarlás megváltoztatja a véleményedet – vetette fel Mary Ann.

– Remélem, hogy az *ő* véleményét változtatja meg. – Cath megdörzsölte a halántékát. – Fogalmam sincs, mit tegyek, ha megkéri a kezemet. Amikor megkéri a kezemet.

– Ó, Cath… – Mary Ann átvágott a szobán, hogy oldalról megölelhesse. – Nem lesz semmi baj. Még nem vagy férjnél. Mondhatsz nemet.

– Mégis hogyan? Azzal azt kockáztatnám, hogy anyám egész életemben zsarnokoskodik felettem, és csalódottan néz rám.

– A te életed, nem az övé.

Catherine felsóhajtott.

– Nem tudom, hogy hagyhattam, hogy eddig fajuljanak a dolgok. Nemet akartam mondani, de anya és apa ott voltak, és olyan lelkesen néztek, a Király meg annyira kétségbeesettnek tűnt, és… Nem tudtam, mi mást tehetnék. És most minden még zavarosabb, mint korábban.

– Ez igaz, de nem történt semmi olyan, amit ne lehetne helyrehozni. – Mary Ann megsimogatta Cath haját. – Hozzak fel egy kis nyugtató teát? Vagy… talán egy kis kenyérpudingot?

Cath szíve felderült.

– Megtennéd? Ó, de kérlek, segíts előbb kibontani a hajamat. Olyan érzés, mintha már egy hete fel lenne tűzve.

Cath megfordult, hogy Mary Ann kihúzogathassa a hajtűket, és tekintete a rombuszmintás ablakra tévedt. Egy fehér rózsa pihent odakint, az ablakpárkányon.

Cath elfojtott egy sikkantást.

Mary Ann még mindig beszélt, de Cath egyetlen szavát sem hallotta. A haja rétegről rétegre omlott le, egyenesen a vállára.

Hevesen dobogó szívvel fordította el a pillantását a virágról.

– Gondolod, hogy ostobán viselkedek? – kérdezte. – Mármint a Királlyal kapcsolatban?

– Nem befolyásolhatjuk, hogy kit kedvelünk és kit nem – válaszolta Mary Ann. A hajtűket az öltözőasztalra tette, majd az ágyhoz ment, hogy eligazgassa a takarót, de csak óvatosan, mert a tüskés rózsaágak még mindig körbefonták az ágy tartóoszlopait. Cath anyja úgy döntött, hogy egy ideig

maradhatnak, hátha így nem fog egyéb álomnövény nőni a szobába. – Én a magam részéről úgy gondolom, hogy a Király… egy igazán kedves ember. És teljesen nyilvánvaló, hogy őszintén vonzódik hozzád.

Cath Mary Ann dolgos kezét figyelte, pedig iszonyatosan nehezére esett nem az ablak felé nézni. Már kezdte is azt gondolni, hogy csupán képzelte a rózsát, de nem mert megint odapillantani, mert félt, hogy felhívja rá Mary Ann figyelmét.

Különös, hogy ösztönösen titokban akarta tartani. Még soha életében nem titkolt el semmit Mary Ann elől. De a rózsa elsuttogott üzenetnek tűnt, egy gyors pillantásnak a zsúfolt szobában. Egy értékes dolognak, amit senki mással nem akart megosztani. Olyas-minek, amit a gyakorlatias Mary Ann valószínűleg úgysem értett volna meg.

– Meggondoltam magam a kenyérpudinggal és a teával kapcsolatban. Elment az étvágyam.

Mary Ann épp a párnát rázta fel, de most felnézett.

– Csak nem beteg vagy?

Catherine felnevetett, magasan, erőltetetten.

– Dehogy is, csak szükségem van egy kis nyugalomra. Lehet, hogy fennmaradok és olvasok egy kicsit. Nem vagyok fáradt. Igazán felesleges volt ezzel fáradnod.

– Ó! Szeretnéd, ha maradnék? Játszhatunk valamit, vagy…

– Nem, nem. Köszönöm. Inkább… egyedül lennék egy kicsit. Át kell gondolnom mindazt, ami történt.

Mary Ann vonásai ellágyultak.

– Persze, megértem. Aludj jól, Cath!

Kiment a szobából, és becsukta maga mögött az ajtót.

Catherine háborgó gyomrát csitította, miközben Mary Ann léptei egyre halkabban kopogtak a folyosón. A fülét hegyezve figyelt a ház egyéb neszeire.

Rávette magát, hogy ismét az ablakra nézzen.

Nem csak képzelte. Tényleg az ablakpárkányon hevert egy hosszú szárú, tökéletes virágú fehér rózsa, méghozzá úgy, hogy a virágot keretbe vonta az egyik rombusz alakú ólomminta.

Cath hevesen dobogó szívvel az ablakhoz ment, és megemelte az ablakot. A tövisekre vigyázva az ujjai közé csippentette a rózsát.

Az éjszakai levegőben citrusillat terjengett, és kipillantva látta, hogy az ablaka alá ültetett citromfa már egészen az emeletig nőtt, sötét ágai sárga gyümölcstől roskadoztak. Cath először az ágakat kémlelte, majd lenézett a pázsitra, de csupán árnyakat látott.

Ismét felnézett, és ezúttal egy aprócska, fekete szempár nézett vissza rá. Cath hátrahőkölt, és leejtette a virágot.

Holló lehajtotta a fejét. Vagy legalábbis Catherine így látta. Szurokfekete tollazata gyakorlatilag láthatatlanná tette a sötétben.

– Üdv ismét! – köszöntötte az állatot Cath, megborzongva a hűvös levegőben.

– Szép estét, gyönyörű hölgy! Kérem, nézze el, hogy ily modortalanok vagyunk eme éjszakán, hisz csak úgy bekopogtunk a hálószobája ajtaján.

– Hát, ez tulajdonképpen nem a hálószobám ajtaja. Hanem az ablaka.

Holló bólintott.

– Éltem a költői szabadságommal, hogy kijöjjön a rím.

– Értem. Nos… Szép estét, kedves Holló! Bár különös, hogy találkánk helye pont az ablakom, szívből jövő bocsánatkérését én mégis elfogadom.

A hirtelen jött hahota teljesen megrémítette Catherine-t, és azonnal a torkába ugrasztotta a szívét.

Szinte észrevehetetlen volt fekete gúnyájában, az árnyak teljesen elrejtették az egyik faág tövében meghúzódó udvari bolondot. Titokzatosnak és elegánsnak tűnt, aranyszínű szeme csak úgy csillogott az odabent lobogó tűz fényében.

– Lenyűgöző a kisasszony, nem igaz, Holló? – kérdezte Jest. – A kisujjából rázza ki a rímeket.

– Mit csinál itt? – érdeklődött Catherine. – Azt hittem, hazament a Királlyal.

– Nem volt már rám szüksége, úgyhogy eljöttem. Gondoltam, sétálok egyet, körülnézek. Nem igazán vagyok ismerős errefelé.

– De hát nem sétál. Fára mászik.

– Az is testmozgás.

Catherine még jobban kihajolt az ablakon.

– Az ön ötlete volt az udvarlás, nem igaz?

Jest mosolya lehervadt, és a sötétben már-már úgy tűnt, hogy kényelmetlenül érzi magát.

– Remélem, nem léptem túl a hatáskörömet, kisasszony. De a teadélutánon tanúsított viselkedése alapján úgy tűnt, inkább az udvarlást preferálná, mint a leánykérést.

Cath összepréselte a száját.

– Bár az is egyértelműnek tűnik számomra – folytatta Jest együttérző hangot megütve –, hogy egyikre sem vágyik különösebben.

– Nyilván bolondnak tart, amiért egyáltalán eszembe jut visszautasítani őfelségét.

– Kisasszony, én hivatásos bolond vagyok. Így hát biztonsággal állíthatom, hogy ön a legkevésbé sem tűnik annak.

Cath elvigyorodott.

– Micsoda megkönnyebbülés!

– Valóban? Van valami problémája a bolondokkal?

– Még csak véletlenül sem. Bár olyan őstehetség lennék a bolondozásban, mint a verselésben, biztosan megpróbálnék a babérjaira törni, pedig a vak is láthatja, mennyire jól végzi a dolgát.

Jest megmozdult, az izmai elernyedtek, és Cath rádöbbent, hogy a bolond megnyugodott. Egészen idáig észre sem vette, hogy milyen feszült.

– Igen, úgy tűnik, tényleg jól végzem a dolgomat – felelte –, bár, ha szabad ilyet mondanom, a sapka önön sokkal jobban mutatna.

Megrázta a fejét, épp csak annyira, hogy csilingelni kezdjenek a csengők.

Egymásra mosolyogtak a sötétben, tétován és kissé szégyellősen.

A hangulatot a folyosóról beszűrődő léptek zaja zúzta össze. Cath halkan felsikkantott, megpördült, és vadul dobogó szívvel ám az illető továbbsétált.

Valószínűleg az apja volt az, készen arra, hogy az est hátralévő részére bevegye magát a könyvtárába.

Catherine lassan kifújta a levegőt, de a szíve még mindig olyan hangosan vert, hogy érezte ujjhegyeiben a lüktetést.

Visszafordult, és látta, hogy Jest nem mozdult az ágról, bár ismét feszültté vált a testtartása.

– Hát – szólalt meg Cath, és ugyan igyekezett könnyed hangnemet megütni, kissé azért remegett a hangja –, úgy tűnik, akár akartam udvarlót, akár nem, most már van. Köszönöm… amit értem tett, de talán az lesz a legjobb, ha most elbúcsúzunk, még a végén valaki meglátja.

Az ablak után nyúlt.

– Várjon! – Jest otthagyta a faágát, és egyik ágról a másikra ugrálva közelebb jött, csak akkor állapodott meg, amikor már kartávolságra voltak egymástól. Őt elnézve az embernek az az érzése támadt, hogy faágakon ugrándozni éppolyan könnyű, mint sima talajon járni. – Van valaki más?

Cath megdermedt.

– Tessék?

– Valaki másba szerelmes esetleg?

Cath zavarodottan megmerevedett.

– Miért kérdez ilyesmit tőlem?

– Gondoltam, talán ezért nem akar a Király jegyese lenni. Felmerült bennem, hogy már valaki másé a szíve, talán… talán egy olyan illetőé, akire a szülei nem adnák olyan gyorsan áldásukat.

Cath a fejét rázta.

– Nem, nincs senki más.

– Biztos benne?

Döbbenten fogadta a bordái közé nyilalló bosszúság érzetét.

– Csak tudnék róla, ha valaki másé lenne a szívem.

Jest előredőlt, bár a kezével továbbra is a felette lévő ágba kapaszkodott. Szinte már megkönnyebbültnek tűnt, ugyanakkor mintha össze is zavarodott volna.

– Hat persze hogy tudna róla.

– Kérem, ne értsen félre – szabadkozott Catherine –, én tényleg kedvelem a Királyt. Csak…

– Igazán nem kell magyarázkodnia, Pinkerton kisasszony. Bevallom, én is nagyon megkedveltem a Királyt, pedig nem ismerem olyan régóta. Ettől függetlenül, úgy vélem, megértem önt.

Igazán kedves volt tőle, hogy ezt mondta, ugyanis Catherine szinte felségárulásnak érezte, hogy nem fűzik őt gyengédebb érzelmek az uralkodóhoz.

– És azt hiszem, önt is igazán megkedveltem.

Cath felnevetett a nem várt bók hallatán. Vagy legalábbis úgy gondolta, hogy ez akár bók is lehet. Ahhoz azért nem volt elég romantikus, hogy szerelmi vallomás legyen.

– Engem?

– Igen. Ön más, mint a többi nemes úr és hölgy. Biztos vagyok benne, hogy bármelyik másik lány sikítozott volna, és köveket vet rám, ha az *ő* ablakánál bukkanok fel.

– Nem tartok idefent kőgyűjteményt, ami segítségemre lehetne ebben. – Hirtelen hőhullám futott végig a nyakán, ugyanis rádöbbent, hogy Jestnek igaza van. Egy fiú állt az ablakánál. Éjszaka. És kettesben voltak, már ha leszámítják a fiú Holló barátját. Cath felvonta a szemöldökét. – De ha arra célzott, hogy erkölcsileg megkérdőjelezhető dolgokat tennék, akkor sajnos ki kell ábrándítanom.

Jest szeme tágra nyílt.

– Nem így… – Elhallgatott, majd hirtelen kuncogni kezdett. – Biztosíthatom, hogy bóknak szántam.

Cath összefonta a karját.

– Mindegy is, mindenképpen téved. Nem vagyok más. Én csak…

Jest némán várakozott.

Cath nyelt egy nagyot, hirtelen rángatózni kezdett az arca.

– Mit is ért ez alatt pontosan? Hogy én *más* vagyok?

– Ez az igazság. Azonnal tudtam, amikor láttam, hogy felemelt karral megpördül a bálon, mintha minden gondja elszállt volna.

Cath válaszképpen pislogott.

– Ott volt az a rengeteg nemes hölgy és úr, és ön volt az egyetlen, aki megpördült.

– Látta?

– Nehéz lett volna nem észrevenni önt abban a ruhában.

Cath az orrát ráncolta.

– Anyám választotta. Azt hitte, az lesz az eljegyzési bálom. Tényleg fogalmam sem volt róla.

– Igen, ez mostanra bebizonyosodott.

Összehúzott szemmel nézett rá, és ismét szólásra nyitotta a száját, de végül inkább becsukta.

Catherine nyelt egyet.

– Nem lenne szabad itt lennie.

– Nem vagyok benne biztos, hogy ez teljesen helytálló. – Leguggolt az ágra, és úgy festett, mint egy ugrásra kész macska. – Pinkerton kisasszony, járt valaha igazi teapartin?

– Ó, persze, rengetegszer.

– Nem, kisasszony, nem olyanra gondoltam, mint a ma délutáni a kastélyban. Hanem egy *igazira.*

A kérdés ott lebegett közöttük, miközben Catherine gondolatban végigvette azt a rengeteg bált, gálát és összejövetelt, amiken az évek során részt vett, és még mindig nem értette, mire gondol a fiú.

– Hát… igazából nem is tudom.

Jest mosolya kissé pajkos volt, amikor feltette a következő kérdését:

– És szeretne elmenni egyre?

17. FEJEZET

CATH AZZAL AZ ÜRÜGGYEL VONULT VISSZA A FÜRDŐSZOBÁBA, hogy fel kell tűznie a haját. Csak úgy repesett a szíve, miközben hátrafésülte a hosszú loknikat, és kontyba kötötte őket a tarkóján. Mégis hová gondolt? Lehet, hogy teljesen megbolondult.

Félresöpörte az aggodalmait. Most már nem gondolhatja meg magát. Vagyis, tulajdonképpen meggondolhatja, de tudta, hogy nem fogja.

Hiszen csak egy estéről volt szó. Egyetlenegyszer fogja ezt csinálni. Hogy lásson, átélhessen dolgokat, hogy önálló döntést hozhasson.

Az arcába csípett, rózsavizet löttyintett a csuklójára, és ismét az ablaknál termett, még mielőtt hatalmába keríthette volna az idegesség.

Jest még mindig a faágakon volt, a kártyapaklijával játszadozott. Holló a tollazatát tisztította. Amikor észrevette, Jest kihúzta magát, és visszacsúsztatta a kártyákat az egyik rejtett zsebbe.

– Készen áll? – kérdezte, és közben csak úgy fénylett az arca, amitől Cathet édes melegség öntötte el.

– Nem vagyok benne biztos, hogy jó ötlet.

– Mert minden bizonnyal nagyon rossz ötlet.

Egyetlen könnyed mozdulattal átlépett a párkányon, és bemászott a szobába.

Végigfutott némi döbbenet Cath gerincén. Egy férfi volt a szobájában – gardedám nélkül. Felügyelet nélkül.

Titokban.

Egyetlen szót sem szólt, csupán egy fél lépéssel elhátrált tőle. A sarka hozzáért a fehér rózsához, amit leejtett.

Jest lekapta és fejtetőre fordította a sapkáját.

– Sikerülni fog – szólalt meg a sapkába nyúlva. – De kell hozzá egy kis hit.

Kihúzta a kezét, és vele együtt egy elefántcsont markolatú, fekete csipkés napernyőt is. Kinyitotta a fejük felett.

– Mit fogunk ezzel csinálni?

– Majd meglátja.

Visszanyomta a fejére a sapkát, visszalépett az ablakpárkányra, és szabad kezét Cath felé nyújtotta.

Cath háromig számolt, ezalatt konstatálta, hogy teljesen elment az esze, majd Jest kezébe tette a sajátját, és hagyta, hogy a fiú felhúzza maga mellé.

– Nem fog sikítani, ugye?

Cath meg sem próbálta palástolni a rémületét, amikor a szemébe nézett.

Jest homlokráncolva közelebb hajolt, és elengedte a kezét, hogy megragadhassa a könyökét.

– De *elájulni* azért tényleg nem fog, ugye?

Cath megrázta a fejét, bár nem sok önbizalom lapult a mozdulat mögött. Lepillantott a két szinttel alattuk elterülő földre.

– Pinkerton kisasszony – figyelmeztette Jest.

Cath ismét felnézett, és remegő kézzel a fiú ruhája után nyúlt.

– Ugye nem lenne teljességgel illetlen, ha önbe kapaszkodnék? – érdeklődött.

– Az lesz a legjobb, ha így tesz.

Cath bólintott, majd átkarolta a fiú vállát, arcát pedig a mellkasába fúrta. Úgy kapaszkodott belé, mint egy életmentő bójába a tengeren.

Jest megmerevedett, és szabad karját Cath dereka köré fonta.

Egy pillanatig feszültség telepedett rájuk. Cath érezte a fiú szívdobogását a sajátja mellett, a lélegzetvételét a haján. Volt valami, amitől úgy érezte, mintha neki teremtették volna, és a

gondolattól lángolni kezdett az arca, mintha túl közel állt volna a tűzhöz.

– Jól van – szólalt meg Jest, és Catherine azon tűnődött, vajon csak ő hallotta-e idegesnek a fiút. – Ne sikítson!

Cath összepréselte az ajkait.

Jest lelépett az ablakpárkányról, és magával húzta őt is.

Sikítás tört volna fel a torkából, de összeszorított fogai megakasztották, elfojtották. Hirtelen mozdultak, a gyomra bukfencet vetett, majd megindultak a föld felé – de csak lassan, fokozatosan. Cath remegve kinyitotta a szemét. Elfordította a fejét, hogy kikukucskálhasson Jest válla mögül, és ereszkedés közben csupa tégla, csupa ablak házukat figyelte.

Túl gyorsan vége lett az élménynek.

Könnyedén földet értek. Catherine egészen addig nem eresztette el Jestet – képtelen lett volna rá –, amíg ismét biztosan nem állt a lábán, de a fiú nem panaszkodott. Ölelése csak akkor lazult, amikor Cath megmoccant, de nem próbálta meg visszatartani őt, amikor elhúzódott.

Miközben Catherine a tűz fényében ragyogó hálószobája ablakát figyelte, Jest visszatette a napernyőt a sapkájába.

– Hogy jutok majd vissza?

– Ne aggódjon! – fogta meg kesztyűs kezével Cathét, és az érintés már-már intimebbnek tűnt, mint az, ahogyan korábban magához ölelte. Cath nem húzódott el, bár tudta, hogy kellene. – Arra is van egy trükköm, Catherine kisasszony.

– A sapkájában?

A fiú kuncogott.

– Nem csak a sapkám varázslatos.

Cath elvigyorodott. Az otthona falain kívül sokkal merészebbnek érezte magát.

– Ezzel én is tisztában vagyok – felelte. – Hiszen a lehetetlenségekre specializálódott.

Jest arca ismét őszinte mosollyal ragyogott fel. Füttyentett egyet, és Cath szárnysuhogást hallott a fejük felett. Holló

előbukkant az árnyak közül, és Jest vállára telepedett, miközben a fiú az út felé húzta Catherine-t.

– Hol van a legközelebbi Válaszút? – kérdezte.

– A patak fölött átívelő kis híd alatt.

Amint maguk mögött hagyták a pázsitot, Jest elengedte a kezét, és Cath igyekezett leplezni a csalódottságát, még saját maga előtt is. A fiú ugyanakkor felajánlotta a karját, amit Cath el is fogadott, ujjait rákulcsolta, és meglepődve konstatálta, hogy több izom lapul a ruha alatt, mint azt a vékony alkat sejteti.

Nem kellett sokat sétálniuk a Nyikkan-patakon átívelő hídig, ahol egy ösvény vált ki a főútból, és a patakpartra vezetett. Cath ment elöl, ő kalauzolta el magukat a partra, majd a híd aljában álló, zöldre festett ajtóra mutatott.

Jest megemelte a sapkáját, és kinyitotta előtte az ajtót.

A Válaszutak egy csomópont volt, a királyság minden sarkából vezetett ide út. Egy hosszú, alacsony folyosó tele ajtókkal, átjárókkal, ablakokkal és lépcsősorokkal. A padlót fekete-fehér sakktáblaminta díszítette, a falak pedig a legkülönbözőbb irányba futottak. Minden folyamatosan változott. Néhány fal földből készült, még fagyökerek is lógtak ki belőlük. Voltak, amiket elegáns, aranyozott tapéta borított. De akadtak olyanok is, amik üvegből voltak, és látszott a másik oldalukon a víz, mintha egy akvárium lett volna.

Jest egy üreges fatörzshöz vezette Catherine-t, a bejáratot mintha kisbaltával faragták volna ki rajta. Ismét kézen fogta, és behúzta őt.

A másik oldalra kerülve egy mohával benőtt földúton találták magukat. Fák magasodtak föléjük, és Cath aranyszínű fényt látott a sűrűn nőtt fák között. Jest épp arrafelé tartott az árnyékos ösvényen.

Az erdőből egy tisztásra jutottak, és végre kiderült, honnan jön a fény: egy kis mozgóárustól. A kocsinak vászonteteje volt és rozoga kerekei, elöl pedig teljesen üres volt, sem lovat, sem öszvért nem fogtak be elé. A kerek ajtó a bolt hátuljában állt, fölötte kanyargós aranybetűkkel a következő felirat állt:

Cilindrián Mesés Kalapszalonja
Elegáns kalapok és fejdíszek előkelő hölgyek és urak számára

Cath a homlokát ráncolva oldalra billentette a fejét.

– Egy… kalapszalonba megyünk?

– A legjobb kalapszalonba – javította ki Jest. – És biztosíthatom, hogy a Kalapos teapartijai őrülten jók, nem talál különbet a Tükörüvegen innen. – Elhallgatott. – Most, hogy belegondolok, valószínűleg a Tükörüveg egyik oldalán sem.

Aggodalom mételyezte Cath gondolatait. Felnevetett, mintegy hitetlenkedve, mégis hogyan került ő ide.

– Nem vagyok benne biztos, hogy szeretnék részt venni egy *őrülten* jó teapartin.

Jest rákacsintott.

– Bízzon bennem, kisasszony. Akarja.

Fellépett az üzlet ajtajához, és kinyitotta.

18. FEJEZET

CATH LÁBA FÖLDBE GYÖKEREZETT A KÜSZÖBÖN, teljesen letaglózta a gyógyteák illata és a hamisan csengő duett. A kalapszalon legalább nyolcszor akkora volt odabent, mint amekkorának kintről tűnt. A sarokban álló kandallóban tűz pattogott, a falakat pedig akasztók és polcok borították, tele mindenféle különleges fejdísszel. Cilinderek, keménykalapok, főkötők, tiarák, szalmakalapok és hosszú, csúcsos papírsüvegek. Voltak élő vadvirágokkal borított és pávatollakat növesztő fejfedők, de akadtak tucatnyi sárkánygyümölccsel díszített darabok is, amik időnként kisebb tüzet okádtak és füstfelhőt eregettek.

Míg Catherine ámult-bámult, Holló felemelkedett Jest válláról, és beröppent a boltba. A szárnycsapkodás keltette szél meglegyintette Cath haját, és a madár elnyúlt árnyéka – csak egy pillanatra – az üzlet fapadlójára vetült. Cath szíve kihagyott egy ütemet, amikor eszébe jutott az a baljós árnyék, ami a kastélykerten át követte. A csuklyás, bárdot emelő alak.

Pislogott egyet, és a borzongás már el is múlt. Csak egy madár volt: Holló közben már el is helyezkedett egy bohócot ábrázoló kerámia mellszobron, aminek vigyorgó arcára fekete rombuszokat pingáltak.

Jest a bolt közepén álló hosszú asztal felé húzta Catherine-t. Az asztalt különböző anyagú, élénk színű kendők borították, és tele volt teáskannákkal, csészékkel, tejszínes kancsókkal és cukortartókkal, meg ezüst-, arany- és porcelánkanalakkal. Az asztal körül álló székek szintén különbözőek voltak: a fotelektől az iskolai székeken és puffokon át egészen egy édes kis

hintaszékig minden akadt. Az asztal távolabbi végén egy olyan előkelő ülőalkalmatosság állt, ami akár a Királyé is lehetett volna.

Az asztal körül ülők szintén elég változatosaknak bizonyultak. Egy Tarajos Sül az egyik süteményekkel teli tányért szurkálta az egyik tüskéjével; egy Véreb fojtott hangon magyarázott valamit egy aprócska, ősz hajú néninek, aki egy-egy korty tea között a kötésével babrált. Két Aranyhal nyolcasokat írt le egymás körül egy teával felöntött vizű akváriumban; egy Mormota egy Oroszlán sörényében bóbiskolt, aki a hangszálait bemelegítendő halkan énekelgetett magának. Egy Papagáj egy Kakaduval vitatkozott; egy Dongó újságot lapozgatott; egy Óriáskígyó hegedűt hangolt; egy Kaméleon összehúzott szemmel koncentrált, hogy sikerüljön pontosan ugyanazt a mintát felöltenie, mint amiben a széke kárpitja pompázott; egy Teknőc pedig épp egy csészébe mártotta az uborkás szendvicse felét.

A hangosan kornyikálók középen álltak: egy nyúl az asztal tetején, később kiderült, hogy Április Bolondja az, az ő fején pedig egy Mókus trónolt. Mindketten nevetséges, virágos főkötőt viseltek, amiket a Kalapos úgy igazított, hogy kiférjen rajta a fülük. Ők ketten produkálták azt a fülsiketítően hangos és kifejezetten borzalmas duettet, amit Catherine először meghallott. A dal tengeri csillagokról és csillagporról szólt, de mindketten túl rekedtnek és zavarodottnak tűntek ahhoz, hogy el ne vétsék a szöveget, ráadásul borzalmasan elferdítették a dallamot is. Catherine összerezzent, miközben az állatok tovább énekeltek.

Jest a könyökénél fogva az asztal másik vége felé irányította Catherine-t, egyenesen a felé a férfi felé, aki az asztalfőn trónolt. Az illető pompás öltözékben feszített, frakkszárnyai szilvaszínben, selyemből készült kravátlija vörösben játszott. Egyik ujjával elgondolkodva simogatta a ruhájához illő lila cilinder szélét. Bár fiatalnak tűnt, a haja ezüstszínű volt: csupán néhány csigás hajfürt lógott le a fülére, a többit összekötötte a tarkóján egy selyemszalaggal.

Lábát egy félig üres teáscsésze mellé téve, görnyedten ült, és szemmel láthatóan halálra unta magát.

Ám a következő pillanatban felfigyelt Jestre, új életre kelt, és máris vigyorra húzódott a szája. Lekapta a lábát az asztalról.

– Nocsak, nocsak, a mi kis sztárelőadónk visszatért a nemesek és a pompa világából!

Felállt, gyorsan megölelte Jestet, majd elhúzódott, és a vállánál fogva megragadta őt. Mosolya eltűnt, helyette vesébe látó pillantással vizslatta.

– Nem úgy látom, mintha sokat változtál volna – gondolkodott hangosan, majd lehunyta az egyik szemét, hogy befejezhesse a vizsgálódást. – Egy kicsit talán véznább lettél. Hát nem etetnek abban a puccos kastélyban?

Belecsípett Jest arcába, de a fiú lesöpörte magáról a kezét.

– Tömnek, mint a libát – felelte Jest –, de meg is kell dolgoznom a béremért. Tudom, hogy ez számodra különös gondolat.

– Elfecséreled ott a tehetségedet, én mondom neked! – A Kalapos (legalábbis Catherine feltételezte, hogy ő az) arcát hirtelen grimasz torzította el, és az asztalon lévő nyúlra, és Mókusra pillantott. – Elég legyen! Nem bírom tovább!

Felkapta a székének támasztott botot, és rácsapott az egyik kanál nyelére, ami így kilőtt egy kesudiót az egyik tálból, és egyenesen Április Bolondja nyitott szájába hajította.

A nyúl megdermedt. Hirtelen csend borult a teázókra. Április Bolondja fuldokolva ütögette a mellkasát. Catherine izmai megfeszültek.

Az Óriáskígyó odacsusszant, körbefonta a nyúl mellkasát, és megszorította. A nyúl kiköpte a kesudiót, ami hangos loccsanással a Teknőc csészéjébe esett.

Catherine elborzadva figyelte, hogy a teaparti résztvevői már vissza is tértek a beszélgetésükhöz és a teájukhoz. Úgy tűnt, ő az egyetlen, akit aggasztanak a történtek.

– Kit rángattál magaddal, Jest?

Cath összerezzent. A Kalapos figyelme immáron rá irányult. A férfi szeme halvány ibolyakék volt, a vonásai finomak. Nagyon jóképűnek tűnt, ugyanakkor kifejezetten csinosnak is mondhatta volna.

– Catherine kisasszony, hadd mutassam be jó barátomat, Cilindriánt! Cilindrián, a hölgy Catherine Pinkerton kisasszony.

– Örvendek! – pukedlizett Cath.

Cilindrián megemelte a kalapját, de nem mosolyodott el.

– Pinkerton. Csak nem a márki rokona?

– De igen, ő az édesapám.

A Kalapos harsogó nevetésben tört ki.

– Akkor valóban egy igazi hölgyhöz van szerencsénk. – Olyan mély pillantást vetett Jestre, amit Catherine még csak véletlenül sem tudott értelmezni. – Vagy mindez csak a szatén alsóruháig tart?

Cath elvörösödött, de Jest nem kapta be a horgot. Hűvösen így felelt:

– Valódi hölgyről van szó, ahogyan mi is úriemberek vagyunk. Ne kényszeríts, hogy párbajozzak veled a becsületéért!

– Párbajozni? Jóságos egek, már csak az hiányozna! Inkább megeszem a kalapom, de párbajt, azt ne! – Vizsláló tekintete végigfutott Catherine ruháján, és Cathnek az az érzése támadt, hogy a férfi épp felméri, mennyibe kerülhetett az anyag. – Aki Jesttel érkezik, azt a barátomnak tekintem. Üdvözlöm a kalapszalonomban!

– Igazán köszönöm.

– Bemutatom régi barátomat és társamat, Sir Szaladárt.

– Sir Szakadár? – kérdezett vissza Catherine.

– Szaladár – javította ki Április Bolondja. – Tulajdonképpen Aladár, csak sz-szel írjuk.

Cath rámeredt, nem igazán tudta elképzelni, mi értelme az Aladár nevet sz-szel írni. Még mielőtt ismét rákérdezhetett volna, Jest a vállára tette a kezét, és a fülébe súgta:

– Majd később elmagyarázom!

Cath ismét pukedlizett egyet.

Cilindrián végigfuttatta tekintetét az asztalon, és szemügyre vette az ott ülőket.

A Dongó három vitorlás hajót hajtogatott az újságpapírból, és a legtöbb vendég azt figyelte, ahogyan ezek egy puncsos tál nagyságú teáscsészében kergetik egymást. Az Oroszlán és az idős hölgy fogadást kötöttek, vajon melyik hajó süllyed majd el előbb, miközben a Teknőc cukrot töltött rájuk, hogy minél előbb a csészefenéken végezzék.

Cilindrián háromszor a földhöz ütötte a botja végét, majd megpörgette a levegőben.

– Mozgás, mozgás! Megérkezett a bolondunk és a kísérője! Egyébként ki a következő?

Mozgás, *mozgás!* – kántálták az asztal körül, miközben hátralökték a székük et, és hatalmas felfordulás közepette ülőhelyet váltottak. Helyet foglaltak, próbálgatták az ülőalkalmatosságot, rugóztak és felpattantak, mindezt az asztal fölött és alatt, ugróiskoláztak a székek között, egymás ölébe és vállára zuhantak, és az apró állatok közül néhány üres teáscsészékben helyezkedett el. Cilindrián trónjára senki sem ült le, és amikor végül ismét mindenki helyet foglalt, a házigazda melletti két szék üresen állt, hogy Jest és Catherine is letelepedhessen.

Cath úgy érezte, hogy egy olyan játékot játszanak, aminek a szabályait ő nem ismeri, úgyhogy fogta magát, és elindult az egyik szék felé.

– Ne, ne, kisasszony, inkább ide parancsoljon! – Jest odaugrott a Cilindrián balján álló székhez, és kihúzta neki.

Cilindrián horkantott egyet, és botja végével megemelte a cilinderét, miközben Catherine merev háttal leült a felkínált helyre, és lesimította a szoknyáját a lába körül.

– Jest nem biztos benne, hogy ön megállná a helyét köztünk, a csőcselék és a huligánok között – jegyezte meg.

Jest rámeredt. Miközben elhaladt Cilindrián trónja mellett, lehajolt, és odasúgta:

– A hölgy a vendégünk. Nem azért hoztam ide, hogy téged szórakoztasson.

Catherine összekulcsolta a kezét az ölében, és igyekezett jól érezni magát.

– Tévedés, Jest! – jelentette ki Cilindrián, és arcáról sehogy sem lehetett volna lemosni a mindentudó vigyort. – Mindenki azért van itt, hogy engem szórakoztasson.

– Hát akkor… Hadd vegyem ki a részemet a munkából!

Jest lekapta Cilindrián fejéről a kalapot, és eltartotta, miközben a Kalapos utánakapott. Kuncogva fellépett a székére, majd onnan az asztalra. Csak úgy csörömpöltek a csészék és a csészealjak, amikor csizmája az asztalhoz csapódott.

Cilindrián elégedetlenségét cseppet sem palástolva, bosszúsan felsóhajtott, majd visszarakta a lábát az asztalra, és felkapta a teáscsészéjét.

Catherine megpillantotta Hollót, aki még mindig a bohócszobor tetején ücsörgött, mintha eggyé vált volna az árnyakkal. A madár úgy fordította a fejét, hogy lássa az asztalon parádézó Jestet.

Idővel mindenki elhallgatott. Várakozás bizsergette Catherine gerincét, és kezét továbbra is az ölében összefűzve előrehajolt.

Jest ügyesen szlalomozott az edényhalmok között, és végül megállapodott az asztal kellős közepén. Felemelte a cilindert, hogy mindenki láthassa. Ezután csuklója egyetlen mozdulatával megpörgette, és leeresztette a kezét. A kalap továbbra is ott pörgött a levegőben. Catherine az ajkába harapott, még pislogni is alig mert.

Jest a mellkasához érintette az öklét, és megköszörülte a torkát. Ezután Catherine legnagyobb döbbenetére énekelni kezdett.

– *Libbenj-lebbenj… denevér!*

Cath elmosolyodott az ismerős dallam hallatán, bár Jest lassabban énekelte, így a dal most leginkább egy szerenádra hasonlított. Magabiztosan, mégis halkan énekelt. Erősen, de nem mindent elsöprően.

– *Nincsen messze már…* – ujjával megérintette a pörgő-forgó kalap karimáját, így az fejtetőre fordult – *…a cél.*

Hirtelen egy egész denevércsoport tört fel belőle. Catherine behúzta a nyakát, miközben az állatok ellepték a helyiséget. Rikoltásuk zsivaja betöltötte a szalont, és olyan alacsonyan repültek, hogy a szárnyuk Catherine haját súrolta, de a fejéhez épp nem értek hozzá.

Jest túlénekelte a lármát.

– *Jó magasra, fel az égbe…*

A denevérek forgószéllé alakultak, körbevéve a helyiséget, ami így a vihar magjává vált. A forgószél tölcsére szűkülni látszott, egyre közelebb és közelebb ért Jesthez. Lassan már semmi sem látszott belőle az ide-oda repdeső, rikoltozó állatoktól. Egyre szorosabban és szorosabban fonták körbe.

Catherine mellkasa összeszorult, miközben a denevértornádó eggyé vált, és kiröppent az egyik nyitott ablakon – a nyomukban csak Cilindrián kalapja maradt, csálén ülve egy teáskannán, Jestnek nyoma veszett.

Cath szíve hangosan dübörgött.

Az asztal körül suttogás kelt. A vendégek belestek az asztal és a cilinder alá, sőt, még a teáskannákba is belekukkantottak, de Jest eltűnt, mint a kámfor.

– Micsoda pimaszság, hogy így magára hagyta önt. Ráadásul kiszolgáltatva az én szeszélyeimnek.

Cath Cilindriánra pillantott.

Csészéjét a csészealjra rakta, és Catherine-re kacsintott.

– Jest mindig is odáig volt a talányokért.

Cath hátrasimította a denevérek által összekócolt hajszálakat, és minden tőle telhetőt megtett, hogy ne mutassa, milyen ügyesen játszik az idegein a Kalapos.

– Régóta ismerik már egymást?

– Nagyon régóta, kedvesem. Megszámolnám, pontosan hány éve, de olyannyira az Idő adósa vagyok, hogy bizonyára elvéteném.

Cath összehúzta a szemöldökét.

– Ez valami rejtvény akar lenni? – érdeklődött.

– Ha szeretné, az is lehet.

Catherine-nek fogalma sem volt, mit felelhetne erre, úgyhogy az egyik csészéért nyúlt, de az tele volt gyöngyházfényű gombokkal. Visszatette a helyére.

– Jest feltett egy találós kérdést a bálon – jegyezte meg. – „Mi a közös egy hollóban és egy íróasztalban?"

A Kalapos hátravetett fejjel hahotázott.

– Csak azt ne! Néha tényleg elgondolkodom, vajon próbálkozik-e egyáltalán.

– Nem tudtam, hogy ez ilyen szakállas vicc. A bálon senki sem tudta a választ, és mindenki jól szórakozott a megoldáson.

– Már elnézést, hogy ilyesmit mondok, kisasszony, de a nemesek nem arról híresek, hogy nehéz őket szórakoztatni.

Tulajdonképpen igaza volt, főleg a Királyra nézve. De ahogyan Cilindrián mondta, inkább valami szégyenletes hibának tüntette fel a dolgot, és Catherine ebben nem feltétlenül értett egyet.

– És mondja csak, melyik választ adta meg? – kíváncsiskodott Cilindrián.

– Hogyan, kérem?

– Mi a közös egy hollóban és egy íróasztalban?

– Ó… mert toll nélkül mindketten hasztalanok, és egyikük sem jeleskedik tollaslabdában. – Büszke volt rá, hogy emlékszik, pedig nagyon magával ragadta az előadás. – Teleszórta konfettivel a báltermet. És az aláhulló apró papírdarabok mindegyikén nagyon szép minta volt.

Cilindrián megpörgette a botját.

– Nekem mindig is jobban tetszett az a megoldás, hogy „mindkettő tolla tintafekete".

Cath meglepődött, hogy az eleinte megválaszolhatatlannak tűnő találós kérdésnek két ilyen ötletes megoldása is van. Hollóra pillantott, aki fejét egyik fekete szárnya alá dugta, és minden jel szerint aludt.

– Ez a válasz igazán nagy felfordulást okozott volna a bálteremben, ha Jest tintát borít a fejünkre – felelte.

Cilindrián egy kanál cukrot kevert a csészéjébe, és az ezüst hangosan csörömpölt, amikor a kerámiához koccant.

– Ez tulajdonképpen igaz. Én magam is kifundáltam egy találós kérdést nemrégiben. Kíváncsi rá?

– Nagyon is.

A Kalapos a csésze széléhez ütögette a kanalat, majd a csészealjra tette.

– Boldogságomban hangosan dobolok. Bánatomban üvegként török. Ha egyszer ellopnak, többé vissza nem kerülök. Mi vagyok én?

Cath hosszasan gondolkodott, mielőtt megkockáztatta a választ.

– A szív?

Cilindrián tekintete felcsillant.

– Milyen élesen vág az esze, Pinkerton kisasszony!

– Nagyon jó találós kérdés – felelte Cath –, de nem lenne pontosabb azt mondani, hogy „ha egyszer odaadnak, többé vissza nem kerülök”?

– Ezzel azt sugallnánk, hogy szántszándékkal ajándékozzuk a szívünket valaki másnak, de nem vagyok benne biztos, hogy ez így van. Talán legjobb lesz, ha megkérdezzük Jestet, amint visszatér. Ő a szakértő a témában, már ha szabad így fogalmaznom. – Előhúzott egy arany zsebórát a mellényéből. – Nem szokott ilyen hosszú időre eltűnni. Talán már unta az ön társaságát.

Cath dühbe gurult, most már biztos volt benne, hogy a Kalapos provokálni akarja őt, csak azt nem értette, miért. Ökölbe szorította a kezét az asztal alatt, és ismét szemügyre vette a vendégeket. A többségük újra önfeledten csevegett.

– A dal, amit énekelt, altató – szólalt meg. – Nem pedig rejtvény.

– Hogy is végződik? Nem jut eszembe.

Cath végigdúdolta a dalt.

– … *mint egy csészealj a sötétbe'.*

Cilindrián csettintett.

– Szaladár! Csészealj! Sötét!

Április Bolondja, aki időközben megszabadult a virágos fejfedőtől, lesunyta hatalmas fülét, és Cilindriánra bámult. Ezután olyan gyorsasággal ugrott le az asztalról, mintha puskából lőtték volna ki, felkapott egy csészealjat, lerázta gyorsan a rajta lévő héj nélküli szendvicset, és egy nyitott ablakhoz sietett. Pillanatokon belül az összes vendég – Catherine-t és Cilindriánt leszámítva – hátrarúgta a székét, elhajította a teáscsészéjét, és odagyűlt köré.

Catherine a nyakát nyújtogatta, és arra gondolt, hogy nem lenne valami ildomos ott tolakodni a sok-sok idegen között…

– Ó, a manóba is már! – motyogta, ellökte magát az asztaltól, és csatlakozott az ablaknál összegyűlt tömeghez.

Szaladár kidobta a csészealjat – az pörögve beszállt az erdőbe, és eltűnt a sötétségben.

Vártak.

Valahonnan odakintről hallották, ahogyan a csészealj faágaknak ütődik, majd a földre zuhan.

Visszafojtották a lélegzetüket.

Senki sem törte meg a csendet.

A Mormota ásított egyet, majd pozíciót váltott az Oroszlán sövényében: megfordult, hogy a másik oldalára fekve gömbölyödhessen össze.

– Hát ti meg mire vártok?

Catherine visszafordult az asztal felé.

Jest Cilindrián jobbján ült, egyik kezében egy félig megevett teasüteménnyel, a másikban egy csészével.

A vendégek ujjongtak, füttyszóval telt meg az üzlet.

Jest szemét végig Catherine-en tartva elmosolyodott, és Cath szíve repesni kezdett. Igyekezett nem kimutatni, milyen jól szórakozik, miközben csípőre tette a kezét, és Jestre meredt az asztal másik oldaláról.

– Cilindriánnak igaza volt – pirított rá Jestre. – Tényleg hatalmas illetlenség volt magamra hagyni.

Jest lenyalt egy morzsát a szája széléről.

– Tudtam, hogy úgyis rájön a megoldásra.

A Kalapos felnyögött, és átvette a cilinderét az Óriáskígyótól, aki odanyújtotta neki az asztal közepéről.

– Jobb lenne, ha nem tennénk úgy, mintha a hölgy kivételes tehetség lenne. Hiszen csak elmondta egy altatódal utolsó sorát. – Felkapta a botját, háromszor a földre vert vele, és elkiáltotta magát: – Ki akar a bolond nyomdokába lépni, lusta banda? *Mozgás!*

19. FEJEZET

KALAPOS TEAPARTIJA NEM IS IGAZÁN TEAPARTI VOLT, inkább egyfajta cirkusz. Az ülőalkalmatosságok helye és birtoklója folyamatosan változott, és bárki került is Cilindrián jobbjára, annak kellett szórakoztatnia a kompániát. Minden egyes vendég, akire sor került, felállt, levette az egyik különleges fejfedőt a falról, és szórakoztatni kezdte az egybegyűlteket, mégpedig úgy, ahogyan éppen jónak látta. A Papagáj és a Kakadu bohózatot adott elő egy mimusról és egy majmolóról. Az Oroszlán az egyik híres opera tökéletes alt áriájával kápráztatta el a vendégeket. Az ősz hajú nénike törökülésben az asztalra telepedett, és lenyűgöző dobszólóval szórakoztatta őket, amit a kötőtűivel, egy rakás fejjel lefelé fordított csetreszen mutatott be. A fiatal Teknőc dallamos hangon, félénken és dadogva elszavalt egy szerelmes szonettet – az előadás alatt egyszer ránézett Catherine-re, majd sötétzöldre pirult, és az este hátralévő részében többé rá sem mert pillantani.

Talán volt valami a teában – amiről, miután ő is kapott végre egy csészével, megállapította, hogy a legfinomabb tea, amit valaha is ivott –, mert amint Catherine elengedte magát, rájött, hogy képtelen abbahagyni a nevetést és az ujjongást, és lábujjaival egyre csak a ritmust üti az asztal alatt. Kiderült, hogy Cilindrián hajlamos volt a többieket ugráltatni, bár a vendégek nagy része nem igazán foglalkozott az utasításaival. Arra is fény derült, hogy a Mormota régebben a csapat legélénkebb tagja volt, de másfél éve téli álomra szenderedett, és azóta sem ébredt fel belőle. Azt is megtudta, hogy Jest igencsak szégyelli magát, amiért a denevérek összekócolták Cath haját, és mindezt úgy

vallotta be, hogy közben hátrasimított egy loknit, amitől Catherine libabőrös lett.

Cath pirulva elhessegette a fiú kezét.

Minden egyes alkalommal, amikor mozdulni kellett, Jest Cath mellett maradt, segített neki eligazodni a hirtelen jött sürgés-forgásban, és elcsalta őt az előadói széktől. Catherine megkönnyebbült, hogy nem kell szerepelnie, mégis azon kapta magát, hogy lázasan töpreng, mégis mivel nyűgözhetné le a társaságot. Arról álmodozott, hogy elkápráztat mindenkit, még Jest illúzióin és trükkjein is túltenne.

De hogyan? Nem tudott sem énekelni, sem táncolni, sem zsonglőrködni. Nem volt ő hivatásos szórakoztató. Csupán egy nemes hölgy.

Amikor már mindenki ült az előadói székben, és Cilindrián ismét mozgásra késztette őket, Jest gyorsan az ominózus ülőhely felé indult, megszabadítva ezzel Catherine-t a gondtól.

Azonban még mielőtt leülhetett volna, Cilindrián keresztbe tette a botját a széken.

– Türelem, barátom! Ha nem tévedek, a hölgy még nem örvendeztetett meg bennünket semmilyen előadással.

A Kalapos Catherine-re emelte gőgös pillantását.

Jest ellökte a botot.

– Azért jött, hogy a vendégszeretetünket élvezze, nem azért, hogy bolondot csinálj belőle.

Catherine állta Cilindrián pillantását, még csak megrezzenni sem volt hajlandó.

Jest a szemét forgatva visszafordult Catherine-hez.

– Ne hagyja, hogy erőszakoskodjon! Nagyon szívesen előadok ön helyett, ha szeretné.

– Egy kissé azért önző dolog – szakította félbe Cilindrián –, ha valaki egyre csak másoktól várja a szórakoztatást, de ő maga semmit sem nyújt cserébe.

Szavaiban mélyről jövő rosszallás csengett.

Jest a Kalaposra meredt, majd visszafordult Catherine-hez, és a fülébe súgta:

– Egyáltalán nem erről van szó. Igazán nincs abban semmi szégyen, ha megkér valaki mást, hogy szórakoztasson ön helyett, főleg, ha az első teapartijáról van szó.

Kinyújtotta a kezét.

Cath tudta, hogy Jest próbálja enyhíteni a Cilindrián okozta feszültséget, mégis kissé rosszulesett neki a dolog. Akármi volt is az igazság, hogy lehetett benne annyira biztos, hogy ő semmivel sem tudna előrukkolni?

Catherine szemügyre vette Jest kezét, vékony ujjait: nem voltak olyan simák, mint az övéi, ám nem is voltak olyan durvák, mint egy kertészé vagy egy szolgálóé. Tetszett neki, hogy a fiú az első teapartijaként emlegette, jelezve ezzel, hogy több ilyen összejövetelen is részt vehet majd.

– Vállalom – hallotta a saját hangját nagyon-nagyon messziről.

Széles vigyor terült el Cilindrián arcán, de Cath nem tudta, biztató vagy cukkoló mosolyról van-e szó.

– A hölgy következik! – harsogta, még mielőtt Catherine meggondolhatta volna magát, majd a falon lógó kalapok felé intett. – Válasszon egyet, kisasszony! Segítenek, majd meglátja.

– Mégis hogyan segítene egy kalap?

Cath igyekezett közömbös arcot vágni, miközben végigsétált az egész falat beterítő főkötők, cilinderek, hálós fejdíszek és selyemturbánok előtt.

– Gondoljon rá úgy, mint egy jelmezre. Vagy… talán az ön esetében találóbb hasonlat lenne egy gyönyörű ruha. – A Kalapos végighúzta az ujjait a saját cilindere karimáján. – Egy igényesen elkészített kalap… merészebbé teszi a viselőjét.

Cath nem teljesen értett egyet. A saját gyönyörű ruháitól sosem igazán érezte magát merészebbnek, de mindenki máson is fejfedő volt, miközben előadott, úgyhogy miért vitatkozott volna? A tömeg izgatottan várta, melyiket választja, de ő nagyon jól tudta, hogy csupán az időt húzza, miközben hozzá-hozzáért egy aranycsathoz vagy egy strucctollhoz.

Valamiben csak tehetséges. Lehet az bármi, csak nehogy szégyenben maradjon!

A legtöbb fejfedő sokkal látványosabb volt, mint amilyenekhez ő szokott. A kedvence eddig egy lélegzetelállító rózsaszín-zöld csíkos körhinta volt, rajta nyihogó pónikkal, amik körbe-körbe ügettek. De az Oroszlán abban adta elő az áriáját, és Cath némi szomorúsággal konstatálta, hogy azóta sem vette le a fejéről.

– Ajánlhatom a vöröseket? – szólalt meg Cilindrián.

Cath döbbenten visszanézett rá.

– Miért pont vöröset?

A férfi megvonta az egyik vállát.

– Illene a bőrszínéhez, kedvesem. Mi lenne, ha azt próbálná fel, ott?

Cath követte a Kalapos ujját egy széles karimájú, puha kalapig, telis-tele borvörös selyemfodrokkal és redőkkel, valamint fehér és sárga pipacsokkal. Cath az orrát ráncolta. Gyönyörű kalap volt, de egyáltalán nem olyan, amit saját magának választana.

Viszont mellette egy fehér szakácsnői főkötő lógott, széles, fekete szalaggal díszítve. Catherine lekapta a faszegről, és a fejébe nyomta, még mielőtt alaposabban végiggondolhatta volna, mit tesz.

– Ó, egy fejfedő a szokatlan döntésekhez. – Cilindrián összehúzta a szemét. – Érdekes választás.

Amikor Cath félszegen Jestre pillantott, úgy tűnt, a fiút nem érdekli, mit választott. Ismét felé nyújtotta a kezét.

Cath megkötötte a fekete szalagot az álla alatt, majd Jest segítségét elfogadva először egy székre, majd az asztalra lépett.

A kalapszalonra csend ereszkedett, miközben ő a kalapválasztáson dilemmázott; szembeötlő volt a különbség az addig megszokott káoszhoz képest. A vendégek csendben, kíváncsian figyelték őt. Cath maga is nagyon kíváncsi volt. Megremegett a keze.

Keresett magának egy helyet a kicsorbult csészealjak és a fejtetőre állított sütemények között, mély levegőt vett, és a várakozó arcokra pillantott. Keskeny kígyószemek, dupla

szemhéjú gyíkszemek és kidülledő halszemek néztek vissza rá. Kiömlött tea és morzsa gyűlt a szoknyája szélére.

– Énekeljen egy dalt, szép hölgy! – ajánlotta az Oroszlán, miközben a körhinta pónijai körbe-körbe ugráltak a sörénye körül. – Énekeljen egy régi balladát!

– Ne, inkább táncoljon! Mit szól egy balettelőadáshoz?

– És ha gésaként teaszertartást végezne?

– Festhetne a lábujjaival!

– Cigánykerekezzen!

– Jósoljon nekünk!

– Kössön csomót egy cseresznyeszárra a nyelvével!

– Ne butáskodj már, hiszen az lehetetlen!

– *Catherine.*

Odafordult, és rádöbbent, hogy még mindig Jest kezét szorongatja. A fiú elmosolyodott, de az arcára némi aggodalom ült ki.

– Nem kell végigcsinálnia.

Cath elgondolkodott, vajon őt sajnálja, vagy inkább saját magát – vajon bánja-e, hogy magával hozta. Egy hölgyet. Egy nemest. Olyasvalakit, akinek a bőre puha, a feje pedig kong az ürességtől. Olyasvalakit, aki nem elég bolondos ahhoz, hogy részt vehessen a Kalapos teapartiján.

Elrántotta a kezét, és a Kalapos szemébe nézett. A férfi sarka ismét az asztalon pihent, ujjai a kravátlijával babráltak.

Catherine apjáról az egész Szív Királyságban tudták, milyen nagyszerűen mesél – egy olyan képesség birtokában volt, ami generációról generációra szállt a családjában, ő valahogy mégsem részesült ebben az ajándékban. Catherine igyekezett felidézni valamelyik történetet. Egy olyat, ami még egy csapat önfejű halat is elvarázsolt volna. Egy olyat, amitől a felhők könnyekre fakadnak, a hegyek pedig térdre zuhannak.

– Hol… hol volt, hol nem volt… – kezdett bele, de a torkán akadtak a szavak.

Izzadt tenyerét a szoknyájába törölte, és hirtelen egy zizegő csomagocskát fedezett fel a zsebében.

Nagyot dobbant a szíve.

– Volt egyszer… volt egyszer egy lány. Egy márki lánya.

Cilindrián szája legörbült.

– Bár nemes kisasszonyként nevelték – folytatta Cath elfordulva, hogy inkább a megigézett vendégeket figyelje, vagy legalábbis olyan vendégeket, akik várakoztak és hajlandóak voltak némi elragadtatásra –, olyasmiket tanítottak neki, amit minden nemes hölgynek okvetlenül tudnia kell, de ő csupán egyetlen dologhoz értett. Nem volt az nagy dolog, vagy fontos, sőt, még csak nemes kisasszonyhoz méltó sem, mégis ezt szerette a legjobban csinálni.

Kezét a zsebébe csúsztatta, és előhúzta a macaronokat. A sütőpapír összegyűrődött a nap folyamán, de a csomagot összetartó zsineg még nem adta meg magát. Az asztal körül ülők előrébb hajoltak.

– Tudják… – Habozott, majd folytatta: – Édességeket készítek.

– *Vétkességeket* mondott? – mormolta az idős néni. – Ó, egek! Nem mondhatnám, hogy sokat vétkeztem az idén.

Cath elmosolyodott.

– Nem, *édességeket* mondtam.

Kibontotta a papírt, és megmutatta a finom rózsás macaronokat. A szélük kissé összenyomódott, de ezt leszámítva épségben maradtak.

Némaság borult a teremre.

– Valóban szokatlan – húzta el a szavakat Cilindrián, és gyanakodva felvonta a szemöldökét. – De mit csinálnak?

Catherine nem húzta vissza a kezét.

– Nem csinálnak semmit. Nem lesz tőle az ember kisebb vagy nagyobb. De… remélhetőleg boldogabb igen. Ezeket eredetileg magának a Királynak sütöttem, de… ma folyton elterelte valami a figyelmemet. Elfelejtettem odaadni neki.

Nem mert Jestre pillantani.

– Ajándék a Királynak? – kérdezte Cilindrián. – Ez már tényleg izgalmasan hangzik.

Meglóbálta a botját Szaladár felé, aki kinyújtotta a kezét, és kivette a macaronokat Cath tenyeréből. Sóhaj szakadt fel Cathből, örült, hogy végre megszabadult tőlük. Még mindig remegett az idegességtől.

Szaladár egy tányérra tette a macaronokat, majd a tőle telhető legóvatosabban, egyesével elvágta az összenyomódott süteményeket. Repedeztek és összenyomódtak a kés alatt. A többiek szorosan köré gyűltek, úgy figyelték a sütőpapírra folyó és ragadó vajkrémes tölteléket.

Cath érezte, hogy meghúzzák a szoknyája szélét, és látta, hogy Jest ismét felé nyújtja a kezét. Hagyta, hogy a fiú lesegítse őt az asztalról.

– Tényleg ön sütötte őket? – suttogta.

– Hát persze! – vágta rá Catherine, és nem tudta megállni, hogy hozzá ne tegye: – És ahogy majd meglátja, nem Cilindrián az egyetlen itt, aki nagyszerű dolgokat tud készíteni.

Jest somolygott. Tekintetében újfajta szenvedély gyúlt, mintha épp egy találós kérdést próbált volna megfejteni.

Körbeadták a macarondarabkákat, még Hollót is megkínálták, bár ő csak fújtatott, és elfordította a fejét. Catherine és Jest kapta a legutolsó darabkákat, utánuk már csak egy rakás ropogós mandulás habcsókmorzsa és vajkrémfoltok maradtak.

Cilindrián felállt, és a magasba emelte a saját süteményét.

– Pinkerton kisasszonyra, a legfinomabb hölgyre, aki valaha megtisztelt bennünket a jelenlétével!

Éljenzés töltötte meg az üzlethelyiséget, de gyorsan el is halt, ugyanis mindenki enni kezdett.

Catherine hallgatta, ahogyan a vendégek megnyalják az ujjukat és cuppognak.

Jest ismét őt figyelte, tekintete gyertyalángként ragyogott, miközben ujját az ajkai közé dugta. Döbbenten pislogott.

Cath arca felragyogott a boldogságtól, és ő maga is bekapta a saját adagját. A macaron édes volt, omlós és bársonyos, enyhén ropogós a habcsóktól, és némi virágos íz is keveredett bele a desztillált rózsavíztől. Mindez egyetlen, tökéletes falatba sűrítve.

Cath elakadó lélegzeteket, nyögéseket hallott, meg a sütőpapír zizegését, amikor valaki az ujjával felszedte az ottmaradt krémet.

Ezért imádott annyira sütni. Egy jól sikerült süteménnyel úgy érezhette, hogy könnyedén boldogságot szerezhet másoknak. Az asztalnál ülők hirtelen már nem idegenek voltak. Hanem barátok és bizalmas ismerősök, akikkel megosztotta a csodáját.

– Gratulálok, Pinkerton kisasszony! – zümmögte a Dongó.

Rengeteg üdvrivalgás követte ezt az első gratulációt. Az új káosz felébresztette a Mormotát, aki álmosan körbenézett a helyiségben. Valaki otthagyott egy morzsát a tányérján, és ő ezt habozás nélkül be is kapta. Megrágta, lenyelte, álomittasan elmosolyodott, és a szája szélét nyaldosva visszatért a szunyókálásához.

Egyedül a Kalapos nem éljenzett. Helyette hátradőlt a székében, és a kalapjával eltakarta az arcát.

Cath boldogságérzete hirtelen megcsappant. Valaki visszautasította.

Ám ekkor Cilindrián leeresztette a kalapját, és Cath látta, hogy mosolyog, méghozzá szívdobogtatóan szélesen, őszintén és gyönyörűen. Ibolyakék szeme csak úgy szikrázott, amikor rá, majd Jestre nézett.

– Jól van, jól van! – emelte fel a kezét megadón. – Úgy tűnik kénytelen leszek megengedni, hogy velünk maradjon.

Cath a sikertől még mindig pirulva pukedlizett.

– Ez igazán nagyon kedves öntől, Cil…

A szalon hirtelen megremegett. Cath megcsúszott, és nekiesett Jestnek, aki azonnal átölelte.

A vendégeknek a torkára fagyott a szó, és igyekeztek visszanyerni az egyensúlyukat. Valami csattant a tetőn, majd kaparászó hang hallatszott, mintha karmok karistolnák a kocsi tetejét. Az üzlet ismét himbálózni kezdett, amitől egy rakás edény az asztal egyik végébe csúszott, majd tea és teasütemény landolt a földön.

Ezután egy fülsiketítő rikoltás hallatszott, amitől Cath tarkóján égnek állt a szőr.

Jest felpillantott, és Hollóra irányította Cath figyelmét. A bohócot ábrázoló mellszobor megváltozott, eltűnt az arcáról a derűs mosoly, és a szobor immáron félelmet mímelt.

Holló oldalra billentette a fejét, mintha fekete szemével átlátna a tetőgerendákon, és józanul így szólt:

– A pirityók rémálma ez, a nyálkás brigyók réme. Sokan mesének hitték, most mégis leszállt a Gruffacsór a szalon tetejére.

20. FEJEZET

JEST CILINDRIÁNHOZ FORDULT.

– Meneküljünk a Válaszutakhoz! A szörnyeteg túl nagy ahhoz, hogy oda is kövessen minket.

Cath tátott szájjal nézett fel rá, összeszorult a szíve félelmében.

– Mármint azt akarod, hogy menjünk ki? – Az elkínzott arcú, megfeszülő állkapcsú Cilindrián felé fordult. – Nem lenne okosabb itt maradni, és megvárni, hogy a szörnyeteg kifáradjon? Ha nem jut be, idővel csak megunja, és elmegy.

Az üzlet egyik hátsó ablaka betört. A Tarajos Sül és a Véreb botladozva menekült a szerteszét repülő üvegszilánkok elől.

Két karmos ujj nyúlt be az összetört ablakon keresztül. Az ottmaradt üvegszilánkok végigkaristolták a bejutni próbáló tekergőző, pikkelyes ujjakat, és nyomukban szénfekete vér buggyant elő a sebekből.

Cath összerezzent, és Jest karjába vetette magát.

– Itt nem árthat nekünk… ugye?

– Ezek a falak csupán fából és szögekből állnak, Pinkerton kisasszony – felelte Cilindrián halkan. – A Gruffacsór ugyan nem fér át az ajtón, de pillanatok alatt csinálhat magának egy újat.

Cath szája kiszáradt.

A karom eltűnt az ablakból. Az üzlet ismét hintázni és remegni kezdett, miközben a szörnyeteg végigtrappolt a tetőn. Kutatott. Az egyik függöny melletti résen Cath látta, ahogyan a rém farka odébb csusszan.

Eluralkodott rajta a félelem, kővé váltak tőle a végtagjai.

Meg fog halni. Itt, idegenek között, az éjszaka kellős közepén. A Gruffacsór vacsorájaként végzi majd, a szülei és Mary Ann sosem tudják majd meg, mi történt vele.

Egy hirtelen jött fuvallat a kéményen keresztül kioltotta a sarokban lobogó tüzet. A levegő megtelt füsttel és parázzsal.

Cilindrián, az egyetlen, aki még mindig ült, most hirtelen ellökte magát az asztaltól, majdnem-trónjának lábai csak úgy csikorogtak a padlódeszkákon. Felkapta a botját, a fejébe nyomta a kalapját, és végignézett a vendégein. Végül megállapodott Jestnél.

– Képzeld azt, hogy otthon vagy, cimbora! – szólalt meg. – Szaladár és én megyünk majd ki elsőként, hogy könnyű prédaként elterejük az ellenség figyelmét. Ezután Hollóval megjelentek oldalt. Véditek a többieket, amíg ők a Válaszutakhoz menekülnek. – Tekintete Cathre tévedt, és úgy tűnt, mintha egy pillanatra valami vicceset talált volna a helyzetükben. – Mint mindig, a Királynő védelme az első.

Jest összerezzent, ujjai Catherine karjába mélyedtek.

Mély hang zendült az asztal másik oldalán:

– Leszek én a sereghajtó. – Cath az Oroszlán felé fordult, aki felséges tartással, tiszteletet parancsolóan ült a gyér gyertyafényben, narancsszínű sörénye egyfajta glóriát vont köré, de az összhangot kissé elrontotta a körhinta, ami továbbra is körbe-körbe forgott a tetején. Farka megrezzent, miközben végignézett a többi vendégen, akik mind jóval kisebbek voltak nála. – Addig nem lépek be a Válaszutakra, amíg mind biztonságban nem vagyunk.

Cilindrián megemelte a kalapját.

– Bátor katona vagy – dicsérte.

A Gruffacsór ismét felrikoltott a fejük felett. Ezt a széttörő fa és a nyikorgó szögek hangja követte. A falak megremegtek.

– Mindenki foglalja el a helyét! – rikkantotta Cilindrián. – Készüljetek, mindjárt futnotok kell a Válaszutak bejáratához. Egy emberként kell haladnunk.

Jest hátrahúzódott, és megszorította Cath vállát. Félve, bocsánatkérőn ráncolta a homlokát, de Cath nem hagyta szóhoz jutni.

– Én döntöttem úgy, hogy eljövök – suttogta. – Nem tudhatta, hogy ez fog történni.

Jest állkapcsán megrándult egy izom.

– Biztonságban hazajuttatom! – ígérte.

Cath bólintott, és bár vér helyett félelem csordogált az ereiben, megbízott a fiúban.

– Hiszen a lehetetlenségekre specializálódott.

Jest tekintete megenyhült, de még így is látszott rajta, mennyire aggódik.

– Így van – felelte.

– Mindenki kész? – kérdezte a Kalapos.

Már az ajtónál állt, készen arra, hogy kinyissa. Szaladár remegő füllel állt mellette.

Cath körbepillantott. Az idős néni felmászott a Véreb hátára, és tőrként tartotta a kötőtűit. A Mókus magához vette az akváriumot, amiben a két Aranyhal egy odapottyant, felfordított cukortartó alatt keresett menedéket. Az Óriáskígyó a szájában tartotta az összegömbölyödött Mormotát. A Papagáj és a Kakadu készen állt a harcra; a Kaméleon felvette az odakint lengedező fű és vadvirágok színét; a Dongó a fullánkját lóbálta; a Tarajos Sül az ég felé fordította az összes tüskéjét; a Teknőc pedig behúzta a fejét a páncéljába.

Néhány perccel ezelőtt még mindannyian olyan boldogok és gondtalanok voltak, és a látvány félelemmel töltötte el Cathet.

– Fusson, ahogy csak a lába bírja! – suttogta Jest a fülébe. – Menjen egyenesen a Válaszutak felé, és próbáljon a csapat közepén maradni, ott lesz a legbiztonságosabb!

– Miért? – kérdezte Cath. – Hiszen az én életem sem ér többet, mint másoké.

Jest tekintete elsötétült, és Catherine azt hitte, vitatkozni fog, de végül inkább átgondolta a szavait. Csupán ennyit felelt:

– Csak siessen, és ne nézzen vissza! Ott leszek közvetlenül ön mögött.

Cath nyelt egyet és bólintott.

Jest elengedte Cath vállát. Holló odaszállt hozzájuk, és letelepedett Jest vállára.

A szurokfekete tollazat és Jest hasonlóan sötét gúnyája miatt életre kelt árnyaknak tűntek.

– Háromra! – jelentette Cilindrián.

További kaparászás hallatszott a tetőről. A szörnyeteg ismét felrikoltott odakint.

– Egy…

Jest előretolta Cathet, sürgetve, hogy álljon oda a többiekhez. Bár remegett a lába, Cath igyekezett erős maradni, miközben elfoglalta a helyét a Tarajos Sül és a Véreb között. Az ősz hajú néni a szemébe nézett, és bólintott egyet, amit valószínűleg megnyugtatónak szánt, de Cath mégis úgy érezte, mintha két csatába induló katona biccentene egymásnak.

– Kettő…

Valami recsegni kezdett, mintha egy deszka tört volna ketté, és látták, hogy a tető kiszakad a helyéről.

Az Oroszlán felmordult a csapat végén:

– Három!

Cilindrián felrántotta az ajtót, és Szaladárral előrerohantak, leugorva a falépcsőkről. Lábuk hangosan dobbant odakint a füvön, és különböző irányba szaladtak: Szaladár teljes erőbedobással megindult a Válaszutak felé, izmos lábával csak úgy szállt a mező fölött, míg Cilindrián az egyik közeli fa mögé rohant, fedezékért. Kalapját a botja végére akasztotta, és a magasba emelte.

Az üzlethelyiségben kitört a káosz. Az állatok szorosan egymás mellett kirontottak a szabadba. Cath felemelte a szoknyáját, és csak akkor vette észre, hogy rohan, amikor már puha talajt érzett a lába alatt. Látta, hogy valamivel előttük Szaladár integet nekik a csalitosból, a Válaszutak bejárata felé terelte őket.

Fülsiketítő rikoltás harsant a mezőn, amit hatalmas szárnycsapások zaja követett. Cath elképzelte, ahogyan a Gruffacsór elrugaszkodik a mozgó kalapszalon tetejéről, és feléjük indul az égbolton, de nem mert hátranézni.

A szörnyeteg rikoltásába egy holló károgása vegyült – nem, nem is, kettő hollóé! –, majd következett az Oroszlán mélyről feltörő bömbölése, és Cilindrián is kiabált valamit, ám Catherine egy szót sem értett belőle.

Már alig kapott levegőt, és úgy remegett a lába, hogy attól félt, izmai túl korán felmondják a szolgálatot, ám végül elérte a bozótot.

Szerencsére kitartott. Csupán pár lépéssel a Véreb mögött ugrott rá az útra, és a fák takarása biztonságérzettel töltötte el.

Szaladár egy fatörzs mellett állt, és a Válaszutak ajtaja felé hajtotta őket. Az ajtó viszont keskeny volt, nem tudtak egyszerre bemenni, így kénytelenek voltak megállni.

A Mókust és az Aranyhalakat elnyelték az árnyak. Az Óriáskígyó is átcsusszant. A Véreb átugrott a küszöbön, biztonságba juttatva utasát.

Catherine nyöszörgést hallott, és visszapillantott.

A Teknőc a tisztás szélétől nem messze volt, teljesen visszahúzódott a páncéljába. Cath hallotta a bentről érkező zokogást.

Árnyék suhant át fölötte, és a fűszálak meghajlottak a szörny szárnycsapásaitól.

Cath meghúzta magát a csalitosban, és dübörgő szívvel felnézett a szörnyetegre, ami egykor a rémálmait okozta. Húsbárd hosszúságú karmok. Nyálkás, vonagló nyak. Parázsként izzó szemek. A lény testét tintafekete árnyak, tűz és feszes, pikkelyes bőr alá szorult izmok alkották.

Két madár repkedett a feje körül, igyekeztek elvonni a figyelmét az alant menekülő állatokról. Lebuktak, támadtak, majd menekülőre fogták.

Holló és… Jest.

Cilindrián a tisztás másik végében állt, kalapja továbbra is a botja végére húzva, és tágra nyílt szemmel figyelt. Bármiféle figyelemelterelést is jelentett ő az elején, annak már rég semmi haszna nem volt.

– Kelj fel! – üvöltött az Oroszlán, és mancsával rácsapott a teknőc páncéljára. – Már majdnem ott vagyunk! Sietnünk kell!

– De én… túlságosan… lassú vagyok – szipogta a teknőc. S-soha… nem érek oda… időben!

– Meg kell próbálnod! – ripakodott rá az Oroszlán.

– Kisasszony!

Cath visszapillantott. Szaladár az ajtóból integetett neki, vörös szemében rettegés ült. Már mindenki más elmenekült.

– Jöjjön, kérem, siessen!

Cath nyelt egyet.

A feje fölött a Gruffacsór felrikoltott. Éhesnek hangzott. *Farkaséhesnek.*

Lebukott, és ismét a kalapszalonra ereszkedett, amit alig tartottak már a roskatag kerekek. Cath még a sötétben is látta, micsoda pusztítást vitt véghez a szörnyeteg.

Valami a szemébe csúszott, mire Cath hátratolta. El is felejtette a szakácsnői fejfedőt, amit Cilindrián boltjának faláról akasztott le.

A szokatlan döntések kalapja.

Cath mély levegőt vett, és keresgélni kezdett a földön. Felkapott egy hosszú botot.

– Kisasszony! – visította Szaladár ismét, ám Cath ügyet sem vetett rá, miközben kirontott a bokrok közül, egyenesen az Oroszlán és a Teknőc felé tartva.

A Gruffacsór felrikoltott, és a mezőn keresztülrohanó Cath azonnal tudta, hogy észrevette őt.

– Ne! – üvöltötte Cilindrián. – Ide gyere inkább!

Károgás hallatszott.

Az Oroszlán szeme tágra nyílt a pániktól, amikor Cath megvetette a lábát a Teknőc mellett. A páncélja alá nyomta a botot, és jó erősen meglendítette.

A Teknőc felkiáltott fájdalmában, és a földet kaparva előrerepült.

– Gyerünk, gyerünk, gyerünk! – kiáltotta Cath, újra és újra meglökve az állatot, miközben az egyre csak nyöszörgött és jajveszékelt.

A Teknőc is elérte az utat. Lába a cserjést taposta.

– Kisasszony! – sivalkodott Szaladár.

A Gruffacsór vijjogása fülsiketítő volt. Cath szíve a torkában dobogott, miközben a botját kardként maga elé tartva megpördült, épp időben ahhoz, hogy lássa, ahogyan a szörny árnyéka felé tart.

Minden egyes tagja megfeszült, miközben a szörny kinyújtotta a nyakát, kivillantotta az agyarait, és a nyelve már indult is Cath felé…

Hirtelen narancssárga folt villant, vadállati üvöltés és apró lovak nyihogása keveredett. Az Oroszlán Catherine elé vetette magát, egyik hatalmas mancsát úgy emelve, mintha le akarná ütni a Gruffacsórt az égről.

A szörnyeteg felrikoltott, és úgy húzta hátra a fejét, hogy az Oroszlán ahelyett inkább hatalmas karmainak ütközzön.

Cath hallotta a csattanást. Hús, csont, puha talaj, fájdalomkiáltás, szárnycsapkodás és egy győzedelmes vijjogás – ezután a Gruffacsór ismét felfelé repült. Áldozata már a karmában volt, és ott lebegett mögötte az Oroszlán farkának bojtja.

21. FEJEZET

CATH MÉG MINDIG REMEGŐ KÉZZEL a botját markolva bámult a Gruffacsór után, amikor egy tollas-csengős árnyék bukott alá az égből. Jest megragadta a vállát. Kesztyűje még magán hordozta a puha tollak emlékét, ám végül ismét bőrré változott.

– Jól vagy? – kérdezte lihegve.

– N-nem – dadogta Cath.

Tekintetével továbbra is a horizontot pásztázta, még mindig maga előtt látta az elegáns és izmos Oroszlánt. Olyan könnyedén elrabolták. Olyan könnyedén legyőzték.

Ekkorra Cilindrián is ott termett, a szeme sarkából pont látta.

– Mozgás! – adta ki az utasítást, és mindkettőjüket az erdő felé taszította. – Biztonságba kell érnünk, ki tudja, visszajön-e a szörnyeteg.

– Az Oroszlán… – csuklott el Cath hangja.

– Tudom – felelte a Kalapos. – Láttam.

Cilindrián elvezette őt Szaladár mellett, akinek a szemében könnyek csillogtak. Cath hallotta Holló szárnycsapásait a háta mögött. A Válaszutak ajtajától nem messze meglátta a Teknőc páncélját.

Mindenki ott várt rájuk a másik oldalon, összehúzódtak a fekete-fehér járólapokon. A rémület kezdett elpárologni, amikor rájöttek, hogy egyik társuk odaveszett.

A Válaszutak túlságosan némának, közönségesnek és biztonságosnak tetszett a völgy borzalma után.

– Odaveszett – dadogta Cath. – Meg… megmentett.

– Ő volt az állatok királya – jelentette ki Jest.

Úgy hangzott, mintha megemlékezne róla.

– Így van – helyeselt Cilindrián. – Akár azt is mondhatjuk, hogy a király mattot kapott.

Cath nem ellenkezett, amikor Jest felajánlotta, hogy hazakíséri. Bár a Válaszutak némileg biztonságosnak tűnt a királyság minden zugába nyíló különböző ajtókkal, de amint kiléptek a Nyikkan-patak partjára, ugyanaz a félelem szállta meg, mint a támadás alatt.

A Szív Királyság többé nem volt biztonságos. A Gruffacsór létezett, itt ólálkodott, és egyikük sem volt biztonságban.

– Kisasszony – szólalt meg Jest komoran. Szinte alig szóltak egymáshoz azóta, hogy a társaság szétszéledt, és mindenki megindult hazafelé. Úgy tűnt, még Holló is boldogan hagyta őket magukra, és elröppent a királyság valamelyik másik zuga felé. – Nagyon-nagyon sajnálom. Veszélynek tettem ki önt. Nem…

– Nem ön irányította a Gruffacsórt. – Cath megtorpant, és a szemébe nézett. A patak ott bugyborékolt mögötte. – Igaz?

Fogták egymás kezét, egész úton így jöttek, de a gesztus egyáltalán nem tűnt olyan romantikusnak, mint amikor korábban maguk mögött hagyták az otthonát. Inkább olyan volt, mintha egyfajta szükség lüktetne az ujjhegyeiben. Érintésre vágyott. Biztonságra. Jest mellett biztonságban érezte magát, akár így volt, akár nem.

– Ha én nem vagyok – felelte Jest –, akkor biztonságban feküdt volna az ágyában, és nem kellett volna ilyen borzalmakat átélnie.

Cath lenézett a kezükre. Olyan fehérek voltak az ujjai Jest fekete bőrkesztyűje mellett.

– Talán holnap, amikor már teljesen visszatért a józan eszem, én is úgy fogom gondolni, hogy hatalmas hibát követtünk el. De most nem gondolom. – Mély levegőt vett, és ismét felpillantott. –

A szörnyetegektől eltekintve nagyon élveztem az első valódi teapartimat.

Mosoly árnyéka játszott Jest ajkán.

– Én pedig igazán élveztem, hogy elkísérhettem önt. A szörnyetegeket leszámítva, persze.

– Akkor ne szörnyekről beszélgetve érjen véget az este – mondta Cath, és bár érzett némi bűntudatot, hiszen hogyan felejthette volna el, mi lett a bátor és lovagias Oroszlán sorsa, mégiscsak jó volt visszagondolni a zenére, a kalapokra és a teára, ami a borzalmak előtt volt.

– Ahogy kívánja, kisasszony – válaszolta Jest, és úgy tűnt, ő is szívesen gondol kellemesebb dolgokra. Felhúzta Cathet a patakpartról. – Még nem volt alkalmam megdicsérni az előadását. Tényleg nagyszerű volt a macaron, épp ahogy mondta.

Cath igyekezett elrejteni büszke mosolyát, és vállat vont.

– Igazán köszönöm, Sir Bolond!

– Hol tanult meg így sütni?

Cath elgondolkodott a kérdésen. A sütés olyan régóta az élete részét képezte, hogy nem igazán emlékezett olyan időszakra, amikor ne élvezte volna, ahogyan a tortaalapba vagy a meleg, kelő tésztába nyomja az ujjait.

– A szakácsunk kezdett el tanítani, amikor még kislány voltam, de leginkább magamtól tanultam, felkutattam az összes szakácskönyvet, amihez csak hozzáfértem, és az alapján kísérleteztem. Szeretem a gondolatot, hogy fogom az önmagukban nem túl étvágygerjesztő alapanyagokat, mint például a krétaporszerű lisztet, az olajos tojásfehérjét vagy a keserű csokoládét, és valami ellenállhatatlanná varázsolom őket. Lehet, hogy őrültségnek hangzik, de néha olyan érzés, mintha az alapanyagok beszélnének hozzám. – Elpirult. – Ami nyilván teljesen nonszensz dolog.

– Kifejezetten odáig vagyok a nonszensz dolgokért. És mi mást tud még csinálni?

– Szinte bármit, aminek már láttam a receptjét. Pitéket. Tortákat. Teasüteményeket. Még magvas süteményeket is… Gondolja, hogy Holló úr örülne egy olyannak? Észrevettem, hogy a macaronok nem igazán hozták lázba… – Tétovázott, és gyanakvó pillantást vetett Jestre a szeme sarkából. – Vagy inkább *ön* szeretne egy olyat? Nem is tudom, hogy inkább embernek vagy madárnak gondoljam.

Jest felnevetett.

– Ezzel csak az a probléma, hogy ha Holló megkóstolna egy olyan magvas süteményt, és rájönne, hogy ízlik neki, akkor azzal csorba esne a becsületén, ugyanis mindenki tudja róla, hogy bármikor kiválóan búslakodik. – Egyik ujjhegyével végigsimított Cath kézfején. – Ami pedig engem illet, nekem valószínűleg minden ízlene, legalábbis a macaronból kiindulva.

Cath megkockáztatott egy szégyenlős mosolyt. Jest egy hasonlóval felelt, majd így folytatta:

– A Király említett valami pitét, amit a bálra hozott. Akkor nemi sok jelentőséget tulajdonítottam a dolognak, azt hittem, hogy a szakácsnője készítette, de most… Most már értem, miért vonzódik önhöz annyira, ön nem csupán tehetséges, hanem… Tudja, kifejezetten gyönyörű is, amikor a sütésről beszél. Tudja, hogy jó benne, és ettől teljesen felvillanyozódik.

Cath utolsó védőbástyája is összeomlott, és el kellett kapnia a pillantását, annyira elbűvölte és megrészegítette, amit hallott…

És egy újfajta nyomorúság lett úrrá rajta.

Egész este eszébe sem jutott a Király, hiszen ott volt Jest és a teaparti… és mindaz, ami utána jött.

Ám az uralkodó már nemcsak a királya volt, hanem a kérője is.

Most, hogy az este a végéhez közeledett, és már nem volt tele lehetőségekkel és lehetetlenségekkel, hihetetlen nagy ostobaságnak tűnt minden döntése. Mégis hová gondolt, hogy így kilopózott az udvari bolonddal? A szülei a föld alá süllyednének szégyenükben, ha megtudnák. Búcsút inthetne a jó hírének.

– Csak egy buta hobbi – motyogta, miközben ráfordultak a Sziklás Teknős-öböl villája felé vezető útra.

A sarka hangosan csattogott a kövön, úgyhogy igyekezett lábujjhegyen járni. Jest vele ellentétben csupán annyi zajt csapott, mint egy lehulló hópihe.

– Azért jó valamiben tehetségesnek lenni. A szüleim nem ilyesmit szántak nekem, de azért mégiscsak több a semminél. – Cath felsóhajtott. – Ön viszont, úgy tűnik, mindenben tehetséges.

– Nem mindenben – vitatkozott Jest. – Elhinné, ha azt mondanám, hogy még csak egy habverőt sem tartottam soha életemben a kezemben?

– Botrányos!

Jest rávigyorgott, és Cath döbbenten vette észre, mennyire szeretne mesélni neki a pékségről, amit Mary Ann-nel akarnak nyitni.

Hevesen izzó vágy lett úrrá rajta, hogy elmesélje a fiúnak a terveit, sőt, talán még azt is megemlítené, hogy őt is beleszőtte az álomba. De a herceget leszámítva senkinek sem meséltek a tervről Mary Ann-nel, neki is csak azért, mert muszáj volt, és úgy érezte volna, hogy elárulja a legrégebbi barátságát, ha most mindenbe beavatja Jestet. Ez elegendőnek bizonyult ahhoz, hogy tartsa a száját.

– Nem kell egészen a házig kísérnie – szólalt meg, amikor rádöbbent, hogy minden egyes lépéssel egyre nehezebb megküzdenie.

– Ugyan már, badarság! Egy ilyen este után véletlenül sem hagynám magára, egészen az ajtóig fogom kísérni. Vagyis az ablakig.

Catherine nem ellenkezett. Átvágtak a harmattól nedves és puha pázsiton. Harmat? Hirtelen elröppent az éjszaka, pedig olybá tűnt, hogy csak nemrég indultak el.

Cath a hálószobaablakot kémlelte a citromfa sötét ágain keresztül. Az üveg koromfekete volt. A tűz már órákkal ezelőtt kialudt.

– Jól gondolom, hogy most szárnyakat növeszt, és felrepít minket?

– Sajnos egyféle szárnyat tudok csak magamra varázsolni, és az most nem segítene rajtunk. – Az álla megfeszült, sárga szemében bizonytalanság csillogott. – Azt kérdezte, madár vagy ember vagyok-e, Pinkerton kisasszony, és az igazság az, hogy egyik sem. – Mély levegőt vett, majd teljesen felé fordult. – Bástya vagyok, ahogyan Holló is.

Cath oldalra billentette a fejét.

– Az egy madárfajta?

– A Szív Királyságban még az is előfordulhat. – Ujjai Catherine-éire fonódtak. – De Sakkban a Fehér Királynőt védelmezzük.

Cath Jest szemébe nézve igyekezett kibogozni a szavakat, nem tudta, vajon egy újabb rejtélyről van-e szó.

– Sakk?

Jest feje megmoccant, akár bólinthatott is.

– Odavalósiak vagyunk, Holló meg én.

– *Sakkország*.

Szinte lehelte a szót, döbbenten ejtette ki. Sakkország. A Vörös és a Fehér Királynő uralma alatt álló terület.

Még sosem találkozott senkivel, aki onnan származott. Ugyan a pletykák szerint el lehet jutni egyik birodalomból a másikba, de ahhoz át kellett jutni egy útvesztőn, amiről senki sem tudta, merre van, és úgy hírlett, a bejáratot maga a sors őrzi.

De hát az ilyen pletykák akár teljesen légből kapottak is lehettek.

– Ha tényleg a Fehér Királynő őre – szólalt meg ismét –, akkor mit keres itt?

– Erre… elég bonyolult lenne válaszolni. – Úgy tűnt, igyekezett valamiféle választ kisajtolni magából. – A Királynő egyfajta küldetést bízott ránk. Egy olyat, ami egész Sakkország jövőjét meghatározhatja. Egy olyat, ami véget vethet a közötte és a Vörös Királynő között dúló háborúnak, ami már az idők kezdete óta zajlik.

Cath tátott szájjal bámult rá, és azon gondolkodott, hogy lehetett egyáltalán olyan pillanat, amikor egyszerű udvari bolondot látott a fiúban, tele trükkökkel és mágiával.

Sakkországból jött.

Egy olyan küldetést teljesített épp, ami véget vethet egy háborúnak.

Egy királynő védelmezője volt.

Hirtelen elfacsarodott a szíve, és őt magát is meglepte, mennyire fájt a hirtelen jött gondolat.

– Akkor meddig marad a Szív Királyságban? – kérdezte, és nem érdekelte, hogy mennyire kihallatszik a hangjából a váratlanul megjelenő szomorúság.

Jest szeme tágra nyílt a döbbenettől, majd meglágyult a pillantása. Szabad kezét összefűzött ujjaikra tette, teljesen elfedve így Catherine-ét.

– Nem tudom. Ha végeztünk a küldetéssel… talán lesz okom visszajönni és itt maradni.

– Nem… – Cath hangja megbicsaklott, és kénytelen volt megköszörülni a torkát, hogy folytathassa. – Nem fogja hiányolni a Királynő?

– Kinevezett másokat Bástyának, amikor eljöttünk. – Tekintete Cath válla fölé vándorolt, és a homlokát ráncolva folytatta: – Fura kis fickók azok ketten, Subidam és Subidu. Mindig vitatkoznak valamin, de… Tulajdonképpen megállják a helyüket. Talán többé már nem lesz szüksége sem rám, sem Hollóra. – Visszanézett rá, és habozva kibökte: – Már ha lesz okom itt maradni, persze.

– Természetesen.

Cath ajka kiszáradt, mire ösztönösen megnyalta.

Jest nagy levegőt vett, elengedte a kezét, és féllépésnyire elhátrált. A tarkóját dörgölve így szólt:

– Elnézést kérek, Pinkerton kisasszony, hogy ilyen soká feltartottam.

– Nem, igazából… – Cath a hasához nyomta a tenyerét, és csodálkozott, hogy ilyen gyorsan kihűltek az ujjai. – Köszönöm,

hogy elmondta az igazat. Ígérem, hogy megtartom a titkát. – Tétovázott, majd hozzátette: – Mármint, gondolom, titok. A Király tudja?

– Senki sem tudja. Csak ön meg persze Holló, illetve Cilindrián és Szaladár.

Cath szeme tágra nyílt.

– Ők is Sakkországból jöttek?

Jest a sarkán hintázva válaszolt:

– Fogjuk rá, de ez az ő titkuk.

Cath megértően bólintott, bár erőteljesen furdalta az oldalát a kíváncsiság.

– A lényeg, hogy mivel védelmező típus vagyok, mindenképpen visszakísérem a szobájába. – Jest levette háromágú sapkáját, és Cath fejére tette. – Legyen olyan kedves, és vigyázzon rá nekem!

– Tudhattam volna, hogy a sapka nagy szerepet fog játszani a feljutásban.

– Igazából útban van. Egyébként pedig igazam volt. Önnek tényleg sokkal jobban áll.

Jest felnyúlt, megragadott egy alacsonyabb ágat, és felhúzta magát a fára. Catherine hátralépett, hogy az árnyakat kémlelhesse. Jest kellemes látványt nyújtott, ügyesen és gyorsan mászott.

Leguggolt az egyik alacsonyabb ágon, és kinyújtotta a kezét.

– Kérem a kezét!

Cath végignézett az ablakáig vezető faágakon, majd nyugtalanul így szólt:

– Kifogyott a trükkökből?

– Vannak dolgok, amikkel felesleges trükközni. A kezét, kisasszony!

Cath elhúzta a száját.

– Félreértett. Én nem… vagyok olyan, mint ön.

Jest keze megrezzent.

– Mint én?

– Ügyes. Erős. – Jest arca felragyogott. – Meglepődne, ha tudná, milyen gyakran szoktak tengeri tehénhez hasonlítani. És a tengeri teheneknek nem szokásuk fára mászni.

Ennek hallatán nyoma veszett Jest egyre szélesebbé váló mosolyának. Habozott, úgy tűnt, egy pillanatig szóhoz sem jut, majd végül visszahúzta a kezét.

– Annyi nonszensz dolgot hallottam ma este, de ez a legnagyobb sületlenség mind közül! De ahogy gondolja. – Letelepedett a faágra, lábát a levegőben lóbálta. – Menjen csak, használja a bejárati ajtót, ha az jobban tetszik. Majd itt megvárom.

Cath szorosabban a fejére nyomta a sapkát, és ismét szemügyre vette a faágakat. Átgondolta a fiú szavait, és lelki füleivel már hallotta is a bejárati ajtó unásig ismert nyikorgását.

Duzzogva kinyújtotta a kezét.

Jest vigyora visszatért, és biztosabb pozíciót vett fel.

Cath hirtelen pánikba esett, amikor Jest megmarkolta a csuklóját – mi van, ha túl nehéz, és nem tudja felemelni? –, de néhány pillanattal később a fiú már könnyedén fel is húzta. Megbizonyosodott róla, hogy Cath megvetette a lábát, egyik kezével pedig belekapaszkodott az egyik ágba, csak utána engedte el őt.

Sokkal könnyebben ment a dolog, mint várta, bár a munka oroszlánrészét Jest végezte. Mondta, hova tegye a kezét, melyik ágat fogja, hogyan tudja legkönnyebben megemelni magát. Cath úgy érezte, mintha visszarepült volna az időben, és kislányként faágakon játszadozna, azt tettetve, hogy valójában kismajom. Kénytelen volt elfojtani a kuncogását, nehogy felébressze a háziakat.

A hálószobája ablaka azóta is tárva-nyitva állt. Jest belépett, majd megpördült, és besegítette őt a szobába.

Ez volt a legnehezebb rész, beugrani a fáról a szobába, és bízni benne, hogy elég ügyes hozzá. Egészen addig levegőt sem vett, amíg a lábujjai a párkányhoz nem értek, és Jest el nem kapta a derekát, hogy behúzza őt.

Catherine sikkantott egyet, és csilingelve nekiesett Jestnek. A fiú azonnal átkarolta, és gyorsan oldalra fordult, hogy még esés közben elkapja. Cath végül szó szerint csüngött Jesten, ujjai a fiú vállába mélyedtek, egyik lába a párkányon volt, míg a másik már a szőnyeget karistolta. Hangosan dübörgött a szíve, és az a veszély fenyegetett, hogy teától megrészegült kuncogás töri meg a hideg, reggeli némaságot.

Jest vigyorgott, és bár túl sötét volt ahhoz, hogy ki lehessen venni a szeme színét, Cath pontosan látta maga előtt, milyen árnyalatú. Nagyot nyelve levette a sapkát, és visszarakta Jest fejére.

– Köszönöm – mormolta, és remélte, hogy a fiú tudja, nem csupán arra gondol, hogy segített neki a fáról a szobába jutni.

Remélte, hogy tudja, mindenre vonatkozik. Az izgalmakra, a sok nevetésre, a közös titkokra. Az éjszakára, amiben ugyan akadt némi pánik és rettegés, ám ugyanakkor egy egész estét tölthetett el úgy, hogy nem kellett egy márki lányának lennie.

Jest nem rakta őt le. És nem is engedte el.

– Mikor láthatom újra? – kérdezte suttogva.

Bizsergés kelt Cath gyomrában.

Jest újra látni akarja őt.

Boldogság ömlött végig a végtagjain.

Ő szolgáltathatja a fiúnak az okot, hogy a Szív Királyságban maradjon. *Akarta*, hogy így legyen.

Ám ezzel a gondolattal együtt a kínzó valóság is teljes erővel megérkezett.

A Szív Királyságban a fiú nem Bástya volt. Hanem egy udvari bolond, neki pedig maga a Király udvarolt. Cath letette mindkét lábát a földre, és kibontakozott az ölelésből. Jest nem állította meg – és talán ez volt az egészben a legborzasztóbb.

Nekidőlt az ágy rózsás tartóoszlopának, ugyanis még mindig remegett a lába.

– Nem lehet – mondta, majd pontosított: – Nem szabad.

Jest gödröcskéi eltűntek.

Cath újra próbálkozott:

– A ma este…

Nagyszerű volt. Csodálatos. Varázslatos.

Ugyanakkor borzalmakkal teli és veszélyes is.

– Még egyszer nem történhet meg.

Jest félmosolya ezúttal keserű volt.

– Tudom. Az Idő már csak ilyen.

Cath a fejét rázta.

– Sajnálom. Jobb, ha most megy.

Nagyon is tisztában volt vele, milyen könnyen meghallhatják a szavaikat a fal másik oldalán. Mary Ann hamarosan megérkezik, hogy begyújtsa a tüzet és megtöltse a mosdótálat. Jestnek mennie kellett, és többé sosem térhet vissza az ablakához, ő pedig sosem vallhatja be senkinek, hogy a ma este megtörtént.

Részt vett egy valódi teapartin. Közemberekkel barátkozott. Egy hajszálon múlott, hogy megúszott egy támadást, és végig kellett néznie, ahogyan a szerencsétlen Oroszlán eltűnik az éjszakában.

De sosem beszélhet ezekről a dolgokról. Most már neki is volt egy titka, amit meg kellett őriznie.

– Talán látjuk egymást a Teknősnapi Fesztiválon – vetette fel Jest. – Ha nem, akkor őfelsége kerti partijain.

Erőltetettnek tűnt a könnyedség, amivel a szavakat formálta. Görcsösen igyekezett optimista maradni.

Cath vállat vont, minden múló pillanattal egyre feszültebbé vált.

– Ott leszek a fesztiválon. Végül is a szüleim rendezik.

Jest döbbenten körbenézett a szobában, szemügyre vette a csinos díszléceket, az ezüst gyertyatartókat és a hímzett baldachint.

– Igaz is – mormolta. – Ön a márki lánya.

Mintha teljesen kiment volna a fejéből.

– A hagyomány szerint én táncolom a nyitótáncot. A homárnégyest. Gondolom… Nyilván a Királlyal.

Kiöltötte a nyelvét a gondolatra.

Jest felvillanyozódott.

– Én pedig minden bizonnyal szórakoztatni fogom őt.

Ő is kiöltötte a nyelvét, mintegy Catherine-t utánozva, akiből előtört az egyik szégyenteljes, röfögő nevetése, mire gyorsan a tenyerébe temette az arcát.

– Mi lenne, ha… – szólalt meg Jest.

Cath leengedte a kezét. A fiú már egy lépéssel közelebb állt hozzá.

– Eltáncolja a homárnégyest, én zsonglőrködöm pár kagylóval, aztán mindketten úgy teszünk, mintha elbújhatnánk egy titkos tengeri barlangba, ahol nem kell sem udvarlásra, sem királynői küldetésekre, sem semmi egyébre gondolnunk, csak magunkra.

– Nagyszerűen hangzik – felelte Catherine, és nem igazán jutott eszébe, miért is rossz ötlet ez az egész. Minden Jesttel kapcsolatos dolog rossz ötlet volt, és mégis…

– Akkor találkozunk a fesztiválon?

Cath meg akarta rázni a fejét, határozottan kiállni amellett, hogy ez, bármi legyen is, nem folytatódhat tovább, ez az este, ez a reggel, a pillanat jelenti a végét.

– Jest…

A fiú felhúzta a szemöldökét, és szemmel láthatóan jólesett neki, hogy ilyen bensőségesen ejtette ki a nevét. Nem volt semmiféle udvarias körítés sem előtte, sem utána.

– Jobb lesz, ha most megy – dadogta Cath.

Hirtelen léptek hallatszottak az ajtó másik oldaláról, mintha csak Catherine hívta volna életre őket.

Cath megpördült. A gombkilincs elfordult.

Halk puffanást és a levelek zizegését hallotta maga mögött.

Mire hátrapillantott, Jestnek hűlt helye volt.

22. FEJEZET

AZ AJTÓ KINYÍLT, ÉS MARY ANN JÖTT BE RAJTA, komornaruhája csupán sziluett volt a folyosóról beszűrődő fényben. Kezében egy vödör gyújtós és hosszú, kandallóbegyújtásra használt gyufák voltak.

Mary Ann két lépést tett a szobában, zajtalan szolgálólépteivel azonnal a kandalló felé sietett volna – ám ekkor megpillantotta Catherine-t a nyitott ablakon át beszűrődő fényben.

Mary Ann felsikított.

A vödör a földre zuhant, és hatalmas csattanással felborult, a gyufák pedig szerteszét szóródtak a szőnyegen.

– Nincsen semmi baj! Csak én vagyok – rohant előre Catherine hadonászva.

Mary Ann a szája elé kapta a kezét, és az ajtófélfának rogyott. – Cath! Jóságos ég! Mégis mit… A mindenit, majd' kiugrott a szívem a helyéről! Azt hittem, a Gruffacsór van itt, és épp mászik be az ablakon!

Cath összerezzent, amikor elméjét ellepték a szörnyeteggel kapcsolatos emlékek. Próbálta elhessegetni őket.

– Hát ilyen szörnyen festek?

Elsietett Mary Ann mellett, kipillantott a folyosóra, és amikor látta, hogy semmiféle mozgolódás nem támadt a szülei szobáinál, becsukta az ajtót.

– Mégis mit műveltél az ablaknál? – csicseregte Mary Ann. – Borzalmasan hideg van itt! Még a végén megfázol! És… mi van rajtad? Fel vagy öltözve?

– Csitt, Mary Ann! Még a végén felébreszted az egész házat, de lehet, hogy ez már meg is történt.

Mary Ann a földre térdelt, és elkezdte összeszedni az elejtett vödörből szétszóródott gyújtóst. Cath közben visszabotorkált az éjjeliszekrényéhez, és meggyújtott egy olajlámpást.

Mary Ann még a vödör megtöltése után is lent maradt, és kezét a mellkasához nyomta. Cath rosszul érezte magát, hogy így megijesztette, de örült neki, hogy nem Abigail jött be hozzá.

– Mégis miért vagy te ilyenkor ébren? – kérdezte végül Mary Ann, és ekkor már egyáltalán nem csengett hisztérikusan a hangja.

– Én csak… Azt hittem, hallottam valamit. Odakint.

Mary Ann szeme ismét tágra nyílt. Felállt, és odafutott az ablakhoz.

– És úgy csinálsz, mintha csak egy rémült kisgyerek lennék! Lehet, hogy tényleg a Gruffacsór volt az. – Kidugta a fejét, és végignézett az árnyékos fákon. – Vagy talán egy bandita mosómedve. Beosonnak mindenhova.

– Lehet – motyogta Catherine, és azon morfondírozott, vajon Jest is odakint oson-e még.

Mary Ann becsukta az ablakot, majd megfordult, és végignézett Catherine ruháján. Ugyanaz volt, amit előző nap a Király kerti partiján is viselt, ám a széle most teafoltos volt és harmattól nedves, a térdén pedig sár éktelenkedett: akkor piszkította össze, amikor átvágott a csalitoson, hogy megmentse a Teknőcöt. Lepillantva Cath észrevette, hogy egy fényes levél akadt a ruhája csipkeujjába. Leszedte. Az ajkába harapott. Ismét Mary Ann szemébe nézett.

– Szóval hallottál valamit – szólalt meg vontatottan, hitetlenkedve Mary Ann. – Nem lehet, hogy megint egy álomról van szó?

– De, lehet.

Mary Ann keresztbe fonta a karját.

Cath remegni kezdett, úgyhogy átölelte magát.

– Tényleg igazán hideg van idebent…

Egy hosszú, kellemetlen pillanat után Mary Ann kihúzta magát, és kínzó lassúsággal odasétált a kandallóhoz. Egész végig gyanakvó pillantással méregette Catherine-t.

Cath nyelt egyet.

– Köszönöm, Mary Ann.

A futórózsát piszkálta, hallgatta, ahogyan Mary Ann leveszi a kandallórácsot, és berakja a gyújtóst. Pár perc múlva láng lobbant, és már ropogott is a tűz.

Cath meglátta a hosszú szárú rózsát, amit Jest az ablakpárkányán hagyott – most elhagyatottan hevert a padlón. A szirmok már kezdtek elfonnyadni. Cath azon töprengett, vajon Mary Ann is észrevette-e, és hogy Cath különös álmainak tulajdonította-e az ottlétét.

Az ajkát harapdálva visszanézett legkedvesebb barátnőjére. A tűz narancsos aranyfénybe vonta Mary Ann arcát. A komorna álla dühről árulkodott, mire Cathet mardosni kezdte a bűntudat.

Odalépett a kandallóhoz, és letérdelt Mary Ann mellé.

– Hazudtam – szólalt meg.

Mary Ann összepréselte az ajkát, majd a piszkavassal és a kovácsoltvas fogóval megigazgatta a fahasábokat a tűzben.

– Nem hallottam semmit odakintről. Nem akartam utánajárni semmiféle rejtélynek.

Lassan mély lélegzetet vett, érezte a levegőben a perzselődő fa és a füst illatát, és gondolatban visszatért oda, ahol az egész elkezdődött.

Hirtelen boldogság lobbant a gyomrában, végigfutott a mellkasán, és egy mosoly formájában elérte a száját is. Átkarolta magát, próbált gátat szabni az örömének, ami kis híján kibukott belőle. Mary Ann őt nézte, bosszúságát zavarodottság váltotta fel.

– Cath?

– Ó, Mary Ann! – suttogta Cath attól tartva, hogy ha beszélni kezd, felébred, és rájön, hogy csupán egy újabb álomról volt szó. – Micsoda estém volt! Azt sem tudom, hol kezdjem.

– Tanácsos lenne a legelején.

Catherine visszanézett a múltba, túl a függönyökön, a falakon, a Válaszutakon, egészen a kis kalapszalonig, tele vigassággal és dalokkal… és persze a völgyre, ahol a rémálmok valósággá váltak.

Megrázta a fejér. Nem akarta megijeszteni Mary Annt azzal, hogy ilyen részletesen beszámol a történtekről. Helyette beavatja a boldog pillanatokba, így nem kell aggódnia.

– Teapartira voltam hivatalos.

Úgy érezte, mintha szappanbuborékokat tartana a kezében, nem mert túl gyorsan, túl sokat mondani, nehogy elillanjon az egész.

– Teapartira? Csak nem a… Király? – találgatott Mary Ann. Catherine felnyögött.

– Nem. Jóságos egek, dehogy! Nem akarok a Királyra gondolni.

– Akkor ki?

– Az udvari bolond. – A szívét védve előregörnyedt. – Az udvari bolonddal ellátogattam egy teapartira.

Némaság burkolta be őket, amit csupán a fahasábok ropogása és az összeomló gyújtóstorony hangja tört meg, szikrákat lövellve a kéménybe. Catherine továbbra is előregörnyedt, felvértezte magát Mary Ann reakciója ellen – legyen az hitetlenkedés, csalódottság vagy heves szidás.

– A bolonddal?

– Jestnek hívják.

– Mármint úgy érted, hogy… Nem is… Egyes-egyedül mentél?

Cath ismét felnevetett, hátradőlt, és egy hosszú pillanatig ragyogva nézett Mary Annre, majd végül visszaroskadt a földre. Karját kinyújtotta a szőnyegen, és lerúgta a cipőjét, hogy élvezhesse a kandallóból áradó meleget. Szemügyre vette a plafonon játszó árnyakat, és próbálta felidézni, mikor heveredett le utoljára a padlóra. Nem illett. Ifjú hölgyek nem csináltak ilyesmit.

De ez volt a legjobb testhelyzet ahhoz, hogy elmesélje a történetét.

Mindent elmondott Mary Ann-nek – legalábbis mindent, amihez mersze volt. Azt, hogy elájult a kertben. Hogy krokettezett. Megemlítette a rózsát, a rímekben beszélő Hollót és a csodálatos kalapszalont. A Kalapost és a vendégeit. Jestet, az álmokat és a fiú citromsárga szemét.

De nem mesélt sem a Gruffacsórról, sem a bátor Oroszlánról.

Ahogyan azt sem említette meg, hogy Jest a Fehér Királynő Bástyája, hogy titkos küldetésre érkezett, ami véget vethet egy háborúnak, vagy hogy abban reménykedett, talán miatta fog visszajönni a fiú a Szív Királyságba, miután teljesítette a feladatát.

Amikor befejezte, úgy érezte, a szíve nem fér el a mellkasában. Akkora volt már, mint maga a ház. Mint az egész királyság.

De Mary Ann nem mosolygott. Homlokráncolva gyufahálót formázott a padlón.

És ettől Cath boldogsága kezdett szétmállani. Ismerte ezt az arckifejezést. Le merte volna fogadni, hogy ő is pont így nézett Jestre, amikor a fiú itt állt a szobájában, és azt kérdezte, találkoznak-e a Teknősnapi Fesztiválon.

Nem számít, milyen lenyűgöző volt ez az este, még egyszer nem történhet meg.

Catherine felkönyökölt.

– Tudom, mi jár a fejedben, és azt is, hogy igazad van. A Király udvarolni akar nekem, én pedig beleegyeztem. Mindez semmivé foszlana, ha bárki megtudná, mi történt ma este, és… Többé nem teszek ilyet. Nem vagyok bolond. Mármint… többé nem leszek bolond. Mától, mostantól kezdve.

– Egyáltalán nem erre gondoltam – felelte Mary Ann. – Bár teljesen igazad van. Hatalmas botrány lenne belőle, és nemcsak téged hozna kellemetlen helyzetbe, hanem a márkit és az egész háztartást is.

Cath lesütötte a szemét.

– Igazából arra gondoltam, hogy pontosan úgy beszélsz róla, mintha… mintha egy szelet ellenállhatatlan csokoládétorta lenne.

Cath képtelen volt visszafojtani feltörő kacagását.

– De hát Jest nem egy szelet torta!

– Nem, de látom, hogy már várod, mikor találkozhatsz vele újra, elpirultál és mosolyogsz, pont úgy, mint amikor teljesen elégedett vagy valamivel. És… az édesanyád biztos, hogy mindkettőtől eltiltana.

Cath nyelt egyet, Mary Ann szavai teljesen letörték a lelkesedései

– Milyen kár, hogy nem a Király iránt táplálsz ilyen érzelmeket.

– Képtelen vagyok rá.

– Tudom.

Cath mélyet sóhajtott.

– Úgysem számít. Amíg pont nem kerül ennek az udvarlásnak a végére, úgysem tehetek semmit. – Megrázta a fejét. – És semmi sem változott. Egyetlen éjszakáról volt szó, egyetlen mesés éjszakáról. Tudni akartam, milyen lenne… másnak lenni, csak egyetlenegyszer.

A tenyerébe vette Mary Ann kezét, és lehúzta magához a szőnyegre. Még ennyi év után is meglepődött, mennyi bőrkeményedés van a barátnője kezén.

– Az a legfontosabb, hogy a teadélután összes résztvevője törzsvendég lesz a pékségünkben. Egytől egyig imádták a macaront. Úgyhogy legjobb, ha erre koncentrálunk, és ez is bőven elég fejtörést okoz, nem kellenek ide királyok, bolondok meg teapartik.

Szavait néhány másodperc némaság követte, ám Mary Ann végül oldalra fordította a fejét, és gyengéden megszorította Cath kezét.

– Az igaz, hogy nem lehetsz egyszerre pék és nemes kisasszony, sem pék és királynő… de azt senki sem tilthatja meg, hogy pék és feleség legyél. Ha tényleg ennyire kedveled a bolondot, talán mégsem olyan reménytelen a helyzet. –

Összehúzott szemöldökkel folytatta: – Már ha… ha még mindig akarna téged, úgy is, hogy többé már nem vagy a Sziklás Teknősöböl örököse.

– Ejnye, Mary Ann! Csak nem arra célzol, hogy a hozományomra és a nemesi címemre fáj a foga, amikor ilyen elbűvölő vagyok?

Viccelődve mondta, ám ugyanakkor rádöbbent, mennyire naiv volt. Hiszen neki eszébe sem jutott, hogy Jest szemet vethetett a családi vagyonra!

De nem, az nem lehet. Nagyon úgy fest, hogy kedveli őt. Őszintén, tiszta szívből kedveli őt. Még azt is mondta, hogy miatta akár még a Szív Királyságban is maradna… ugyanakkor azzal is tökéletesen tisztában volt, hogy maga a Király udvarol Catherine-nek. Tudta, hogy sokan úgy gondolják, ő lesz a következő Szív Királynő.

Mégis volt mersze megkérdezni, mikor láthatja őt ismét.

Vajon őt akarja, vagy csak akar tőle valamit?

Megrázta a fejét, elhessegetve a gondolatokat. Jest hatalmas titkot osztott meg vele. Mégis miért kételkedne a szavában?

– Csak arra akartam rávilágítani – magyarázta Mary Ann –, hogy nem ismerem őt. És hiába bízol benne annyira, hogy nekiindultál vele a nagyvilágba sötétedés után, szerintem valójában te sem ismered.

Cath hümmögött egy sort, eszébe jutott az álma. A fiú gödröcskés mosolya, ahogyan egyre messzebb és messzebb került tőle. A mellkasában érzett űr. Ahogyan próbált utánanyúlni, próbálta visszavenni, amit a fiú ellopott tőle, de Jest már túlságosan messze járt.

– Igazad van – felelte végül. – Tulajdonképpen én sem ismerem őt olyan jól.

Udvari bolond. Bástya. Egy igazi rejtély.

Lehet, hogy Cath nem ismerte Jestet, de most már teljesen világossá vált számára, milyen kétségbeesetten szerette volna megismerni.

23. FEJEZET

CATHERINE MEG SOSEM SZENVEDETT ÚGY, mint az elkövetkezendő néhány napban.

Szokásává vált, hogy fehér rózsát keressen az ablakában és fekete hollókat a faágak között, de sem Jest, sem pedig a társa nem mutatkozott. Jest nem próbálta meg őt egy újabb éjjeli randevúra csábítani. És nem is jött el hozzájuk, hogy találkozzon Catherine apjával, és kifejtse, miért lenne érdemes megengednie, hogy udvaroljon neki.

Amit, természetesen, jól is tett – már ha az ember gyakorlatiasan nézte a dolgokat. Cath mégis folyton arról álmodozott, hogy megteszi, és az apja csodával határos módon az áldását adja rá.

A Király viszont valóban udvarolt neki, és emiatt az anyja folyamatosan nyaggatta. Miért nem hívta még meg őfelsége Catherine-t egy újabb összejövetelre? Miért nem igyekszik Catherine gyakrabban összefutni vele? Mikor fogja megkérni a kezét? Milyen virágokból álljon a menyasszonyi csokor? És így tovább, és így tovább.

– Újabb küldemény érkezett Catherine kisasszonynak – jelentette be Pingvin úr.

Az inas szinte eltörpült a hatalmas virágcsokor mellett, csupán hártyás lába és fekete frakkszárnya látszott ki alóla.

Cath felsóhajtott, és letette a könyvet, amit eddig olvasott. Egy hete még reményteljesen pillantott volna a virágokra… Vajon Jest küldte őket? Vajon gondol legalább feleannyit rá, mint Catherine őrá?

De az ajándékokat sosem Jest küldte, és elég volt egyetlen pillantást vetnie a vörös rózsából, vörös szegfűből és vörös dáliákból álló csokorra, hogy tudja, ez is az őt rajongással szerető kérőjétől érkezett.

Az udvarlás eddig nem zavart sok vizet, bár ez főleg annak volt betudható, hogy Catherine kerülte a Királyt. Rengeteg meghívást visszautasított már, amikor a Király arra kérte, sétáljanak együtt gardedám kíséretében a kastélykertben, menjenek el együtt az operába vagy igyanak meg egy csésze teát. A Király úgy tudta, Catherine-t egész héten fejfájás gyötri, és Cath remélte, hogy hamarosan túlságosan beteges teremtésnek fogja tartani ahhoz, hogy tovább udvaroljon.

A kedvese (ahogyan az anyja utalt rá mindig) folyamatos ajándéközönnel pótolta az együtt töltött idő hiányát. Minden egyes ajándék félelemmel töltötte el Catherine-t, ugyanis tudta, hogy a Király keresve sem találhatott volna olyan hölgyet, aki ennyire hálátlanul fogadja a figyelmét. Az anyját viszont minden küldemény felvillanyozta.

Tortákat, pitéket és lepényeket is kapott a királyi cukrásztól, és Cath minden tőle telhetőt megtett, hogy ne legyen túl kritikus a süteményekkel szemben… már amikor egyáltalán engedélyt kapott az anyjától arra, hogy megkóstolja őket. Érkeztek gyémánt fülbevalók, rubinbrossok és aranymedálok, mind a koronát jelképező szíves díszítéssel, mintha a Király szándékai egyébként nem lettek volna elég egyértelműek. Kapott finom selyemkesztyűt, zenedobozt, sőt még egy vörös bársonyszalaggal átkötött szúrós, kunkori, fehér szőrcsomót is. Ehhez a kifejezetten visszataszító ajándékhoz még egy versike is járt:

A rózsa vörös, az ibolya meg kék,
Még a bajuszomat is levágatnám magácskáért!

Akarata ellenére is az emlékezetébe véste a rövidke strófát, és többször is a hányinger kerülgette, amikor eszébe jutott a rím.

A legrosszabbak azok az ajándékok voltak, amik magukon viselték Jest keze nyomát. Egy-egy vers, ami megmelengette a szívét. A levelek, amik megérintették a lelkét. A szavak, amiket Jest hangján hallott, sőt, talán még ő maga is jegyzett le… és mégis mindig a Király aláírása szerepelt a levél végén.

Tudta, hogy a Király kikéri Jest véleményét az udvarlással kapcsolatban, és minden egyes ilyen kártyával mintha tőrt döftek volna a szívébe. A szavakra meredve elképzelte, ahogyan Jest rá gondolva kiötli őket, és úgy tett, mintha a fiú minden egyes szót halálosan komolyan is gondolt volna.

Fájdalmas, keserédes valóság volt ez. Jest udvarolt neki, de a Király nevében.

– Lassan olyan illat van a házban, mint egy virágárusnál – motyogta, és kihúzta az üdvözlőkártyát a legújabb csokorból.

– Szeretné, ha a többi mellé tenném, Catherine kisasszony?

– Legyen olyan kedves. Köszönöm, Pingvin úr.

Az inas eltipegett a virágokkal Catherine anyjának szalonjába, ahol az egyetlen ember, aki értékelte a csokrokat, meg is csodálhatta őket.

Cath feltörte a viaszpecsétet, és kihajtotta a levelet. Minden egyes újabb küldeménynél abban reménykedett, hogy ez lesz az a levél, amiben a Király elnézést kér, bevallja, hogy nem pont ilyen udvarlásról álmodozott, és sajnos kénytelen véget vetni a kapcsolatuknak. Nem lett volna szabad ilyen optimistának lennie.

De legalább nem olyan levél volt, amitől remegni kezdett, és lelki füleivel Jest hangján hallotta a benne álló szavakat. Ezt egyértelműen őfelsége írta.

Legdrágább, legcsodásabb Édeském!
A szeme, akár a fahéjjal meghintett, érett zöldalma. A bőre vajkrémes tortabevonatként csillog. Az ajka olyan, mint az érett málna. A haja, akár az étcsokoládé, melyet a forró nap megolvasztott a kastély felvonóhídján. Az illata kellemesebb, mint

egy vekni frissen sütött kenyér kora reggel. Ön gyönyörűbb, mint egy születésnapi torta. Édesebb, mint a vaníliaméz vanília és méz egyvelege. Cukorral meghintve.

Mélyről feltörő imádattal, szíve minden rajongásával az öné:

A Király aláírása és az utóirat már másfajta kézírással állt a levélen. Ez a legtöbb üdvözlőkártyánál így volt. Cath elképzelte Jestet, tollal a kezében, ahogyan lekörmöli, amit a Király diktál neki. Össze-összerezzen az elcsépelt, túlírt szavak hallatán, ám udvariasan tartja a száját.

A Szív Király
(Nem mintha lenne errefelé másik Király is. Főleg nem olyan király, aki Édeskémnek hívná önt. Legalábbis, remélem, hogy így van!) (Hi-hi-hi!)
Ui. Kaphatnék még pitét?

Cath öklendezve a díványra rogyott, és a könyv lapjai közé csúsztatta a levelet, remélve, hogy örökké ottfelejtődik, ám ekkor egy másik levélke hullott ki a borítékból: egy fehér pergamen, rajta vörös szívvel. Hasonlított a báltermi konfettidarabkára, amit mintha ezer éve kapott volna el.

A szíve kihagyott egy ütemet, amint megfordította a lapot. Ugyanazzal a gyönyörű kézírással írták, mint a Király levelét.

Kedves Pinkerton kisasszony!
Legjobb lesz, ha nem rójuk fel őfelségének az ön iránt érzett imádat hevessét, legfeljebb azt, hogy mindezt képtelen megfelelően szavakba önteni. Hiszen az ön vonzereje még a szavakkal kiválóan bíró férfiakat is locsogó bolondokká változtatná. Alázattal kérem, hogy nézze el botladozásunkat, midőn igyekszünk bókolni egy olyan hölgynek, kinek szépségét csupán az óceán hullámainak

moraja és a távolban zengő mennydörgés dala tudná hűen lefesteni.

Tisztelettel: A legalázatosabb udvari bolond
Ui. Kaphatnék még macaront?

Cath felhevülő arccal elnevette magát. Visszacsúsztatta a levélkét a borítékba, és becsukta a könyvet, elrejtve mindkét levelet a lapok között.

– Nem válaszolsz a királyodnak?

Cath megrémült, de csak Vigyori volt az, a fölötte húzódó ablakpárkányon hevert.

Cath kifújta a bent rekedt levegőt.

– Az a legkedvesebb szórakozásod, hogy a hátam mögé lopakodva megijesztesz?

– Milyen önteltek vagyunk, Catherine kisasszony! Hiszen én mindenki mögé oda szoktam lopakodni, nem csak mögéd.

Vigyori felemelte az egyik hátsó lábát, és igazán illetlenül, macskamód mosakodni kezdett.

Catherine égnek emelte a tekintetét, majd ismét helyet foglalta díványon, és a könyvet lapozgatva igyekezett megtalálni, hol tartott.

– Nem, nem szándékozom válaszolni a királyomnak. Nem szeretném bátorítani őt.

– Eredményesnek bizonyult eddig ez a technika?

– Nem igazán, de eléggé eltökélt vagyok.

– Úgy tűnik, ő is. Mit olvasol? – Széles vigyora hirtelen Catherine térde fölött termett, és csíkos farkával előrenyúlt, hogy megemelje a könyvet, felfedve a borítót. – *Szép edények?* Most hallok erről először.

Cath hangos csattanással becsukta a könyvet, a macskának csak az utolsó pillanatban sikerült kihúznia belőle a farkát.

– Szeretnél valamit, Vigyori?

– Ha már így kérdezed, igen, örömmel elfogadnék egy csésze teát. Sok-sok tejszínnel, tea nélkül. Köszönöm.

Cath ismét felsóhajtott, letette a könyvet, és elindult a konyhába. Vigyori már várt rá, amikor odaért, és dorombolni kezdett, amint Cath előhúzott egy üveg tejszínt a jégszekrényből.

– Hogy halad a királyi udvarlás?

– Nagyjából ennyi történik, amit láttál. Ajándékokat küld, amiket én aztán anyának adok.

– Milyen romantikus!

Vigyori felemelte a két mancsa közé vett tálkát, és egyszerre felhajtotta az egész tejszínt.

Catherine a pultnak támaszkodott, és várta, hogy Vigyori befejezze a szája nyalogatását.

– Nem érdekel a romantika – jelentette ki, majd halkabban hozzátette: –, legalábbis a Királlyal nem.

– Igen, hallottam, hogy más keltette fel az érdeklődésedet, bár azt nem gondoltam volna, hogy pont *téged* el lehet így csábítani.

Cath megmerevedett.

– Ezt meg hogy érted?

– Tegnap megittam egy csésze nagyszerű tejet Szaladárral… Igaz, ő Április Bolondja, de azért rémlett neki egy csinos fiatal lány a Kalapos legutóbbi teazsúrjáról, aki magának az udvari bolondnak a meghívottja volt. Képzeld, azt is mondta, megkóstolta a macaront, amit a lány sütött, és még életében nem evett annál ínycsiklandóbbat. No, szerinted vajon kire gondolhatott?

Cathnek átfutott az agyán, hogy letagadja az egészet, de Vigyori nem az a fajta volt, akinél ez bevált. Akármilyen pletykafészek is volt, mindig felkutatta a legmegbízhatóbb informátorokat.

– Ugye nem mondod el senkinek?

Vigyori két elülső foga közé dugta a karmát, mintha attól félne, hogy odaragadt némi tejszín.

– Mégis kinek mondanám?

– Mindenkinek. Mindenkinek elmondanád, de arra kérlek, hogy ne tedd. Kérlek, Vigyori! A szüleim…

– Vigasztalhatatlanok lennének, ahogyan a Király is. Az udvari bolond minden bizonnyal elveszítené az állását, a te jó híreden pedig folt esne, így teljességgel bizonyos, hogy sosem fognál magadnak rangodhoz méltó férjet.

– Nem érdekel a jó hírem, de nem akarok fájdalmat okozni sem a szüleimnek, sem a Királynak, sem… sem Jestnek.

– Pedig okosabb lenne, ha érdekelne a jó híred. Tudod, milyenek az emberek. Nem számít, milyen finomak a süteményeid, egyik nemes úr vagy hölgy sem látogatná egy lecsúszott nő pékségét.

Cath elhúzódott félelmében.

– Vigyori. Kérlek!

– Ne nézz már rám ilyen kiskutyaszemekkel! Tudod, hogy utálom a kiskutyákat. Nem mondom el senkinek, de a teaparti résztvevőinek a nevében nem ígérhetek semmit. Csak azért jöttem, hogy meggyőződjek a testi épségedről.

Cath megborzongott.

– Ezek szerint Szaladár a Gruffacsórról is mesélt.

– Igen, kedvesem. És megemlítette az Oroszlán bátor önfeláldozását is, igazán nemes macskaféle volt.

Cath lehunyta a szemét, amikor az Oroszlán utolsó pillanatait felidézve most is, mint minden alkalommal, megrohanta a szomorúság. Eszébe jutott a bátor bömbölés. Az aranyszínű test közötte és a szörnyeteg között.

– Meg kell állítani a Gruffacsórt! – jelentette ki határozottan. – Először az udvaroncok, most pedig ez történt. Csak tesz valamit a Király, nem?

– Ó, igen, a Király nagyon elfoglalt manapság. Szerelmes leveleket ír, meg ilyesmi.

Cath frusztráltan felnyögött.

– Magától nem fognak véget érni a támadások. Nem tehetnénk valamit?

– Nem hat meg a királyi többes, de *neked* azt javasolnám, hogy inkább töltsd itthon az éjszakákat. Bár az Oroszlán halála tragikus, személyesen nem ismertem őt. Ha viszont veled

történne valami, Catherine… Nos, téged kénytelen lennék hiányolni.

– Ez igazán kedves tőled, Vigyori. Megígérem, hogy ezentúl óvatosabb leszek. Nem megyek több teapartira. – Nyelt egy nagyot. – És nem időzöm bolondok társaságában. Legalábbis addig nem, amíg döntésre nem jutok a Királlyal kapcsolatban.

Vigyori résnyire szűkült szemmel és túlságosan sok fog kivillantásával válaszolt.

– Mi az?

– Tényleg elcsavarta a fejedet, nem igaz?

– Nem tudom, miről beszélsz. Te is tudod, hogy már van udvarlóm.

– De vajon a Királyt szeretnéd-e udvarlódként?

– Nem számít, mit szeretnék. – Cath visszatette a tejszínes üveget a jégszekrénybe. – Sem az, hogy kit szeretnék udvarlómnak, sem az, hogy milyen jövőre vágyom.

– Királynő lehetnél, Catherine. Mi mást akarhat még az ember?

– Ó, Vigyori, csak te ne mondj ilyeneket! Nem akarok Szív Királynő lenni. Nem értem, miért én vagyok az egyetlen, aki ezt nem tartja olyan vonzónak.

– Ha királynő lennél, te is jóllakhatnál, és a torta is megmaradhatna.

Cath oldalra billentette a fejét.

– Mégis mi értelme tartogatni egy tortát?

– Úgy értem, hogy a Király feleségeként is megőrizhetnéd a titkos kapcsolatodat az udvari bolonddal.

Cath eltátotta a száját, és egyetlen szempillantás alatt a konyha másik végébe viharzott.

~ Te aljas négylábú! Hogy merészelsz ilyesmit javasolni?

Oda akart sózni egyet a macskának, de Vigyori eltűnt, így Catherine keze csak a levegőt püfölte.

Cath arca rákvörös volt, amikor megpördült, és látta, hogy Vigyori a lábasok fölött lebeg.

– Nyugodj le, kedvesem, hiszen csak felvetettem.

Kijelentését egy ásítással zárta.

– Modortalan felvetés volt, és többé nem tűrök el ilyesmit! – tette ökölbe szorított kezét csípőre Catherine. – Ha valakinek a felesége leszek, akkor hűséges maradok. – Szemét a mennyezetre vetette. – És teljesen félreértettél, Vigyori. Nem azért ellenkezem a Királlyal kapcsolatban, mert… mert talán… ahogyan te fogalmaztál, a bolond kissé elcsavarta a fejemet…

– Ez teljesen nyilvánvaló.

– Könyörgöm, ne essen erről több szó! – ráncolta a homlokát Cath. – A gond az, hogy a királynők nem nyitnak pékségeket. És én erre vágyom, te is jól tudod, hogy mindig is erre vágytam.

– Á, igen, az ominózus pékség, a legcsodásabb e vidéken. – Vigyori bajsza megrezzent. – Az, ami, ha nem tévedek, most sem áll közelebb a megnyitáshoz, mint amikor elkezdtetek róla beszélni, hány évvel ezelőtt is?

Cath állkapcsa megfeszült.

– Közelebb áll. Minden nappal egyre közelebb kerülünk hozzá.

– Tehát a márki áldását adta?

Cath továbbra is vöröslő arccal elfordult, és a reggeliről megmaradt mosatlan edények halmához vitte Vigyori tálkáját.

– Úgy lesz – jelentette ki háttal a macskának –, amint megkérem.

– Álmodozz csak! Talán idővel még te magad is elhiszed.

Cath homlokráncolva beletörölte a kezét az egyik konyharuhába.

– Ja, egyébként hallottam valamit, ami talán érdekelhet téged meg a komornádat.

Cath ismét Vigyori felé fordult. A macska félig már eltűnt, csupán hatalmas feje lebegett az edények fölött. Egy pillanattal később egy mancs jelent meg Cath orra előtt, éles karmára tűzve egy papírlapot lógatott. Egy plakátot.

Cath lekapta a papírt, és kisimította az asztalon. Fújt egyet.

– Akár hiszed, akár nem, Vigyori, tisztában voltam vele, hogy hamarosan itt a Teknősnapi Fesztivál.

– De láttad a programokat is?

Cath átfutotta a listát, volt ott a rettegett homárnégyestől kezdve a tollasbajnokságon és a nyolclábfutáson át egészen a…

Elakadt a lélegzete.

– Süteménysütő verseny?

– Ez az első év, amikor megrendezik. – Vigyori mancsa eltűnt, hogy visszatérjen láthatatlan teste többi részéhez, legalábbis Catherine úgy gondolta, ez történik. – Kérlek, mondd, hogy tonhalas pitét sütsz a versenyre! *Kérlek, kérlek, kérlek!*

– Tudod, mit lehet nyerni?

– Az első helyezett kék szalagot kap.

– Ennyi?

– *Ennyi?* Hiszen a szalagok szépek. Nem annyira, mint egy gombolyag, de panaszra igazán nincs okod.

Cath az alsó ajkába harapott.

– Ó… azt hiszem, említettek valami erszényt is. Húsz aranykoronával, ha nem tévedek.

– Húsz! – gyorsult fel Catherine szívverése.

Húsz aranykoronával nem kellene a hozományát befektetnie. Nem kellene sem kölcsönt, sem engedélyt kérnie a szüleitől…

Már magáért az elismerésért is megérné. Egy kék szalag lógna a pékség kirakatában, és egy tábla jelezné:

AZ ELSŐ ÉVI
TEKNŐSNAPI SÜTEMÉNYSÜTŐ VERSENY
NAGYDÍJÁNAK NYERTESE

– Teljesen le vagyok törve, hogy nem kértek fel a zsűrizésre.

– Talán ha nem folyton tonhalas pitét szeretnél enni… – Cath összehajtotta a papírlapot, és a ruhája zsebébe rejtette. Mit csináljak? Talán egy almás pitét vagy egy erdei gyümölcsös krémdesszertet, esetleg… Ó! Már tudom. Valami sütőtököset csinálok majd. Az népszerű mostanában, és pont idénye is van. – Ujját az ajkához érintette. – Kik lesznek a bírák?

– Lássuk csak… Ha emlékezetem nem csal, Jumbó az egyik.

– Ó, csak a Felsőt ne! Hiszen ő utál engem!

Vigyori szeme tágra nyílt.

– Biztos vagy benne?

– A fejemhez vágja minden egyes alkalommal, amikor összefutunk.

A macska valamiféle halk torokhangot hallatott, és Cath nem értette, mégis hogy csinálta, amikor jelen pillanatban épp nem volt torka.

– Ha te mondod. Agyarvidék hercege és az a varga, Hernyó úr is zsűrizik.

– Az a vén pokróc? Csoda lesz, ha egyáltalán bárminek az ízét érzi majd, hiszen folyton a szájában van a pipa!

– Ezzel nem szállhatok vitába. Ki is lesz még ott? Ó, a teknősök képviselője, természetesen. Szaladár és a Griff egyik barátja. Nem találkoztál vele a teapartin?

– De igen. Igazán aranyos, fiatal teknős. Szimpatikus volt, és nagyon ízlett neki a macaronom.

_ Az utolsó bíráló pedig, hatalmas szerencsédre, már a legnagyobb rajongóid közé tartozik.

– Tényleg?

– Ami azt illeti, talán ő a legnagyobb rajongód. Nos… persze, úgy is fogalmazhatunk, hogy a legkisebb rajongód, de ez még nem jelent semmit a kiváló bírálati képességeire nézve.

Cath lelkesedése kezdett semmivé foszlani.

– Ó, ne!

– De igen.

Cath teljesen letört. Hát persze hogy a Király is benne van a zsűriben. Hát persze hogy az a személy, akit szeretett volna minél messzebbről elkerülni.

24. FEJEZET

– NEM AKAROK ITT LENNI – suttogta Mary Ann, miközben az inas lesegítette őket a hintóról.

Cath végigpillantott az előttük tornyosuló fekete vaskapun, az ide-oda kunkorodó rácsokon és a cikcakkos csúcsdíszeken, amire töklámpásokat húztak. Groteszkre formázott arcuk az út felé nézett, belük egy része az alattuk lévő rácsokra folyt.

A kapu másik oldalán sok-sok hektárnyi sár terült el, amit indák, levelek és tökök tarkítottak – a többségük arany-narancssárga színben játszott, de voltak hófehérek, sárgászöldek és vörössel pöttyözöttek is. Néhány tök akkora volt, mint Catherine füle, de akadtak hintóméretűek is. Voltak sima felületű és göcsörtös tökök, kerekdedek és hosszúkásak, és horpadtak is, amik partra vetett bálnaként hevertek a sárban. A köd átkúszott a közeli erdőből, és opálos szürkeséggel vonta be a talajt. Bár Catherine a legvastagabb stóláját viselte, mégis a csontjáig hatolt a hideg, amikor végignézett a barátságtalan tájon.

– Bennem is kezdenek kételyek ébredni – vallotta be.

– Akkor menjünk innen! – noszogatta Mary Ann, akit újult energiával töltött el Catherine kétkedése. – Majd veszünk tököt a piacon, ahogyan mindenki más is. Valószínűleg még olcsóbb is lesz úgy. Sor, még jobb ötletem van: inkább ne tökös süteményt süssünk! Mi lenne, ha valami barackosat csinálnánk? A barackot mindenki szereti.

– Most a töknek van idénye, és mindig az évszakhoz megfelelő sütemény a legjobb választás. Ráadásul mindenki azt

mondja, hogy Sir Peter sütőtökjei a legédesebbek az egész királyságban.

– Jól van, de… Miért nem inkább ribizlit használunk? Annak is idénye van. Vagy almát. Olyan finom almás süteményt tudsz sütni…

Catherine az ajkába harapott.

– Ez igaz, tényleg finom az almás sütim – értett egyet. Felsóhajtott. Hevesen megrázta a fejét. – Ne butáskodjunk már! Eljöttünk ide, és már kiválasztottam a receptet, úgyhogy akár túl is eshetünk rajta. Hiszen Sir Peter töktermesztő, nem? Nyilván örülni fog a vásárlóknak.

– Biztos vagy benne? Nem valami bizalomgerjesztő ez a hely. – Mary Ann a karóra tűzött töklámpásokat fixírozta. – Ami azt illeti, nem ártana neki egy üzleti tanácsadó.

– Milyen kár, hogy te már foglalt vagy! Na, gyere, egy szempillantás alatt végzünk is. – Cath közelebb lépett a kapuhoz. Megpillantott egy aprócska viskót a termőföld északi részén, a kéményből füst gomolygott, és az odabent pattogó tűz megvilágította az ablakokat. – Úgy látom, itthon vannak.

A kapu panaszosan csikorgott, amikor Catherine kinyitotta.

– Jaj, jól van, legyen! – motyogta Mary Ann. – Várj egy pillanatot, csak hozom a főkötőmet. – Visszarohant a hintóhoz.

Catherine ujjait összefonva lépett be a termőföldet szegélyező ösvényre. Mélyet szippantott a frissen forgatott földtől és a növekvő tököktől illatozó levegőből, de a frissesség alatt penész és rothadás szagát is érezte. Elfintorodott. Nehezen tudta elképzelni, hogy bármi kellemes származzon erről a földről, de a Peter híres sütőtökjeiről szóló pletykák mind megegyeztek.

A nagyszerű süteményekhez kiváló alapanyagokra van szükség. És Cath mindenáron meg akarta nyerni ezt a versenyt.

– Úgy érzem, mintha betörtünk volna – jegyezte meg Mary Ann, miközben becsukta maguk mögött a kaput.

Cath megfordult, már épp egyet akart érteni, de hirtelen megdermedt. Korábban még sosem látta Mary Ann főkötőjét. Egyszerű, ugyanakkor mutatós darab volt, keményített

kartonanyagból készült, és kék színe nagyszerűen illett Mary Ann szeméhez. Napraforgósárga szalag díszítette.

– Új főkötőd van.

– Igen, tegnap vettem. Cilindrián Mesés Kalapszalonjában. – Mary Ann masnit kötött a szalagokból.

Cath szeme elkerekedett.

– Ezt nem mondhatod komolyan! – bukott ki belőle, miközben megpróbálta elképzelni, ahogyan Mary Ann kalapok között keresgél abban az üzletben, ahol ő teát ivott, az asztalra mászott, és aztán rettegve meglapult a szörnytámadás alatt.

– Miért ne? – kérdezte Mary Ann pimaszul vigyorogva. – Látni akartam azok után, amit a teapartiról meséltél. Egyébként nem mondhatnám, hogy csak te tudsz róla. Az egész város erről az új, különleges kalapszalonról beszél. Na, ő tudja, hogyan vonzza magához a vásárlókat. Mit gondolsz?

– Igazán… csinos – felelte Cath. – Nagyon jól áll.

Mary Ann szerényen vállat vont.

– Még csak véletlenül sem a legkihívóbb darab, amit ott láttam, de amint megakadt rajta a szemem, tudtam, hogy nekem való. Most, hogy felvettem, egészen…

Egy hosszú pillanatig habozott. Egy túlságosan hosszú pillanatig-

– Egészen mi? – nyaggatta Cath.

Mary Ann elkapta a tekintetét.

– Egészen szeszélyesnek érzem magam – mormolta Mary Ann.

Beletelt egy pillanatba, mire Catherine felfogta, hogy a barátnője elpirult.

Mary Ann sosem szokott elpirulni.

– Szeszélyesnek – ismételte Cath.

– Butaság, tudom. De te rózsákról meg citromfákról álmodsz, és a márkinak olyan termékeny a képzelete, amikor történeteket mesél, sőt, még Vigyori is teljesen ekszтázisba esik, ha tonhalról és tejszínről van szó. Az én életemben viszont mindig is a számok és a logika diktált. Nyereség és veszteség. Gyakorlatias,

biztonságos életet éltem. Arra gondoltam, hogy talán jó lenne, ha én is… álmodoznék egy kicsit. Csak egyszer az életben. – Beszéd közben a sárga szalaggal játszadozott. – Ezzel a kalappal lehetségesnek tűnik. Sőt – csillant fel a szeme –, ma reggel arról ábrándoztam, hogy egyes-egyedül könyvelem a királyi kincstár pénzügyeit, és az egész Szív Királyságban hősként tisztelnek.

Cath döbbenten a fejét rázta.

– Csak nem összekuszálta egy gonosztevő a főkönyvet?

– Nem az a lényeg. Hanem az, hogy hős voltam. Soha életemben eszembe sem jutott, hogy több lehetek, mint egy egyszerű szolgáló, mint a szürke kis Mary Ann.

– Ó, Mary Ann! – húzta magához Catherine. – Nem tudtam, hogy így érzel. Bár megoszthatnám veled az összes álmomat!

– Tudom, Cath. És meg is osztod velem. A legfontosabb álmodat megosztod velem… ez a közös álmunk.

Cath elmosolyodott.

– Igen, és a megvalósítás itt kezdődik. Ezekkel a tökökkel, a süteménysütő versennyel, a húsz aranykoronával. Természetesen szükségem lesz az én briliáns társamra, aki megmondja, hogyan költsem el a pénzt, ha egyszer megnyerem. Biztos vagyok benne, hogy ha egyedül rajtam múlna, borzalmas döntéseket hoznék.

– Az már egyszer biztos! – jelentette ki Mary Ann bármiféle mentegetőzés nélkül. – De ne aggódj! Főkötő ide vagy oda, azért az alapvető matematikai műveleteket még képes vagyok elvégezni.

– Helyes. Akkor menjünk, és keressük meg a legjobb sütőtököket a gazdaságban, jó?

Elindultak a viskó felé, bele-belesüppedve a bokáig érő sárba. Elhaladtak egy kerítés bal oldala mellett – vagy legalábbis egykor kerítés lehetett, mert most inkább úgy nézett ki, mint egy sor egyenetlen, félig elkorhadt faléc, pattogzó, leváló festéssel. Egy kisebb földterületet kerített el a termőföld többi részétől, és úgy tűnt, nemrégiben hatalmas pusztítás dúlt ott, még mindig érezni lehetett a füst szagát. Megperzselődött kacsok hevertek egymás

hegyén-hátán, megfeketedett csonkok, amik egykor tökök lehettek, és a kerítésen felhólyagzott a festék ott, ahol a tűz érte. Ez az elkerített rész teljesen elhagyatottnak tűnt.

A földútból a viskóhoz közelítve murvával és gyommal fedett út lett. Csak úgy recsegtek-ropogtak a lépteik a hátborzongató csendben.

Cath barátságos mosolyt varázsolt az arcára, és bekopogott. Vártak, vállukat összedugva védekeztek a hideg ellen, de csupán a magányos kandallóban ropogó tűz zaját hallották. Catherine ismét kopogott, ezúttal hangosabban, de ismét csak a csend felelt.

A harmadik kopogás után már kezdte azt gondolni, hogy Sir Peter és a felesége még sincsenek itthon. Hátrébb lépett, és szemügyre vette az ablakokat, de mindegyiket belepte a tökök indája.

– Gondolom, nincsenek itthon – sóhajtotta Mary Ann megkönnyebbülve.

Catherine végignézett a gazdaságon. A tökök apró játékszerekként vesztek bele a ködbe. Átfutott az agyán, hogy felkapnak párat, és elrohannak.

– Hallottad? – szólalt meg hirtelen Mary Ann.

Catherine oldalra billentette a fejét, és a fülét hegyezte. Halk hangot hallott – mintha fűrészelés lett volna, ahogyan a fűrész fogazata újra és újra belekap a fába.

– Menjünk, nézzük meg! – lépett el a viskó ajtajától.

– Muszáj? – vinnyogta Mary Ann, de azért követte Cathet az indaszövevényen át, és átvágtak a sártól cuppogó tökföldön.

Megkerülték a viskót, és Cathnek szemet szúrt két, az erdő kinyúló faágaira aggatott lámpás. Két hatalmas tököt világítottak meg.

Cath még életében nem látott ekkora tököket. Levágott száruk fatörzsnyi széles volt, narancssárga testük pedig olyan magasra nyúlt, mint a viskó teteje. A tőlük távolabb esőt még egyfajta épületté is faragták, aprócska négyzet alakú ablakokat vágtak rá,

a tetejéből pedig egy vascső lógott ki, ami akár kémény is lehetett.

Peter Peter a másik töknek támasztott rozoga létrán állt, és ide-oda mozgatta a fűrészt a hatalmasra nőtt zöldségben. Koszos overall volt rajta, izzadt, és minden egyes izmát alaposan megdolgoztatta, hogy betolja, majd kihúzza a fűrészt. A vágásból vízszerű, narancssárga lé csorgott ki, és végigfolyt a tök oldalán.

Catherine és Mary Ann nem merte megzavarni, úgyhogy vártak, amíg a férfi befejezte a munkát. Sir Peter a létra egyik kampójára akasztotta a fűrészt, és megnyomta a tököt, a belsejébe lökve egy hosszú, vékony darabot. Az így keletkező ablak alig volt szélesebb, mint Catherine keze. Most már be lehetett nézni, és látszottak a tök plafonjáról lógó inas belsőségek és magok. Beburkolta őket a frissen felvágott tök illata.

Catherine a száját eltakarva köhécselni kezdett.

Peter olyan gyorsan fordult meg, hogy majdnem leesett a létráról, de végül sikerült megkapaszkodnia a tök oldalán lelógó indában.

– Mit keresnek itt? – reccsent rájuk.

– Szép napot, Sir Peter! – üdvözölte Catherine pukedlizve. – Elnézést a zavarásért, de abban reménykedtem, hogy talán vásárolhatunk a híres sütőtökjeiből. Holnap benevezek a Teknősnapi Fesztivál süteménysütő versenyére, és mindenképpen fűszeres sütőtöktortát szeretnék csinálni.

Peter rájuk meredt, és Cath már látta is maga előtt, ahogyan mindkettőjüket darabokra fűrészeli.

Összerezzent. Mary Ann oldalvást, a szeme sarkából pillantott rá, mire Catherine még szélesebben mosolygott, nehogy kiüljön az arcára a borzalmas gondolat.

Peter magához vette a fűrészt, és olyan gyorsan lekászálódott a földre, hogy Catherine csodálkozott, hogy a létra nem dőlt bele a sárba. A férfi kellemetlen gyorsasággal járatta a tekintetét kettejük között, mintha épp kitörni készült volna belőle az őrület. Catherine és Mary Ann ijedten hátrálni kezdett.

– Nem hívtam magukat ide! Nincsenek szívesen látva, és nem vagyok hajlandó magához hasonló öntelt, leereszkedő cafkákkal üzletelni. Azt hiszi, hogy jobb nálam, mit számít, hogy maga a Király ütött lovaggá, pont úgy, mint bárki mást. Ma sütőtököt akar, termessze meg maga, most az egyszer nyugodtan bekoszolhatja a saját csinos kis kezét.

Catherine dübörgő szívvel még hátrébb lépett, és magával húzta Mary Annt is. Egyre csak a fűrészt és annak rozsdás fogazatát figyelte.

– N-nagyon kérem – dadogta Mary Ann, aki szinte téglavörössé vált újdonsült hősiességében –, ne beszéljen a k-kisasszonyról ilyen…

Catherine megszorította Mary Ann könyökét, ezzel elhallgattatva őt. Mary Ann megkönnyebbültnek tűnt, hogy csendben maradhat.

– Nagyon sajnálom, hogy megzavartuk a nyugalmát, uram, de ha úgy érzi, hogy nem viseltettem ön iránt megfelelő tisztelettel, akkor annak csakis az lehet az oka, ahogyan ön viselkedik. – Bár remegett a lába, Catherine kitartott, nem volt hajlandó meghunyászkodni az ilyen rossz modor előtt. – Azt hittem, ez a sütőtökgazdaság nyitva áll a vásárlók előtt, és ha tisztességesen viselkedik, akkor szeretnék is önnel üzleti kapcsolatba lépni.

Peter kivillantotta a fogát, ami kissé megrémítette Catherine-t.

– Ne-nem szeretném túl sokáig rabolni az idejét, de hajlandó vagyok rendesen megfizetni, ha megmutatja, hol vannak a sütőtökök. Akár még mi magunk is leszedhetjük…

Egy hatalmas dobbanás beléfojtotta a szót. Cath ugrott egyet, és elnézett Peter válla felett a tökre, amibe nemrég vékonyka ablakot vágott. A dobbanást kaparászás követte, mintha körömmel nekiestek volna a korhadó fának. A hang arra emlékeztette Catherine-t, amikor Vigyori az anyja legelegánsabb bútorain élesítette a körmét.

A mellette álló Mary Ann felsikkantott.

– Mi volt ez? – kérdezte Cath.

– *Mi* mi volt? – kérdezett vissza Peter, holott Catherine biztos volt benne, hogy ő is hallotta. A férfi kérdését hangos horkantás követte a tök belsejéből, mintha egy ló prüszkölt volna a zablájában.

– Van valami a…? – Catherine a tök felé indult volna, de Peter elé lépett. A férfi hatalmas volt és kikerülhetetlen, mint egy útját álló szikla.

– Nem fejeztem ki magam elég világosan a közönséges szóhasználatommal, és ezért nem értette meg ilyen kitanultan sem? – szólalt meg. – Ha jól emlékszem, felszólítottam rá, hogy tűnjön el a birtokomról.

– De…

– Catherine – húzta őt Mary Ann a könyökénél fogva. – Nem akar velünk üzletelni. Menjünk!

Cath a fogát csikorgatta, és határozottan a rá meredő Peter szemébe nézett. Az egyik fele legszívesebben lerázta volna Mary Annt, és egy jó nagyot lekevert volna a férfinak a modortalanságáért, viszont részben hálás is volt a komornájának, aki biztosította neki a lehetőséget, hogy távozzon.

Még egyszer a hatalmas tökre pillantott, ami időközben elcsendesedett. Egyetlen aprócska bólintással válaszolt.

– Sajnálom, hogy megzavartuk. Kérem, adja át üdvözletemet Lady Peternek.

– Szó sem lehet róla! – morogta a férfi, de Catherine úgy tett, mint aki nem hallja, miközben Mary Ann-nel a kavicsokat és a bogarakat megbolygatva elindultak visszafelé a murvás úton.

Amikor befordultak a viskó sarkán, Mary Ann idegesen felsóhajtott. Újabb és újabb csomókat kötött az új főkötője sárga szalagjára.

– Ez volt az utolsó alkalom, hogy magaddal rángattál ide! – jelentette ki. – A legeslegutolsó alkalom.

– Emiatt ne aggódj! Milyen borzalmas, elviselhetetlen fickó! És az a fura hang… Szerinted mi volt az?

– Gondolom, valamilyen állat – találgatott Mary Ann a fejét rázva. – Azokkal az ablakokkal ketrecnek látszott az a tök. De miért akarna bárki háziállatot tartani egy hatalmas sütőtökben?

Elhaladtak a megperzselődött kerítés mellett, és Cath szeme megakadt egy narancssárga folton az elpusztított veteményesben. Megtorpant.

Mary Ann hátrafordult.

– Mi az?

– Azt hiszem, láttam… – Cath tétován elhallgatott. – Várj meg itt!

A kerítés elég alacsony volt ahhoz, hogy felemelt szoknyával átmásszon rajta.

– Cath! – pillantott vissza Mary Ann a viskó felé. – Mégis mit művelsz?

– Csak egy pillanat!

Cath átgázolt a cuppogó sáron, a mindent beborító hamun és a megégett kacsokon. Egy kupac gyújtósnak való hevert a sarokban, indák és levelek apróra vágva. Hamuvá porladtak a kezében, amikor félretolta őket, hogy felfedjen egy aprócska, narancssárga tököt, amin megakadt a szeme.

Egy élénk színű, tökéletes külsejű sütőtök hevert ott, egyetlen göcsört sem látszott rajta. Gyönyörű volt, a pusztítás lenyűgöző túlélője.

Cath ragyogó arccal előhúzott a csizmájából egy konyhakést – felkészülten érkezett, hátha Peter undokul viselkedik, és neki magának kell betakarítania a tököt –, és levágta a vastag zöld kacsot, ami elpusztított testvéreihez kötötte a zöldséget.

Catherine a koszfoltos tököt magához ölelve visszament a hamun át a kerítéshez, amin aztán átmászott.

– Elment az eszed?! – hüledezett Mary Ann. – Megöl minket, ha észreveszi, hogy eltűnt!

– Nem fogja észrevenni. Egyértelmű, hogy meg akarta semmisíteni ezt a részt. És nézd! – Felemelte a tököt, hogy jobban látszódjon a ködön áttörő gyér fényben. – Egyszerűen tökéle…

Au! – Valami kemény és éles szúrta meg a csizmája vékony talpán keresztül.

– Mi volt ez?

Mary Ann lehajolt, majd a térdére támaszkodva nagy cuppanás kíséretében kihúzott valamit a sárból. Bármire lépett is rá Cath, aprócska volt, elég kicsi ahhoz, hogy beleférjen Mary Ann tenyerébe.

A komorna felemelte.

– Egy… póni?

Cath közelebb lépett, és közben igyekezett nem ránehezedni lüktetve fájó lábára. Elkerekedett a szeme. Az aprócska pónin fémből készült sín futott keresztül, és a kosz alól aranyszínű festék kandikált ki.

– Egy körhinta pónija – mormolta.

Képtelen volt Mary Ann szemébe nézni. Ugyanis pontosan tudta, mi ez.

Az Oroszlán körhintás kalapjáról származott, arról, amit a Kalapos teapartiján viselt. Arról, ami még akkor is a fején volt, amikor a Gruffacsór elrepült vele az éjszakába.

25. FEJEZET

CATHERINE SZÁRADT TORTATÉSZTÁVAL A KÖRME ALATT és mázzal az egyik füle mögött ébredt a fesztivál reggelén. A fűszeres sütőtöktorta csak jóval éjfél után hűlt le annyira, hogy rákenhesse a mázat.

Bár nagyon izgatott volt a verseny miatt, nem félt. Mary Annnel sütöttek egy próbatortát egy piaci tökből, és pontosan olyan volt, mint amilyennek Cath megálmodta: puha és gazdag, és a szerecsendió és barnacukor elegye csodásan keveredett az édes, sült tök ízével, ami ínycsiklandóan olvadt szét az ember szájában. A tortát mindenütt bársonyos, mennyei sajtkrémes máz borította, és Cath – hirtelen felindulásból – megszórta pirított kókuszreszelékkel is, amitől még ropogósabbá és édesebbé vált a sütemény.

Elégedett volt a próbatortával, és néhány apró változtatás után teljesen biztos volt benne, hogy a versenyre szánt torta még az elsőnél is különlegesebb lesz.

Alig várta, hogy lássa a bírák arcát, amikor megkóstolják. Még a Királyra is kíváncsi volt.

Nem kellett nagyon elegáns ruhát öltenie, mivel a fesztivált a homokos, köves tengerparton tartották, ahol a rendezvény végére minden bizonnyal úgyis fázni fog, és mindene átnedvesedik. De mivel a családja szervezte az évente megrendezésre kerülő eseményt mégis elvárták tőle, hogy fűzőt vegyen fel, és azt a hosszú szoknyás ruhát viselje, amit az anyja választott számára: egy smaragdzöld darabot, ami jóval többet megmutatott a kebléből, mint amennyit ő szeretett volna.

Minden tőle telhetőt megtett, hogy legalább részben eltakarja a dekoltázsát a nyakára és a vállára terített horgolt csipkestólával, amit egy borostyánszínű medalionnal fogott össze. Amikor megpillantotta a tükörképét, egyből Jest jutott eszébe, és hogy a borostyánszínű bross pont ugyanolyan színű, mint a fiú szeme.

Már javában tartott a fesztivál, amikor Catherine és a szülei megérkeztek. A hintó a fehér sziklák tetején állt meg, ahonnan jól látták az alant elterülő tengerparton az ünnepséget. Mindenütt hatalmas sátrak pöttyözték a partot, vásznuk rombuszmintás, csíkos és skót mintás volt, a tetejükre erősített zászló pedig csak úgy lobogott a szélben. A sátrak között látott agyagedényeket, festményeket, gyöngysorokat, felhúzható játékokat, horgolt zoknikat és olyan kézzel kötött könyveket, amelyek oldalai a sós levegőtől immár örökre felhullámosodtak.

A szikla tetejéről Cath megpillantotta a fehér delfinek összhangra törekvő a cappella négyesét a parton, és látta az első csikóhalfutamra váró jókora tömeget, sőt, az arcfestő polipot is, aki egyszerre nyolc arcra pingált mintát. És ott voltak Catherine kedvenc sátrai is: azok, amikben a karneváli ételeket szolgálták fel. Már érezte is az olaj, a fokhagyma és az almafa füstjének illatát. Megkordult a gyomra. Szándékosan nem reggelizett, hogy büntetlenül nassolhasson az imádott fesztiváli finomságokból – az ínycsiklandó húsos pitéből, a fahéjas, pörkölt pekándióból, és a puha, ragadós kalácsból, ami a nyelvéhez érve elolvadt, és mézzel kevert diódarabkákkal vonta be a száját.

Veszélyes lépcsősor vezetett a partra, és az ereszkedést csak nehezítette, hogy Catherine szívesebben figyelte az odalent nyüzsgő tömeget, mint az előtte kanyargó utat. Ügyet sem vetett a homárokra, rákokra, tengeri csillagokra, rozmárokra, dodókra, flamingókra, békákra, szalamandrákra és galambokra. Csak az embereket figyelte. A fekete ruhát és a háromágú bolondsapkát kereste. A fülét hegyezve igyekezett kihallani a jellegzetes csilingelést. Azt várta, hogy a fiút tátott szájjal bámuló tömeg veszi majd körbe, és Jest lélegzetelállító műsorral nyűgözi le a közönségét.

De az udvari bolondnak a színét sem látta, miközben leért a homokos partra. Ami azt illeti, a Királyt sem látta. Talán együtt érkeznek majd.

A márki és a márkiné elvegyültek, hogy üdvözöljék az előkelő vendégeket, Cath pedig így felfedezőútra indulhatott a sátrak között. Először húsos pitét vett, és remélte, hogy az étel csillapítja majd az izgatottságát. Sikerrel is járt, ugyanis azonnal ellazult, amint kettétörte a ropogós tésztát, és beszívta a fűszeres illatot. Eufórikus nyugalom lett rajta úrrá, ahogy a szájában összefutott a nyál.

Csípős, szürke nap virradt a tengerpartra, a szél bele-belekapott a stólájába, de úgy tűnt, a Szív Királyság minden lakója tökéletesen elégedett. A márkiné halálosan rettegett előző nap. Miután Catherine beszámolt Vigyorinak a kalapról származó póniról, gyorsan elterjedt a hír, és bár felderítőcsapatot küldtek a gazdaság környékére, nem látták jelét sem az Oroszlánnak, sem pedig a Gruffacsórnak. Sokan úgy gondolták, hogy a Gruffacsór talán a Sehol-erdőben húzta meg magát, és a póni akkor esett le a kalapról, amikor a szörnyeteg átcipelte az Oroszlánt a sütőtökföld felett.

Így, hogy ismét szóba került a Gruffacsór, a márkiné attól rettegett, mindenki otthon marad, és bezárkózik a fesztivál ideje alatt, de a félelmei szerencsére alaptalannak bizonyultak. Élénk, lelkes forgatag alakult ki. Catherine rámosolygott az ismerős arcokra, de a gondolatai máshol jártak, egyre csak azt az alakot kereste, akit annyira látni szeretett volna.

Nem érdekelték a szokásos ékszerek és csecsebecsék, pedig az erszénye pénzérméktől duzzadt, az apjától kapta őket aznap reggel. Még az egzotikus illatú, különleges alapanyagokkal teli fűszeres sátor sem hozta lázba annyira, mint szokta.

Szerette volna elterelni a figyelmét, úgyhogy a legnagyobb sátor felé indult, ahol később a versenyt tartották. Mary Ann már magával hozta a süteményt, amikor a többi szolgálóval együtt lejött elvégezni az utolsó simításokat, és Catherine előző éjszaka óta egyetlen pillantást sem vethetett a remekművére.

A tribünös sátorban üresen álltak a székek, csupán néhány lúd pihentette fáradt szárnyait, ugyanis hosszú utat kellett megtenniük ahhoz, hogy részt vehessenek a fesztiválon. Catherine elhaladt a sorok mellett, és egyenesen ahhoz a szekrényhez ment, ahol a benevezett sütemények álltak. A második polcon, balról harmadikként meg is találta, amit keresett: ott ült ugyanis a fűszeres sütőtöktortája, a máz oldalt csipkézve, felül pedig kosárra emlékeztető fonatként simult a tésztára. Egy aprócska, hófehér tököt is raktak a pirított kókuszreszelék közepére – ez Mary Ann ötlete volt.

Cath végignézte a versenytársak süteményeit. Főleg gyümölcsös piték voltak, de akadt egy csokoládétorta, két pudingos sütemény, sőt még egy aprócska torta is, amire ribizlikkel az EGYÉL MEG szavakat írták. Egyik sem volt olyan szép, mint az övé, de ebből még nem lehetett következtetni az ízükre.

– Hiszek benned, kicsi torta! – suttogta a remekművének. – Hiszem, hogy te vagy a legjobb. – Habozott, majd hozzátette: – Hogy *mi* vagyunk a legjobbak.

Mindez nem nyugtatta meg, sőt, még jobban aggódott, mint előtte, úgyhogy kisietett a sátorból. Épp ráfordult a boltokhoz vezető főútra, ugyanis édességre vágyott, és épp a fahéjas pirított dióról álmodozott, amikor valaki megragadta a főkötőjét, és lehúzta a fejéről. A szalag megakadt az állában, és a fejfedő a hátára csúszott.

Megpördült, miközben egy másik, az előzőnél súlyosabb kalapot nyomtak a fejébe.

Cilindrián hátralépett, és karba tett kézzel figyelte, de nem igazán őt nézte, inkább a kalapot, ami most már Cath fején pihent. A Kalapos túlságosan kifinomultnak tűnt az őt körülvevő nyirkos, koszos környezethez képest: ünnepélyes szabású, sötétkék öltönyt és narancssárga-lila csíkos mellényt viselt. Fehér haja kikandikált a szintén narancssárga-lila cilinder alól. Elgondolkodva lebiggyesztett szájából cukorrúd lógott ki.

– Üdv ismét! – köszöntötte Cath.

Cilindrián megemelte a kalapját, majd áttolta a cukorkát a szája másik szegletébe.

– Hölgyem!

Catherine a széles karimájú kalapért nyúlt, amit nemrég tettek a fejére, de a Kalapos megállította.

– A-a! – kapta el a kezét, majd feltolta őt a lépcsőfokokon. – Van bent tükör.

Cath meglepetten látta, hogy a Kalapos boltjánál van, ugyanabban a viharvert kocsiban, amit az erdő közepén látott, és az ajtó felett lógó, kézzel festett tábla továbbra is büszkén hirdeti, hogy ez bizony Cilindrián Mesés Kalapszalonja. Nem is értette hogy nem vette észre eddig a sátrak között.

Feltűnt neki, hogy nem javították meg az ablakot, amit a Gruffacsór betört, csupán vasszögekkel egyenetlen deszkákat szegeltek rá.

Ahogyan korábban, a szalon most is jóval nagyobbnak bizonyult belülről, mint amilyennek kintről látszott, ám a hosszú asztalnak és a szedett-vedett székeknek nyoma sem volt, helyettük Catherine különböző tárlókat, kalapállványokat és próbababafejeket látott mindenhol, ez utóbbiak közül kettő épp élénk eszmecserét folytatott a kámea nyakláncokról. Sokkal több kalap volt, mint amennyit legutóbb látott. Voltak cilinderek, amiken külön lyukak voltak a nyuszifülek számára. Akadtak vízálló fejfedők delfineknek, napozókalapok gyíkoknak és mogyorógyűjtő sapkák mókusoknak. Voltak fejfedők strucctollakkal díszítve, szerény főkötők csillogó ékkövekkel kirakva, sőt, Cath még egy hálós kalapot is látott, ami hatalmas kalitkaként borult volna a viselője testére.

A bizarr, szokatlan darabok mellett egyszerű, csinos fejfedők is lapultak. Ízléses diadémok aranyból, gyöngyökkel. Széles karimájú, puha mohával és csilingelő harangvirágokkal borított, kertészkedéshez használatos kalapok. Selyem fejfedők, amiket gyönyörűen szőtt pókhálók díszítettek.

Miközben Catherine menet közben a kiállított darabokat csodálta, Cilindrián megfogta a főkötője szalagját, majd lehúzta

róla a fejfedőt. Cath kiszúrta a sarokban álló tükröt, csak úgy csillogott a falon lógó lámpás fényében.

Átvágott a helyiségen, a tükör elé lépett, és kibukott belőle a nevetés.

A Kalapos készített egy kalapot, ami pont úgy nézett ki, mint a rózsás macaronjai. A két habcsók krémszínű kartonanyagból készült, ezeket rózsaszín csillámok díszítették, az édes vajkrémtölteléket pedig sok-sok rétegnyi összehúzott csipke alkotta.

Minden szempontból nevetséges és hízelgő volt. Cath azonnal beleszeretett.

– Jóságos ég, Cilindrián! És én még azt hittem, hogy nem kedvel engem.

– Az, hogy ajándékot készítek valakinek, még nem jelenti azt, hogy kedvelem, kisasszony. – Cath látta a tükörben, hogy a Kalapos a homlokát ráncolja. – Inkább fogalmazzunk úgy, hogy megihletett az előadása.

Cath szembefordult vele.

– Tehát mégsem kedvel?

– Kedvelem, persze. – Lila szeme felcsillant. – De akkor még jobban, ha az én kalapomat viseli. Hogy tetszik?

Cath ismét a tükörképére nézett, és ezúttal is nevethetnékje támadt.

– Még soha életemben nem viseltem ilyesmit. – Felemelte a kezét, és megérintette az alsó habcsókot, ami puhának és könnyedén összenyomhatónak bizonyult. – Hogy őszinte legyek, nagyon tetszik.

– Helyes. Az öné.

– Nem, nem, igazán nem…

Lekapta a méretéhez képest megdöbbentően könnyű kalapot.

Cilindrián felhördült.

– Azt mondtam, hogy az öné, úgyhogy az öné. Ha már egyszer odaadtam, vissza nem adhatja. Inkább vegye fel, mielőtt megfázik! Gyűlölöm a fedetlen fejek látványát.

– Ha ragaszkodik hozzá. – Cath elfojtott mosollyal visszatette a fejére a macaronkalapot. Eszébe jutottak az erszényében lapuló érmék. – Legalább fizetséget elfogad érte?

– Ne sértsen meg! Gondoljon rá egyfajta bocsánatkérésként, Pinkerton kisasszony, amiért szerény összejövetelem olyan borzalmas véget ért. Általában sértetlenül igyekszem útjukra bocsátani a vendégeimet, anélkül, hogy az életükre törnének.

– Ugyan, hiszen nem az ön hibája volt a támadás.

A férfi egy hosszú pillanatig nézte őt, csak utána válaszolt.

– Örülök, hogy épségben hazaért, Pinkerton kisasszony.

– Ezzel nincs egyedül. Köszönöm az ajándékot, Cilindrián. Örömmel fogom hordani. – Még egyszer a tükörbe pillantott. Képtelen volt elfojtani a vigyorát. – Rengeteget emlegetik az utóbbi időben a kalapjait. Úgy tűnik, mesés hírnevet szerez magának.

– A hírnév elillan. A profit nem.

Cath mosolyogva felelt:

– Ez olyasmi, mint amit a komornám mondana. – Cath visszafordult Cilindriánhoz. – Igazán lenyűgöző, hogy ennyi idő alatt ilyen népszerűvé vált. Valóban mesések a kalapjai.

– Köszönöm a bókot. Úgy vélem, a Szív Királyságban sokáig nem volt igazán tehetséges kalapos, már ha szabad ilyet mondanom.

– Talán tényleg igaza van. – Cath végigpillantott a falakat díszítő kalapokon és főkötőkön. Színkavalkád, különböző stílusok és anyagok egyvelege. Mindegyik félig varázslattal átitatottnak tűnt. – Halványan rémlik egy másik kiváló kalapos, sok-sok évvel ezelőtt árulta a remekműveit, amikor még gyerek voltam. Anyám rendszeresen vásárolt nála. Vajon mi lett vele?

– Megőrült – vágta rá Cilindrián szinte azonnal. – Aztán öngyilkos lett. Az egyik szerszámával szúrta le magát.

Cath hátrafordult, hogy tátott szájjal Cilindriánra meredhessen. A Kalapos őr figyelte, de az arcáról semmit sem lehetett leolvasni.

– Hát nem hallotta még a mondást, hogy „bolond, mint egy kalapos”? – kérdezte a férfi. – Szerencsétlen családi vonás, generációról generációra száll.

Cath ajka meglepetésében O betűt formázott, de sem kérdés, sem pedig sajnálkozás nem bukott ki a száján, pedig mindkettő ott volt a nyelve hegyén.

Végül Cilindrián ciccegett egy sort.

– Ne nézzen már ilyen gyászosan, kedvesem! Az apám, az ő apja és még sok-sok más apa, annyi, hogy össze sem lehetne számolni. Mind precíz, finom modorú kalapos volt, és mind teljesen bedilizett. Viszont – húzódott sunyi mosolyra a szája – én tudok egy olyan titkot, amiről nekik fogalmuk sem volt, szóval talán nem olyan reménytelen a jövőm.

Cath nagy nehezen becsukta a száját. Most, hogy Cilindrián emlékeztette, már fel tudta idézni a kalapos történetét, aki sok-sok évvel ezelőtt saját kezűleg vetett véget az életének. Hiszen Cilindrián akkor még csak kisfiú volt! De mint minden más tragédiát a Szív Királyságban, ezt is a szőnyeg alá söpörték, és többé szó sem eshetett róla.

Catherine még jobban összezavarodott, amikor eszébe jutott, amit Jest mondott. Azt feltételezte, hogy Cilindrián is Sakkországból jött, de hogy lehetne egyszerre Sakkország és a Szív Királyság szülötte is?

– Megtudhatom a titkát? – kíváncsiskodott.

A Kalapos már a puszta kérdés hallatán is felháborodott.

– Ugye tudja, hogy ha ilyesmit másnak is elmondunk, akkor megszűnik titok lenni? – kérdezte.

– Sejtettem.

Cath nem volt benne teljesen biztos, hogy van-e bármilyen titok egyáltalán, vagy az, hogy a férfi ezzel hitegeti magát, része az öröklött őrületének.

Talán máris megőrült volna? Alaposan szemügyre vette Cilindriánt, ezúttal töprengőn és kíváncsian. Nem tűnt őrültnek. Legalábbis nem őrültebbnek, mint bárki más, akit ismert. Nem tűnt őrültebbnek, mint ő maga.

Hiszen, ha őszinte akart lenni, akkor el kellett ismernie, hogy egy *kissé* mind őrültek voltak.

– Annak mindenesetre örülök – szólalt meg Cath megzabolázva az illedelmes társalgási témáktól messze járó gondolatait –, hogy jól megy a kalapszalon. Csupa jót kívánok!

– A kívánságok errefelé igencsak értékesek, Pinkerton kisasszony. Igazán hálásan köszönöm – emelte meg a kalapját Cilindrián. – Remélem, nem érzi tolakodásnak, ha arra kérem, viselje a macaron kalapot a süteménysütő verseny közben. Ha jól sejtem, ön is benevezett.

– Ó… nos, igen, tényleg beneveztem.

– Helyes. – A Kalapos közelebb hajolt. – Gondolt már arra, hogy a vonzalom mennyire szubjektív dolog? Nehéz visszaadni egy fejfedőben, viszont a *karizma*, na, az már sokkal általánosabb. Azt hiszem, sikerült valami igen látványosat alkotnom. Akár úgy is fogalmazhatnánk, hogy a kalapot ihlető süteményhez hasonlóan kifejezetten ellenállhatatlanul fest most. – Kacsintott is, bár Cath nem igazán értette, mire gondol.

– Azt hiszem, ez nem tűnt fel – vallotta be.

Cilindrián vállat vont.

– Másoknak fel fog, ne aggódjon!

Alig fejezte be a mondatot, máris trombitaszó harsant a tengerparton, emlékeztetve Catherine-t, hogy a szülei fesztiválján van, és a márki lányának szerepében kell tetszelegnie.

A korábbinál is hevesebb rettegés lett rajta úrrá.

– Elnézést, de mennem kell, hogy eltáncoljam a homárnégyest.

– Á, igen. – Cilindrián végighúzta a kezét a levegőben. – Súlyos terhek nyomják a nemesség vállát.

Catherine nem tudta eldönteni, vajon sértésnek szánta-e.

– Súlyosabbak, mint gondolná. Még egyszer köszönöm az ajándékot!

– A tánc alatt is viselni fogja? Biztos vagyok benne, hogy mindenki önre figyel majd, és egy üzletember sosem panaszkodhat, ha egy kis figyelem éri a munkáját.

Cath megigazította a fején a kalapot.

– Cilindrián, igazság szerint nem tudom, leveszem-e valaha ezt a kalapot.

A Kalapos meghajolt.

– Akkor menjen, siessen! És kérem, ha véletlenül találkozik őfelségével, adja át jókívánságaimat!

Cath félúton az ajtó felé megbotlott.

– Őfelségének?

Cilindrián ibolyaszínű szeme megcsillant.

– A Szív Királynak, kedvesem. Azt hittem, ismeri őt, de olyan meglepettnek tűnik, hogy nyilván tévedek. – Még a kezét is feltartotta, hogy megerősítse a szavait. – Mindenesetre az valószínűbb, hogy ön találkozik vele, mint az, hogy én, és igazán nem bánnám, ha szólna pár jó szót az érdekemben a mi drága uralkodónknál. – Mosolya eltorzult. – Ambiciózus ember hírében állok, ha esetleg még nem hallotta, Pinkerton kisasszony.

26. FEJEZET

FELMELEGEDETT A LEVEGŐ, lecsalva ezzel a fesztiválozókat a habzó hullámokat vető tenger sziklás kiszögellésekkel tarkított partjára. Cath tudta jól, hogy már elkésett, nem tud csatlakozni a nyitóünnepséghez, úgyhogy a tőle telhető legügyesebben szlalomozott a nedves parton a nála kétszer magasabb kagylók és a tenger felé igyekvő emberek között, maga mögött hagyva az élettel teli sátrakat és a lobogó zászlajukat.

Észrevette, hogy számtalan vendég Cilindrián mesterművei egyikét viseli. Könnyedén ki lehetett szúrni őket a tömegben: mind elegáns ívű, különleges darab volt. Eszébe jutott, hogy Mary Ann azt mesélte, egyre népszerűbbek a Kalapos fejfedői, de akkor még nem akarta ezt elhinni. Akkor még úgy tűnt, hogy Cilindrián Mesés Kalapszalonja az *ő* felfedezése, az ő különleges emléke, ám a jelek szerint gyorsan híre ment a Szív Királyság öltözködésre valamit is adó lakosai körében.

A tengerpart középső részére épített emelvényen az apja, a márki, már félig el is mesélte, hogyan került megrendezésre az első Teknősnapi fesztivál. Catherine imádta a történetet, azt pedig még jobban, ahogyan az apja mesélte. Sajnálta, hogy lemaradt az elejéről.

A legenda szerint a sokszorosan ükanyja, aki egy gyönyörű, szegény fiatal lány volt, egy nap táncoló teknősöket és homárokat vitt az akkori Szív Király és Királynő tróntermébe. Az állatok a lány iránymutatása mentén kínos és abszurd balettet adtak elő, ám a lány meséje mégis csodássá varázsolta az előadást. A darab egy homárról és egy teknősről szólt, akik

mélységesen egymásba szerettek, hiába volt képtelenség a kettejük kapcsolata. Számtalan próbát kiálltak, és rengeteg akadályt leküzdöttek, mire végül boldogan élhettek.

Catherine ősének meséje olyan őszinte és szívszaggató volt, hogy az előadás végére mind a Király, mind pedig a Királynő könnyekben tört ki. Olyan keservesen sírtak, hogy a trónterem megtelt a könnyeikkel, majd kifolyt a sziklákra, és így alakult ki a Sziklás Teknős-öböl.

A Királynőt annyira magával ragadta a történet, hogy villát és nemesi címet ajándékozott a lánynak.

Ettől kezdve generációról generációra szállt a történetmesélés tehetsége a Sziklás Teknős-öböl villájában, és Catherine felmenői rengeteg királyt és királynőt szórakoztattak. Cath apja is magáénak tudhatta ezt az áldást. Amikor Cath kislány volt, az apja minden este mesélt neki elalvás előtt. A történetek messzi tájakon játszódtak, mesebeli lényekről és vakmerő kalandokról szóltak, és boldog véget értek. Ahogy Catherine idősebb lett, megpróbálta utánozni az apját. Először a babáinak mesélt, majd Csiga úrnak és Csiga asszonyának a kertben, aztán végül Vigyorinak. Eleinte teljesen biztos volt benne, hogy ő is éppolyan csodás mesélő lesz, mint a családjában mindenki.

Amikor először elmesélte az apjának az egyik történetét, a férfi sírva fakadt. De nem azért, mert a meséje olyan szívbe markoló volt, hanem azért, mert olyan borzalmasan adta elő.

Két hosszú éven át kísértette az apja csalódottsága miatt érzett keserűség, egészen addig a reggelig, amíg le nem botorkált a konyhába, és végig nem nézte, ahogyan a szakácsuk édesburgonyás pitét süt. Catherine-t ekkor új szenvedély kerítette a hatalmába.

– …Pinkerton márkinő története, nyugodjék örökké egy szelet tortában – mesélte az apja a színpadról, és a tömeg csak úgy itta a szavait, amelyek olyan könnyedén szálltak a parton, mint az azt nyaldosó hullámok –, elterjedt az egész királyságban. A birodalom minden tájáról elzarándokoltak ide az emberek és egyéb élőlények, hogy hallhassák a márkinő történetét a

teknősről és a homárról. A tiltott románcról. A lehetetlen kapcsolatról. A szerelemről, ami elhozta a békesség korát a szárazföldi és a vízi élőlények között.

Catherine körbepillantott, és cseppet sem lepte meg, hogy a körülötte állók szemében könnyek csillognak. Gyerekként őt is olyan sokszor megríkatta ez a történet, hogy néha már a *homár* szó hallatán is elérzékenyült.

Ma azonban másképp érzett. Ma meghallotta a *homár* szót, és tudta, hogy hamarosan elérkezik a nyitótánc ideje. Cath egyre jobban rettegett.

– A birodalom népei egyre csak jöttek és jöttek, és egyfajta közösségérzet alakult ki azok között, akik már hallották a márkinő lenyűgöző történetét. Akik a Sziklás Teknős-öböl tengerpartján vertek tábort, éjszakai mulatozásba kezdtek. Énekeltek, táncoltak, vigadoztak, tüzeket gyújtottak, méghozzá minden egyes éjszaka! Az emberek megosztották egymással az ételüket és a történeteiket, és nagyszerű társaság verődött össze.

Cath szipogást hallott maga mellől, mire lenézett. Meglepetten látta, hogy az a Teknőc áll mellette, akivel Cilindrián teadélutánján ismerkedett meg. Ugyanazt a keménykalapot viselte, mint az összejövetelen, zöld szaténszalag díszítéssel. Csak úgy ömlöttek a könnyek a szeméből.

Cath előhúzott egy zsebkendőt a táskájából, és a fiatal Teknőc kezébe nyomta, aki megköszönte, és visszahúzta a fejét a páncéljába, aminek a tetején így ott maradt a kalap. Eltűnését hamarosan trombitáló orrfújás követte.

Catherine legszívesebben közelebb hajolt volna, hogy a fülébe suttogja, mennyire örül, hogy épségben van, milyen boldog, hogy sikerült eljutnia a Válaszutakhoz aznap este, amikor a Gruffacsór megtámadta őket, de a Teknőc már így is eléggé zaklatottnak tűnt ahhoz, hogy ne emlékeztesse őt ilyesfajta borzalmakra.

– Teltek-múltak az évek – folytatta az apja –, és a márkinő úgy döntött, megemlékezik a Sziklás Teknős-öböl partján tartott vigasságokról, így hát ünnepnapot hirdetett, egy olyan

ünnepséget, ahol a Szív Királyság minden teremtményét szívesen látta, hogy megemlékezzenek a két oly különböző szerelmesről, akik kapcsolata annyi öröm forrásává vált a királyságban.

Amikor az apja elhallgatott, a közönség tapsviharban tört ki. A Teknőc ismét kidugta a fejét, és próbálta visszaadni Cathnek a zsebkendőt, ám a lány mosolyogva felajánlotta, hogy tartsa meg, hátha később még szüksége lesz rá.

Catherine megacélozta magát, ugyanis tudta, mi következik. A torka olyan szárazzá vált, mintha lenyelt volna egy marék homokot. Igyekezett lassan lélegezni, csillapítani idegességét.

– Következzék hát a homárnégyes, a nap első tánca, és szeretném bemutatni azt, aki eltáncolja, az én egyetlenemet, az én drágaságomat, az én boldogságomat: a lányomat, Catherine-t.

Cath kilépett a tömegből. Izgatottság futott végig a körülötte állókon, ám ő igyekezett nem nézni azokra, akik mellett elhaladt. Amikor felmászott az uszadék fából összetákolt színpadra, az apja felemelt kézzel csendet kért.

– Kérem, adjanak helyet a parton, hogy kezdetét vehesse a tánc! A résztvevők, kérem, foglalják el a helyüket!

A közönség hátrahúzódott, és odaengedte a táncosokat, bár a tengeri lények többségének nem volt szüksége biztatásra, lelkesen igyekeztek a helyükre. A zenekar is készen állt már a sziklák tövében. Így hát már csak a medúzákat kellett eltávolítani, és pár pillanat múlva érkezett is a lapátokkal felszerelkezett rozmárcsapat, hogy megoldják a problémát.

Catherine imádta a fesztivált és a történetet, de a hagyományok közül ezt igazán gyűlölte. Tizenegy éves volt, amikor az anyja rátestálta ezt a feladatot, és minden egyes alkalommal ő és a partnere voltak az egyedüli emberek a fókák, rákok és delfinek forgatagában.

Az nem zavarta, hogy táncolnia kellett, az viszont igen, hogy neki kellett elsőként mozdulnia, hogy figyelték, hogy ítélkeztek felette. Mindig úgy érezte, hogy csupán egyetlen lépés választja el a megszégyenüléstől. Eszébe jutott, milyen görcsben volt a

gyomra az első évben. Mennyire izzadt a tenyere, hiába volt hideg. Minden évben egyre rosszabbul érezte magát, főleg, ahogyan egyre csinosabb lett, és arra kényszerítették, hogy lehetséges kérőkkel táncoljon ahelyett, hogy azzal az aranyos, idős úrral nyithatta volna meg az ünnepséget, aki kedves nagypapaként forgatta őt a levegőben.

Már csupán egy tucat medúza volt a parton, amikor valaki gyengéden végighúzta az ujját a csuklóján.

Cath ugrott egyet, majd megpördült, azonban Jest addigra már visszahúzta a kezét. Lefelé nézett, és visszavette fekete kesztyűjét a kezére.

– Szép napot, Pinkerton kisasszony! – üdvözölte túlságosan is könnyed hanglejtéssel.

A szokásos bolondmaskarát viselte, a szeme köré mázolt festék alatt fekete szív díszelgett. Ha nem lett volna szinte észrevehetetlen pír az arcán, Cath azt hitte volna, hogy csak képzelte az érintést, de tudta, hogy nem így van. Még mindig bizsergett az egész karja.

– Szép napot, Sir Bolond! – kapkodott hirtelen levegő után.

A fiú elmosolyodott, és a szemébe nézett, ugyanis eddig a macaronkalapot figyelte.

– Látom, járt már Cilindriánnál.

Cath felemelte a kezét, hogy megnyomja a kalapot, és ahogy a puha belső a fejére simult, egyre jobban megtetszett neki a szabás.

– Igazán elmés.

– Az biztos, hogy annak hiszi magát. – Jest élesen vette a levegőt, és Cath észrevette, hogy továbbra is a kalapon időző pillantása gondterhelt. – Mondta, hogy mit csinál?

– A kalap? Biztos nem csinál semmit. – Cath oldalra billentette a fejét, de a kalap elég szűk volt ahhoz, hogy ne mozduljon el. – Kivéve, ha megtanítja nekem a fehér nyulas trükköt.

Jest a fejét rázta, de a mozdulatai lágyak voltak.

– Cilindrián fejfedői a legkevésbé sem átlagosak. És ön igazán… – Tétován elhallgatott.

Cath felhúzott szemmel figyelte, ahogyan a fiú ádámcsutkája megmozdul.

– Ma igazán…

Cath türelmesen összekulcsolta a kezét a szoknyája előtt. Látta, hogy a fiú visszanyeli a szavakat. Újra és újra átgondolta, majd végül így szólt:

– Csupán annyit akartam mondani, hogy igazán csinos ma, Pinkerton kisasszony. – Állával Catherine vállán túlra bökött, és csalódott arckifejezést vágott. – Nyilván a kedvese is meg fogja jegyezni.

– A ked… ó!

Catherine meghallotta a Királyt, a férfi kuncogása túlszárnyalta a közönség zsivaját, és ettől ismét pánikba esett. Megfordult, és látta, hogy a Szív Király keresztülbotladozik a homokos tánctéren.

Felgyorsult a szívverése. Azóta nem találkozott a Királlyal, hogy az megkérdezte, udvarolhat-e neki. Legszívesebben hátat fordított volna, hogy elmeneküljön, de a Király addigra már észrevette őt. A férfi odasietett, és feltornászta magát a színpadra.

– Szép napot a legcsinosabb, legcsodásabb, leges… leges…

– Legcsalókább? – javasolta Jest.

– Legcsalókább hölgynek az egész világon!

A Király habozott, nem volt benne biztos, hogy megfelelő-e a szó, avagy sem.

Cath hűvös pillantást lövellt az udvari bolond felé. A fiú elvigyorodott.

A Király lerázta magáról a bizonytalanságot.

– Szavamra, milyen csodás kalapot visel, Pinkerton kisasszony! Hiszen olyan vonzó, hogy legszívesebben felfalnám… *édesem.*

A Király pirulva összehordott hetet-havat, és Catherine-nek eszébe jutott az összes borzalmas verssor, amit az elmúlt egy hétben a kártyákon kapott.

Pukedlizett, és igyekezett úgy tenni, mint aki teljesen le van nyűgözve.

– Igazán kedves öntől, felség. Hogy tetszik a fesztivál?

– Csodás! – ugrándozott az uralkodó egy helyben. Arcára várakozásteljes boldogság ült ki. – Nagyszerű móka! Pont erre van szüksége a királyságnak, nekem elhiheti!

Cath bólintott egyet.

– Valóban jólesik egy kis vidámság ennyi borzalom közepette. Nyilván ön is hallotta, hogy a Gruffacsór ismét lecsapott. – Libabőrös lett a válla, amikor eszébe jutott a tökföldön talált körhintás póni. – És a legutóbbi áldozata, a bátor Oroszlán…

A Király feltartotta a kezét, és elhátrált, mintha Catherine lett volna a szörny.

– Kérem, sőt, könyörgöm, kedvesem, ne beszéljünk ilyesmiről! Kiütést kapok minden alkalommal, amikor csak valaki megemlíti azt a borzalmas lényt!

Elhúzta a palástja gallérját, hogy megmutassa az újonnan kialakuló kiütést.

Cath felvonta a szemöldökét.

– De tesz valamit ellene, ugye? Arra gondoltam, hogy talán jó ötlet lenne felbérelni egy lovagot vagy egy szörnyvadászt. A történetekben mindig akad egy bátor hős, aki önként jelentkezik, hogy legyőzze a Gruffacsórt, és ott mindig kifejezetten jól alakulnak a dolgok, legalábbis az ilyesmiről szóló balladák alapján. Mármint, végül is, a Gruffacsór számára annyira nem alakultak jól a dolgok, de mindent összevetve…

– Ó, ó! – tapsikolt a Király. – Mindjárt kezdődik a homárnégyes! Egész reggel erre vártam!

Cath elhallgatott.

– Igen, tényleg úgy tűnik, hogy mindjárt kezdődik.

A Király igencsak izzadt, és még csak véletlenül sem nézett a szemébe. Cath felismerte az arcára kiülő szégyent, de leginkább bosszús lett tőle. Idétlen vagy sem, okos vagy sem, mégiscsak ő a Szív Király. Tennie kellene valamit a Gruffacsór ellen, nem igaz?

Felsóhajtott.

– Jól sejtem, hogy nézni fogja a négyest, felség?

– A világ minden kincséért sem hagynám ki – felelte a férfi, és most, hogy Catherine nem nyaggatta őt a támadások miatt, már szívesen ráemelte a tekintetét. Csillogott a szeme.

Cath irigyelte a struccokat, bár ő is a homokba dughatná a fejét!

Nem mondott többet, és a Király arca félig esdeklővé vált.

– Mondja csak… választott már partnert? A négyesre?

Bűntudat mart belé. Olyan erővel húzta lefelé, mintha átáztatta volna a ruháját a tengervíz. A szeme sarkából látta, hogy Jest ott van, hívogatón, mint a friss vaníliafagylalt, de megtett minden tőle telhetőt, hogy a fiú ne vonja el a figyelmét.

– Még nem, felség.

Az uralkodó szeme ismét felcsillant.

És egy pillanatra – csupán egyetlen pillanatra – Catherine elképzelte, ahogyan Jesthez fordul, kinyújtja felé a kezét, és megkérdezi, hogy megtisztelné-e azzal, hogy a párja lesz a homárnégyesben.

Maga előtt látta a szülei döbbent arckifejezését, hallotta a tömeg meglepett mormolását, érezte Jest magabiztos érintését a derekán, és kénytelen volt a nyelvébe harapni, hogy megfékezze a kibuggyanni kívánó boldogságot.

– Felség, szép napot! Micsoda hatalmas megtiszteltetés.

A gondolat szétmállott, amikor az anyja befurakodott közéjük.

Cath visszahőkölt.

– Szép napot, Lady Pinkerton! – szólította meg a Király Catherine anyját.

Illendően üdvözölték egymást; Cath anyjának pukedlije sokkal mélyebb volt, mint a lányáé. Catherine a saját lábát figyelte, mert tudta, hogy ha felnézne, akkor mindenképpen Jestre vándorolna a pillantása – a fiú vonzereje minden egyes pillanattal egyre nőtt.

– Catherine, drágám, készen állunk a nyitótáncra.

Cath felnézett az anyja lelkes, türelmetlen arcára.

– Választottál már partnert, drága kislányom?

Catherine a fejét rázta.

– Nem, anya, még nem.

_ No – vetett rá éles pillantást az anyja –, akkor ideje választani, nem igaz? Véletlenül sem akarunk mindenkit megváratni.

A márkiné összekulcsolta az ujjait a melle alatt, miközben Cath a szoknyája súlyos gyapjúanyagába nyomta az öklét. Az anyja meg sem próbálta leplezni, hogy elkerekedett a szeme.

Catherine mély levegőt vett, és a Király szemébe nézett. Fájdalmas volt látni, mennyire reménykedik, úgyhogy Cath pillantása Jestre vándorolt.

Jestre. Az udvari bolondra. Aki, úgy tűnt, *kineveti* őt.

Na jó, nem szó szerint, de ajkát úgy préselte össze, hogy abból egyértelmű volt, a nevetését próbálja megfékezni, csak úgy rángatózott a szája széle.

Cath mellkasát felháborodás dagasztotta. Jest tudta, hogy a Király kétségbeesetten vágyik a felkérésre. Azt is tudta, hogy a márkiné kétségbeesetten akarja, hogy Catherine megkérdezze a Királyt. Ahogyan azt is, hogy Catherine pontosan ugyanannyira kétségbeesetten szerette volna mindezt elkerülni.

Ismét úgy tűnt, hogy Cath tapintható szorongása mulattatja őt.

Cath felszegett állal a Királyhoz fordult, majd kénytelen volt lehajtani a fejét, hogy a szemébe nézhessen.

– Felség szólalt meg –, megtisztelne azzal, hogy eltáncolja velem a homárnégyest?

A Király felsikkantott.

– Ó, igen, igen, *mérhetetlenül* boldog lennék, Catherine kisasszony! Odáig vagyok a négyesekért!

Cath kissé megkönnyebbült, hogy végre eldőlt a dolog, bármi lett is a vége, és belekarolt a Királyba.

Még mielőtt maguk mögött hagyhatták volna az emelvényt, Jest odahajolt hozzá, és a fülébe súgta:

– Ő tényleg csak jót akar, Pinkerton kisasszony.

Cath olyan hosszasan bámult a fiúra, hogy észrevette, a legkevésbé sem szórakozik már jól, sőt a magabiztossága is

szertefoszlott. Abban a pillanatban törékenynek, sőt, talán még csalódottnak is tűnt, pedig próbált mosolyogni. Biztatni őt.

– Érezze jól magát! – emelte meg a sapkáját.

Cath gyomra összeszorult.

Ismét a Királyt választotta. Ő maga. Lehet, hogy nem így csapódott le benne, de mégis így történt.

Már nem változtathatta meg a döntését, de…

– Ó, én ugyan nem fogok homárnégyest táncolni – súgta vissza. – Egy titkos tengeri barlangban leszek. Nem emlékszik?

A fiú szeme felcsillant, de Cath elfordult, még mielőtt megbizonyosodhatott volna róla, hogy Jest emlékszik az ígéretére. Egy lehetetlen éjszaka végeztével, a szobájában elsuttogott szavakra.

Eltáncolja a homárnégyest. Jest zsonglőrködik majd a kagylókkal. És közben végig úgy tesznek majd, mintha egy titkos tengeri barlangban lennének, és csak egymásra figyelnének.

Biztos volt benne, hogy a nézők észrevették volna az arcára kirajzolódó vágyakozást, ha nem éppen azzal lettek volna elfoglalva, hogy belekarol a Királyba.

Elérték a tengeri állatok kettős sorát, akik már mind megkeresték a homárpartnereiket. A Király túlságosan lelkes volt ahhoz, hogy észrevegye, Catherine gondolatai teljesen máshol járnak.

Mi lett volna, ha inkább Jestet kéri meg?

Mi történne, ha őt választaná?

Tényleg ennyire lehetetlen döntés lenne, vagy csak azért tűnt annak, mert még sosem történt korábban ilyesmi?

Egy marionettbábu élettelenségével kezdett el táncolni, minden mozdulatot csak a testének köszönhetett. Előreléptek, visszavonultak. A szoknyája a bokája köré csavarodott. A cipője sarka a homokba süppedt. A Király keze nedvesen tapadt az övéhez, és a szél csípte az arcát, és körülötte minden homárt az óceánba hajítottak, a partnereik pedig gyorsan utánuk indultak. Mindenki nevetett, pancsolt és szaltózott a zene ritmusára. Még a

Királyt is elkapta a hév, berohant a hullámok közé, és egészen a lábszára közepéig vizes lett. Nevetve fordult vissza hozzá.

Egyedül Catherine maradt a homokon, arcára ráfagyott a mosoly. Gondolatban visszavonult abba a bizonyos tengeri barlangba. Látta maga előtt, ahogyan Jest arcára mély gödröcskéket rajzol a vigyor. A fiú az ábrándban intett neki, Cath pedig odalépett hozzá.

Abban a pillanatban a valóságban is odament volna hozzá, csak kérnie kellett volna. Az övé lenne, ha a fiú is ezt akarná.

– Jaj, ne! – mormolta, és a mosoly szép lassan lehervadt az arcáról, Magával ragadta a tagadhatatlan, elkerülhetetlen, lehetetlen igazság.

Kezdett beleszeretni Jestbe.

27. FEJEZET

A közönség hatalmas tapsviharban tört ki, amikor Catherine a Király kezére tette a kezét, és együtt végigsétáltak a parton. A Király teljesen átázott, és még egy hínár is rátekeredett a cipője sarkára. Mindettől függetlenül olyan boldog volt, mintha az egész fesztivált születésnapi meglepetésként csakis és kizárólag miatta rendezték volna.

Catherine viharosan kavargó gondolatai ellenére is igyekezett az őket körülvevő fehér sziklákra összpontosítani, nehogy Jestet keresse a tömegben. Biztos volt benne, hogy a fiú egyetlen pillantásból meg tudná állapítani, milyen komoly dolgon gondolkodik.

A zenekar keringőre váltott, és Catherine sejtette, hogy a Király épp összeszedi a bátorságát, és újabb táncra akarja hívni, úgyhogy gyorsan, eltúlzottan megköszönte neki a négyest, és eltűnt a tömegben, mielőtt az uralkodó megfogalmazhatta volna a kérdését.

Körülötte mindenki párt keresett, és várta a következő táncot. Cath senkinek sem nézett a szemébe, nem akart sem beszélgetni, sem táncolni, mert akkor a fesztivál végéig benne ragadt volna a pörgés-forgás, a táncmozdulatok és a felszínes csevegések végeláthatatlan sorában, egészen addig, amíg az alkonyat érkeztével mindenki szét nem széled, ugyanis mindenki rettegett, hogy a sötétben vadászó szörnyeteg prédájává válik.

A saját nevének említése rántotta vissza őt a valóságba. Köré gyűltek az emberek. Tucatnyi nő csicsergett az új udvarlójával kapcsolatos pletykákról, tucatnyi férfi érdeklődött a táncrendje

után, hogy aztán viccelődve visszatáncoljanak a felkéréstől, mondván, hogy nem akarják megsérteni az uralkodót. Hozzáértek a ruhaujjához, és Vigyori-féle mosollyal elállták az útját.

– Catherine kisasszony, milyen csinos volt tánc közben!

– Akár úgy is fogalmazhatunk, hogy ön a Király kedvence manapság, nem igaz, Pinkerton kisasszony?

– Igazán csodásan festett… királynőhöz méltóan!

– Catherine…

– Catherine…

– *Catherine…*

A fejét lehajtva igyekezett átvágni a tömegen, könyörgött, hogy engedjék útjára. Csak úgy száguldottak, forogtak a gondolatai, miközben a tömeg egyre sűrűbbé vált körülötte: mindenki gratulálni, bókolni akart, dicséretáradatot zúdítani a fejére. Vigyorgó idegenek, akik túlságosan vakok voltak, hogy lássák, mennyi csalódottságot rejt a szép arc, a szép ruhák, a szép élet…

Fehér füst szállt fel a lába előtt, és mindenki döbbenten elhallgatott. Catherine megdermedt. Néhány pillanat múlva már olyan sűrű volt a füst, hogy a saját kinyújtott kezét sem látta.

Ekkor hirtelen egy kesztyűs kéz ragadta meg, összefűzte az ujjaikat, és előrerántotta őt. *Jest.*

Gondolkodás nélkül követte, keresztül a lökdösődő, zavarodott embertömegen.

A füst oszlani látszott, amikor Jest felhúzta őt egy fehér sziklákkal tarkított emelkedőn, és ráfordultak a sziklafal egy bemélyedésébe torkolló keskeny ösvényre. Jest hátrapillantott, hogy jól van-e, majd beléptek egy lezuhant kövek alkotta fal mögé. Mindenhol kvarckristályok csillogtak.

Ugyan nem volt olyan jól elrejtett, mint egy tengeri barlang, de határozottan nyugodtnak bizonyult, és kettesben voltak, legalábbis egyelőre. Catherine lihegett, a homlokától a lábujjáig mindene kimelegedett, de az árnyékos bemélyedés kellemes volt, és nemsokára ismét szabályosan lélegzett.

– Jól érzi magát? – kérdezte Jest, tenyerébe véve Catherine kezét, és pont olyan aggodalmasan pislogott rá, mint amikor Cath magához tért a királyi palota kertjében.

Catherine bólintott.

– Már sokkal jobban, köszönöm.

– Azt hittem, megint el fog ájulni. Evett már ma valamit?

Cath nyelt egyet.

– I-igen. Húsos pitét, amikor reggel megérkeztem.

Jest szája mosolyra húzódott.

– Kitűnő választás.

Az elmúlt percek eseményei a múltba vesztek, és Cath megint a parton állt, a tengerre bámult, és hirtelen rádöbbent, hogy a szíve lassacskán a bolondé lesz.

Elhúzta a kezét, és megfordult, hogy kilessen a sziklák között. Odalent gyorsan eloszlott a füst, mostanra már csupán fátyolszerű köd lebegett a zavarodott fesztiválozók körül. A zenekar még mindig játszott, és a hamarosan újabb tánc vette kezdetét.

Jest lesöpört egy tincset Cath válláról.

– Nem szeret táncolni?

Cath lehunyta a szemét. A fiú ujjhegye csupasz nyakához ért, és önkéntelenül is közelebb hajolt hozzá.

– Nem vagyunk mind kiváló előadók.

– Ön mindenesetre csodásan táncol. – Olyan közel állt hozzá, hogy Cath érezte a belőle áradó hőt, ami megtörte a csípős szél hűvösét. – Ön mellett még a Király is egészen elfogadhatóan fest. Nem csoda, hogy önt akarja feleségül venni.

Cath gyomra összerándult. Jest hangjában semmiféle keserűség nem csendült. Nem értette, miért. Fordított esetben, ha Jest udvarolt volna épp egy másik lánynak, őt biztosan darabokra szaggatta volna a dolog. Olyan érzés lett volna, mintha citromhéjként húznák végig a reszelőn.

Ellépett a fiútól, kinyitotta a szemét, és megtámaszkodott a csillogó fehér kövön.

– Nem lenne szabad megérintenie – jelentette ki feszülten, hevesen dobogó szívvel.

Jest a sziklának dőlt.

– Igaza van. Sajnálom.

Cath nem tudta, komolyan gondolja-e.

A szíve a fiúhoz húzta. Azt kívánta, bár ne lépett volna el tőle. Bár Jest közelebb húzta volna őt magához!

– Mondja csak, Sir Bástya, Sakkországban is minden hölggyel így viselkedett?

– Mire gondol egész pontosan? A jólneveltségemre, az elbűvölően szellemes megjegyzéseimre, a csábító karizmámra…

– Arra, hogy mindenáron pirulni akar látni, csupán azért, hogy később kinevethessen.

Jest elsápadt, és közelebb lépett hozzá. Cath hallotta a bőrcsizma nyikorgását.

– Biztosíthatom róla, hogy amikor gondolatban visszajátszom majd ezt a beszélgetést, még csak véletlenül sem fogok nevetni.

Cath lejjebb eresztette a szemhéját, minden tagja bizsergett.

– Legjobb lesz, ha visszamegyek. A szüleim aggódni fognak.

Elfordult.

– Várjon…

Kérés volt, nem felszólítás, úgyhogy Cath várt. Ostoba remény perzselte az ereit.

– Természetesen nem rám tartozik…

Nagyot nyelve visszafordult. Jest levette a kesztyűjét, és épp azzal foglalatoskodott, hogy az öklébe zárja. Bár arckifejezése nyugodt volt, a kézmozdulatai másféle érzelmekről árulkodtak.

– A Király – szólalt meg Jest, és Cath összerezzent, ám szerencsére a fiút túlságosan lekötötte a kesztyűje ahhoz, hogy észrevegye. – Igazán kedveli önt. Szerintem tényleg szeretné boldoggá tenni.

Cath azt várta, hogy Jest folytatja majd, de némaság ereszkedett rájuk, és úgy tűnt, az udvari bolond végül is csak ennyit akart mondani.

– Azt mondja, fogadjam el az ajánlatát?

– Nem – hebegte Jest. – Azt mondom, hogy ha elfogadja, akkor megértem. Örülni fogok a boldogságának.

Cath ökölbe szorította a kezét.

– De jó, legalább egyikünk boldog lesz!

Jest összehúzott szemöldökkel felnézett rá.

– Történt valami odalent a parton – ejtette ki a kezéből a kesztyűt. – Úgy hagyta ott a táncteret, mintha szellemet látott volna.

– Nem tudom, miről beszél – fonta össze védekezőn a karját Catherine. – Beneveztem egy süteménysütő versenyre. Gondolom, amiatt aggódom.

Jest arcára halvány mosoly ült ki.

– Ezt nem hiszem.

– Miért nem? Ha ideges akarok lenni, akkor az leszek!

Jest vállat vont.

– Mindketten tudjuk, hogy meg fogja nyerni a versenyt.

– Tudni nem tudom – húzta ki magát. – Úgy sejtem, hogy nyerni fogok, igen, de az nem ugyanaz. És csak hogy tudja, ez nem volt valami nagyszerű bók!

– Nem is bókolni akartam, de ha arra vágyik… – Ellágyult a tekintete. – Lenyűgözően fest abban az abszurd kalapban. Elképesztően, tagadhatatlanul lenyűgözően. Gondolom, ezt akarta elérni Cilindrián, de szerintem fogalma sincs, mekkora sikerrel járt, különben véletlenül sem hagyta volna, hogy ezzel a kalappal sétáljon ki az üzletéből. – Habozott, megköszörülte a torkát, és már-már szégyellősnek tűnt. – Ezt akartam mondani korábban.

Cath felhördült, de közben a szívverése is felgyorsult.

– Maga igazán dühítő!

– Nem ön az első, akitől ezt hallom.

Pillanatnyi szemérmessége újabb őrjítő mosolynak adta át a helyet.

Cath még szorosabban összefonta a karját, továbbra is védelmezte magát – vagy talán saját magát próbálta megakadályozni abban, hogy kinyújtsa a kezét.

– Úgy csinál, mintha ismerne, pedig valójában nem így van, egyáltalán nem. Nem tudja, mit szeretek, mit akarok, miről álmodom…

– Rólam álmodik, ha nem tévedek.

– Sosem lett volna szabad elmondanom.

Jest szeme csillogott.

– Én csupán azt tudom önről, hogy szokása lányok hálószobájába lopózni az éjszaka közepén, hogy leveszi róluk a fűzőzsinórt, amikor nincsenek eszméletüknél, és hogy nagyon azt akarja, fogadjam el a Király közeledését, de aztán rögtön lenyűgözőnek nevez, és meg is érint, pedig ez nem helyénvaló. És mindig kinevet engem, meg valami titkos küldetésen vesz részt a Fehér Királynő szolgálatában, de halvány fogalmam sincs, hogy mégis mit jelent ez az egész, és nem tudom, mi valódi, és mi illúzió, és… és vissza kell mennem. – Hátat fordított Jestnek. – Köszönöm, hogy megmentett a tömegtől, de vissza kell mennem.

– Én is egyfolytában önre gondolok, Pinkerton kisasszony.

Cath egyetlen lépést sem tett, mégis úgy érezte, hogy a homokba süpped a lába. Ezúttal nem mert visszafordulni. Nem is volt rá szükség. A következő pillanatban Jest előtte termett. Nem ért hozzá, de elég közel állt ahhoz, hogy megtehesse.

A fiú pillantása lassacskán összezúzta az elhatározását. Hogy merészel úgy festeni, mintha aggódna vagy félne, amikor az ő szíve dübörög olyan fülsiketítően a mellkasában?

– Én nem ezt mondtam – lehelte végül.

– Tudom, de reménykedtem benne, hogy így értette. – Jest megnedvesítette az ajkát. Aprócska, kegyetlen mozdulat volt, amitől Cath szája is bizseregni kezdett. – Egyre csak önre gondolok, Pinkerton kisasszonyra a Sziklás Teknős-öbölből. Hiába próbálok tenni ellene, képtelen vagyok rá. Abban a pillanatban elvarázsolt, amikor megláttam önt abban a vörös ruhában, és nem tudom, mit tehetnék azon kívül, hogy a tőlem telhető legjobban én is elvarázsoljam önt.

A szél keresztülsüvített a köveken, a hullámok odalent suttogtak a parton, és Catherine nem tudta, mit feleljen.

Jest lesütötte a szemét, mire Cath már-már újra levegőhöz jutott. Jest felemelte a kezét, hogy megdörzsölje a halántékát, de mintha meglepte volna, hogy ott találja a háromágú sapkát, úgyhogy gyorsan le is kapta, csak úgy csilingeltek a csengők. A haja csapzott volt, kócos, és amikor nem nézett Catherine szemébe, akár még gyámoltalannak is tűnhetett volna, pedig Cath nehezen hitt volna el ilyesmit róla.

Gyámoltalan vagy arrogáns, elbűvölő vagy dühítő, Catherine-t mindenesetre egyre inkább magával ragadták az érzelmei.

– Őfelsége folyton tőlem kér tanácsot. – Jest ismét felnézett, arcára nyomorúság ült ki. – Úgy tűnik, azt hiszi, igazi szakértő vagyok abban, hogyan udvaroljon önnek. Mit mondjon, milyen ajándékot küldjön. – Tétován elhallgatott. – Persze, segítek neki, mert… muszáj. De néha úgy teszek, mintha valóban én tenném, nem pedig ő. Azt javaslom, tegye azt, amit én tennék, ha… érdemesnek bizonyulnék az ön kezére.

Cath szíve hangosan dobogott.

– Mármint ha ön is nemes lenne.

– Igen. – Próbált mosolyogni, de ez a szeméig már nem ért el. – Sokat gondolkodtam azon, amit mondott, hogy nem lehet több olyan közös esténk, mint… mint amit a teapartin töltöttünk. És igaza van. Borzalmas alak vagyok, hogy kicsempésztem önt, és tisztában vagyok, mi történhetett volna. Ezt nemcsak a Gruffacsórra értem, hanem… az ön jó hírére, az udvarlójára, és… kifejezetten önző voltam.

– Remélem, nem akarja magára vállalni az egészet. – Cath hangjában nem csendült annyi tűz, mint amennyit hallatni szeretett volna. – Én is döntést hoztam, nem csak ön.

– Elfogadom az érvet.

Cath legszívesebben kinyújtotta volna a kezét, megérintette volna. De nem tette.

– Esküszöm, nem célom kiszámíthatatlanul viselkedni. Nem akarom ezt az udvarlást. Csak… – Cath komoran felnevetett. – Nem gondoltam, hogy ilyen nehéz lesz, de mégis hogyan utasítson vissza az ember egy Királyt? A szüleimről pedig ne is

beszéljünk. Anyám… Ó! – nyögött fel. – Annyira akarja. Annyira boldog, amikor az udvarlómról beszél, és borzalmas belegondolni, hogy mennyire csalódott lenne.

Cath fészkelődni kezdett, beletúrt összefogott hajába, és a fülére húzta a tincseket.

A *csalódottság* nem igazán fedte volna le a szülei reakcióját, ha Catherine elutasítja a Királyt, főleg akkor nem, ha azt is elmeséli nekik, hogy helyette az udvari bolondba szeretett bele.

– Szeretném, ha büszkék lennének rám – jelentette ki –, de teljesen más jövőt szánnak nekem, mint amilyet én szeretnék. Olyan érzés, mintha… mintha azt várnák, hogy ha eléggé szeretem őket, akkor idővel megszeretem a Királyt is. Tudom, hogy anyám így gondolkodik. Úgy gondolná, hogy még ezt a csekélyke kötelességemet sem tudtam teljesíteni. Hogy jó lánya legyek, aki hozzámegy a Királyhoz. Aki büszkévé teszi a szüleit.

– Úgy beszél, mintha a szerelmet vásári ajándékként osztogatnák. Biztos vagyok benne, hogy a szülei csupán a boldogságát akarják.

– Persze, azt akarják, hogy boldog legyek. De ők úgy hiszik, hogy én a Király oldalán lennék boldog, én viszont tudom, hogy nem így van. Sosem lennék boldog. És épp ezért… – Cath kihúzta magát. – Amikor megkéri a kezemet, nemet mondok… képtelen lennék igent mondani. Kérem, higgye ezt el nekem!

Jest hosszasan fürkészte őt, mielőtt megszólalt.

– Elhiszem, hogy *ön* elhiszi.

Cath felvonta a szemöldökét. Nem pont ilyen bizalomra vágyott, de nem hibáztathatta a fiút. Egészen eddig nem sok mindent tett azért, hogy visszautasítsa a Király közeledését.

– Tudom, hogy melyik ajándékot és verset küldi ő, és melyiket ön.

Jest fanyarul elmosolyodott.

– Azt remélem is!

Cath elkapta a pillantását.

– Jest…

– Pinkerton kisasszony.

Az arcába harapott, képtelen volt megfogalmazni, amit mondani akart neki. Azt sem tudta, elég bátor-e ahhoz, hogy bevalljon neki bármit.

A fiú közelebb lépett.

– Megértem, hogy a Király rengeteget nyújthat önnek, és hogy én ehhez képest szinte semmit sem tudok adni. Megértem, ha őt választja.

– Jest…

– Őszintén mondom. Minden szempontból ő a jobb választás.

– Határozottan nem minden szempontból.

– Kérem, ne áltasson! – Elcsuklott a hangja, mire Cath kénytelen volt a szemébe nézni. Hevesen dobogott a szíve. – Nem versenyezhetek egy királlyal, és nem is *fogok* azzal az emberrel versenyezni, aki munkát adott, aki befogadott az udvarába, pedig senki sem kényszerítette ilyesmire. Nem akarom még jobban megnehezíteni a döntését. A Király jó ember. Biztos vagyok benne, hogy minden tőle telhetőt megtenne, hogy jó férj is váljon belőle.

Catherine szája kiszáradt. Úgy érezte, repedés fut végig a mellkasán, és mindjárt szét is robban.

– Viszont – folytatta Jest gyengéden, halkan –, ha úgy dönt, hogy visszautasítja őt…

Cath visszapislogta a szemét elhomályosító könnyeket.

– Akkor remélem, nem sérteném meg azzal, hogy… – Jest elhallgatott. Újfajta feszélyezettség látszott a vállán, és a homlokán látszott, hogy meglepő módon nagyon odafigyel arra, hogyan viselkedik. – Hogy meglátogatom. Vagy… az apját.

– Az apámat – suttogta.

– Gondolja, hogy… hogy esetleg hajlandó lenne elgondolkodni a kérésemen, ha udvarolni szeretnék önnek? Bár csupán egy szegény udvari bolond vagyok, a szívem minden önzetlenségével tenném.

Cath szíve hevesen dobogott a fiú hangjában csendülő visszafojtott remény hallatán és a szemében csillogó könyörgés

láttán. Az összes feltoluló emlékre gondolva, amikor az anyja megpróbálta őt a Király karjába lökni.

– Nem is tudom… – felelte. – A Bástya elég magas rang Sakkországban?

Jest összepréselte az ajkát, és úgy tűnt, alaposan végiggondolja a kérdést.

– Ami azt illeti – felelte –, nagyjából egy szinten áll a márkival.

Cath kihúzta magát, meglepte a válasz.

És ha belegondol, hogy a szülei csupán egy alantas udvari bolondnak látják!

– Viszont most nem Sakkországban vagyunk – jelentette ki Jest, talán túlságosan könnyedén olvasva az arckifejezésében.

– Nem, persze, tudom. Ha udvarolni szeretne nekem, akkor a szüleim… nos… valószínűleg…

– Megalázónak találnák a gondolatot? – segítette ki Jest. – Inzultusként értelmeznék? Teljesen megdöbbennének, hogy valaki olyan arcátlan lehet, hogy egyáltalán fel meri tenni nekik ezt a kérdést?

Cath remegve szívta be a levegőt.

– Igen. Ez mind.

Ismét csend telepedett rájuk. Cath képtelen volt a fiú szemébe nézni, mert ha megtette volna, akkor talán hazug szavak buknak ki a száján. Talán azt mondta volna, hogy igen, van rá esély, hogy a szülei beleegyezzenek az udvarlásba. Van rá esély, hogy a szülei elfogadják öt.

Vagy még rosszabb – talán azt mondta volna, hogy őt mindez egyáltalán nem érdekli, holott tudta, hogy nem így van.

Jest felsóhajtott.

– Sejtettem. Úgy tűnik, más módot kell keresnem arra, hogy a lehetetlent lehetségessé változtassam. – Felkuncogott, bár a hangja kifejezetten üresnek tűnt. – Talán én is benevezek a következő sütőtökevő versenyre, és engem is nemesi címmel adományoz meg a Király.

Cath elpirult.

– Sok sikert kívánok ehhez a nemes célhoz, Sir Jest.

– Nagyon remélem, hogy ezt őszintén gondolja, kisasszony.

28. FEJEZET

CATH VIHAROS ÉRZELMEKKEL HALADT EL a szélben lobogó sátorvásznak között. Ezúttal nem töltötte el izgatottság az ételek és a csillogó csecsebecsék láttán. Túlságosan lefoglalta Jest és a tudat, hogy milyen gyáva volt. Hát tényleg annyira fél a szülei és a Király csalódottságától, hogy hajlandó az ő boldogságukat a sajátja elé helyezni?

– Cath! Hát itt vagy! – Mary Ann sietett felé, fekete szoknyáját mindkét kezével felemelte, haja pedig félig kibomlott a kék-sárga főkötő alól. – Már mindenütt kerestelek!

– Mi történt? – Cath körbenézett, és csak most döbbent rá, milyen üres a part.

– Még semmi. De már tíz perce elkezdődött a verseny, és mindjárt a mi tortánkhoz érnek, amit személyesen be kell mutatnod, ha nyerni akarunk!

– Verse… Ó! A verseny!

Mary Ann szúrós pillantást lövellt felé.

– Elfelejtetted?

– Nem, persze hogy nem, csak… én csak…

Mary Ann megragadta Cath csuklóját.

– Remélem is! Egész reggel az a húsz aranykorona járt a fejemben, elképzeltem, hogyan nyitnánk meg a pékséget. – Megnyugodva széles mosolyt villantott Cathre, és felmutatott a főkötőjére. – Tényleg lehet valami ezzel a főkötővel. A tiéd is Cilindrián Mesés Kalapszalonjából van? Igazán elbűvölő.

– Ó, igen, onnan… – Cath hirtelen elhallgatott, miközben egyik kezével megérintette a nevetséges, macaront mintázó kalap

puha karimáját. Rádöbbent, hogy az anyja, akinek jelenetet kellett volna rendeznie, amiért a lánya ilyen ízléstelen darabot húzott a fejére, egyetlen szót sem szólt. Mintha észre sem vette volna.

Mit is mondott Cilindrián? Valamit a karizmáról, meg hogy próbálja megörökíteni a fejfedőiben… De hogy értette?

Eszébe jutott Margaret Mearle a Király teadélutánján, és hogy már-már csinosnak tűnt a rózsabimbós kalapjában. Mary Ann is álmodozott az utóbbi időben. És amikor a szakácsnői főkötőt választotta a falról, Cilindrián megjegyezte, hogy az a szokatlan döntések fejfedője, Cath pedig előkapta a macaronjait, hogy bizonyítsa, ő is ért valamihez.

Cath ajka mosolyra húzódott a felfedezése mesés mivoltát illetően.

Cilindrián különleges, varázslattal átitatott kalapokat árult.

Mary Ann a legnagyobb sátorba vonszolta Cathet. Egyetlen ülőhely sem maradt üresen, sokan kénytelenek voltak hátul állni. Öt bíráló ült az emelvényre állított, terítővel fedett asztalnál: a Szív Király és a Szív Felső, Agyarvidék hercege, Hernyó úr és a Teknőc, akinek Cath kölcsönadta a zsebkendőjét. Mindegyikük előtt egy kék mázzal díszített tortácska állt, tetejüket jó sűrűn meghintették málnapiros cukorral. Az egyetlen kivételt a Teknőc tányérja képezte, ugyanis ott már csak kék mázzal bevont süteménydarabkák árválkodtak. A cukordíszítés nagy része az állat csúcsos felső ajkára tapadt.

A Fehér Nyúl az emelvény egyik oldalához állított dobogón foglalt helyet. Miután minden bíráló megkóstolta a tortácskát, Nyúl úr elkiáltotta magát:

– A bírák pontozzák a Kacs és Virág Társaság *Gyümölcsös álom* tortácskáit!

A versenyzők pódiumára három cserepes növényt állítottak, akik egymás levelét fogva várták az eredményt.

– Mesésen málnás! – rikkantotta a Király.

– Mesésen elfogyott! – rikkantotta a Teknőc.

– Elkélt volna némi őrölt bors a tetejére – javasolta a herceg, mire Catherine és Mary Ann összenéztek, és Mary Ann a *Bors?* kérdést tátogta.

Hernyó úr kivette a szájából a pipát, és keresztülfújt egy füstpamacsot az asztalon. A többi bíráló udvariasan köhögve elhajolt.

Jumbó, a Felső egyetlen falat után a tortácska mellé hajította villáját.

– Vacak – motyogta.

A cserepes virágok boldogan bólogattak egymásnak bimbódzó fejükkel, elégedettek voltak a bírák pontozásával. Három szolgáló gyorsan elvitte a növényeket, közben más udvaroncok előhozták a következő süteményt: Margaret Mearle kisasszony *vissza*fordított ananászos tortájának felvágott szeleteit.

Margaret helyet foglalt a versenyzők pódiumán, és kihúzta már így is kifejezetten széles vállát. Az asztalnál ülő herceg eddig is rózsaszínes bőre most lángolni kezdett. Igyekezett Margaretre mosolyogni kiálló agyarai mellett.

Margaret gúnyos arckifejezést vágott, majd állát felszegve tüntetőleg másfelé nézett.

A herceg lelkesedése lelankadt.

Görcsbe ránduló gyomrát csillapítandó, Catherine a nézőket kémlelte, és azonnal ki is szúrta a szüleit a legelső sorban. Fogalmuk sem volt, hogy ő is benevezett a versenyre, és rejtély volt, vajon hogyan reagálnak majd.

A szülei mögött Peter Peter és a felesége ült, akinek a sápadtsága csupán egy kicsit javult azóta, hogy Cath utoljára látta, a szeme viszont továbbra is ugyanolyan üveges és beteges maradt. Éhesen vizslatta a desszerteket rejtő szekrényt.

Cath gyorsan elfordult, még mielőtt Sir Peter észrevehette volna őt, és remélte, hogy a férfi nem fog gyanút az ő fűszeres sütőtöktortája láttán. De hát miért is tenné? Hiszen nem ő az egyetlen sütőtöktermesztő a Szív Királyságban. Nem volt oka azt feltételezni, hogy Cath lopott a földjéről.

Legalábbis nagyon remélte, hogy így van.

Továbbvándorolt a tekintete, és Cilindriánon állapodott meg. A férfi a sátor hátuljában őgyelgett, a cilinderét díszítő szalag csak úgy csapkodott a partról érkező szélben. Ő is észrevette Cathet, és a macaronkalapra mutatva bólintott egyet. De még azelőtt elfordult, hogy Cath viszonozhatta volna az üdvözlést, és teljesen megváltozott a magatartása. Szomorkás hangulata egyetlen pillanat alatt lefoszlott róla, és arcára ritka, barátságos mosoly ült ki. Hirtelen Jest is ott termett, és üdvözlésképp megszorította Cilindrián vállát.

Cath szíve nagyot dobbant, még mindig túlságosan sajgott az előbbi találkozásuktól.

A Fehér Nyúl megköszörülte a torkát, és Catherine nagy nehezen visszafordult a színpad felé.

– Mi a bírák ítélete Mearle kisasszony süteményével kapcsolatban?

– Alaposan ananászos! – rikkantotta a Király.

– Alaposan elfogyott! – rikkantotta a Teknőc az utolsó morzsákat szedegetve.

– Fordított tortaként, fejjel lefelé jobb lett volna – jegyezte meg Jumbó hátradőlve, szemét a sátor plafonjára szegezve.

– Valóban kitűnő dolog fejjel lefelé lenni – értett egyet a Hernyó. Levette az egyik házipapucsát, és meztelen talpát a tortába nyomta.

– Én magam is jó sok időt töltöttem fejjel lefelé.

A herceg idegesen megköszörülte a torkát, megvakarta a fülét, majd így szólt:

– Nos… szerintem remek volt. Tökéletesen ananászos, és… szavamra, igazán jót tett neki az, hogy fejjel *felfelé* állt! Gratulálok, Mearle kisasszony! Ennél kiválóbb desszertet keresve sem találhattunk volna.

Catherine a szemét forgatta, Margaret arcára pedig aprócska vigyor kúszott, miközben lekísérték a versenyzők pódiumáról.

– Következő! – sürgette a szolgálókat a Fehér Nyúl.

Vigyori lebegő feje jelent meg, és a bírák tonhalas pitét kóstolhattak. Cath falfehérré vált, inkább elfordult. Pillantásával ismét Jestet kereste.

A fiú szintén őt nézte a sátor másik feléből.

Mindketten gyorsan lesütötték a szemüket, és Cath remélte, hogy nem csak ő pirult el.

– Ha-halálosan halas – dadogta a Király kissé zöldre vált arccal.

– Halálosan elfogyott! – rikkantotta a Teknőc újabb tányért ürítve ki.

A maradék három bíráló nem volt hajlandó megkóstolni, és pár perccel azután, hogy a süteményt eltüntették az asztalról, Vigyori már tömte is magába a saját remekművét.

– A következő sütemény – jelentette be a Nyúl – egy fűszeres sütötöktorta a Sziklás Teknős-öbölbeli Catherine Pinkerton kisasszonytól.

Mary Ann összefűzte az ujjaikat, és jó erősen megszorította Cath kezét.

– Gyere velem! – húzta magával Cath. – Együtt nyerjük meg.

Elvonultak a nézők sorai mellett, hogy elfoglalják a helyüket a pódiumon. Öt szelet tortát hoztak az asztalhoz. Cath megkockáztatott egy pillantást a szülei irányába: az apja kíváncsian felvonta vastag szemöldökét, az anyja arca pedig olyan vörössé vált, hogy az már-már árulásnak számított. Cath halványan elmosolyodott, majd a bírák felé fordult. A Király ragyogó boldogsággal nézett rá, és a Teknőc arca is felragyogott, amikor felismerte őt.

– A macaronlány! – suttogta lelkesen.

Catherine megemelte felé a macaronkalapot.

A Teknőc oldalra hajolt, és kemény páncéljával beleütközött a Felsőbe.

– Már kóstoltam korábban a süteményét – szólalt meg. – Csodás egy lány. És bátor is… olyan nagyon bátor!

Cath libabőrössé vált. Bár a Gruffacsór-támadással kapcsolatos emlékei közül az Oroszlán tragikus elvesztése emelkedett ki,

valamelyest büszke is volt, hogy legalább a Teknőcöt sikerült megmenteniük. Ez az ő érdeme is volt.

Jumbó vagy nem vette észre Cath örömét, vagy nem akart róla tudomást venni, inkább felhorkantott. Arca meggyvörössé vált.

– A *csodás* kissé túlzás. Inkább csak tűrhető. Talán. Az is csak jobb napjain. – Homlokán elmélyültek a ráncok, miközben Catherine-t és a kalapját szemlélte. – Nem tudom, mit látnak benne mások, csupa ízletes pite, hatalmas őzikeszemek és természetellenesen fényes haj. – Összefonta a karját, és felhúzta az orrát. – Véleményem szerint Pinkerton kisasszonyt igencsak túlértékelik.

Nyúl úr megköszörülte a torkát.

– Kérem a bírákat, hogy vonatkoztassanak el a versenyzők iránt korábban kialakult érzelmeiktől!

A Teknőc behúzott nyakkal a szájába lapátolta az első falat pitét, de a Királynak teljesen máshol jártak a gondolatai, csillogó szemmel Catherine-t bámulta. Cath mocorogni kezdett.

A Teknőc a finomság ízétől lenyűgözve felnyögött, keménykalapja félrecsúszott a fején. A többi bíráló épp a kezébe vette a villáját, amikor a Király hátralökte a székét, és felállt.

– Sajnos nem nevezhetem magamat pártatlan bírálónak, tiszteletre méltó Nyúl úr, a Szív Királyság leggondosabb ceremóniamestere!

Szemében ott csillogott a boldogság, amelyet alig tudott visszafojtani.

Cath gyomra görcsbe rándult. Rázni kezdte a fejét, de a Király folytatta:

– Én ugyanis nagyon elfogult vagyok. Rólam mintázhatnák a szobrát! Hiszen ezt a sütőtöktortát a bájos Catherine Pinkerton kisasszony készítette, az a hölgy, aki egy nap az én menyasszonyom lesz!

Mintha jeges szél fújt volna át rajta, lábát a pódiumra dermesztette, az arcára pedig pánikszerű mosolyt fagyasztott.

A Király olyan büszkeséggel nézte őt, ami nem őt illette.

– Az igazság az, hogy bármiféle versenyben vegyen is részt, igent fogok mondani! Igen, neki kell nyernie! Ő nyerjen el mindent, a szívemet, a boldogságomat is!

Catherine magán érezte a tömeg pillantását, de ő kővé dermedve állt, képtelen volt levenni a szemét a Királyról.

Ez az egész egy valóra vált rémálom volt.

– Milyen csodás királynő lesz önből, Pinkerton kisasszony, tele süteménnyel és boldogsággal! Ó, ó, valaki jegyezze ezt le! Jest… Hát ott vagy! Írd le! Belefoglalom a következő versembe! – A Király kénytelen volt a hasát fogni, úgy legyűrte őt a kuncogásroham.

A tömeg felbolydult. A sátrat suttogás töltötte meg. Cath érezre az anyja túlságosan heves örömét. Tökéletesen el tudta képzelni, milyen gyorsan elterjed majd a pletyka a kis tengerparti fesztiválról: mintha követ hajítanának egy nyugodt felszínű tóba.

Megszégyenülten állt.

Nem mondtam igent, szerette volna kiáltani. *Nem fogadtam el őt jövendőbelimként. Akármit is mond, nem vagyok a menyasszonya.*

Kinyitotta a száját, testében csak úgy lüktetett a tagadásvágy, ám ekkor éles sikoly hasított a sátor zsivajába.

29. FEJEZET

CATHERINE MEGPÖRDÜLT, A SIKOLY FORRÁSÁT KERESTE, miközben kitört a káosz: székek csattantak, mancsok és szárnyak menekültek valaki, vala*mi* elől…

Cath a Teknőcöt kereste, az imádni való, leglelkesebb bírálót. A Teknőc leesett a székéről az asztal mögött, és ha Jumbó menekülés közben véletlenül rá nem lép a terítőre, lerántva azt a tortával teli tányérokkal együtt, akkor Cath biztosan nem vette volna észre. Így viszont az összes döbbent néző láthatta őt. A hátán feküdt, látszott a páncélja alsó, puhább fele, karja és lába a levegőt kaszabolta. Még mindig hangosan nyögdécselt, kezét a hasához szorította, hangjában fájdalom csendült, szeme tágra nyílt a félelemtől.

A versenyzők pódiumáról Catherine tökéletesen látta a Teknőcöt, amikor az elkezdett átalakulni. Bőre felhólyagosodott, mocorgott és hullámzott. A pikkelyei egy része levált, helyükre mind a négy végtagján új bőr nőtt. Sikolyai torokhanggá váltak, miközben a feje is különös formájúvá alakult. Félelmetessé vált.

Cath a szája elé kapta a tenyerét az émelygéstől. Valaki azt javasolta, hogy vigyék le a Teknőcöt a tengerhez, ott megvizsgálhatja majd az egyik Kórász, de senki sem mert hozzáérni a szerencsétlenül járt állathoz.

Mindenki végig őt figyelte. A Teknőc végtagjainak összenyomódása és kicsavarodása lassacskán abbamaradt, sikolyai zokogássá váltak. Ide-oda hánykolódó feje alá könnytócsa gyűlt.

A fej, ami többé már nem teknősfej volt.

A kiálló száj és a besüppedt szem már a múlté volt, helyette egy újszülött borjú torz arca látszott, kitáguló, rózsaszín orrlyukakkal és puha, homokszínű szőrrel kiegészítve.

Bár a páncélja, a hasa és a karja sértetlen maradt, a Teknőc lába most patás volt, és egy utolsó, fájdalmas remegéssel megnyúlt a farka, bekunkorodott, sőt, még szőrpamacs is nőtt a végére. Most már a farka is olyan volt, mint egy fiatal marháé.

– Lehetetlen – motyogta valaki, és Cath gerincén végigfutott a rettegés.

A tömeg egyre csak a száját tátotta, bár a gyerekek egy részét elcsalták a borzalmas látvány elől. A Teknőc hatalmas könnyeket hullatva zokogott, továbbra is sikertelenül igyekezett hasra fordulni, és Catherine hirtelen rádöbbent, milyen kiszolgáltatottá vált. Mindenki tanúja volt a szégyenének és a fájdalmának, és fogalma sem volt, mi történt vele. Kétségbeesett kérdések hallatszottak ki a zokogásból: *Mi történt? Mi történik velem? Mi ez az egész? Segítsenek rajtam, segítség, segítség…*

Cath úrrá lett dermedtségén, és előresietett.

– Valaki segítsen rajta! – kiáltotta, majd térdre vetette magát, hogy bemászhasson az asztal alá. Térdelve megállapodott a Teknőc mellett, és kezét az állat lábára rakta, épp az újonnan kinőtt pata fölé. Finom szőrréteg borította, és nedves volt a verejtéktől.

– Minden rendbe jön – suttogta. A Teknőc továbbra is összevissza halandzsázott, és folyamatosan csuklott. – Vagy legalábbis nagyjából rendbe. Remélhetőleg. Megfordítjuk! Csak maradjon nyugton!

Felnézett a döbbent arcokra. A Király sápadtan, sokkoltan nézett vissza rá, a Felső undorodva, a herceg úgy tűnt, mindjárt rosszul lesz, a Hernyó pedig úgy nézett a Teknőcre, mint egy tudományos kísérlet váratlan eredményére. A Fehér Nyúl lemenekült az emelvényről, rózsaszín szeme most a színpad szélénél csillogott. Mary Ann levette a főkötőjét, talán összezavarta, hogy a süteménysütő versennyel kapcsolatos álmai ilyen hirtelen rémálommá váltak.

– Segítsenek! – kiáltotta Cath.

Senki sem mozdult, és hirtelen döbbenetes látványon akadt meg a szeme. Valaki metsző pillantással nézett rá ólomszürke arcából. Peter Peter arckifejezése eltorzult a dühtől, ajka felhúzódott, így kilátszott csikorgó fogsora. És egyenesen Catherine-re nézett.

Cath hátrahőkölt a férfi dühének láttán. Képtelen volt mit kezdeni a gyomrából induló rettegéssel, amikor felpillantott a bírák asztalára és az azon álló öt tányérra.

Négy érintetlen fűszeres sütőtöktorta – és egy, amin már csupán morzsák hevertek.

Gúnyosan vidám csengők csilingeltek, és a tömeg szétvált, hogy előreengedje Jestet és Cilindriánt. Mindketten éppolyan elborzadva néztek, mint mindenki más, ugyanakkor látszott rajtuk, hogy aggódnak, miközben felmásztak a színpadra, és letérdeltek a hisztérikus jószág mellé.

– Semmi gond, öreg cimbora! – szedte fel a földről Cilindrián a keménykalapot, ami az átváltozás során leesett, majd a hóna alá csapta. Szabad kezét az állat páncéljára tette. – Nyugodj meg! Annyira azért nem lehet rossz.

De a homlokát barázdáló mély ráncok és Jest vékonnyá préselt ajka mást sugallt. A Teknőc továbbra is összevissza hablatyolt.

A hasára fordították, többé azonban már nem volt természetes számára ez a pozíció, hiszen paták álltak ki a páncéljából. A Teknőc elakadó lélegzettel, továbbra is zokogva felküzdötte magát remegő térdére, amitől mellső lába haszontalanul lógott a levegőben.

– Teknős vagyok – nyöszörögte végignézve torz alakján. – Igazi teknős. Hi-hisztek nekem, ugye?

Catherine megborzongott.

– Hát persze hogy igazi teknős.

Csakhogy ez hazugság volt.

A szerencsétlen jószág megváltozott. Eltorzult. Cath nem értette, hogyan történhetett, de az állat a szemük láttára vált Ál-Teknőccé.

A lelkesedéssel és vidámsággal kezdődő fesztivál sötét véget ért, mindenkit az Ál-Teknőc zokogása és a közelmúlt Gruffacsór-támadásai kísértettek. Az ünneplés általában jócskán belelógott az éjszakába, de most szürkület előtt véget ért. A süteménysütő versenyt félbehagyták, néhány finomságot meg sem kóstoltak, el sem bíráltak, ugyanis mindenki elvesztette az étvágyát és a jókedvét. Cath képtelen volt olyan önzőn viselkedni, hogy a nyeremény felől érdeklődjön.

Bemászott a hintóba a szülei mellé. Fullasztó utazás volt. Catherine kibámult az ablakon, egyre csak Sir Peter dühödt arckifejezését látta maga előtt. Bűntudat mardosta, de nem azért, mert tököt lopott a férfitól. Úgy érezte, az ő hibája, ami történt. De mégis hogyan lehetséges ez?

Hiszen csak egy sütőtöktortáról volt szó. És bár tudott olyan édességekről, amiktől összement az ember, meg gombákról, amiktől megnőtt, még sosem hallott olyasmit, hogy egy tök elfogyasztása ilyen borzalmakat eredményezzen.

Remegő kézzel lehúzta a fejéről a macaronkalapot, és az ölébe fektette. Már nem sugárzott olyan boldogságot, mint órákkal korábban.

Az apja felsóhajtott. Azóta sóhajtozott, hogy maguk mögött hagyták a partot.

– Mindenki *Ál*-Teknőc Fesztivált emleget – szólalt meg, miközben a kocsi ráfordult a házukhoz vezető útra. – Siralmas. Hamarosan Ál-Teknőc márkinak fognak nevezni.

– Ne dramatizáld túl! – pirított rá Cath anyja. – Pár nap, és el is felejtik ezt az egész fiaskót.

Csakhogy úgy tűnt, ő maga sem hisz ebben igazán, és a tény, hogy egyetlenegyszer sem említette a Királyt a hazaúton, arra engedett következtetni, hogy jobban aggódik, mint amennyire kimutatja.

Az évente megrendezésre kerülő fesztivál volt a családjuk nagy hozzájárulása a Szív Királyság kulturális életéhez – tulajdonképpen úgy is lehetett fogalmazni, hogy a fesztiválnak

köszönhették a pozíciójukat a nemesség körében, és generációk óta ez volt az egyetlen, amiben kitűntek.

Mindennek ellenére Catherine szinte alig gondolt arra, hogy milyen hatással lehet mindez a családjuk hírnevére. A szegény Teknőc járt a fejében, ő szenvedett igazán, az a szerencsétlen teremtés, akivel így elbánt az élet.

Amint hazaértek, Catherine lerohant a konyhába. A tűz már kialudt, úgyhogy összehúzta a vállán a stóláját.

Letette a lámpását az egyik asztalra, felkapott egy köteg receptet, és kiterítette őket maga elé. Átlapozta őket, végigfutott a számtalan ételen, amiket a szakácsuk az évek alatt elkészített számukra. Rengeteg megjegyzést körmöltek a lapok szélére, például: „Tisztított vajjal készítsd, különben zavarossá válik a többi alapanyag is." Vagy: „Ne párold a paradicsomot túl sokáig, mert keserű és mételyező lesz."

Végül megtalálta a receptet, amit keresett.

Ál-teknőc leves.

A sokat használt, levesfoltos lapok fölé hajolt, és olvasni kezdett.

Végy egy közepes ál-teknőcöt – olvasta a receptben. *Egy éles késsel vágd le a borjúfejet. Az ál-teknőcök lassan halnak meg, úgyhogy figyelj, mert a fej továbbra is nyögdécselni fog, a test pedig lehet, hogy megpróbál elmászni a lefejezést követő percekben. Amikor a test többé már nem mozdul, tedd bele egy hatalmas fazék forrásban lévő vízbe. A hús főzés közben elválik majd a páncéltól. Vedd ki az ál-teknőcöt a vízből, és fejtsd le róla a bőrt és a páncélt, mielőtt…*

Catherine háborgó gyomorral becsapta a könyvet.

Soha többé nem eszik ál-teknőc levest!

Könnyed léptek dobbantak a lépcsőn, és megpördülve Cath szemben találta magát a lefelé igyekvő Mary Ann-nel, aki egy

rakás koszos asztalterítőt cipelt a kezében. A haja összevissza állt, a szeme alá karikákat rajzolt a kimerültség.

Cath hátratolta a sámliját, és kinyitotta a mosásra váró szennyessel teli kosár tetejét.

– Jól vagy? – érdeklődött.

Mary Ann felnyögött.

– Hosszú, fárasztó nap volt a mai, még számomra is.

Cath előhúzta neki az egyik sámlit.

– Beszéltek az emberek a szerencsétlen Teknőcről, miután eljöttünk?

Mary Ann lerogyott a sámlira, levette csinos főkötőjét, majd a pultra dobta.

– Csak róla beszéltek. Senki sem tudja, mi történhetett vele. Egyre csak azt hajtogatták, hogy milyen borzalmas volt. – Felsóhajtott. Egy ál-teknőc. Mégis mi történhetett?

Cath ismét Sir Peterre gondolt. Az egyetlen szelet felfalt sütőtöktortára.

– Nem tudom – felelte, majd elkezdte összeszedni a szakácskönyveket. Az arcát harapdálva visszafordult, és látta, hogy Mary Ann a karjára hajtotta a fejét. Máskor csak úgy égett a szobalány keze alatt a munka. Különös volt, hogy ennyire elfáradt. – Borzalmas dolog lenne megkérdezni, hogy mi lett a süteménysütő verseny eredménye?

Mary Ann a könyökébe fújt.

– Lehetünk együtt borzalmasak. Nekem is csak ez jár a fejemben, de nem mertem rákérdezni, még akkor sem, amikor láttam, hogy Nyúl úr lefelé rohan a lelátón. – Megmozdította a fejét, hogy Cath szemébe nézhessen. – Nem tudták befejezni a bírálást, úgyhogy nyilván nem hirdethetnek győztest. Gondolom, az összeg visszaszáll a kincstárra, vagy valami egyéb ünnepséget finanszíroznak belőle.

– Sejtettem. – Cath visszamászott a másik hokedlire, és azt kívánta, bár inkább kenyértésztát dagasztott volna a borzalmas receptek nézegetése helyett. A tészta dagasztása, gyúrása megnyugtatta volna.

Mary Ann lehunyta a szemét.

– Azt mondják, Hernyó úr már félig kiköltözött az üzletből. Hamarosan…

Nem fejezte be, de nem is kellett. Hamarosan valaki más költözik majd az üzletbe, ha ők maguk képtelenek lesznek kibérelni.

– Jól van – suttogta Cath a bátorságát összeszedve. – Nem húzom tovább a dolgot. Pénzt kell kérnem a szüleimtől, vagy legalább engedélyt, hogy eladhassam a hozományomat. Más mód nincs.

– Ó, Cath! – Mary Ann hatalmas nyögéssel felemelte fejét a karjáról. – Imádom, hogy ilyen optimista vagy, mindig is nagyon szerettem ezt benned, de úgyis nemet mondanak. Te is pontosan olyan jól tudod, mint én. – Szája legörbült, és úgy tűnt, gondolatban nagyon messze jár, amikor hozzátette: – Pénz nélkül nem lesz pékségünk, befektető nélkül pedig nem jutunk pénzhez, és mégis ki fektetne be egy olyan üzletbe, amit egy szegény szolgálólány és egy márki lánya akar beindítani? Talán ideje elismernünk, hogy hamvába holt ötlet volt, és jobb, ha elfogadjuk a sorsunkat. – Kényszeredetten Catherine-re mosolygott. – A királynő komornájaként máris sokkal többre vinném, mint amiről kislányként álmodoztam, úgyhogy nem olyan rossz a helyzet.

Cath a fogát csikorgatva felkapta a kék főkötőt, és Mary Ann fejébe nyomta, majd gyorsan az álla alá húzta a sárga szalagot.

– Nem tűrök ilyen zagyvaságokat! Ha valamikor, hát most itt az ideje, hogy merjünk nagyot álmodni, Mary Ann! Most azonnal felmegyek, hogy beszéljek a szüleimmel, és tudnom kell, hogy mellettem állsz. Akarsz pékséget nyitni együtt, vagy sem?

Mary Ann szólásra nyitotta a száját, ám habozott, és úgy tűnt, kissé elveszik a gondolatai között. Fejét két válla közé húzta, és kék szemét könnyek ködösítették.

– Akarok, Cath. Az eszem azt mondja, hogy nem fog összejönni, de a szívem…

– Néha csak a szívünkre érdemes hallgatni. – Cath kihúzta magát, és felkészült lelkiekben. – Ki tudja? Talán annyira kifárasztotta őket a fesztivál, hogy nem lesz elég erejük vitatkozni.

– A *te* édesanyád túl fáradt ahhoz, hogy ne vitatkozzon? Sok szerencsét, Catherine, őszintén mondom, de attól tartok, hogy ennél több lehetetlen dolog már nem történhet a mai nap folyamán.

30. FEJEZET

A MÁRKJ ÉS A MÁRKINÉ szíverősítőt kortyolgatott a könyvtárban, amikor Cath kopogott az ajtófélfán. Éppolyan kimerültnek tűntek, mint Mary Ann, és bár Cath tisztában volt vele, hogy a szülei csupán másokat szórakoztattak és csevegtek, nem pedig kemény fizikai munkát végeztek, mint Mary Ann és a többi cseléd, még így is együttérzett velük.

A Teknősnapi fesztivál mindannyiuk számára embert próbálónak bizonyult.

Cath Mary Ann pesszimizmusa ellenére is reménykedett benne, hogy a szülei túlságosan zaklatottak lesznek ahhoz, hogy vitatkozzanak vele. Talán fogékonyabbak lesznek az ő ijesztő új ötletei iránt most, hogy a régóta fenntartott hagyományok összeomlani látszanak.

Bűntudat mardosta, hogy ilyesmiben reménykedik.

– Máris lefekszel? – érdeklődött az apja, amikor meglátta őt az ajtónál. – Nem hibáztatlak, gyermekem. Gyere, adj egy jóéjtpuszit!

Cath mosolyt kényszerített az arcára, és előrelépett, hogy puszit nyomjon apja mélyen barázdált homlokára.

– Igazából – húzódott vissza – kérdezni szerettem volna valamit. – Az anyjára nézett, aki a pamlagon hevert. Még mindig a fesztiválon viselt ruha volt rajta, a szegélyre megszáradt homok tapadt. – Mindkettőtöktől.

Az anyja felemelte az arcát, lerázta magáról a fáradtság egy részét, és vigyorogva felült.

– Ó, Catherine! Hát persze hogy áldásunkat adjuk. Emiatt igazán nem kellett volna aggódnod. De gyere, ülj le mellénk! Jólesne egy kis öröm ez után a borzalmas nap után.

Catherine szeme tágra nyílt, és már épp kibukott volna belőle mérhetetlen öröme, amikor rádöbbent, hogy az anyja természetesen a Királyról beszélt.

– Köszönöm, anya, de nem…

Az anyja a velük szemközt álló üres karosszékre mutatott.

– Ne szégyenlősködj, drágám! Apáddal tizenhét éve ilyen mesés örömhírre várunk, és jobbkor nem is érkezhetett volna. Remélhetőleg mindenki más is annyira izgatott lesz, hogy teljesen megfeledkeznek a mai fiaskóról. – Kezét a homlokához nyomta, és próbálta kidörzsölni a rossz emlékeket a fejéből. Ismét felcsillant a szeme. – A négyes alatt kérte meg a kezedet? Olyan boldognak tűntél. Szerelmesnek is, ha a szemem nem csalt. Olyan gonosz vagy, kislányom, hogy egyetlen pillanatig is eltitkoltad előlünk!

Catherine összefonta az ujjait.

– Félreértesz, anya. A Király nem kérte meg a kezemet. Nincs alapja annak, amit a verseny alatt mondott. – Megrándult a szeme sarka. – Ami azt illeti, kifejezetten zavar, hogy nem bánt óvatosabban a szavakkal, szerettem volna, ha diszkrétebben kezeli azt, hogy udvarol nekem.

Az anyja felvonta a szemöldökét.

– Nem jegyzett el?

– Nem. Nem jegyzett el. – Cath leült annak a karosszéknek a szélére, amire korábban az anyja mutatott. A karok megpróbálták átölelni, de lerázta őket magáról. – Valami másról szerettem volna beszélni veletek.

Az anyján még mindig tisztán látszott a zavarodottság.

– Nem a Királyról, hanem valami másról?

– Sajnálom, de én nem gondolok olyan sokat a Királyra, mint te, anyukám.

Az anyja megmerevedett, és Cathet elkapta a bűntudat, amiért ilyen pimaszul felelt, de az apja horkantása kissé enyhítette a

rossz érzést. Előrehajolt, hatalmas kezében teljesen eltörpült a szíverősítős pohár.

– Ki vele hát! Mi nyomja a lelked?

– Hát… – Mélyen a szoknyája anyagába mélyesztette az ujjait, hogy mozdulatlan maradjon. – Azt már tudjátok, hogy Mary Ann-nel beneveztünk ma a süteménysütő versenyre. Azzal a fűszeres sütőtöktortával, amit a bírálók pont akkor kóstoltak volna meg, amikor…

– Igen, észrevettük – húzta össze az anyja a szemét. – Értem, hogy a Király odáig van a süteményeidért, de neked is tudnod kell, hogy nem helyes egész nap a konyhában lófrálnod, aztán még egy versenyre is benevezni! Egy márki lánya, amint benevez az egyik versenyre a márki fesztiválján! Belegondoltál egyáltalán, hogyan fest majd ez az egész?

– Nyerni akartam – jelentette ki Cath. – Meg akartam nyerni a főnyereménnyel járó szütyőt.

Az apja felhúzta egyik vastag szemöldökét.

– Mégis miért? Ha pénzre van szükséged…

– Pont erről akartam beszélni veletek. Igen, pénzre van szükségem, mert… mert pékséget akarok nyitni. – Nagy levegőt vett, és halkabban folytatta, miután észrevette, hogy máris elpirult. – Mary Ann-nel szeretnénk pékséget nyitni.

A szülei tátott szájjal bámultak rá. Most az egyszer egyikük sem jutott szóhoz.

Cath tovább ütötte a vasat.

– Már évek óta tervezgetjük. Tudom, hogy nem tartjátok ildomosnak az ilyesmit. És azt is tudom, hogy bugyuta hobbinak gondoljátok, és örülhetek, hogy egyáltalán megengedtétek. De a sütést élvezem a legjobban a világon, és tudom, hogy a mi pékségünk lenne a legjobb az egész királyságban. Mary Ann tökéletes társ lenne: nagyszerűen bánik a számokkal, és csodás ötletei vannak a vásárlók bevonzására. *Marketingnek* nevezi. Ráadásul pont most fog megüresedni egy üzlet a Fő utcán. Tudjátok, ahol eddig a varga volt. A hercegé, de biztos vagyok benne, hogy meggyőz…

– Pékséget! – rikácsolta az anyja, mire Catherine összerezzent, és azon gondolkodott, vajon felfogtak-e egyáltalán bármit is, amit a pékség megnyitásának vágya után mondott. – Mégis miért akarnál te pékséget nyitni? Hiszen királynő leszel, Catherine!

Cath válla megmerevedett.

– A Király még nem kérte meg a kezemet, én pedig nem egyeztem bele, hogy a felesége leszek.

Az anyja kuncogott és csettintett egyet. Máris csillapodni látszott. Mindig félúton járt a bosszúság és a derű között.

– De meg fogja. Egyébként meg hová gondolsz? *Te* egy pékségben? Szavamra… akkora lennél, mint egy elefánt! Így is alig tudod visszafogni magad, ha édességet látsz. – Összefonta az ujjait, mintha ezzel akarna véget vetni az ilyen bolond beszédnek. – Elég legyen ebből! Menjünk lefeküdni. Későre jár, és holnap minden bizonnyal szebb nap virrad majd ránk.

Catherine mellkasa elszorult. Az anyja vádaskodásától. Attól, hogy ilyen könnyedén elhessegette a kérését. A fejében csendülő, kétkedő hangtól, ami egyre csak azt szajkózta, hogy talán az anyjának igaza van.

De a dühtől is.

Úgy fordult, hogy az apjával kerüljön szembe, és csak rá figyelt, mintha az anyja egyetlen szót sem szólt volna.

– A segítségedet kérem. Soha semmit nem kértem, de ezt nagyon szeretném. Kétségbeesetten vágyom rá. Még csak nem is kell pénzt adnod rá. Ha megengeded, felhasználhatom a hozományomat.

– Mi? – hüledezett az anyja ismét. – A hozományodat? Szó sem lehet róla, ne is álmodj…

A márki felemelte a kezét, és halkan így szólt:

– Elég legyen, Idonia!

Cath legnagyobb döbbenetére az anyja elhallgatott.

Remény kelt Catherine szívében, de nem sokáig tartott, ugyanis az apja szánakozó pillantást vetett rá.

– Örülök, hogy beavattál minket az érzéseidbe, Catherine. De egyetértek anyáddal.

A márkiné hümmögve keresztbe fonta a karját, és erőteljesen bólintott.

– De apa…

– Nemes kisasszonyok nem vállalkoznak, a Sziklás Teknősöböl örökösének pedig jóval többet tartogat a jövő, mint hogy élete végéig könyékig merüljön a tojásban és a lisztben.

– Ki szerint jelent az többet? Én nem akarok feleségül menni senkihez. Királynő meg aztán főleg nem akarok lenni. Ezek anya álmai, nem az enyémek.

– Az én álmaim is – jelentette ki az apja, és Cath összerezzent a hangjában csendülő határozottság hallatán. – A *mi* álmaink. Neked akarunk jót. Te még fiatal vagy, kicsim, és bármit gondolsz is most, mi csak a te boldogságodat tartjuk szem előtt. Mi tudjuk, mi neked a legjobb.

A csalódottság könnyei kitörni készültek, Cath érezte, hogy az orrát csiklandozzák, de visszafojtotta őket.

– Nem… Azt hiszitek, tudjátok, mi a legjobb, de tévedtek. Én ezt akarom. Ez tenne boldoggá.

Az anyja a magasba emelte a kezét, és undorodó torokhangot hallatott, de az apja továbbra is határozott tekintettel nézte őt. Ami azt illeti, Catherine még sosem látta őt ennyire hajthatatlannak. Meghökkentő volt, és megremegett az ajka, amiért így nézett rá.

– Nem érted, mit kérsz. Kemény munkával teli életről beszélsz. Hosszúra nyúló napok, véget nem érő aggodalom jár azzal, ha valaki saját vállalkozásba…

– Honnan tudnád? – kiáltotta Cath, és a könyvtár tapétával fedett falaira és a régi könyvek gyűjteményére mutatott. – Ide születtél. Fogalmad sincs, milyen vállalkozni, Mary Ann és én viszont már évek óta tervezgetünk és kutatómunkát folytatunk. Pontosan tudom, mit kérek. Nem érdekel, hogy megöröklöm-e a címedet. Nem érdekel, hogy ki akartok házasítani, akár a Királyhoz adnátok, akár máshoz. Én ezt akarom, és nem igazságos, hogy azt hiszitek, jobban ismeritek a szívem vágyát, mint én magam.

– A válasz nem, Catherine. – Az apja letette a poharat. Időközben elfehéredett a keze. – Nem adok pénzt, és addig nem nyúlhatsz a hozományodhoz, amíg nem a jövendőbelidnek akarod adni, akire anyáddal rábólintottunk. Nincs apelláta.

Catherine látása elhomályosodott. Talpra ugrott.

– Még annyit sem teszel meg, hogy udvariasságból végiggondolod?

– Ha jól emlékszem, megválaszoltam már a kérdésedet. Ha tovább erősködsz, kénytelen leszek elküldeni Mary Annt a háztól.

Cath hátratántorodott. A szék ismét megpróbálta magához ölelni, ő pedig vakon félrelökte a karokat.

– Hogy mi?

– Ő egy szolgálólány, Catherine. Nem a barátnőd. Nem a társad. Úgy látom, mindenfélével telebeszélte a fejedet, és ezt nem tűröm. Világosan fejeztem ki magam?

Cath az apjára meredt, állkapcsa mozgott, de képtelen volt szavakat formálni.

– Elmehetsz, Catherine.

Dühödten becsukta a száját, és ökölbe szorította a kezét.

– Lehet, hogy Mary Ann szolgálólány, de *én* nem vagyok az! Úgyhogy igazán nincs szükség arra, hogy elküldjél, tudok menni magamtól is.

Sarkon fordult, és kimasírozott a szobából, jó alaposan bevágva maga mögött az ajtót. Forró könnyek buggyantak ki a szeméből. Gondolatban üvöltözött: vita, sértések, gyerekes hiszti feszítette a koponyáját. Gondolatban a szülei fejéhez vágta, mennyire igazságtalanok és régimódiak. Közölte velük, hogy nem kisgyerek már, és majd ő meghozza a saját döntéseit. Hogy talál más módot, akár áldásukat adják, akár nem.

Elszánt volt, felháborodott és dühös… De leginkább saját magára haragudott. Hát nem tudta eddig is, mit fognak mondani? Hát nem erre számított már a kezdetektől? Nem ezért odázta el olyan sokáig ezt a beszélgetést?

Nem tehetett úgy, mintha nem minden pontosan úgy alakult volna, mint ahogyan sejtette, függetlenül attól, hogy ő teljesen másra vágyott.

Örült, hogy üresen találta a hálószobáját. Még nem áll készen arra, hogy elmondja Mary Ann-nek, kudarcot vallott. Képtelen volt elviselni a gondolatot, hogy összezúzza a barátnője álmát, pedig ő még csak most kapott rá az álmodozás ízére.

Szüksége volt egy kis időre, hogy összeszedje magát. Talán még új tervet is kovácsol majd. Nem lehet ez a vége minden álmuknak, vágyuknak.

Megpillantotta a szekrénye sarkára akasztott macaronkalapot. A benne kavargó viharos érzelmek most hirtelen összeálltak.

Ő süti a legfinomabb süteményeket a Szív Királyságban, és ezt mindenki tudta, aki akár csak egyszer is megkóstolta, amit készített. Még Cilindriánt is sikerült egyetlen aprócska falattal annyira megihletnie, hogy ilyen bizarr kalapot készített neki.

Cilindriánt, aki varázslatos kalapokat gyártott.

Cilindriánt, akinek fellendült a vállalkozása. Aki valószínűleg több árut adott el a mai fesztiválon, mint az a nyomorult Hernyó úr egész évben a Fő utcán.

Catherine leült az asztalához, előhúzott egy üres pergament, letekerte a tintatartója tetejét, és végiggondolta az ajánlatát.

31. FEJEZET

CILINDRIÁN MESÉS KALAPSZALONJA visszatért az erdei tisztásra, így a kis rozoga kocsi ismét a hatalmas, dús koronájú fák árnyékában állt. Amikor Jest korábban elhozta ide Catherine-t, a Válaszutak és a kalapszalon közötti út üres volt – teljesen elhagyatott az éjszaka kellős közepén, a királyság egyik elfeledett zugában. Mostanra viszont mindez megváltozott.

Catherine tucatnyi vásárló mellett haladt el, akik mind a Válaszutak felé igyekeztek. A madarak, emlősök és csúszómászók mind boldog mosollyal az ajkukon és különleges kalappal a fejükön siettek haza, néhányuk után még szolgáló is kullogott élénk papírba csomagolt kalapdobozokat hurcolva.

A Kalapos népszerűsége úgy nőtt, mint egy kitáguló hőlégballon.

NYITVA felirat lógott az ajtón, szinte ropogott a frissességtől, olyan új volt. Az ablakokat, amiket a Gruffacsór betört, azóta kicserélték.

Cath kopogás nélkül lépett be. A tükör előtt két Bagoly állt, különböző kalapokat próbálgattak, és oda-odahuhogtak egymásnak, de ezt leszámítva az üzlet üresnek bizonyult. Nagyjából úgy festett, mint a tengerparton, csupán a hosszú asztal került vissza: tele volt a kalapformázáshoz, -nemezeléshez és -díszítéshez szükséges különféle eszközökkel és anyagokkal. Nem csupán olló, cérna, szalagok és csipke volt ott, hanem különös apró díszítőelemek is, amelyekről Cilindrián munkái ismertté váltak: simára csiszolódott, kék és zöld tengeriüveg-darabok. Halpikkelyek. Karmok. Hosszú, éles agyarak –

Catherine-nek fogalma sem volt, ezek milyen lényektől származhattak. Különféle tengeri kagylóhéjak. Méztől csöpögő lépdarabok. Pitypangkötegek és fehér nyírfa kéreg.

Az üzlet végében egy függönnyel takart ajtó állt, amiről Catherine biztosan tudta, hogy első alkalommal még nem volt ott. Odament, és halkan bekopogott.

– Odakint, a pénzfánál lehet fizetni a kiválasztott áruért – csendült Cilindrián fáradt hangja.

Catherine megacélozta magát, és elhúzta a függönyt, felfedve ezzel az aprócska, zsúfolt irodát és az asztalra tett lábbal ülő Cilindriánt.

– Nem vásárolni jöttem – jelentette ki.

A férfi felnézett rá, és gyorsan lekonyult a szája széle.

– Pinkerton kisasszony – szólalt meg vontatottan. – Bár mondhatnám, hogy milyen kellemes meglepetés!

Catherine benyomakodott a függöny mellett.

– Önnek is szép jó napot, Cilindrián! Nem tudtam, hogy ismét nem kedvel.

– Mit akar? Dolgom van.

– Visszajöjjek esetleg később?

– Bár ne tenné!

Cath bal szemöldöke fölött rángatózni kezdett a bőr.

– Nem tudom, mit tettem, hogy ilyen viselkedést érdemlek öntől, de ajánlatot szeretnék tenni, Cilindrián.

A Kalapos hahotázni kezdett.

– Még hogy ajánlatot! Ó, egek, micsoda hóbortos egy hölgyemény. Mégis hány férfit szeretne magához láncolni?

Cath válla megmerevedett.

– Szóval a Király kijelentése fordította ellenem?

– Elnézést, *kisasszony* – köpködte a szavakat –, de egyelőre még *nem* királynő, nekem pedig nincs időm arra, hogy az ön kénye-kedve szerint ugráljak. Ahogy láthatja, dolgozom.

Egyáltalán nem úgy tűnt, mintha dolgozna, de Cath nem tett megjegyzést.

– Nem vagyok a Király jegyese, bármit is gondoljon…

Cilindrián felhorkantott.

– De még ha az is lennék, az csak rám és őfelségére tartozna. Nincs joga kritizálni.

– Csak magára, őfelségére és arra a szerencsétlen fickóra, aki önmagára is csomót kötne, csak hogy lenyűgözze magát. Bár, végül is, Jest önként vette magára az udvari játékszer szerepét, miért is kellene hát másképp kezelnie őt?

Cath szíve nagyot dobbant.

– Jest ott volt, amikor a Király engedélyt kért a szüleimtől, hogy udvarolhasson nekem. Nem titkoltam el előle semmit, úgyhogy nem értem, ön miért sértődik meg ezen. Most pedig, ha képes lenne csupán egyetlen pillanatra civilizáltan viselkedni, akkor elmondanám, hogy üzleti ügyben érkeztem. Egyetlen percet kérek csak.

– El sem hinné, ha elárulnám, milyen kevés elpazarolható percem maradt. – Cilindrián lekapta a lábát az asztalról. – Egyébként pedig ennek az üzletnek az ügyei csakis és kizárólag rám tartoznak, Pinkerton kisasszony. További szép napot kívánok!

Cath a fogát csikorgatta, próbálta visszafojtani a bosszúságát.

– Ahogyan azt mondtam, ajánla… üzleti megbeszélést szeretnék folytatni önnel, és úgy vélem, egy hozzáértő üzletember meghallgatna.

Catherine nem emlékezett rá, hogy valaha is irányult volna rá annyi megvetés, mint amennyi most az ibolyaszín szempárból sugárzott.

– Akár a Király koronáját is felajánlhatná, akkor sem érdekelne.

Vörös pöttyök villogtak Catherine szeme előtt.

– Nem tettem semmit, amiért ilyen tiszteletlenséget érdemelnék!

– Nem a megfelelő szabályok alapján játszik! – üvöltötte Cilindrián, és olyan erősen rácsapott az asztalra, hogy Catherine ijedtében ugrott egyet.

Cilindrián mély levegőt vett, és elfordította a fejét. Igyekezett megzabolázni a dühét, de az is lehet, hogy szégyenkezett, amiért az őrültsége – az örökletes családi vonás – előbukkanni látszott.

Catherine nyelt egyet, és óvatosabban folytatta:

– Nem tudtam, hogy játékot játszunk, uram.

A Kalapos mélyeket lélegzett, majd így szólt:

– Nem, nem is játszunk semmit. Nem fogalmaztam elég komolyan a helyzethez képest. – Megköszörülte a torkát, és ismét felnézett Cathre. A dühe egy része már elpárolgott. – Ön a Király felesége lesz, Pinkerton kisasszony, és csupa boldogságot kívánok önnek. Viszont szégyellem, hogy az ön kezére játszottam, amikor érdeklődést tettetett a barátom iránt. Az a sok mosoly és kacérkodás, miközben le sem vette a szemét a koronáról? Az biztos, hogy nagy előrelépés a csilingelő sapka után, ezt el kell ismernem.

– De hát nem… – Elhallgatott. Körmét a tenyerébe mélyesztve, valamivel nyugodtabban folytatta: – Semmit sem tettettem Jesttel kapcsolatban, de mint azt már mondtam, mindez csak Jestre, a Királyra és rám tartozik, semmi köze önhöz.

– Ő az én legrégebbi, legkedvesebb barátom. – Cilindrián úgy meredt rá, hogy kihúzandó gyomnövénynek érezte magát. – Nem akarom, hogy baja essék.

Cath arca lángra gyúlt, önutálat lüktetett a halántékánál, ám ekkor hirtelen egy keménykalapra esett a pillantása, ami zöld szalaggal átkötve hevert Cilindrián asztalán.

– Hát az meg mit keres itt?

Cilindrián lenézett, és felvont szemöldökkel fordult vissza hozzá.

– Ha esetleg nem vette volna észre, kalapokat készítek.

Cath a fejét rázta, és már nyúlt volna a keménykalap után, de Cilindrián elhessegette a kezét. Cath a homlokát ráncolta.

– Ez a Teknőc kalapja, ezt viselte, amikor… amikor… a fesztivál alatt.

– Milyen jó a megfigyelőképessége!

Cath a Kalaposra meredt. Várakozón.

A férfi visszabámult rá.

Catherine felszegett állal így szólt:

– Van ennek a kalapnak bármi köze ahhoz a tragédiához, ami ott történt?

– Egészen pontosan mire gondol?

– Nagyon jól tudja, hogy mire gondolok! Ugye nem ez a kalap… Cilindrián, veszélyesek a kalapjai?

– Veszélyesek! Még mit nem!

Hangjából maró gúny csendült, élesen harsogott a bírálattól. De egy pillanattal később már meg is kerülte az asztalt, kimasírozott a bemutatóterembe, és elhessegette a két Baglyot. A szemébe nézve a két madár egyetlen panaszos szó nélkül kisietett a szalonból, és Cilindrián megfordította a táblát, hogy mindenki tudja, az üzlet épp ZÁRVA tart. Becsapta az ajtót, és visszaviharzott az irodába. Catherine tapodtat sem mozdult.

– Igazam van? – ütötte a vasat Catherine. – A kalapjai… megváltoztatják az embert, igaz?

– Fogalma sincs, miről beszél.

Egyre csak az ujjait pattogtatta, amitől Catherine még jobban bedühödött.

– Akkor magyarázza el!

Cilindrián felkacagott.

– Egek! Nem emlékszem, mikor ugráltattak így utoljára. Milyen nagyszerű királynő lesz önből!

– Nem leszek királynő! – kiáltotta Catherine, és jólesett neki, hogy a Kalapos ugrik egyet felemelt hangjára. Nyugodtabban folytatta. – A Király nem kérte meg a kezemet, de ha így tesz, akkor vissza fogom utasítani.

Cilindrián a száját tátotta, teljesen egyértelműen kiült az arcára, hogy kételkedik a szavában.

– Nem hiszem, hogy így lenne.

– Higgyen, amit akar, de ne terelje el a szót! Ezek a kalapok… Mary Ann merészebb álmokat sző, amikor a fején van, és Margaret is határozottan másképp festett, amikor rajta volt az a rózsa, és most a Teknőc… az a drága Teknőc…

– Mármint az Ál-Teknőc. Nevezzük nevén a gyereket!

– Valódi teknős volt, mielőtt felvette azt! – mutatott Catherine a keménykalapra. – Hogy lehet ilyen érzéketlen? Ha ez az ön hibája…

– A kalapnak semmi köze nem volt az átalakulásához. Azért van itt, mert az Ál-Teknőc ma reggel a segítségemet kérte. Mindent megtettem, de nem tudtam segíteni rajta. Nyomorult pária lett, de nem eléggé kétségbeesett.

– Egy másik kalapot akart neki adni, ami visszaváltoztatja?

A Kalapos meglendítette a karját.

– Teljesen félreért, de az égvilágon semmi köze hozzá.

– De a kalapjai tényleg megváltoztatják az embereket. A saját szememmel láttam. Éreztem is. Veszélyesek, Cilindrián! Abba kell hagynia!

Farkasszemet néztek egymással, és szédítő némaság burkolta be ókét, amit csak Cath szívdobogása tört meg.

Cilindrián nézett félre először. Visszament a székéhez, lezuttyant rá, és a hasára tette a kezét.

– Nem veszélyesek a kalapjaim, és nem hagyom, hogy ilyen borzalmas pletykákat terjesszen rólam! – Összepréselte az ajkát. – De az való igaz, hogy különlegesek. Különböznek az összes többi kalaptól, amit csak a Szív Királyságban fel lehet lelni, és ahogyan azt már korábban említettem, a felmenőim mind kitűnő kalapkészítők voltak.

– Nem érdekel az önreklámja.

– Kérdezett valamit. Válaszolok rá.

– Bár kevésbé bő lére eresztve tenné!

A Kalapos elmosolyodott.

– Igen. Jól van. Tényleg megváltoztatják az embereket. *Jobbá* teszik őket. De ez nem azt jelenti, hogy az Ál-Teknőc tragédiája a kalap hibája. Most már boldog?

– A legkevésbé sem. Hogy csinálja?

– Nem csinálok semmit. A kalapjaim… különleges anyagból készülnek.

– Milyen értelemben különleges?

Cilindrián hosszasan tanulmányozta őt, és Catherine már kezdett kételkedni benne, hogy valaha is válaszolni fog a kérdésre, de végül megszólalt:

– Az alapanyagok, amikkel dolgozom, mind a Vörös és a Fehér Királynő birodalmaiból származnak.

Cath gerincén végigfutott a hideg.

– Hát persze. Hiszen ön is sakkországi, mint Jest és Holló.

A férfi összehúzta a szemét.

– Elmondta?

– Igen. Mert megbízik bennem – felelte Cath élesen, és látta, hogy Cilindrián arcán bosszúság fut át.

A Kalapos álla megfeszült, de nem hagyta magát kihozni a sodrából. Hátradőlt, és leszedett egy szöszt a mellényéről.

– Biztos vagyok benne, hogy megvolt rá az oka, amiért elárulta ezt. De a Szív Királyság szülötte vagyok. Az apám kalapszalonjában nőttem fel, egészen addig ott éltem, amíg idő előtt bekövetkezett halála arra nem sarkallt, hogy máshol próbáljak szerencsét, nehogy hasonló sorsra jussak. Ezt a bizonyos szerencsét Sakkországban találtam meg.

– De… hogy? Hogyan jutott el oda?

A férfi vállat vont.

– Útvesztő, tükörüveg, kút… és egy jó adag kétségbeesés. Nem olyan fontos. A lényeg az, hogy az utazás megtanított arra, hogyan kerüljem el a felmenőimmel végző őrületet, és hogyan válhatok a valaha élt legnagyszerűbb kalapkészítő mesterré a Tükörüveg *mindkét* oldalán.

Cilindrián szemügyre vette a körmét.

– Ott ismertem meg Jestet, és ő mutatott be a Fehér Királynak és Szaladárnak. Szegény voltam és magányos, de a Király gyalogi címet adományozott nekem, és úgy döntött, Szaladárral együtt királyi küldönccé nevez ki bennünket, hogy a harcmezőket kerülgetve postaszolgálatot teljesítsünk a Vörös és a Fehér Birodalmak között. Útközben anyagot gyűjtöttem, amiből később kalapot készíthettem a Királynőnek. Kavicsokat, virágokat, csontokat szedtem össze, és szép lassan hírnevet

szereztem magamnak. Nem csupán gyalogként és küldöncként, hanem kalaposként is. A legjobb kalaposként.

– Nem értem – telelte Cath. – Azért ment oda, hogy elszökhessen az apja sorsa, az őrület ellen. Akkor miért lett mégis kalapos?

Cilindrián feltartotta az egyik ujját.

– Itt van a kutya elásva. Az Idő másképp működik Sakkországban. – Előhúzta a zsebóráját, és ingaként az íróasztala fölé lógatta. – Néha előrefelé halad, néha vissza, olykor gyors, míg máskor lassú, és az is előfordul, hogy teljesen megáll. De amíg mozgásban vagyok, amíg mindig a másik irányba haladok, mint az Idő, addig nem találhat rám, és sosem jutok arra a sorsra, mint az őseim.

Különös ritmusban beszélt, már-már az óramutató halk kattogásának ütemére, és Cathben ismét felmerült, hogy talán már megbolondult, hiába mondja, hogy nem.

Visszanyelte ezeket a gondolatokat, mert meg akarta tudni, hogyan végződik a Kalapos meséje.

– De most mégis visszajött a Szív Királyságba.

– Így van. – Elkapta az órát, és visszarakta a zsebébe. – Jestnek és Hollónak segítségre volt szüksége, hogy átjussanak a Tükörüvegen, a Királynak és a Királynőnek pedig küldöncre, hogy folyamatosan értesüljenek a… – Tétován elhallgatott.

– A küldetésükről – fejezte be helyette Cath. – Jest azt mondta, küldetést teljesítenek, hogy véget vethessenek egy háborúnak.

A Kalapos arckifejezése ismét kissé savanyúvá vált.

– Azt is elmondta, hogy mi ez a küldetés pontosan?

Cath a lelke legmélyéről kívánta, bár igent mondhatna, ám Jest ebbe már nem avatta be. Ismét megrázta a fejét.

– Hála a jó égnek! – motyogta Cilindrián, majd sóhajtott egyet. – Mindegy is, a lényeg, hogy én tudtam egyedül az idevezető utat, úgyhogy Szaladárral mi is átjöttünk. Nem is számítottam rá, hogy ilyen boldogságra lelek a gyerekkori otthonomban. A Tükörüveg itteni oldalán az a sok csecsebecse már nem csupán kavics és csont. Nem átlagos kalapok készülnek belőlük.

– Hanem veszélyesek.

– Hanem *mesések*. A kalap már nem csupán az öltözéket egészíti ki, hanem magát a viselőjét is. Nagyszerű szolgáltatást nyújtok a Szív Királyság lakóinak, és úgy vonulok majd be a történelembe, mint a legnagyszerűbb kalapos, akit ez a vidék valaha is látott, és mivel akármikor visszatérhetek Sakkországba, még csak az ép elmémet sem kell feláldoznom ezért.

– De akkor mit csinálnak ezek a kalapok?

– Bármit. Mindent. Egy kicsit bátrabb lesz tőlük az ember, egy kicsit erősebb, egy kicsit elbűvölőbb, érdekesebb, intelligensebb…

– Vagy akár leveshozzávalóvá is válhat tőle az ember! – üvöltötte Catherine. – Ha tudja, hogy a kalapjai megváltoztatják a viselőjüket, akkor honnan lehet benne olyan biztos, hogy nem ez a kalap változtatta át a Teknőcöt?

Cilindrián a halántékát masszírozta.

– Ennek a kalapszalonnak a hírnevem a tartópillére. Sosem tennék olyasmit, amivel rossz hírbe keverném magam. – Végighúzta az ujjait az asztalon szerteszét heverő szalagokon, gombokon és tollakon. – Végtére is, nem lehetünk mind olyan szerencsések, hogy az uralkodó a társául akarjon választani.

Catherine figyelmen kívül hagyta a megjegyzést, és szemügyre vérre a díszeket. Cilindrián kalapjai furák voltak, szeszélyesek és a maguk fura módján gyönyörűek is. És most már azt is tudta, hogy még mesésebbek annál, mint amit a cégér odakint hirdetett. Cilindrián nagyszerű kalaposként vonulhat be a történelembe, sőt, művészként, de csak akkor, ha semmi sem szennyezi be a nevét.

Hasonló helyzetben volt hát ő is, mint Catherine a pékségével. Bár az nem érdekelte, hogy gazdag-e, megélni azért szeretett volna a tehetségéből. Azt akarta, hogy az emberek ne a csinos kis arcáért vagy a nemesi címéért értékeljék őt, hanem azért, amit a két kezével létre tud hozni.

– Elnézést kérek, ha megsértettem, Cilindrián – szólalt meg, még mielőtt meggondolhatta volna magát. – Nem azért jöttem, hogy vitatkozzak. Hanem azért, hogy üzletet kössünk.

– Á, igen. Az üzleti ajánlat.

Catherine nagyot nyelt, és előhúzta a táskájából az ajánlatot, amin Mary Ann-nel egész éjszaka dolgoztak.

– Szavamat adom, hogy senkinek sem beszélek sem Sakkországról, sem pedig a kalapjai alapanyagául szolgáló, megkérdőjelezhető holmikról. De ennek két feltétele van.

Cilindrián az orrnyergét masszírozta, de nem vágott a szavába.

– Egy: ügyelnie kell, hogy a kalapjai biztonságosak legyenek, és ha úgy találja, hogy mégsem így van, azonnal be kell fejeznie az árusítást.

– Egyetlen hibás árut forgalmazó üzlet sem virágzik. Igazán nem kell ilyesmivel nyaggatnia.

– Jól van. De lehet, hogy a második kérésem már egy kissé megdöbbentő lesz. – Közelebb lépett. – Szeretném, ha kölcsönadna nekem.

Cilindriánt letaglózták a hallottak.

– Kölcsön? Mármint mit adjak kölcsön… pénzt?

– Igen. Mint üzletember az üzlet… asszonynak. Én magam is vállalkozásba szeretnék fogni, és ehhez befektetőre van szükségem.

A Kalapos felnevetett, csak úgy visszhangzott tőle a helyiség.

– Erre kíváncsi vagyok!

Cath letette Cilindrián asztalára az összehajtott levelet, és ujjhegyével az asztallaphoz nyomta a papírt.

– Ebben a levélben mindent leírok, amit a *Kalácsok, rétesek, torták és piték – csodásabb pékséget még nem látott e vidék*ről tudnia kell.

Cilindrián felnyögött.

– Felettébb eredeti.

– Már kóstolta, milyen süteményeket tudok csinálni. Bármilyen egyéb érzelmeket táplál is irányomban, arra kérem,

üzletasszonyként tekintsen rám, amikor végiggondolja az ajánlatomat. Az emberek az egész birodalomból idesereglenek majd, hogy megkóstolják a legkrémesebb tortákat, a legédesebb pitéket, a legpuhább kenyeret, amit valaha is láttak.

Cilindrián hosszasan bámult rá, arckifejezéséből semmit sem lehetett kiolvasni. Végül így szólt:

– Pékséget akar nyitni.

– Így van.

– És az én segítségemet kéri hozzá.

– Üzleti kölcsönt kérek. Minden le van írva itt, a részletek, a kamat, minden.

Nagyon okosnak érezte magát, hogy mindezt előadhatja, és örült, hogy végül megtört, és Mary Ann segítségét kérte a kölcsön tervének kidolgozásában.

Egy újabb hosszú csend után Cilindrián imígyen érdeklődött:

– És mondja csak, Pinkerton kisasszony, van egy királynőnek ideje arra, hogy pékséget üzemeltessen?

Cath felfújta magát, és hangosan artikulálva válaszolt:

– Nem vagyok királynő.

– Nem – felelte a férfi. – Még nem.

Cath szemöldöke meg jobban ugrálni kezdett.

Cilindrián is a levélre nyomta az ujját, és magához húzta az asztalon keresztül. De nem nyitotta ki.

– Be se merem vallani, mennyire tisztelem a leleményességét. Egy kicsit magamra emlékeztet.

Cath ismét dühbe gurult.

– De nem, nem gondolom úgy, hogy bölcs üzleti döntés lenne ebbe belemenni, mivel kétlem, hogy sikeressé válna.

Mintha arcon csapták volna – határozottan, a sajnálat legkisebb jelét sem mutatva utasították vissza.

– Hogy mondhat ilyet?

– A macaron valóban lenyűgöző volt, ám ön rögtön engem vádolt a fesztiválon történtekkel ahelyett, hogy elgondolkodott volna egy másik lehetséges magyarázaton. Ez pedig egy olyan gyanút keltő bizonyíték, amit mások talán nem fognak egyik

napról a másikra elfelejteni. Ami azt illeti, csodálkozom is, miért engem próbál megtenni bűnbaknak, ha egyszer *önnek* van takargatnivalója.

– Fogalmam sincs, miről beszél.

– A Teknőc… az a szerencsétlen, drága jószág… csupán pillanatok teltek el az átváltozása és aközött, hogy megevett egy egész szeletet az ön tortájából.

Cath megdermedt.

Amíg eszébe nem jutott, hogy talán a kalap a hibás, végig ettől rettegett, és nagyon remélte, hogy senki más nem köti majd össze a kettőt. Nem akart arra gondolni, hogy Cilindriánnak talán igaza van – amíg a kalapokat hibáztatta, nem kellett arra gondolnia, hogy talán neki magának is köze van a tragédiához.

Hiszen csak egy tortát sütött. Egy fűszeres sütőtöktortát.

– Az öt bíráló közül – folytatta Cilindrián – ő volt az egyetlen, aki megkóstolta a süteményt. Természetes, hogy az emberekben felmerül, talán az ön tortája okozta ezt a szerencsétlen átváltozást.

Cath szíve hangosan dobogott.

– Tucatnyi, sőt több száz tortát sütöttem már, és soha semmi ilyesmi nem történt.

– Elég egyetlen rossz torta is.

Kezébe vette Cath levelét, és módszeresen apró csíkokra szaggatta, még csak a viaszpecsétet sem törte fel. Cath olyan keményen összeszorította az állkapcsát, hogy már fájt, miközben végignézte, ahogyan hosszú órák aprólékos tervezgetését darabokra szaggatják.

– Egyébként is – vágta hozzá Cilindrián a papírfecniket. Susogva, lebbenve szálltak, és hozzáragadtak a ruhájához. – Nálam elvi kérdés, hogy nem üzletelek gerinctelen teremtésekkel. Csak semmi kígyó. Semmi csúszós angolna. És a legrosszabból, a megbízhatatlan nőszemélyekből sem kérek. Nyugodtan játssza a szemérmest, Pinkerton kisasszony! Higgyen csak a saját ártatlanságában. De ön is éppolyan jól tudja, mint én,

hogy legalább egy szívet össze fog törni, és én nem akarom, hogy ezentúl bármilyen közöm legyen magához.

28. FEJEZET

CATHERINE DÜHTŐL ÉS SÉRTETTSÉGTŐL REMEGVE rontott be a hátsó ajtón. A konyhában majdnem nekiment Abigailnek, aki épp egy uborkás szendvicsekkel megrakott tálcával sietett a lépcső felé.

Abigail felsikkantott.

– Catherine kisasszony! Ó, hála a jó égnek. Mary Annt épp most hívták fel, és jobb, ha ön is gyorsan felmegy, még mielőtt a márkiné teljesen kikel magából.

– Tea? Ilyen korán?

Abigail oldalra billentett fejjel, némán könyörgött, hogy Catherine menjen előre, és siessen már.

Cathnek eszébe jutott, hogy a szülei Mary Ann elbocsátásával fenyegetőztek, úgyhogy felakasztotta a stóláját, majd kettesével szedte felfelé a lépcsőfokokat. Az apja általában a könyvtárban teázott, de amikor Cath felért az emeletre, az elülső szalonból hallott hangokat kiszűrődni, ott pedig csak a vendégeket fogadták.

Csontig hatoló remegés futott végig rajta arra a gondolatra, hogy bármiféle vendéget szórakoztasson.

Elgondolkodott, hogy feloson a szobájába, és úgy tesz, mintha nem lenne itthon, de az anyja kidugta a fejét a szalonból, még mielőtt elhatározásra juthatott volna. Arcát őrületbe hajló vigyor torzította.

– Catherine! Hát itt vagy! Jól hallottam akkor, hogy megérkeztél, drága gyermekem.

Drága gyermekem?

Újfajta rettegés nehezedett Catherine vállára.

– Nem tudtam, hogy vendéget várunk. Nem úgy öltöztem, hogy…

Az anyja előresietett, hátrasimította Cath haját, megigazította a ruhája nyakát, és a szalon felé terelte.

– Ne butáskodj már, drágám! Igazán nem illik megvárakoztatni a vendégeinket…

– De…

– *Itt is van, felség!* – kiáltotta az anyja, miközben belökte Catherine-t az ajtón. – Ott szégyenlősködött a folyosón, micsoda egy lány!

A Király és a márki talpra ugrott. A Király ezúttal is magával hozta a rángatózó Fehér Nyulat, az őreit és Jestet. A fiú most is a legtávolabbi ablaknál állt, fekete gúnyájában és lefelé konyuló sapkájában sziluettnek tűnt a délutáni fényben. A testtartásából tiszteletteljes figyelem sugárzott, kezét hátrakulcsolta, ám ezúttal szándékosan a falat bámulta, nem nézett Cathre.

A szalon másik felében Mary Ann egy pillanatra abbahagyta a tea kitöltését, hogy kíváncsi pillantást lövelljen Cath felé, amit ő képtelen volt elviselni, annyira szégyellte a Cilindriánnál tett látogatás kudarcát.

A Király tapsikolt, egyedül őt lelkesítette így Catherine hirtelen betoppanása.

– Itt van hát, itt van! – ujjongott. – Ahogyan én is… Meglepetés!

Cath halovány mosolyt varázsolt az arcára.

– Szép napot, felség! Minek köszönhetjük ezt a megtiszteltetést?

– Ó, kedvesem! – felelte a Király boldogságtól ragyogó arccal, hogy kimondhatja ezt a szót, ugyanakkor észre sem véve Cath grimaszát. – Egy igazán nagyszerű előadás lesz ma a Fülharmonikus Színházban: a *Pír király* különleges előadása, méghozzá az én tiszteletemre! Abban reménykedtem… – Megköszörülte a torkát. – Abban reménykedtem, hogy a márki engedélyével talán lenne kedve velem jönni… édesem.

A Király összefont kézzel állt, és a zavara talán még aranyos is lett volna, ha Catherine nem lett volna olyan feldúlt.

– Ó, mennyeien hangzik, felség! – szólalt meg gyorsan a márkiné. – Nem igaz, Catherine?

Cath pillantása Jestre vándorolt, pedig igazából nem is ezt akarta, de a fiú arckifejezése olyan nyugodt volt, mint egy csendes tó felszíne.

– Igazán hálás vagyok a meghívásért, felség, de egy ilyen szórakozáshoz kísérőre lenne szükségem, és attól tartok, most senkit sem tudunk…

– Vidd magaddal Mary Annt! – vágta rá az anyja. Mary Ann épp egy kanál cukrot szórt az egyik csészébe, és most a mozdulat közben megdermedt. – Mary Ann, ne azzal bíbelődj már, szaladj, öltözz át! Egy-kettő! – A márkiné csettintgetett, míg beszélt, Mary Ann pedig egy röpke, meglepett pillantást vetett Catherine-re, majd ki is sietett a szobából. A márkiné átvette a tea felszolgálásának feladatát. – Te is, Catherine! Menj, öltözz fel tisztességesen! Ha emlékeim nem csalnak, a Fülharmonikus Színház kifejezetten elegáns hely, bár évek teltek már el azóta, hogy Pinkerton úr elvitt oda. Nem igaz, Pinkerton úr?

A márki rávigyorgott, szemében imádat csillogott.

– Ó, igen, kedvesem, nagyon is jól emlékszem. Mesésen festettél aznap este, és úgy rémlik, többet néztelek téged, mint magát az előadást. *A makrancos tölgyet* néztük, nem igaz?

A márkiné kuncogott.

– De anya – tiltakozott Catherine –, mi van a Gruffacsórral? Nem hiszem, hogy már biztonságos lenne…

Az anyja boldogsága hirtelen homlokráncolásba fordult.

– Ne beszélj már zöldségeket, kislányom! A Királlyal leszel. Őrökkel körülvéve. Semmi bajod nem esik majd.

– De hát épp csak most értem haza, és nem…

– Catherine. Őfelsége arra kért, hogy legyél ott ezen a nagyszerű előadáson. Nem akarunk neki csalódást okozni, igaz?

Catherine tudta, hogy az anyja valójában úgy érti, *neki* ne okozzon csalódást.

Cath erőtlenül megrázta a fejét.

– Rögtön gondoltam. Most pedig szaladj, öltözz fel tisztességesen! – Napsugármosolya vissza is tért, amint ismét a Királyhoz fordult. – Ugye azt mondta, hogy tejszínnel szereti a teát, felség?

Catherine az arcába harapva az ajtó felé fordult. Még megkockáztatott egy utolsó pillantást Jest irányába, de az egyetlen változás a fiú arcán egy aprócska ránc volt a két szemöldöke között. Mintha észrevette volna, hogy Cath őt figyeli, lassan felsóhajtott, de tekintetét továbbra is a szalon távolabbi falára szegezte.

A szobája felé tartva Catherine azon töprengett, vajon melyikük számára megterhelőbb ez az egész.

Az utazással töltött idő még kellemetlenebb volt. Catherine és Mary Ann két helyet foglalt el a Király négyüléses hintójában, úgyhogy a Fehér Nyúl kénytelen volt a kocsis mellé ülni, és emiatt annyira vigasztalhatatlannak tűnt, hogy Cath majdnem felajánlotta, hogy helyet cserél vele.

Végül azt kívánta, bár megtette volna, mert így kénytelen volt ott szorongani a kis üléstérben, szemben a Királlyal és Jesttel, akik vele szemközt foglaltak helyet.

Szerencsére a Király semmit sem érzékelt az őt körülvevők kényelmetlenségéből. Lelkesen áradozott a kastély kertjéről, és hogy egyszer szeretne majd egy játszóházat az egyik fán, ha elég nagyra nőnek ahhoz, hogy építkezni lehessen rájuk.

Jest végig az ablakot bámulta, pedig be volt húzva a függöny.

Cath minden egyes alkalommal Mary Ann-nek dőlt, amikor a Király valami különösen dühítőt mondott, és egy idő után a komorna is ugyanígy tett, kifejezve együttérzését. Nem telt sok időbe, és máris olyan szorosan egymásnak préselődött a válluk, hogy Cath ujjai zsibbadni kezdtek.

Hálás volt, amikor végre megérkeztek a színházba. Az épület igazi építészeti műremek volt: az ülések gyakorlatilag

körbevették a színpadot, az egész úgy festett, mint egy hatalmas emberi fülcimpa.

Mikor a Király megérkezett, a Káró udvaroncok hasra vágódtak, hogy szőnyegül szolgáljanak a színház két felálló nyuszifület mintázó bejáratáig. A dülledt szemű kocsis lesegítette Cathet és Mary Annt a hintóból.

Jest lekapta a jogarát a kocsisülésről, és a magasba tartva előrement, hogy ő vezesse a csoportot. Mielőtt beért volna, egy óriási fekete holló bukott alá az égből, és megállapodott a jogar tetején. Jest nem lassított, de Holló hátrafordította a fejét, hogy Cathre nézhessen kifejezéstelen, fekete szemével. Csőrével Jest füléhez hajolt, és belesúgott valamit, amiből Cath egy szót sem hallott. Jest válaszképp határozottan megrázta a fejét.

Catherine rádöbbent, hogy Jestet bámulja. Gyakorlatilag azóta így volt, amióta elhagyták a Sziklás Teknős-öblöt.

Nem vette észre, hogy a fiú akár egyetlenegyszer is felé pillantott volna.

A szokás szerint mit sem sejtő Király felajánlotta a karját, Cath pedig a csalódottságát palástolva elfogadta. Mary Ann mögöttük lépdelt, és menet közben folyamatosan elnézést kért az udvaroncoktól, akiken végigtapostak.

Az előcsarnok tele volt vendégekkel, akik mind arra vártak, hogy elfoglalhassák a helyüket. Jest és Holló már eltűnt a forgatagban, amikor Catherine és a Király belépett, és annyi meghajlás, pukedli és gratuláció fogadta őket, mintha már jegyesek lennének. Catherine minden tőle telhetőt megtett, hogy döbbenetet színleljen, amikor jókívánságokkal halmozták el, amire a színházlátogatók hasonlóképp értetlen arckifejezéssel reagáltak, de hamarosan nyilvánvalóvá vált, hogy ennek a csatának bizony Catherine lesz a vesztese. Miután a Király azt a bizonyos kijelentést tette a fesztiválon, az egész Szív Királyság úgy hitte, jegyben járnak, és Catherine nem igazán szólalhatott fel a pletykák ellen itt, a színházban, a Király oldalán.

Az élete egyetlen éjszaka leforgása alatt örvénnyé változott, és viharos sebességgel húzta le őt a felszín alá.

Összetalálkozott az öntelt Margaret Mearle-lel, akit a jelek szerint cseppet sem nyűgözött le, hogy Catherine a Király kegyeltje, valamint a herceggel, aki igyekezett titkolni, mennyire irigyli a Király szerelmi téren elért sikereit.

Cath rádöbbent, hogy annyira lefoglalták a saját szívének ügyei, hogy szánalmasan cserbenhagyta a herceget. A férfi arra kérte, segítsen neki elnyerni Margaret figyelmét, de neki csak azon járt az esze, hogyan rázhatná le mindkettőjüket, és hogy legszívesebben utasította volna őket, tegyék túl magukat a büszkeségükön és a sutaságukon, még mielőtt túl késő lesz.

Valaki hirtelen megragadta Cath csuklóját, és elhúzta őt a Királytól. Cath megpördült, és meglepetten konstatálta, hogy a beesett arcú Lady Peterrel találta szemben magát, aki sokkal szorosabban tartotta őt, mint amennyi erőt Cath kinézett belőle.

– Van még? – kérdezte Lady Peter, még mielőtt Cath üdvözölhette volna. Suttogott, de a zsúfolt előcsarnokban ez gyakorlatilag kiabálást jelentett.

Cath közelebb hajolt hozzá, nem volt benne biztos, hogy jól értene.

– Hogy van-e még?

Lady Peter bólintott, véreres szeme tágra nyílt. Körbenézett, majd még közelebb húzta Cathet. Csupán centiméterek választották el őket egymástól, és ilyen közelről Cath észrevette, hogy Lady Peter fogai sárgás árnyalatban játszanak, arccsontjai pedig majd' kiugranak a helyükről. Felső ajkán verejték csillogott.

– Ugye van? – könyörgött Lady Peter. – Kérem, mondja, hogy van még! Megteszek bármit, fizetek bármennyit… – Elcsuklott a hangja. – Mármint, nem sok pénzem van, de fizethetek földdel, szívességgel vagy…

– Lady Peter, kérem! Fogalmam sincs, miről beszél.

Lady Peter ismét halkabbra fogta:

– *A tortáról.*

Catherine-nek elakadt a lélegzete.

– Tessék?

Lady Peter szája sarka lefelé görbült a bosszúságtól, és a ruhája zsebébe dugta a kezet. Ugyanaz a fekete kartonruha volt, amit a Király fekete-fehér bálján is viselt, és bár a többi hölgy ruhájához képest gyakorlatilag rongynak számított, Catherine-ben felmerült, hogy talán ez Lady Peter legszebb ruhája.

A gondolattal együtt szánalom is ébredt benne, és elgondolkodott, vajon mekkora illetlenségnek számítana, ha felajánlaná neki az egyik ruháját. Neki rengeteg volt, bár az is igaz, hogy jócskán be kellett volna venni belőlük ahhoz, hogy jól álljanak az asszonynak, és nem úgy tűnt, mintha Sir Peter odáig lenne mások jószívűségétől…

Hirtelen elakadtak a gondolatai, ugyanis Lady Peter kihúzta a kezét a zsebéből, és vele együtt egy koszos textilszalvétát is. Lehajtotta a sarkokat, felfedve ezzel egy szelet fűszeres sütőtöktortát, ami szinte a felismerhetetlenségig összenyomódott, a tészta és a máz teljesen eggyé vált.

Pár morzsa lehullani készült a szalvétáról, mire Lady Peter felsikkantott, és gyorsan lehajolt, hogy a szájával elkapja őket.

Egész testében remegett, amikor ismét felnézett Cathre, visszahajtotta a tortára a szalvétát, majd visszagyömöszölte a kis csomagot a zsebébe.

– Elhoztam mindent, ami megmaradt a fesztivál után, de már csak ez az egy szelet maradt. Kérem, lennie kell még! Mondja, hogy van még!

Cath a fejét rázta.

– Nem… sajnálom. Csak egy tortát sütöttem.

Nem látta értelmét, hogy megemlítse a próbatortát. Nem tartott sokáig, hogy Mary Ann-nel felfalják.

Lady Peter arckifejezése elkomorult. Nem a csalódottságtól, hanem egyfajta őrületbe hajló gyötrelemtől. Ismét Catherine csuklójáért nyúlt, ezúttal mindkettőbe belekapaszkodott.

– De honnan szerezte a tököt?

Cath ajka szétnyílt. Habozott.

Csak nem vallhatta be a lopást, főleg nem a meglopott férfi feleségének.

– Kérem! – rikoltotta Lady Peter. Cath lélegzete elakadt, amikor a nő szorítása erősödött, szinte biztosra vette, hogy nyoma marad majd. – Belehalok, ha nem kaphatok. Kérem!

Belehalni?

Csak nem haldoklik? Végül is elég betegesnek tűnt.

Cath motyogva válaszolt:

– Az ön… az ön férjének a sütőtökföldjéről. Sajnálom. Nem lett volna szabad elvennem, de úgy tűnt, nem kell senkinek, és…

– Hazudik!

– Aú!

Cath elrántotta a kezét, és amikor rémülten lenézett, látta, hogy Lady Peter körmei véres karmolásokat hagytak a karján. Botladozva hátrált, korábbi együttérzése helyét átvette a sokk.

– Mindet elpusztította – jelentette ki Lady Peter. Arcán űzött kifejezés ült, és falfehér volt. – Felégette őket, egytől egyig. Nem érti, hogy szükségem van rájuk, *szükségem* van rájuk…

Árnyék vetült rájuk, és Cath szinte megkönnyebbült, hogy Sir Peter az. Megragadta a felesége karját, és iszonyatos, homlokráncoló arckifejezéssel elfordította őt Cathtől.

– Mi folyik itt?

– Semmi – vágta rá Lady Peter gyorsan, visszaváltozva a bálon megismert gyámoltalan, remegő lánnyá. – Csak ismerkedni próbálok, ahogyan kérted…

– Pinkerton kisasszonyra ne pazarold az idődet! Felsőbbrendűnek tartja magát – jelentette ki. Catherine ezt igazságtalannak tartotta, bár szó, ami szó, nem sok csodálnivalót látott a párosban. – Kezdődik az előadás.

Lady Peter hagyta, hogy a férje elrángassa, de szemével ismét Catherine-t kereste. Könyörgő tekintetet vetett rá. Könyörgött.

Catherine mély levegőt vett, amikor magára maradt. Megdörgölte a csuklóját, és örült, hogy nem olyan mély a seb, ráadásul már nem is vérzett, bár az igaz, hogy rettentően csípett.

A tömeget kémlelte, és egy pillanatra teljesen elkábult, azt sem tudta, hol van és miért jött ide. Kiszúrta a Királyt, aki épp az özvegy Wontuthry grófnéval csevegett. A Király az egyik

lépcsőfokon állt, hogy könnyedén a hajlott hátú grófné szemébe nézhessen.

Beletelt egy kis időbe, mire Cath ráeszmélt, hogy a Királlyal érkezett.

Az uralkodó volt az ő kedvese. Sőt, sokak szerint a jegyese is.

Csak ekkor döbbent rá, hogy zavarodottságában Jestet kereste.

Összeszoruló gyomorral átvágott a kiürülő előcsarnokon. A Király arca felderült, amikor meglátta őt, elköszönt a grófnétól, és felhúzta Cathet a lépcsőre. Catherine egyre növekvő rettegéssel követte, végig egy pazar folyosón, amit különféle hallószervekről mintázott gipszöntvények díszítettek: volt ott aprócska egérfülektől kezdve óriási, lógó elefántfülekig minden. A fáklyaszerű fali gyertyatartók meleg, narancsos fénybe vonták a műremekeket.

A Királynak külön páholya volt az első emeleten – olyan, ahol az ember kénytelen volt lemondani a kitűnő kilátásról azért cserébe, hogy a többi színházlátogató jól láthassa őt. A Fehér Nyúl félrehúzta a bársony függönyt.

Cath szíve nagyot dobbant, amikor meglátta a rájuk váró Jestet, a korlátnak dőlő néma árnyékot. Holló még mindig a jogar tetején ült, és a tollazatát tisztította.

Csakhogy Cath szíve ismét elfacsarodott, amikor Jest még csak fel sem pillantott az érkeztükre.

– Hát itt vagyunk, megérkeztünk! – terelte a Király Cathet az első sor felé.

Catherine hallotta, hogy Jest élesen veszi a levegőt, amikor el kellett nyomakodnia mellette, és a fiú hátra is húzódott, nehogy egymáshoz érjenek, ő pedig kénytelen volt ökölbe szorítani a kezét, nehogy véletlenül, szándékosan végigsimítson a kezén.

A Királlyal az első sorban foglaltak helyet, Mary Ann pedig mögéjük ült. Jest és a Nyúl állva maradt az ajtó mellett. Cath a színpadot és a leeresztett függönyt fixírozta, alig várta, hogy elkezdődjön az előadás, lehunyhassa a szemét, és azt képzelhesse, épp máshol jár.

– Jól lát, Pinkerton kisasszony? – érdeklődött a Király.

– Tökéletesen – felelte Cath, és nagy nehezen úrrá lett a vágyon, hogy megkérdezze, kér-e még egy párnát a Király, hogy ő is kilásson a korlát mögül.

– Kér valamit esetleg? Egy pohár bort? Egy kis sajtot?

– Köszönöm, semmit, felség.

– Melege van? Jöjjön csak, Nyúl, vigye Pinkerton kisasszony stóláját…

– Nem, köszönöm, felség.

A Király tétovázott, szemmel láthatóan nagyon szeretett volna a kedvére tenni, de végül hátradőlt. Egy pillanattal később előrehajolt, olyan közel a korláthoz, hogy Cathen különös érzés lett úrrá: legszívesebben kilökte volna a Királyt az erkélyről, pedig már magától a gondolatról is borzalmasan érezte magát. Ez a férfi, emlékeztette magát, nem tehet az égvilágon semmiről, ami vele történt.

Azt kívánta, bár ne feltételezgetne a Király mindenfélét, hogy bár ne tette volna azt a megalázó kijelentést a fesztiválon, de hát végső soron ö volt az, aki beleegyezett az udvarlásba. Ő volt az, akinek nem lett volna szabad hagynia, hogy eddig fajuljanak a dolgok, ha egyszer el akarta utasítani őt.

El kell utasítania. Muszáj.

De már a gondolattól is sajogni kezdett a feje.

A Király visszafordult a Nyúlhoz.

– Mikor kezdődik az előadás?

Ruhasuhogás hallatszott Catherine háta mögött, majd zsebóra kattogott – érdekelte volna, hogy a Nyúl azt az órát használja-e, amit Jesttől kapott a bálon, de nem nézett hátra.

– Még öt perc, felség – válaszolta Nyúl úr.

A Király visszafordult, és a lábát lóbálta.

– Jest, Pinkerton kisasszonnyal unatkozunk. Szórakoztatnál?

Cath felkapta a fejét.

– Erre igazán semmi szükség. Egyáltalán nem unatkozom.

Jest ránézett – végre. Cath próbált rámosolyogni, azt képzelte, cinkosok, és ugyanúgy élik meg a helyzetet, de a fiú összerezzent, és elfordult.

Cath visszahúzódva lenézett a magasföldszintre.

– Szívesen figyelem az embereket. Ó… csak nem Fürj asszonyság van ott? Azt hallottam, pár hónapja még egy egész fészeknyi tojása volt, de úgy tűnik, már mind kikeltek. Milyen elbűvölő család.

A Király arra nézett, amerre Catherine mutatott.

– Valóban! – Állát összefont ujjaira támasztotta. – Imádom, amikor még olyan kicsik! Édes kis angyalkák azokkal az icike-picike csőrökkel és a kis kerek testükkel.

A Király felsóhajtott, Catherine pedig kénytelen volt egyetérteni, hogy bizony, a fürjfiókák valóban tündériek. Tizenhármat számolt belőlük, egy egész színházi sort megtöltöttek.

– Ön hányat szeretne? – érdeklődött a Király a korlátra könyökölve, arcát a tenyerébe támasztva.

Cath oldalvást pillantott rá.

– Tojást? Vagy fürjeket?

– Gyereket. – A férfi arca rubinvörössé vált, de szeme álmodozón csillant, amikor szempillái alól Catherine-re nézett. – Én egyszer majd tízet akarok, egy egész kártyaszínnyit.

Hő futott végig Cath nyakán, és lángnyelvek nyaldosták az arcát. Jest tisztán hallhatóan fuldokló hangot hallatott, ami olyan volt, mintha kést forgattak volna a gyomrában.

– Én… nem igazán gondolkodtam még ezen – felelte Cath, majd fájdalmasan nagyot nyelt.

Nem mondott teljesen igazat. Eszébe jutott már, hogy jó lenne egy nap családot alapítani.

De nem a Királlyal. Jóságos szív, nem a Királlyal!

Jest olyan hangosan a földhöz koppintottá a jogart, hogy megrengett Cath lába alatt a padló. Holló rikkantott egyet, majd csapkodott egy sort a szárnyával, és végül ismét megállapodott.

Catherine és a Király hátrafordult.

– *Én* határozottan örülnék egy pohár bornak – vetett Jest olyan pillantást a Királyra, mintha csak kihívást intézne felé. Csak

merje megtagadni tőle ezt a kívánságát! – Hozhatok a boldog párnak valamit, ha már úgyis ott vagyok?

Cath szíve a torkába ugrott.

– Elmegy?

A kérdés további része a fülében harsogott. Egyedül hagyja őt? *Vele?*

Meglepte, hogy ennyire fáj. Végül is, Jest kijelentette, hogy nem hajlandó versenyre kelni a Királlyal Catherine meghódításában. Kivonja magát az ügyből, amíg Cath döntést nem hoz.

Minden egyes pillanatban, amit kettejük társaságában töltött, gerinctelen, gyáva nyúlnak érezte magát, de ez mit sem változtatott azon a tényen, hogy azt akarta, Jest vele maradjon.

Gyáva, *gyáva*, *gyáva!*

A Király ficánkolni kezdett a székében.

– Aha! Látod, Jest, csak szeretné, ha szórakoztatnál minket!

– Jaj, nem, én nem ezt… Egek! Elég meleg van itt, nem?

Jest feszült válla most egy kissé megereszkedett.

– Hadd segítsek! – ugrott előre, és segített neki levenni a stólát, még mielőtt Cath levegőt vehetett volna. A fiú kesztyűs ujjai gyengéden végigsimítottak a vállán. Cath megborzongott.

– Természetesen szívesen szórakoztatom önöket, ha a kisasszony úgy kívánja – szólalt meg ismét Jest, miközben felakasztotta Cath stóláját a páholy hátuljába állított fogasra. – Talán illethetném költői szavakkal a kisasszony vajkrémes tortabevonatot idéző bőrét.: Esetleg véget nem érő bókokkal halmozhatnám el olvasztott csokoládéra hasonlító haját említve.

A Király legkevésbé sem jött zavarba, hogy Jest a személyes levelezésüket emlegette, helyette lelkendezni kezdett.

– Ó, ez az egyik levélben volt, amit önnek küldtem, emlékszik? Jest csak egy kicsit segített benne. – Megigazította a fején a koronát. – Farkaséhes voltam, miután megfogalmaztam azt a levelet.

– Az igazi remekművek bizony étvágygerjesztőek. – Jest már meg sem próbálta leplezni a hangjában csendülő iróniát, de nem

úgy tűnt, mintha az a veszély fenyegetett volna, hogy a Király észreveszi a gúnyolódást.

Catherine megszorította a széke karfáját, teste még mindig Jest felé fordult. Mary Ann a sarokból figyelt, úgy tett, mintha láthatatlan lenne.

– Hogy őszinte legyek, nem az volt a kedvencem. Végül is hölgy vagyok, nem pedig desszert.

Jest arca megrándult. Cath ügyet sem vetett a Királyra.

– Ami azt illeti – folytatta –, a versek és az ajándékok nagyszerűek lehetnek a megfelelő pillanatban, de nekem sokkal jobban tetszenek az udvarlás bolondozást jelentő és lehetetlenségeket emlegető részei.

Némaság ereszkedett a páholyra. Jest ajka elkeskenyedett. Visszabámult Catherine-re, és megszorította a jogart. Tekintetébe csendes kétségbeesés költözött.

Catherine túl sokat mondott, és még ha valójában nem is mondott semmit, a valódi érzelmei egyértelműen kirajzolódhattak az arcára.

– Édesem – suttogta a Király.

Cath elfintorodott, és felkészült rá, hogy az uralkodó véget vet az estének és a nem létező románcuknak. Összeszedte a bátorságát, hogy ránézzen, készen arra, hogy a férfi úgy dönt, befejezi az udvarlást.

Csakhogy sem letörtséget, sem bosszúságot, sőt, még zavart sem látott rajta. A Király szemében csupán öröm csillant.

Tenyerébe vette Catherine kezét. Cath összerezzent, majd megmerevedett a háta.

– Én is épp ugyanígy érzek – jelentette ki, és úgy festett, mint aki mindjárt könnyekben tör ki.

Cath keze élettelen halként lógott a kezében, ám a Király mégis úgy tartotta, mintha ritka drágakő lenne.

– Öööö… felség…

Mögöttük Jest lekapta a bolondsapkát a fejéről. A csengők csilingeltek.

– Rádöbbentem, hogy még nem gratuláltam az eljegyzésükhöz – hajolt meg. – Igazán tökéletes párost alkotnak, és a szívük legmélyéről feltörő boldogságot kívánok mindkettejüknek.

Catherine próbálta a fejét rázni, teljesen összetört a szíve.

A csillárok fénye elhalványult, és Jest visszatette a fejére a sapkát.

– Kellemes szórakozást kívánok az előadáshoz! Felség. Pinkerton kisasszony. – Hátrafordult az utolsó sorhoz. – Mary Ann kisasszony.

Cath a széke karfáját szorongatva próbálta megüzenni neki. mennyire szeretné, ha maradna, hogy bármit megadna, ha a Király helyett az ő oldalán ülhetne.

Jest elszakította a tekintetét az övétől, és Hollóval a jogar tetején kiviharzott a páholyból.

Cath elkeseredetten visszafordult a színpad felé. Keze jéghideg volt, a Királyé viszont forró és nedves. Nem engedte őt el. A szeme sarkából látta, hogy a férfi arcán elégedett kifejezés ül.

A függöny emelkedni kezdett. Rázendített a zenekar, és kezdetét vette az első felvonás. A nézők üdvrivalgásban törtek ki, és mind közül a leghangosabban a Király ujjongott.

33. FEJEZET

CATHERINE TELJESEN KIMERÜLT, érezte a fejében, a végtagjaiban, egészen a legszebb csizmájába szorított lábujjaiig mindenhol. Egyre csak arról álmodozott, hogy hazamegy, bemászik a takarója alá, és annyit alszik, mint még életében soha. Annyira vágyott rá, hogy majdnem elsírta magát.

Tudta, hogy az előadás pompás, hiszen a közönségnek gyakorta elállt a lélegzete, és sokszor ujjongtak is, neki azonban nehezére esett szúró szemét nyitva tartani és élvezni a műsort, ráadásul a második felvonásra a történet is zavarossá vált.

Csak akkor figyelt oda nagy nehezen, amikor egy bolond jelent meg a színpadon. De nem Jest volt az, csupán egy színész, aki hasonló fekete ruhát viselt, cigánykerekezett, és obszcén vicceket mesélt, amitől a közönség hisztérikus nevetésben tört ki. A Királyon élcelődött, felhúzta a színésznők szoknyáját, és addig mozgatta csilingelő sapkáját, hogy végül Cath már csupán annak a hangját hallotta a fejében.

Amikor a nézők ismét hahotázni kezdtek, Cath talpra ugrott.

– Ki kell mennem a mosdóba!

A Királyt annyira megbabonázta az álbolond, hogy észre sem vette, amikor elosont mellette, de Mary Ann rögtön felpattant, hogy elkíséri. Cath intett, hogy maradjon csak.

– Semmi baj. Mindjárt visszajövök.

Visszhangoztak a léptei az előcsarnok lépcsősorában, miközben lesietett a földszintre, végig a korlátba kapaszkodva, nehogy megbotoljon a szoknyájában. Amint az utolsó

lépcsőfokra ért, és befordult a korlát szélénél, meghallotta Jest zengő hangját – majd Margaret Mearle magas, fellengzős szavait.

Catherine hátraugrott, és elbújt egy oszlop mögött.

– …mint egy öszvér! – jelentette ki Margaret.

– Találó kifejezés – értett egyet Jest, bár elég fáradtnak hangzott –, de a makacsság nem feltétlenül baj, főleg, ha szerelemről van szó.

Margaretből kipukkant a nevetés.

– *Szerelemről?*

– Bizony, szerelemről, legalábbis én így látom. Csak észrevette, hogy követi önt a tekintetével, bárhova is megy a teremben. Lehet, hogy aprók és gombszerűek azok a szemek, de tele vannak gyengédséggel. – Jest megköszörülte a torkát. – Ennek persze az a tanulsága, hogy ízlések és pofonok.

– Még sosem hallottam ilyen tanulságról, és mint azt ön is nyilván pontosan tudja, ebben a témában szakértő vagyok.

– Azt hiszem, egy könyvben olvastam.

– Hmm… – Hosszas hallgatás után így folytatta: – Tulajdonképpen nem olyan rossz tanulság.

– Volt még egy. Valami a szépségről meg a felszínről… De attól tartok, az nem volt olyan találó.

– Hát, az biztos, hogy önfejű, és a megjelenése…

– A herceg két legnagyszerűbb tulajdonságát említi! Észrevette már, milyen makulátlan az öltözéke?

Margaret nem túl mély meggyőződéssel hümmögött egy sort.

– Ráadásul bátor is – tette hozzá Jest –, hiszen ön és a Gruffacsór közé vetette magát a bálon. És hűséges, együttérző, még a szolgálóival is. Azt hallottam, nem hajlandó elküldeni a szakácsát, pedig úgy hírlik, borzasztóan főz.

– De hát nem értem. Mindig olyan udvariatlanul viselkedik velem. Soha máskor nem törnek pálcát felettem úgy, mint amikor az ő társaságában vagyok, olyan beképzelt pillantásokat vet rám, és mindig magasan hordja az orrát.

– Előfordulhat vajon, Mearle kisasszony, hogy rosszul ítélte őt meg? Lehet, hogy ami udvariatlanságnak tűnik, az csupán zavar, hiszen egy olyan hölgy közelében van, akit nagyon kedvel.

– Tényleg azt gondolja, hogy így érez?

– Ő maga mondta, Mearle kisasszony. Mégis mi okom lenne önt félrevezetni?

– Csak olyan… hirtelen váltásnak tűnik.

– Biztosíthatom, hogy jóval régebb óta fennáll ez a helyzet, mint ahogyan el tudja képzelni. Nézze csak, megkért rá, hogy adjam ezt át önnek!

Catherine papírzörgést hallott.

– Mi ez?

– Meghívó, hogy csatlakozzon hozzá a páholyában, már ha kedve tartja, természetesen a kísérőjével együtt. Azt mondta, mindenképpen fenntartja a széket önnek, hátha elfogadja a meghívást.

Margaret elragadtatott *ó* hangot hallatott. További papírzörgés hallatszott.

– Én… nos. Gondolom, ártani nem árthat… egyetlen estére.… Végül is nem olyan hölgy vagyok, aki szeszélyesen kéreti magát, amikor egy férfi őszintén kifejezi a vonzalmát.

– Ilyesmi még csak eszembe sem jutott volna, Mearle kisasszony. Remélem, tetszeni fog az előadás hátralévő része.

Catherine az oszlophoz simult, és a másik oldalához lopakodott, amikor Margaret felé indult. A korlát mögé bújva kivárta, hogy Margaret elvonuljon mellette, és már épp fellélegzett volna, amikor hirtelen tolláradat jelent meg az arca előtt, és fülsiketítő károgást hallott. Catherine botladozva ellépett az oszloptól, és hátát a falnak vetve megpróbálta elhessegetni a támadó madarat.

Holló kitért előle, és felröppent, hogy leüljön egy szigorú pillantású drámaíró mellszobrára.

– Holló! – pirított rá Jest. – Ez igazán nem volt szép tőled.

– Ugyan, dehogy, biztos vagyok benne, hogy megérdemeltem – szólalt meg Catherine, és közben igyekezett lesimítani a haját. – Nem lett volna szabad hallgatóznom.

Holló elfordította a fejét, csőrét a magasba tartotta, és egyértelművé vált, hogy osztja Cilindrián negatív véleményét Catherine-nel kapcsolatban. Hiszen egy szélhámos volt, aki bolonddá tette Jestet, miközben a Király udvarolt neki.

– Ettől függetlenül nem lett volna szabad így ráijesztened, Holló. Kérj bocsánatot!

– Soha már! – rikkantotta Holló.

– Holló!

– Semmi gond. Nekem kellene elnézést kérnem, amiért itt ólálkodtam.

Cath kilépett a lépcső mögül, és meglátta a falnak dőlő Jestet. Egyik kezében a sapkáját szorongatta, a másikban az ébenfa jogart.

A haja egy része a fejéhez tapadt, és úgy festett, mint egy csavargó, aki birtokba vette a színházat. Akár teljesen egyedül is érezhették volna magukat, ha nem hallatszott volna át a csukott ajtókon a dübörgő dobpergés.

– Köszönöm, amit Margaretnek mondott – szólalt meg Cath ismét. – Igazán nem volt kötelessége nekem segíteni.

Jest visszanyomta a fejébe a sapkát.

– Mondjuk, hogy nem önért tettem, hanem az igaz szerelemért. – Vállat vont. A mozdulat nem sikerült olyan közömbösre, mint amilyennek a fiú szánhatta. – Volt szerencsém beszélgetni a herceggel a teadélutánon… mármint a *Király* teadélutánján, és hiszem, hogy igazán kedveli Mearle kisasszonyt. – Összehúzott szemmel felpillantott a lépcsősoron, ahol Margaret eltűnt. – Bár nem igazán értem, hogy miért.

– Ez számomra is rejtély. De… mit gondol, mi történik majd, ha kiderül, hogy nem minden igaz, amit mondott? Mármint, a cél nemes, de lehet, hogy mindez többet árt majd, mind használ.

Jest oldalra billentette a fejét.

– Mégis miből gondolja, hogy mondtam bármi olyat, ami nem igaz?

– Ó, csak azért, mert a herceg… – Cath elhallgatott. Bátor. Hűséges. Mindig tökéletes az öltözéke, bár ez nem mindig látszott a testfelépítése és a feszélyezettsége miatt. Összehúzta a szemöldökét. – Milyen különös, hogy egész életemben ismertem őt. Hogy lehet, hogy ön ilyen kevés idő alatt ennyivel jobban kiismerte, mint én?

Jest a jogarra fordította a figyelmét, elgondolkodva simogatta a simára csiszolt gömböt.

– Talán az lesz a legjobb, ha visszamegy a páholyába, Pinkerton kisasszony. Menjen vissza a kedveséhez!

– Kérem, ne hívja így!

– Hogy hívjam akkor?

– A Királynak, ha nem bánja.

Jest nem nézett rá. Bár csupán néhány lépés választotta el őket, olybá tűnt, mintha kilométerek ezrei húzódnának közöttük.

– Semmi sem úgy alakult, ahogyan terveztem – szólalt meg a fiú, és Cath nem tudta pontosan, vajon neki, magának vagy talán Hollónak címezi a szavait. – Azt hittem, hogy ez az egész sokkal, de sokkal könnyebb lesz.

– A küldetés? – kockáztatta meg a kérdést Catherine halkan. – Amivel a Fehér Királynő küldte ide?

Holló döbbenten károgott, azonban Jest ügyet sem vetett rá. A kérdésre sem felelt.

– Őfelsége hamarosan meg akarja kérni a kezét. Akár már ma este.

Cath fintorogva felnézett az első emeletre, és örült, hogy nem kell a sötét páholyban örömet tettetnie. Arra várni, hogy a Király megkérje a kezét.

– Ha azt kérdezi, változtak-e az érzéseim – szólalt meg –, akkor a válaszom: nem.

– Nem, ez teljesen egyértelmű. – Jest megvakarta a fejét a sapkája széle alatt. – Sajnálom, ha elutasítóan viselkedtem ma

este. Hiába tudom, hogy nem kedveli őt úgy, aggasztóan féltékennyé tesz, ha együtt látom önöket.

Cath szíve kihagyott egy ütemet.

– Valóban?

Jest fanyar ábrázattal emelte fel végül a fejét.

– Kétlem, hogy ez akár egy cseppet is meglepi önt.

Catherine nem hagyta, hogy túlzottan magával ragadja az elégedettség.

Holló undorodó, fuldokló hangot hallatott, és felröppent az egyik csillárra. Tisztálkodni kezdett, mintha beszennyeződött volna.

– Jobb lesz, ha visszamegy – mondta Jest. – Még a végén kijön valaki. Már csak az hiányozna, hogy… Úgy tűnne…

Cath ajka felfelé moccant. Olyan különös volt, hogy Jest nem találja a megfelelő szavakat.

– Igaza van – hátrált el a fiútól.

A korlát mellett visszatért a lépcsőhöz, és felnézett a hosszú lépcsősorra. Fájdalommal teli szíve lefelé húzta, mintha horgony akarná magával rántani a mélybe.

Vissza a Királyhoz. Vissza a kedveséhez.

Éljenzés hallatszott a nézőtérről, mire Catherine a zárt ajtókra pillantott.

– Pinkerton kisasszony? – csendült Jest hangja.

Cath visszanézett.

– Eldöntötte már, mit felel, ha őfelsége felteszi a nagy kérdést?

Odabentről még hangosabb ujjongás szűrődött ki. Holló éles hangon károgott.

– Gondolja, hogy igent tudnék mondani? – kérdezte Cath, ugyanis ebben a pillanatban ez a végkimenetel teljességgel lehetetlennek tűnt a számára.

Jest arcán egy pillanatig semmilyen érzelem nem mutatkozott, majd fájdalom ült ki rá, és ráncokba gyűrődött a fekete festék a szeme körül.

– Szerintem igent kell mondania – suttogta, és mintha könyörgött volna, mire Catherine szívébe fájdalom hasított.

Cath tett egy fél lépést a fiú felé, de aztán megint megtorpant.

– Miért, Jest? Miért teszi folyton ezt velem? Azt mondja, féltékeny, hogy elbűvöltem, vagy hogy miattam akár végleg a Szív Királyságban maradna, de a következő pillanatban már arra buzdít, hogy mondjak igent a Királynak. Nem értem.

A fiú arckifejezése fájdalommal teli volt, amikor szólásra nyitotta a száját, azonban hirtelen megremegett az épület. Cath ugrott egyet, és behúzta a fejét a távoli üvegcsörömpölés hallatán.

A második emeleten zsanérostól kiszakadt az egyik ajtó. Hőség áradt az előcsarnokba, és füstszag szivárgott.

Catherine hátrálni kezdett, de Jest már ott is volt mellette, és elkapta őt. Cath rádöbbent, hogy amit ő ujjongásnak hitt, az a valóságban sikítás volt, a tapsvihar pedig lábdobogás.

Egy szörnyeteg rontott be a második emeletre a füstölgő ajtón keresztül, csupa fekete volt, tele pikkelyekkel, szeme pedig sötéten és vadul csillant.

Cath megdermedt.

A Gruffacsór volt az.

34. FEJEZET

CATHERINE MINDEN EGYES TAGJA MEGREMEGETT, miközben az óriási szörnyet bámulta. Bár a Cilindrián szalonja melletti völgyben is megrémítette, akkor túl sötét volt ahhoz, hogy alaposan szemügyre vegye a Gruffacsórt. Most ott tornyosult fölötte, félelmetes karmokkal, pikkelyekkel és dagadó izmokkal. Látszott az agyarait borító nyál. Érződött a szájából áradó rothadó bűz.

– Cath, szép lassan kezdjen el hátrálni! – suttogta Jest.

A szörnyeteg egyenesen őket nézte, és felszisszent. Catherine hátrafelé botladozott, Jest pedig úgy mozdult, hogy közéjük kerüljön.

– Futás! – sürgette.

Cath megragadta a korlátot, ám képtelen volt mozdulni. A Gruffacsór felé igyekezett hatalmas lábain. Füst tört fel az orrából.

Morogva előreugrott, és kitátotta a száját. Catherine sikított. Jest megacélozta magát.

Vijjogás hallatszott, és hirtelen fekete tollvihar közepette találták magukat. Fekete tintacsepp hullott alá az égből – Holló szédítő sebességgel alábukott, és csőrét a szörnyeteg egyik szemébe vájta. A lény felrikoltott, és hátsó lábaira ágaskodott. Az egész színház beleremegett, amikor ismét földet ért, és Cath látta, hogy egyik parázsló szeme odaveszett. Feketés vér szivárgott a szörny pofájának jobb oldalán.

Egy újabb üvöltéssel az ég felé kapott, de Holló már jóval odébb járt, szárnya a színház plafonját verdeste.

– Indulás! Most azonnal! – kiáltotta Jest, jogarát fegyverként előreszegezve.

A korlátra ugrott, és úgy rohant a szörnyeteg felé, mintha egy emelkedőn kifeszített kötélen szaladna. Megpörgette a jogart. Egyik bőrcsizmája egy márványszobrot érintett. Megpördült a levegőben, és a szörnyeteg hosszú nyakán landolt, majd úgy ragadta meg a rém fejéből kiálló egyik vékony bajuszszálat, mintha kantárként akarná használni. Hátrarántotta a szörnyeteg fejét. A Gruffacsór felvonyított, majd igyekezett levetni magáról Jestet, de ő nem hagyta magát.

Cath remegve, továbbra is földbe gyökerezett lábbal állt.

Holló ismét lecsapott, a másik szemet célozta, de a Gruffacsór elhajolt, és egyik hadonászó karmával odébb lökte a madarat.

– Cath! Meneküljön!

Nagy nehezen elszakította a tekintetét a látványtól, és megpördült, de csupán egyetlen lépést tett, a lába máris belegabalyodott hatalmas szoknyájába. Felsikoltott és előrebillent, érezte, ahogyan zuhan, majd szaténba és alsószoknyába gubancolódva legurult a lépcsőn.

Reccsent egyet a bokája.

Sikolya beleveszett a rikoltások és a lábdobogás robajába. Az előcsarnok megtelt a menekülő nézőkkel, lefelé rohantak a lépcsőn, átvetették magukat az emeleti korláton, próbálták minél előbb elérni a kijáratot. Catherine a ruhájába kapaszkodva összegömbölyödött, csillagokat látott a fájdalomtól, és nagyon remélte, hogy nem tapossák halálra.

– Pinkerton?

Keresztülnézett kócos hajzuhatagán, és megpillantotta a néhány méternyire álló Jumbót, aki a hátát ugyanannak az oszlopnak vetette neki, mint amelyik mögött korábban ő bujkált.

– Jumbó! Segítsen… a bokám… azt hiszem… – Visszanyelte a zokogását.

Jumbó kitágult orrlyukakkal felé lépett, de azonnal megtorpant, amikor a Gruffacsór ismét fülsiketítően felrikoltott.

A Felső felnézett és elsápadt. Egy pillanatnyi habozás után megrázta a fejét.

– Ennyit még ön sem ér, Pinkerton kisasszony! – kiáltotta, majd sarkon fordult, és a kifelé csörtető tömegbe vetette magát.

– Jumbó! Jöjjön vissza, maga… alsó!

De a férfi addigra már eltűnt a forgatagban.

Cath összeszorított állkapoccsal a hátára fordult, és próbált nem ránehezedni a bokájára. Az éles fájdalom az elviselhetetlenségig fokozódott, ám vért sehol sem látott.

A szeme sarkában csillagok táncoltak, de azért megkockáztatott egy pillantást felfelé. Jest a Gruffacsór nyakához szegezte a jogarát, Holló karmai pedig számtalan vágást ejtettek a szörnyeteg vékony szárnyai között.

Cath a ruhájába markolt, és igyekezett felidézni a gyerekként hallott történeteket. Olyan meséket, amikben a szörnyetegeket megölték, rémséges fejüket pedig trófeaként levágták a nyakukról.

– Üssük le a fejét – suttogta magában, miközben tekintete pánikszerűen ide-oda járt az előcsarnokban. Csak kellett akadnia egy fegyvernek, valami olyannak, ami élesebb, mint Jest fényesre polírozott jogara. – Le kell vágnunk a fejét!

Olyan halkan beszélt, hogy alig hallotta a saját hangját a zsivajban, ám Holló ebben a pillanatban a korlátra szállt, oldalra billentette a fejét, és kifürkészhetetlen pillantását rá vetette.

Jest felnyögött, arca eltorzult az erőlködéstől, olyan nehezen tartotta vissza a Gruffacsórt. A rém hirtelen felágaskodott. Jest elvesztette a fogását, hátracsúszott, és nekiütődött a szörny csapkodó farkának.

Bukfencezett egyet a levegőben, és szinte meg sem rezzenve ért földet.

A Gruffacsór kitárta hatalmas szárnyát. Az előcsarnok összes gyertyalángja megremegett, majd kialudt.

Ám a szörnyeteg egyik szárnya rosszul mozgott.

Megsérült.

Holló elszakította Catherine-től a figyelmét, és felszállt a levegőbe, ismét megcélozva a szörnyeteg ép szemét. A Gruffacsór állkapcsa összezárult az egyik faroktollán. Holló fájdalomkiáltással vonult vissza.

A Gruffacsór a levegőbe emelkedve felrikoltott. A csillárt célozta meg, de nem érte el, visszazuhant a padlóra. A tömeg maradéka szerteszét futott. A járólapok megreccsentek a rájuk zuhanó súlytól. A falak is beleremegtek.

A rém lihegett és gurgulázó torokhangot hallatott. Egyetlen tüzesen izzó szeme a pusztítást kémlelte. Orrlyukából füst kígyózott.

Ezután ismét Catherine-re szegezte a szemét, éppúgy, mint egy ragadozó, amelyik kiszemeli a leggyengébbet a nyájból. Kinyújtott nyelvvel, nagy nehezen négy lábra emelkedett.

Cath mászni kezdett hátrafelé, tenyere azonban megcsúszott a ruhája anyagán. Teljesen belegabalyodott a ruhába, csapdába esett, és már maga a gondolat, hogy ránehezedjen a bokájára, hisztérikus zokogással fenyegette.

A szörnyeteg megindult felé, fogairól hatalmas nyálcseppek csorogtak.

– Ne! – kiáltotta Jest. – Velem harcolsz, te hatalmas, büdös szörny! Hagyd őt békén!

Leugrott az emeletről, és megkapaszkodott a csillárban. A gyertyák még mindig ide-oda lengtek, viasszal terítve be maguk alatt a padlót, amikor Jest földet ért a szörnyeteg szárnyai között. Homlokán verejték gyöngyözött, arcát fekete festékcsíkok csúfították, mégis úgy festett, mintha egy gyönyörűen betanult táncot adna elő.

Mintha a cirkuszban lenne. Cath már látta is maga előtt fájdalomtól delíriumos állapotában. *A következő számunkhoz fogadják szeretettel Jestet és a Gondtalan Gruffacsórt, a Szív Királyság legjobb artistacsapatát!*

Cath hisztérikus nevetésben tört ki.

Holló, aki továbbra is őt figyelte, felborzolta a tollazatát.

A Gruffacsór ismét dühödten rángatózva próbálta lerázni magáról az udvari bolondot, Jest azonban belekapaszkodott a szárnyak tövének puha részébe, jogarát pedig harcra készen a magasba lendítette. Catherine nem hitte, hogy egy fahusánggal meg lehet állítani a rémet. Talán a másik szemét még ki lehetett vele vájni. Megsebesíteni, megcsonkítani, persze. Ám a Gruffacsór fogai hamarosan Jestbe mélyednek, és akkor vége az előadásnak.

Tollas szárnyak csapkodták a haját. Cath felsikoltott, és behúzta a fejét, de csak Holló volt az. Leszállt a magasból, mellkasa gyorsan emelkedett és süllyedt a gyors levegővételektől. Karmai közt ott volt Jest sapkája, a csengők a padlóhoz nyomva némán hallgattak.

Holló őt nézte, és odalökte hozzá a sapkát.

Cath felkapta. Az anyag kopottas volt és puha. Mintha valami ősrégi darab lenne, nem pedig egy újdonsült udvari bolond sapkája. Csilingeltek a csengők, amikor Cath beledugta a karját.

Nem volt sem bélés, sem varrás. A kalap belülről üreges volt, mély és végtelen. Cath egészen a válláig belenyúlt, addig keresgélt és nyújtogatta a karját, amíg ujjai valami kemény, hűvös tárgyra kulcsolódtak.

Visszahúzta a karját, és elállt a lélegzete.

Egy kard markolatát szorongatta.

Hiszen… a *Döfke* Kard volt az! Érezte a csontjaiban. A penge ezüstösen csillant a meleg színházi fényben, markolatát a korábban legyőzött szörnyek fogai és csontjai alkották.

Catherine felidézte a történeteket. A bátor királyról, aki megkereste a Gruffacsórt az erdőben, és legyőzte őt a nemes Döfke Karddal.

Felpillantott. Jest még mindig a szörnyeteg hátába kapaszkodott. A fiú ránézett, és elkerekedett a szeme.

– Catherine…!

A Gruffacsór előrevetette magát. Jest ezúttal lezuhant, fájdalmai puffanással az oldalán ért földet. Jogara az embertömeg felé gurult – mármint azok felé, akik az ajtónál

gyűltek össze, de túlságosan rettegtek ahhoz, hogy a kijárathoz rohanjanak. Rettegve, csoportokba verődve álltak, páran visszaszaladtak a színházterembe, mások pedig a lépcsősor kanyarulatait igyekeztek rejtekül használni.

A Gruffacsór ismét Catherine felé fordult, mintha Jest csupán egy bosszantó kis szúnyog lenne, és valójában ő lett volna a kiszemelt áldozat. A következő vacsora.

A szörnyeteg meglátta a kezében a kardot, és megdermedt.

A fegyver felmelegedett Catherine kezében, mintha érezné az áldozatát.

Catherine nyelt egyet, és engedélyezett magának egyetlen tiltakozó nyögést. Egyetlen, pánikkal teli elutasítást, hogy márpedig határozottan, semmi szín alatt *nem hajlandó* törött bokájára nehezedni, és egy ősi, legendás fegyverrel szembeszállni a szörnyeteggel.

Aztán összeszorította az állkapcsát, kirántotta maga alól a szoknyáját, és nem foglalkozott azzal, hogy elszakítja az anyagot. Bár először az ép lábára nehezedett, sérült bokájába minden egyes mozdulatul kínzó fájdalom hasított. Egyik kezében a kardot tartotta, a másikkal megkapaszkodott a korlátban. Lihegve kapkodta a levegőt, bőre nyirkossá vált. Már attól kifáradt és megszédült, hogy talpra kellett állnia.

De igenis talpra állt.

Kifújta a levegőt, eleresztette a korlátot, és ránehezedett a sérült lábára. Visszafojtotta a sikolyát, és nem volt hajlandó a földre zuhanni. Mindkét kezével megmarkolta a kardot, és remegő karizmaira ügyet sem vetve a magasba emelte.

A Gruffacsór közelebb merészkedett, ám most már óvatos volt. Megmerevedett, mintha kiszagolta volna a fegyvert vagy talán a vért, ami egykor beszennyezte.

Négy lábra ereszkedve még egy lépéssel közelebb jött.

Catherine nagyot nyelt volna, de fájó torka ellenkezett.

Még egy lépés.

Elképzelte, ahogyan megteszi. Teljes erejéből meglendíti a kardot. Átvágja az izmokat, a gerincet. Elképzelte, ahogyan a rém feje hangosan a földhöz csapódva átgurul az előcsarnokon. Újra és újra elképzelte.

Üssük le a fejét!

Ezek a szavak kavarogtak a fejében.

A lény még egy lépést közeledett. Majd még kettőt.

Sós izzadságcsepp gördült le a homlokán, a szemét csípte. Kipislogta.

– Catherine… – szólalt meg Jest feszülten.

A Gruffacsór egyre csak Catherine-t fixírozta egyetlen sötéten izzó szemével, a pofája másik oldalán továbbra is szivárgott a vér. Száját kitátotta, és Cath látta az összes fogat a hatalmas állkapocsban. Agyarak sorai, olyan hatalmasak, hogy Cath elbizonytalanodott. vajon a szörnyeteg képes lenne-e egyáltalán becsukni a száját.

Cath is kimutatta a foga fehérjét.

Üssük le a fejét! Üssük le a fejét! Üssük le a…

A Gruffacsór hirtelen megremegett és elfordult. Átvágott az előcsarnokon, karmai végigkaristolták és -kaparták a padlót, majd összehúzta a szárnyát, hogy átférjen a nyitva hagyott ajtón. A friss alkonyati levegő csak úgy csillogott az üres utcákon.

Az odakint húzódó lépcsősoron a Gruffacsór kitárta a szárnyát. A bal először remegett, de a rém egyetlen mozdulattal felemelkedett a levegőbe. Levegőhullám süvített be a színházba, és a szörnyeteg már el is tűnt, árnyékká vált a tetőcserepeken, fájdalmas rikoltásai belevesztek az éjszakába.

35. FEJEZET

CATHERINE ELEJTETTE A KARDOT, ami hangos csattanással zuhant a földre.

Elárasztotta a fájdalom, a bokája égett, még a csontjai is sajogtak. Visszarogyott a ruhájára. Pulzusa dübörgött, ujjait felforrósította sebesen keringő vére.

A tömegnek elakadt a lélegzete. Majd aggodalmasan tétováztak. Nem tudták, mitévők legyenek. Egyértelmű volt, hogy arra várnak, valaki más hozza meg helyettük a döntést. Hogy valaki más mozduljon elsőként.

Egy uralkodó, vezető, király.

Azonban a Szív Király ott állt közöttük, éppolyan sápadtan és ugyanúgy nyöszörögve, mint az alattvalói.

Cath rádöbbent, hogy sír. Érezte, hogy folyik az orra, de nem törölte meg. Hadd lássák csak őt foltos bőrrel, szakadt ruhában, taknyosan – mi lenne ezen olyan meglepő ilyen borzalmak után? Hadd lássák csak!

Jest felé botorkált, ügyet sem vetett a nézőközönségükre. Sántított, ami még különösebben hatott, mint az elkenődött fekete festék.

– Catherine. *Catherine.* – Megállt felette, és véreres szemmel nézett le rá. – Hol fáj? A lába?

Cath összeszorította az állkapcsát, és bólintott, pedig a legapróbb mozdulattól is émelyegni kezdett. A hátára dőlt, és már nem látta Jestet, de érezte, hogy a fiú feljebb húzza a ruhája alját – csak egy kicsit. Épp annyira, hogy megnézhesse a bokáját.

Cath felnevetett, élesen és hisztérikusan.

– Hát… ez aztán tényleg… nem valami ildomos – dadogta fulladozva, könnyei összegubancolódott hajába hullottak. – Ó, bánom is én, annyira *fáj!*

Jest megérintette a bokáját, mire Cath felvisított. Forogni kezdett vele a világ, tele villódzó fényekkel. Jest elhúzta a kezét.

– P-P-Pinkerton kisasszony?

Cath felnyögött. Oldalra fordította a fejét, és meglátta a Királyt, a Fehér Nyulat és Mary Annt, akik épp lefelé botladoztak a lépcsőn. Mary Ann falfehérré vált a félelemtől, kötényét két kezébe gyűrte, csinos új főkötője csálén állt a fején.

– F-Felség – felelte Cath. Azt kívánta, bár mind elmennének, és békén hagynák őt. Bár elájult volna! – A Gruffacsór…

Csupán eddig jutott, amikor az újabb fájdalomhullámtól ismét megfordult vele a világ.

A Király sietve szedte a maradék lépcsőfokokat a földszintig, majd letérdelt mellé, és a tenyerébe vette Cath kezét.

– Elképesztő volt! – Előhúzott egy zsebkendőt a ruhája egyik hajtásából, de ahelyett, hogy átnyújtotta volna Catherine-nek, a saját, verejtéktől csillogó homlokát törölte meg benne. Felemelt fejjel körülnézett a szóhoz sem jutó, továbbra is dermedten ácsorgó embereken. – Íme! A szívem legdrágább kincse. A Döfke Kard birtokosa! A lehető legbátrabb és legb-legb-leg*briliánsabb* Catherine Pinkerton kisasszony. Íme, a jövendőbeli királynő!

– Nem – mormolta Cath, de senki sem hallotta a kitörő ovációban. Megemelkedett a feje, és érezte, hogy egy gyengéd kéz megtartja. Egy puha hüvelykujj cirógatta a füle mentén. – Én nem… a kard. Hiszen nem…

– Felség – szólalt meg Jest, átharsogva az éljenzést. – Megsérült. Segítségre van szüksége.

A Király visszafordult. Pánikszerűen.

– Ó! Öööö… I-igen. Hát persze.

Cath bokájára nézett, majd elzöldült.

Cath a fogát csikorgatta, a fejében érzett heves lüktetés ellenére is igyekezett koncentrálni.

– Ha annyira lenyűgöző vagyok… és briliáns… és bátor… – visszanyelte a kiáltását – akkor maga *haszontalan!*

Jest megdermedt. A Király döbbenten összehúzta magát.

– A Gruffacsór már hetek óta rettegésben tart bennünket! És mit tett ön? Mit tett azért, hogy véget vessen ennek?

A Király sikkantott egyet, és fejét a palástja bársonyanyagába húzta.

– Ön a király! Tennie kell valamit!

– Catherine. – Jest a homlokára tette a kezét, és hátrasimította rakoncátlan tincseit. – Tartalékolja az erejét, Cath… Pinkerton kisasszony!

Mary Ann jelent meg a Király válla mögött, arcán döbbenet ült, majd megpillantotta Cath bokáját. A szájához kapta a kezét. Csupán egyetlen pillanatra, mert utána megacélozta magát, és a Királyhoz fordult.

– Megőrjíti a fájdalom, felség. Valakinek el kell vinnie őt a Kórászokhoz. Most azonnal kocsit hívatok…

– K-kocsit, hát persze – bólogatott a Király, bajusza minden egyes lélegzetvételnél meg-megremegett. Mély levegőt vett, és úgy tűnt, hányinger kerülgeti, de leküzdötte.

Cath ismét zokogott, teljesen elkábította a fájdalom.

– Meg kell állítani a rémet, mielőtt bárki másnak baja esik…

– Majd én elviszem – ajánlkozott Jest. – Úgy gyorsabb lesz.

Mary Ann habozott.

– Gyorsabb, mint kocsival? – kérdezte.

– Igen. – Cathre nézett, szemében érzelmek vihara kavargott, élénken csillogott, és túlságosan, túlságosan is sárga volt. Cath látta, hogy nyel egyet, mielőtt hozzáteszi: – Elég kétségbeesettek vagyunk.

Elfordult, felkapta a Döfke Kardot, majd visszadugta a sapkájába, amit aztán a fejébe nyomott. A csengők túl hangosak voltak, túl vidámak, csilingelésük élesen visszhangzott Cath fülében.

Jest benyúlt Catherine alá.

– Nonszensz! Hiszen nem cipelheti őt egészen odáig! – kiáltotta Mary Ann.

– Biztosíthatom, képes vagyok rá – felelte Jest.

A lábuk alatt ébredő földrengés robaja elhallgattatott minden további tiltakozást. A színház padlója hirtelen megnyílt. Körülöttük. Alattuk. Kőtorony nőtt ki a földből, foglyul ejtve Jestet és Catherine-t. Cath lélegzete elakadt, miközben a falak körbevették, messze-messze odafent fogazott mellvédet és színházi csillárokat látott, ám mindezek egyre távolodtak. Süllyedtek, de a föld remegése miatt úgy tűnt, mintha meg sem mozdulnának.

– Hogy? – lehelte, biztos volt benne, hogy képzelődik. – Hogy képes…?

Jest homlokráncolva pillantott le rá.

– Bástya vagyok – felelte, mintha ezzel mindent megmagyarázott volna. Aztán suttogva hozzátette: – És nagyon sajnálom.

A karjába kapta.

Fájdalom öntötte el Cath minden egyes tagját, úgy érezte, mintha felhevült piszkavasat nyomnának a bokájába. Sikított…

Szédült, mindene lüktetett a fájdalomtól, a végtagjaiba mintha izzó parazsat nyomtak volna. Cath sírva, összezavarodva ébredt. A színház előcsarnokának kemény padlója helyett most puha, hűvös füvön hevert. Nyelvén sós ízt érzett, arcán a könnyek maradéka csillogott.

Körülötte mindenütt fák és bokrok emelkedtek, épületszerűen körbevették. A világnak föld- és növényillata volt, és érzett még valami édeset, ami a meleg melaszra és a gyömbéres süteményre emlékeztette.

Recsegő kötél és csikorgó csiga hangját hallotta, de mást semmit. Sem madárdalt, sem tücsköket, sem csivitelést.

Oldalra fordította a fejét, és résnyire nyitotta a szemét.

Egyfajta tisztáson volt, éles fűszálak nyomódtak a halántékába. Mintha megdermedt volna a világ – nem volt sem szellő a vadvirágok, sem madárdal a fák között. Bár este volt már, amikor megérkeztek a színházba, itt vöröses-aranyló fény vette körbe őket, mintha a tisztás megakadt volna a nappal és az éjszaka között.

Könnyáztatta szempillái alól egy ősi kutat pillantott meg a tisztás kellős közepén, a köveket benőtte a moha, az egyik oldalán pedig elszaporodtak a gombák. Jest a kútnál állt. Sapkája a káván pihent, ruhája ujját könyékig feltűrte, és így kilátszott napbarnított bőre a fekete kesztyű felett. Meghúzta a kötelet, és lassú mozdulatokkal emelte a vödröt az ő szintjükre. A nyögései alapján vagy a vödör volt túl nehéz, vagy a csiga nagyon régi, vagy pedig ő nagyon, nagyon fáradt már.

Idáig cipelte őt. Milyen messze járnak?

Catherine-nek fogalma sem volt, hol van az *itt*, és hogy mennyi idő telt el.

Ismét beléhasított a fájdalom, amitől az egész arca görcsbe rándult. Nyöszörögni kezdett.

– Mindjárt, Catherine – lihegte Jest. Megkötötte a kötelet, és Cath vízcsobbanást hallott, miközben a fiú leemelte a vödröt a kampóról. – Meg is van.

Ingadozó léptekkel Cath felé indult. Valami kiömlött a vödör szélén, és Cath látta, hogy az évek során ez sokszor megtörtént már, ragadós, karamellszínű réteg fedte a fát. Nem víz.

– Nem a tengerparton vagyok – szólalt meg Cath. Igyekezett nem a fájdalomra fókuszálni. – Hiszen oda kellett volna…

– Ez jobb. – Jest letette mellé a vödröt. – Sokkal gyorsabb mint a Kórászok, nekem elhiheti. Fel tud ülni?

Szédülés kerülgette, miközben Jest segített neki felülni, és most először megpillantotta a saját lábát.

A fiú levágta róla a csizmát. A harisnya is csak a lábszára közepéig ért, így a bokája teljesen csupaszon maradt. Egyáltalán nem úgy festett már, mint a bokája. Dagadt volt és lila. A lábfeje különös szögbe csavarodott, és az egyik oldalán hatalmas dudor

éktelenkedett – valószínűleg a csont lehetett, épp hogy át nem szúrta a bőrt. Cath ismét felnyüszített. A valóság látványa még jobban fokozta a fájdalmát.

– Tessék! – nyúlt Jest a vödörben található fakupáért. A sötét folyadék szortyogott és cuppogott, ahogyan kihúzta, majd mézként csorgott le a kupa oldalán. – Igya meg!

– Mi ez? – kérdezte Cath.

– Melasz.

– Melasz? De hát az nem…

– Csak igya meg, Catherine!

Jest leült mellé, miközben Cath remegő kezébe vette a kupát, és ujjai már rá is ragadtak az oldalára. Jest olyan közel volt, hogy a térde Cath combjához nyomódott, ugrásra készen állt, hátha Cath-nek segítségre van szüksége.

A melaszkút… egy újabb lehetetlen mese. Egy olyan hely, ahol édes, legendás gyógyító erővel bíró szirup tört fel a föld legmélyéből.

És Jest megtalálta. Jest tudta, hol van. Mégis hogyan…?

A gondolatai túlságosan zavarosak voltak ahhoz, hogy bármit is felfogjon. Ivott, mert nem tudott felhozni egyetlen ellenérvet sem a kupa kiürítése ellen, bár a sűrű melasz lenyelése lassú folyamatnak bizonyult. Olyan volt, mintha egyik kanállal a másik után nyelte volna a lehető legsűrűbb, legédesebb, leggazdagabb szirupot.

Ínycsiklandozó volt.

Ó, mit nem adott volna, ha készíthet belőle egy melaszos-bourbonös-pekándiós pitét!

Vagy azt a rongyos gombócot, hogy bebizonyíthassa Hernyó úrnak, tévedett, és a kút valóban létezik.

A szirup megtöltötte a gyomrát, melege átszivárgott a teste többi részébe is. Végigkúszott a végtagjain, és egyre forróbbá vált, mintha lángra lobbantotta volna az izmait. Valamelyest fájdalmas volt, de nem olyan, mint amit a törött bokája miatt érzett.

– Működik – jelentette ki Jest.

Cath alig érezte. Lassan kiegyenesedett az ízület, a pukli lelohadt, a duzzanat visszahúzódott.

Előrerogyva élvezte, hogy a fájdalom elviselhetővé válik, majd enyhe kellemetlenségbe csap át, és végül teljesen megszűnik.

Jest kisimított egy kósza tincset a homlokából.

– Hogy érzi magát?

Cath megdörgölte a bokáját, először csupán gyengéden, de amikor nem hasított bele a fájdalom, már bátrabban érintette. Elképzelte, mennyire felzaklatná az édesanyját, ha látná – a lánya, amint a csupasz bokáját dörgöli, miközben egyedül van egy különös helyen egy különös fiatalemberrel…

– Jobban, köszönöm.

– Helyes.

A fiú mérhetetlen megkönnyebbülést sűrített ebbe az egyetlen szóba.

Jest felállt, és visszavitte a vödröt a kúthoz, majd visszaakasztotta a kampóra.

– Köszönöm – szólalt meg. – Mit kértek cserébe fizetségként?

Kuncogás tört fel a kút mélyéről, és Catherine karja libabőrössé vált.

Magas, álmodozó hang felelt, mintha egy kislány szólalt volna meg. Ezt énekelte:

Elsie vágya egy fél csizma, az ott, majd' kettéhasítva.
Tillie-é legyen a páratlan zokni, cipő híján úgysem kell többé mosni.
Én pedig egy el nem csattant csókot kérek,
hisz ennyit elpazarolni igazi vétek!

Jest arca érzelemmentes volt, csupán az állkapcsa merevedett meg egy pillanatra, de végül bólintott egyet, és visszatért Cathhez. Nem nézett rá, csak összeszedte a tönkrement cipőt és a szétszabdalt harisnyát.

– Ki van odalent? – suttogta Catherine.

– Nővérek –felelte a fiú, és Cath érezte a név súlyát. – Fizetnünk kell nekik a melaszért, de ne aggódjon! Csak olyasmit kérnek, amire nincs már szükségünk.

A csizmával és a harisnyával egyetemben visszatért a kúthoz, majd beledobta őket, ám nem hallatszott csobbanás. Ezután egy aprócska, sápadt, csontos csuklójú kéz emelkedett ki a kútból. Jest lehajolt, és csókot lehelt a felfelé fordított tenyérre.

Amint Jest hátrahúzódott, a kéz ökölbe szorult, és eltűnt a kútban, magával ragadva a fizetségét. Cath mintha újabb halk kacagást hallott volna, ám ez után némaság telepedett rájuk.

Jest felkapta a sapkáját, és visszasietett Catherine-hez, aki továbbra is a vadvirágokkal teli mezőn ücsörgött. Felsóhajtott és leguggolt, hogy nagyjából szemmagasságba kerüljenek. Ilyen közelről Cath látta a szemében ülő fáradtságot, a válla ívében a kimerültséget. Csoda volt, hogy egyáltalán talpra tud állni azok után, hogy a Gruffacsórral harcolt, aztán elcipelte őt egészen idáig.

– Minden rendben? – kérdezte Cath.

Egy mosoly árnyéka suhant át a fiú száján – de csak az egyik oldalon, szinte fel sem fedve a gödröcskéket.

– Nagyjából rendben, kisasszony.

Cath rövid vigyorral reagált az első találkozásuk említésére, de mivel már nem a fájdalom körül forogtak a gondolatai, hirtelen tele volt kérdésekkel.

– Hogy jutottunk ide? Hiszen… emlékszem egy kőfalra, körülvett bennünket…

A gondolatai ködösek voltak. Mintha egy álomról beszélt volna, nem pedig a valóságról.

– Bástya vagyok – jelentette ki Jest. – Ha az út egyenes, gyorsabban utazok, mint bármilyen kocsi.

Cath szólásra nyitotta a száját, majd inkább becsukta. Nem értette, de úgy sejtette, a fiú ennél világosabban nem fogalmazhat. Úgyhogy mással kapcsolatban kíváncsiskodott tovább.

– Szóval a melaszkút létezik.

Jest bólintott.

– Gondolja… Gondolja, hogy a Teknőcön is segíthet?

Jest meglepődött a kérdés hallatán, de gyorsan összeszedte magát.

– Cilindrián már megpróbálta, de az a szerencsétlen jószág nem volt hajlandó vele idejönni. Nem volt elég kétségbeesett.

– Kétségbeesett? – Cathnek halványan rémlett, hogy Cilindrián is a kétségbeesést emlegette.

– Igen. Zaklatott és nyomorult volt, ez kétségtelen, de az nem elég. Attól tartok, most már örökké Ál-Teknőc marad. – Hátradőlt a sarkára, és mintha csak attól tartana, milyen kérdéseket eszel majd ki Catherine legközelebb, gyorsan folytatta: – Ha úgy érzi, képes már lábra állni, hazakísérem. Mary Ann kisasszony nyilván aggódik. Ahogyan kétségkívül mindenki más is.

Cath körülnézett.

– Mennyi idő telt el azóta, hogy eljöttünk a színházból?

– Egy-két óra, szerintem, de itt egyetlen óra sem működik.

– Az lehetetlen. Hiszen majdnem nappal van!

A fiú szeme felcsillant, látszott rajta, hogy jól szórakozik.

– Vagy mindjárt leszáll az est. Sem az egyik, sem a másik. Legalábbis Cilindrián ezt mondta nekem. Eddig még csak egyszer jártam itt, de akkor ugyanígy volt.

– Sem nappal, sem éjszaka – mormolta Catherine, miközben végigpillantott az aranyszínbe vont fűszálakon. – Ez mégis hogy lehetséges?

– Úgy sejtem, az Idő sosem tette be a lábát erre a tisztásra. Talán nem hajlandó megfizetni azt, amit a Nővérek kérnének tőle. – Halkabban folytatta. – Vagy talán nem elég kétségbeesett ahhoz, hogy megtalálja.

Cath a puha fűbe nyomta csupasz lábujjait.

– És önök hogy találták meg? Ön és Cilindrián?

Jest válla megereszkedett, mintha rádöbbent volna, hogy Catherine nem akar elmenni innen, nem számít, mennyi idő telt

vagy nem telt el, úgyhogy leereszkedett mellé. Lehúzta a kesztyűjét, és a háromágú sapkával együtt félrerakta.

– Csak azok találják meg ezt a helyet, akik eléggé kétségbeestek. Cilindrián akkor talált rá, amikor kétségbeesetten igyekezett elkerülni azt a sorsot, amit az apja is elszenvedett. Én azért hoztam önt ide, mert iszonyatos fájdalmai voltak, és kétségbeesetten véget akartam vetni ennek.

Cath szíve hatalmasra nőtt, ám igyekezett visszatuszkolni a helyére.

– És mi történt akkor, amikor először járt itt?

Jest visszapillantott a kútra, és hosszasan bámulta – nagyon-nagyon hosszasan –, mire végre visszafordult hozzá. Mintha elvesztett volna egy, a belsejében dúló csatát.

Végül így felelt:

– Kétségbeesetten próbáltam teljesíteni a Királynőm kérését, és a melaszkút idők és birodalmak között helyezkedik el. – Mély levegőt vett. – Sakkország bejáratánál állunk.

36. FEJEZET

CATH PISLOGOTT.

– Nyilván téved, Jest.

A fiú meglepetten felnézett rá, ő pedig karjával végigsimított a vadvirágokon.

– Nem állhatunk Sakkország bejáratánál. Hiszen ülünk!

Ezúttal mindkét gödröcske megjelent az arcán.

– Ez igaz. – A tisztás másik oldalát szegélyező sövényre mutatott. Cath rádöbbent, hogy mindenütt sövényfal veszi körbe őket, és sehol sem látott kijáratot. – Most nem látja, de ez a nagy útvesztő bejárata. Ha a Nővérek engedélyt adnak, az útvesztő megnyílik, és az ember átkelhet a Tükörüvegen. Azon túl…

Cath a zöld levelek, összevissza növő ágak és halovány vadvirágok falát kémlelte. Elképzelte az ide-oda kanyargó, keskeny folyosókat, a fáradt elméjű utazókkal játszadozó, élő falakat. Az útvesztő közepén pedig ott van a Tükörüveg, az ajtó, ami nem vezet máshova, mint…

– Sakkország – szólalt meg. – A Tükörüvegen túl terül el Sakkország.

Jest bólintott.

– A Vörös és a Fehér Királynő birodalma.

Cath visszafordult a fiú felé, szemügyre vette az arcélét – az élesen kiálló orrot, az elmaszatolódott fekete festéket, a megzabolázhatatlan fekete hajkoronát.

– Miért van itt, Jest? Miért küldte ide a Fehér Királynő?

Jest grimaszolva ismét elfordult.

– Könyörgöm, ne kérdezze ezt tőlem!

Cath hátradőlt, kíváncsibban, mint valaha.

– Miért ne?

– Mert megváltoztak a dolgok. Ön mindent megváltoztatott.

Cath elhúzta a száját, töprengett egy ideig, és végül ezt kérdezte:

– Úgy érti, a küldetést változtattam meg, vagy az azzal kapcsolatos gondolatait?

– Mindkettőt. – Jest a füvet piszkálva alaposan megválogatta a szavait. Letépett egy kék virágot, majd ide-oda pörgette a száránál fogva. – Ebben a birodalomban béke van. Lehet, hogy a Szív Királyság mindig is ilyen volt. Sakkország nem ilyen. Az én hazámat kettészakítja két uralkodócsalád civakodása, és ezt a háborút nyögjük már… tulajdonképpen, amennyire én tudom, mindig is ez volt. És amikor úgy tűnik, hogy az egyik oldal végre győzelmet aratott, és véget ér a háború… olyan, mintha az Idő visszaforogna, és újra elölről kezdjük az egészet. Megint átéljük ugyanazt. Újra és újra. Beleragadtunk egy örökkön örökké tartó háborúba, amit a vörös és a fehér vív. Annyi embert láttam már elhullani a csatamezőn. Én magam is rengeteg életet oltottam ki, főleg a Vörös Királynő gyalogjait, de aztán új katonák kerültek a helyükre, akiket ismét csatába küldtek. Sosincs vége.

– Ez iszonyatosan hangzik – lehelte Cath.

Jest felnézett rá, de nem reagált semmit arra, amit Cath mondott.

– Én a Fehér Királynőt szolgálom. Mindig is így volt. De ő nagyon hasonlít az ön királyára: suta, kissé ügyetlen, néha félénk, és egyenesen retteg a konfliktusoktól. Nem erős, nem bátor… – Nagyot nyelt, és idegesen tépkedte a puha leveleket a virág száráról. – Nem tudom, képes lenne-e megnyerni a háborút. Nincs meg benne az a határozottság, ami a Vörös Királynő végleges legyőzéséhez szükséges, és a királyunk ebben egyetért. Az ő ötlete volt ez a küldetés. – Ismét a virágot nézte, ide-oda csavargatta a vékony szárat az ujjai között. – Úgy hallottuk, a Szív Királyságban volt egyszer egy királynő. Egy nagyszerű uralkodó, aki tüzes és szenvedélyes volt.

Ismét tétovázott, ajka szétnyílt. Két lábfeje közé ejtette a virágot.

– Hollót és engem azért küldtek ide, hogy megkeressük, és… és ellopjuk a szívét. – Olyan halkan ejtette ki a szavakat, hogy Cath nem volt benne biztos, jól értette-e. Aztán a fiú felemelte a fejét, és a szemébe nézett. Arcán gyötrelem ült. – Azért jöttem, hogy az *ön* szívét lopjam el.

Cath szíve hangos dobogásba kezdett ennek hallatán, már-már megtelve félelemmel, de aztán megrázta a fejét.

– A Szív Királyságnak nincsen királynője.

– Tudom. Az Idő a bolondját járatta velünk, de lehet, hogy a Nővérek tették, és túl korai időpontban hoztak ide. De hamarosan lesz Szív Királynő, és… Catherine, szerintem ön lesz az. Önben megvan minden, amiről csak álmodhattunk. Ön tüzes, szenvedélyes, bátor…

– Én? Hiszen a saját anyámmal sem merek szembeszállni!

– A Gruffacsórral szembeszállt.

Cath visszanyelte a tiltakozását. Magánkívül volt, teljesen elvesztette az eszét. Sem bátornak, sem tüzesnek nem érezte magát, és emlékezett rá, milyen hatalmas megkönnyebbülést érzett, amikor a szörnyeteg megfutamodott előle ahelyett, hogy harcba szállt volna vele.

– Aztán ott a Döfke Kard is – folytatta Jest, még mielőtt Cath gondolatai teljesen kikristályosodhattak volna. – Sakkország uralkodói családjának a tulajdona, generációról generációra száll. Fogalmam sincs, hogyan került a sapkámba, vagy, hogy hogyan sikerült kihúznia onnan. Állítólag… – Elhallgatott, válla ismét megereszkedett. – Állítólag csak olyan használhatja, akinek az ereiben uralkodói vér folyik.

Cath a fejét rázta. Nem. *Nem!* Nem ez a jövő áll előtte. Nem ez az ő sorsa. Nem hajlandó rá!

– Nem vagyok királynő – suttogta, mintha csak azt kívánná, váljon valóra, amit mond. – És soha nem is leszek. Lehetetlen.

Jest tekintete megenyhült.

– A Fehér Királynő egyszer azt mondta nekem, hogy bizonyos napokon akár még hat lehetetlennek tűnő dolgot is elhisz reggeli előtt.

Cath összehúzta a szemöldökét.

– De… ezt én mondtam.

– Tudom. – Jest megnedvesítette az ajkát. – Abban a pillanatban tudtam, amikor megismerkedtünk, Catherine. Sőt, már abban a pillanatban, amikor először megláttam önt. Önért jöttünk ide, nem számít, mennyire hadakozik ez ellen.

Cath ismét vitára nyitotta a száját, ragaszkodni akart hozzá, hogy ő ugyan nem akar koronát viselni, hogy valahogyan vissza fogja utasítani a Királyt – de habozott, amikor hirtelen egy újabb gondolat fészkelődött be az ellenkezés mellé.

Hirtelen összeesett a mellkasa, a levegő elhagyta a tüdejét.

– Megpróbálta ellopni a szívemet.

Megrándult egy izom a fiú állkapcsában, és elkapta a tekintetét.

Cath hirtelen kiszáradó szájjal a kulcscsontjához kapta a kezét, érezte az egyenletes lüktetést a bőre alatt.

– Hát ezért… ezért történt minden? A teaparti, a levelek, amit a fesztiválon mondott… Arra ment ki a játék, hogy ellophassa a szívemet, és utána visszavigye a királynőjének?

– Úgy a legkönnyebb ellopni valamit – mormolta Jest –, ha a tulajdonosa önként felajánlja.

Cath rádöbbent, mennyire igaza van. Hiszen csak kérnie kellett volna, máris az övé lett volna a szíve. Önként és dalolva nyújtotta volna át.

Ám ehelyett a fiú elmondta neki az igazságot.

Remegve levegőt vett.

– Akkor miért nem vette el? Nyilván tudja, hogy… Bizonyára rájött, hogy…

Elakadt a szava, fojtogatta a beismerés. Szerelmes volt a fiúba. Legalábbis eddig biztosan. Most is szeretni akarta, bár már nem volt benne teljesen biztos, hogy nem csupán játék volt-e az egész.

Jest hangján hallatszott, milyen nyomorultul érzi magát, és továbbra sem volt hajlandó ránézni, úgy válaszolt.

– Ön egyelőre nem királynő, nekem pedig egy uralkodó szívét kell ellopnom.

Könnyek homályosították el Cath látását.

– Hát ezért próbált rávenni, hogy menjek hozzá a Királyhoz, miközben… – Cath szipogott egyet, majd talpra ugrott, és hálás volt, hogy semmiféle fájdalmat nem érez már a bokájában. Bizonytalanul állt, csupasz lábának lábujjai a puha földbe mélyedtek.

Megpördült, hogy szembenézzen Jesttel, bár csupán a feje tetejét látta, fekete haja a szemöldökére lógott, válla legyőzötten elernyedt.

– Hogy merészeli? Elhitette velem, hogy udvarolni akar nekem! Úgy tett, mintha hajlandó lett volna itt maradni, a Szív Királyságban, csakis és kizárólag *értem.* A szívem nem egy sakkbábu, hogy játszadozzanak vele, aztán elhajítsák, ha már nincsen rá szükség!

Erre Jest felemelte a fejét, tekintete tele volt aggodalommal.

– Igaza van. Tényleg nem az. De én úgy éltem az életemet, hogy tudtam, egy nap életemet adom a Királynő szolgálata közben, és hogy mindenki, akit szeretek, meg fog halni, és az egész semmit sem jelent majd. Az áldozatunk mit sem ér, mert a háború sosem ér véget, sosem fog véget érni. Azt hittem… – Megtörölte a homlokát, majd a fejét rázta. – Azt hittem, ez az egyetlen módja annak, hogy véget vessünk a háborúnak. Sőt, még mindig így gondolom.

Cath összefonta a karját.

– Akkor sajnálom, Bolond úr vagy Bástya úr vagy bármi is legyen ön! Kudarcot vallott. Sosem leszek Szív Királynő.

Jest arca megrándult. A gyötrelemtől. A reménytől.

– Képtelen vagyok szavakba önteni, mennyire szeretném, ha így lenne.

Cath a homlokát ráncolta.

– Miért? Kudarcot akar vallani?

– Nem akarom bántani önt. – Felemelte a kezét, és Cath felé tartott tenyérrel könyörgött: – Hát nem érti? A kastély kertjében töltött este óta nem tudom tisztességgel ellátni a feladatomat. Nem akarom, hogy hozzámenjen a Királyhoz. És még ha valahogy el is nyerném a szívét, azután, hogy elmondtam, milyen borzalmasan, igazságtalanul bántam önnel, akkor sem lennék képes átnyújtani a Fehér Királynőnek. Catherine, nem akarom, hogy másé legyen a szíve, csakis magamnak akarom. – Felnyögött, és hátradőlt a füvön. arcát két tenyerébe temette. – Nem lett volna szabad, hogy így történjen. Cilindrián és Holló már azelőtt látta, mi történik, mielőtt én feleszméltem volna. Megpróbáltak figyelmeztetni, szóltak, hogy védjem a saját szívemet, de most már késő, mindent tönkretettem, és nem tudom, érdekel-e egyáltalán, ha így megmenthetem önt.

Cath összeszorította az állkapcsát, igyekezett belekapaszkodni a dühébe, a sértődöttségébe. Közelebb lépett, hogy homlokráncolva a fiúra meredhessen.

– Honnan tudhatom biztosra, hogy nem csak azért mondja mindezt, hogy elnyerje a bizalmamat?

Jest felnevetett, de semmiféle öröm nem hallatszott benne. Karja a teste mellé hullott. Szinte gyámoltalannak tűnt így, hogy ott hevert alatta. Cath minden idegszála bizseregni kezdett attól az abszurd és indokolatlan vágytól, hogy odabújjon hozzá, egymáshoz simuljanak, és örökké úgy maradjanak.

– Nem tudhatja – felelte felkönyökölve. – Ne adja nekem a szívét, Catherine! Nem érdemlem meg. De… – Hangjában feszültség csendült. – Ne adja a Királynak se! Ő talán még annyit sem érdemel, mint én.

– Tényleg? – ripakodott rá Cath. – Ő legalább őszinte volt velem!

– Ez igaz. De biztos vagyok benne, hogy nem fűzik önhöz olyan erős érzelmek, mint engem.

Farkasszemet néztek, majd Cath lassan, nagyon lassan felsóhajtott. Keresztbe font karja egyfajta pajzsot emelt kettejük

közé. Végül ismét leült, és eligazgatta a szoknyáját törökülésbe font lábai felett.

– Akkor nincs mitől félnie. Nem fogok hozzámenni a Királyhoz. Pékséget nyitok.

Jest felült, ő is törökülésbe húzta hosszú lábait, és felé fordulva visszakérdezett:

– Pékséget?

– Igen. Évek óta tervezgetjük Mary Ann-nel, és most már közel járunk ahhoz, hogy valóra váltsuk az álmunkat. – És tulajdonképpen csak részben hazudott. Bár eddig minden próbálkozása kudarcba fulladt, sem a versenyt nem nyerték meg, sem a hozományát nem fektethette be, sőt, még Cilindrián sem adott kölcsön, most mégis biztosabb volt benne, mint valaha, hogy nem adhatja fel. Nem hagyja, hogy a sors elvegye tőle az álmát! – Teljesen feleslegesen pazarolta rám a bűverejét. Gondolom, most kénytelen lesz kivárni, melyik másik lányra vet szemet a Király, hogy aztán elcsavarhassa a fejét.

Nem leplezte a hangjában csendülő keserűséget. Jest összerezzent, és Cath meglepődött, mennyire jólesik neki ez az aprócska mozdulat.

– Pékséget – ismételte a fiú újra. – És a szülei áldásukat adták rá?

– Persze hogy nem. De nem hagyom, hogy ez megállítson. Végül is az én életemről van szó.

– De… többé nem lenne nemes. Mindent fel kellene adnia.

Cath rámeredt.

– Ne higgye, hogy mondhat bármit is, amit nem tudok! Sokkal többet gondolkodtam ezen, mint ön.

Jest tekintetében tűz égett, úgy nézte Catherine-t, mintha valamiféle gyenge pontot szeretett volna találni a tervében. Úgy tűnt, szóhoz sem jut.

Amikor olyan hosszúra nyúlt a csend, hogy Cath attól tartott, mindjárt mindent elmesél a fiúnak – a szüleivel való vitát, a herceggel kötött üzletet, sőt még azt is, hogy Cilindriánhoz fordult segítségért, ami most, hogy fény derült a férfi hátsó

szándékaira, fájdalmasan naiv lépésnek tűnt inkább kihúzta magát, és kényszeredetten így szólt:

– Szeretném megkérni, hogy vigyen haza. Ahogy ön is említette, nyilván mindenki aggódik már, és biztos vagyok benne, hogy önnek is sok a dolga. Új ellopható szívet kell kerítenie, véget kell vetnie egy háborúnak, ilyesmi.

Mégsem mozdult meg. Ahogyan Jest sem.

– Ha már megvan a péksége – szólalt meg úgy, mintha nem teltek volna el hosszú-hosszú percek Cath vallomását követően –, és már nem fenyegeti… a veszélyem… Lenne rá esetleg mód, hogy…

Cath szíve repesni kezdett, de azért igyekezett közömbös arcot vágni. Várt, reménykedni sem mert. Abban sem volt biztos, *kellene-e* reménykednie.

Jest megnyalta a száját.

– Megértem, ha örökké gyűlölni fog, de ha lenne rá mód, hogy talán ismét elnyerjem a bizalmát… Nem lesznek többé hazugságok, trükkök…

Keze elfehéredett, ujjait a térdébe nyomta. Cath egyre csak a kezét bámulta. A vékony ujjakat, tele feszültséggel, amik sokkal többet elárultak neki, mint a fiú arckifejezése vagy a szavai.

Igenis reménykedett, még mindig reménykedett, nem számított, okos dolog-e vagy sem.

Oldalra billentette a fejét, és bár pimaszkodni akart, képtelen volt rá.

– Ezt értsem úgy, hogy még akkor is udvarolni szeretne nekem, Bolond úr? Egy egyszerű péknek, aki álmaiban sem remélheti, hogy egyszer királynővé válik?

– Mindennél jobban, Pinkerton kisasszony.

Cath áruló szíve kihagyott egy ütemet.

– Mi lesz a küldetéssel?

– Ha nincs királynő, nincs küldetés sem.

– És ha a Király elvesz valaki mást?

– Egy másik lány olyan szívvel, mint az öné? Olyan nem létezik, itt, a Szív Királyságban legalábbis biztosan nem. Mérget vehet rá.

Cath összehúzta a szemöldökét.

– És mi lesz a Fehér Királynővel? Mi lesz a háborúval?

Jest tanácstalanul vállat vont.

– Korábban sem tudtunk mit tenni, és most sem. – Elernyedt a válla. – Cath, nem vár ott rám semmi. Csak egy soha véget nem érő háború. A szinte biztos halál. Nem tudom, mennyire mondtam komolyan legutóbb, de most teljesen biztos vagyok benne: ha lenne indokom itt maradni a Szív Királyságban, megtenném. Cilindrián és Holló valószínűleg örökké gyűlölne érte, vagy ki tudja, talán ők is itt maradnának, fogalmam sincs. De én maradnék. Önért. Ha szeretné. Ha…

– Szeretném.

Jest elhallgatott, szája nyitva, hiszen épp folytatni készült.

Cath légzése felgyorsult. Testében ideges energia lüktetett, kiújult bizonytalanság, de már nem szívhatta vissza a szavakat, és nem volt benne biztos, hogy akarja-e egyáltalán.

– A tiéd a szívem, Jest – szólalt meg bensőségesebb hangot megütve. – Nem tudom, megérdemled-e vagy sem. Nem tudom eldönteni, hogy hős vagy-e, vagy gonosztevő, de úgy tűnik, nem is számít. Bármi legyen is a válasz erre a kérdésre, a szívem a tiéd.

Jest döbbenten meredt rá, szeme hatalmasra nyílt, benne tűz lobogott. Cath szíve továbbra is hangosan zakatolt. A szavai ott húzódtak a kettejüket elválasztó térben.

Végül Jest suttogva így szólt:

– Ezek után mindenképpen meg kell ígérned, hogy visszautasítod a Királyt.

– Megígérem – vágta rá Cath habozás nélkül.

Jestet elöntötte a megkönnyebbülés, feltérdelt, és Cath kezéért nyúlt. Cath azonnal viszonozta a mozdulatot, és a fiú egyesével végigcsókolta az ujjhegyeit.

– Catherine – lehelte Jest Cath tenyerébe a nevet. – Édes Catherine-em! Azóta szeretnélek megcsókolni, hogy a kastélykertben magadhoz tértél.

Cath ösztönösen megnedvesítette az ajkát, annyit álmodozott már erről! Annyit álmodozott már Jestről.

A tisztáson némaság honolt, csupán Cath szívdobogása törte meg a csendet. Elképzelte. Mindent. Jest ajkát, a karját. Azt, ahogyan a fiú testsúlya belenyomja őt a puha fűbe, ahogyan az időtlen nap aranyló fénybe vonja őket.

Ujjait Jest ujjaira kulcsolta.

– Akkor csókolj meg!

Nem tiltakozott, amikor Jest őt is térdre húzta, és így fogságba ejtette kettejük között összekulcsolódott ujjaikat. Orrhegye az övéhez ért.

– Tiéd a szívem – suttogta Jest, amitől Catherine gerincén borzongás futott végig.

Cath szájának sarka felfelé moccant, várakozón, boldogan.

– De kérem, vigyázzon, Bolond úr! – figyelmeztette, amikor eszébe jutott Cilindrián találós kérdése. – Ha egy szívet egyszer ellopnak, az többé vissza nem kerül.

– Tudom – felelte Jest, majd megcsókolta őt. Először csupán gyengéden. – De én önként adom.

Egy újabb, tétova csók következett.

– Catherine – mormolta Jest Cath szájának –, melaszízű vagy.

Cath ismét magánkívül volt, csak ezúttal a mámortól. Elvigyorodott, és magával húzta Jestet a fűre.

37. FEJEZET

CATHERINE SZÉDÜLT A BOLDOGSÁGTÓL, amikor Jest titokzatos kőtornya visszarepítette őket a Válaszutakhoz – karöltve, kipirultan, nevetgélve érkeztek meg. Cath haja szénaboglyára emlékeztetett, lábujjai kellemetlenül lehűltek csupasz lábán, mégis csak most értette meg, mi a valódi boldogság. Ő maga volt a ragyogó mosoly. Úgy érezte, ha nem ügyelne, felszállna a fekete-fehér kockás padlóról, és talán soha meg sem állna.

Megkeresték a Sziklás Teknős-öböl felé vezető ajtót, és Jest egy kacifántos meghajlással kinyitotta előtte.

– Csak ön után, kisasszony!

Cath pukedlizett.

– Ó, igazán köszönöm, jó uram! – felelte, majd kitáncikált az ajtón, egyenesen a patakpartra.

Felettük a híd zord és néma volt, a levegő mozdulatlan, csupán a szentjánosbogarak és a tücskök ciripelése hallatszott.

Jest becsukta az ajtót a híd alatt, és követte Catherine-t felfelé az ösvényen. Cath érezte a fiú gyengéd érintését a derekán, és a cirógatástól egészen a csontjáig átmelegedett.

Visszamosolygott rá, és látta, hogy Jest arcáról ugyanaz az elégedettség sugárzik, mint amit ő maga is érzett. Csupán egyetlen gyengéd mozdulatra volt szükség, és máris ismét a karjában találta magát.

Amint azonban ajkuk csókban forrt össze, figyelmeztető károgás hangja futott végig Cath gerincén. Felsikkantott, oldalra fordította a fejét, és meglátta a faágak között várakozó Hollót.

Jest megragadta a könyökét.

– Cath…

Az éjszakai nyugalmat páncélcsörömpölés és utasítással teli kiáltások zavarták meg.

Catherine felsikoltott, amikor Jest kezét lesöpörték róla, a bőre égni kezdett. Épp időben pördült meg, hogy lássa, amint a Treff Kettes és Hetes térdre kényszeríti Jestet. Egy egész sornyi őr jelent meg mögöttük, botjukat és dárdájukat a magasba tartották.

– Mit művelnek? – visította Catherine, majd gyorsan megragadta Jest felkarját. Az őrök továbbra is szorosan tartották a fiút. – Engedjék el!

– Catherine! Ó, hála a jó égnek!

Cath megpördült. Az anyja és az apja kirontott az utat szegélyező cserjésből. A Király is ott volt, és ettől Cath ereiben azonnal megdermedt a vér, de az anyja már magához is ragadta, hogy úgy megölelje, hogy attól szinte megfulladt.

– Ó, én édes kislányom! Drága gyermekem! Itthon vagy! Épségben!

– Persze hogy épségben vagyok. Mégis mit jelentsen ez az egész?

– Nincs már miért félned! – A márkiné megsimogatta a haját. – Mind hallottunk a Gruffacsór-támadásról, és bármennyire szeretem is őfelségét, talán sosem bocsátom meg, hogy ilyen veszélynek tett ki téged.

Kissé szemérmetlen dolognak tűnt ilyesmit mondani, tekintve, hogy őfelsége ott állt, és természetesen már réges-régen megbocsátott neki.

– Azt mondták, megsérültél, és… és hogy ez a hitvány udvari bolond a Kórászokhoz vitt téged! Odamentünk, apáddal és Mary Ann-nel, de sehol sem találtunk, és senki nem tudott rólad semmit, és a Kórászok sem láttak téged ma este, és másra sem tudtam gondolni, mint hogy bajban vagy, félsz, megsebesültél, és ez a borzalmas alak elrabolt téged, és valami gonosz, aljas és…

A márkiné hangosan zokogott, amitől Cath gyomra bűntudatosan görcsbe rándult.

Hangos trombitálás hallatszott az anyja válla mögül, felhívva Catherine figyelmét az apjára, aki épp az orrát fújta, szeme vöröslött és álmatlanságról tanúskodott.

Mary Annt és Abigailt is kiszúrta, ott várakoztak a fák vonalánál. Mindketten sápadtak voltak, és tágra nyílt szemmel bámultak. Mary Ann megkönnyebbültnek tűnt, tenyerét a hasára szorította.

– Drágám… – Az anyja nagyot nyelt. – Bántott téged?

– Mi? Dehogyis! – Cath a fejét rázta, miközben az anyja szavai összeálltak a fejében. Kibontakozott az öleléséből. – Nem… Semmi ilyesmiről szó sem volt. Ez az egész egy hatalmas félreértés. – Visszafordult az őrökhöz. – Engedjék el! Nem tett semmit!

– Minden rendben – jelentette ki az apja, és előrelépett, hogy hátrasimítsa Catherine egyik tincsét. – Elfogtuk. Nem kell félned. Őfelsége biztosított róla, hogy többé nem történik ilyesmi.

Cath rettegve pillantott Jestre. A fiú ajka vékony vonallá préselődött, ez volt az egyetlen érzelem, ami kiült az arcára. A korábbi túláradó boldogságuknak nyoma veszett. A fiú ravasszá és sunyivá váló tekintete ide-oda járt a Király, az őrök és a valahol felettük elhelyezkedő Holló között. Nem nézett Cath re.

Sőt, nem is igazán tűnt ártatlannak.

Cath a homlokát ráncolta, és csípőre tette a kezét.

– Mindenki túlreagálja. Jest segített nekem. Elvitt a… – Habozott, de csupán egy röpke pillanatig. – Elvitt a melaszkúthoz. Tudta, hogy hol van, és nézzék csak! A lábam teljesen meggyógyult.

Felemelte a ruhája szélét.

– Catherine! – csapott rá az anyja a kezére, mire a ruha széle ismét a földre hullott. Mary Ann a szájához kapta a kezét. Ő látta, milyen sérülést szerzett Cath a színházban. Tudta, mekkora csoda történt.

Cath összeszedte a bátorságát, és a Királyhoz fordult. A kérőjéhez. Nagyot nyelt, de a borzas haja és a duzzadt ajkai miatt

érzett bűntudat csupán egy aprócska kellemetlenség volt az elméje hátsó részében.

– Felség, kérem! Nem tartóztathatja le! Hiszen nem tett semmi rosszat.

A Király a palástja redői közé dugta az állát. A korona lefelé csúszott a fejéről.

– Semmi rosszat! – rikácsolta az anyja hadonászva. – Hiszen elrabolt! Kétszer is!

Catherine-nek elakadt a lélegzete.

– Fogalmam sincs, miféle varázslatot bocsátott rád ez a fiú – folytatta az anyja –, de hogy elraboljon… egyszer közvetlenül a jövendőbelid orra elől…

Nem a jövendőbelim.

– Egyszer pedig a saját házunkból, a saját szobádból! – A márkiné jajveszékelt. Ismét könnyekben tört ki. Catherine apja a karjába akarta vonni, de az anyja eltolta magától, és dühét a továbbra is térdeplő Jest felé fordította, akit szorosan fogtak az őrök. – Te nyomorult! Te gazember! *Hogy merészelted?!*

Jest farkasszemet nézett vele, állkapcsa remegett, arckifejezéséből azonban semmit sem lehetett kiolvasni.

– Anyu, elég legyen! – kapaszkodott Catherine a karjába. – Nem erről van szó. Ő… Ő…

Megakadtak a gondolatai.

A szülei tudták. Tudták, hogy Jest meglátogatta őt a szobájában. Tudták, hogy elszöktek az éjszaka kellős közepén.

Mary Annre nézett, mellkasában az árulás fájdalma égett.

Mary Ann visszabámult, szemében könnyek ültek, kezét összefonta. *Sajnálom,* tátogta.

– Már azt vártuk, hogy váltságdíjat fog követelni – szólalt meg az apja nyersen. – Nem tudtuk, viszontlátunk-e még valaha.

– Mégis itt vagyok – vágott vissza Catherine, ám továbbra is forgott vele a világ. – Nem raboltak el. Nem kértek értem váltságdíjat. Mindent meg tudok magyarázni.

– Hiszen kicsalt a saját házunkból! – kelt ki magából az apja. – Gardedám nélkül! Bármi megtörténhetett volna.

– De semmi sem történt…

– Azt akarod mondani… – A márki hangjába sötétség vegyült. Egy tengeri viharhoz hasonlított, ami ott gyülekezik a láthatár szélen. – Hogy az én lányom, az én angyalkám, önszántából ment el az udvari bolonddal?

Cath elvörösödött.

– Én… apa…

– Az én lányom – folytatta, és minden egyes szót úgy ejtett ki, mintha a méltóságukon esett folt lenne – kiszökött a házamból az éjszaka kellős közepén, egyedül, az udvari bolonddal, és ellátogatott egy összejövetelre, ahol idegenek, banditák meg ki tudja, miféle szerzetek vettek részt?

Cath bordái mintha összeroppantak volna, kiszorították a levegőt a tüdejéből. Mégis hány titkát mesélte el Mary Ann?

Ez volt az utolsó esélye, tudta jól. Arra, hogy mindent letagadjon. Hogy Jestet hibáztassa mindenért, hogy lerázza a válláról a felelősséget. Hogy örökké fenntarthassa a látszatot, hogy ő valóban olyan, mint amilyennek a szülei képzelik.

Nagyot nyelt, ugyanis annyira könnyű lett volna.

Ám épp annyira lehetetlen is.

Nem, nem árulhatja el a fiút.

Ökölbe szorította a kezét, szólásra nyitotta a száját, de egy mélyebb hang csendült az övé helyett:

– Nem.

Mindenki Jest felé fordult. Állát felszegte, de továbbra is lesütötte a szemét. Nem nézett sem Cathre, sem a szüleire, sem pedig a Királyra.

– Nem önként jött velem, bár lehet, hogy ő így hiszi.

Cath pulzusa el-elakadt.

– Jest!

A ciripelő bogarak elhallgattak, és egy pillanatra csupán a csöngő patak hangja törte meg a csendet. Jest felnézett, és sötét elhangzással nézett Cath döbbent szemébe.

– Varázslattal győztem meg, hogy jöjjön el velem. Egy trükk volt az egész.

– Hazugság! Nem igaz, hogy…

– Pinkerton kisasszony ártatlan. Nem hibás semmiben, ami történt.

A márkiné megkönnyebbülten és hálásan eresztett le, visszanyerte a világba vetett hitét.

– De miért? – dadogott a Király. Hangja csupán cincogás volt a sötétben. Cath még sosem látta őt ennyire zavarodottnak, ennyire boldogtalannak. Árulás fajdalma csillant a szemében, amitől Cath-nek bűntudata támadt. – Miért tennél ilyesmit, Jest?

Jest kifejezéstelen arccal a Király felé fordult.

– Én a sakkországbeli Fehér Királyt és Királynőt szolgálom. Azért küldtek ide, hogy ellopjam a királynőjük szívét, és hazavigyem. Próbáltam elcsábítani Catherine-t, hogy a szíve az enyém legyen, és elvehessem, amint önök összeházasodtak.

A Király hátratántorodott, kezét a mellkasához kapta, mintha Jest leszúrta volna.

– Hogy tehettél ilyesmit Pinkerton kisasszonnyal?

Cath megfeszült.

– Jest! Ne…

– Maradj csendben, kislányom! – Az apja határozottan a vállára tette a kezét. – Nyilvánvaló, hogy még mindig a bűvereje alatt állsz.

Jest Cathre pillantott.

– Így igaz. Minden tőlem telhetőt megtettem, hogy rabul ejtsem a szívét.

Libabőrössé vált.

Az ő szíve a fiúé volt, Jesté pedig az övé. Ezen semmi sem változtathat.

Semmi…

Jest most mégis önként vállalja a bűnbak szerepét. A szülei előtt. A Király előtt. Az egész Szív Királyság előtt.

És mégis miért? Hogy megmentse a hírnevét, ami őt percről percre egyre kevésbé érdekelte?

Az anyja bólintott.

– Látják? Bevallotta a bűneit, és mind itt voltunk, tanúsíthatjuk. Milyen szerencse, hogy most fény derült rá, még mielőtt tovább folytatódhatott volna ez az egész. Hála istennek, hogy Mary Ann észhez tért, és a segítségünket kérte!

Catherine gyomra összerándult. Szemébe könnyek szöktek, de visszapislogta őket, és ismét Mary Annre nézett. Legrégebbi barátnője a fák lombja alatt állt, elkínzottnak és olyan nagyon-nagyon bűntudatosnak tűnt.

Düh ébredezett Catherine-ben.

Cath anyja követte a lánya pillantását, és intett a cselédeknek.

– Abigail, Mary Ann, menjetek vissza a házba, és készítsetek forró fürdőt Catherine-nek! Iszonyú borzalmakat élt át ma.

A szolgálók gyorsan pukedliztek.

– Annyira örülök, hogy minden rendben, Cath… Catherine kisasszony – szólalt meg Mary Ann, szinte csak lehelve a szavakat, majd követte Abigailt a ház felé.

Cath dühe megremegett és még hevesebbé vált. Semmi sem volt rendben!

– Remélem, börtönbe vetik ezt a bűnözőt! – jelentette ki a márki.

– Az a minimum! – replikázott a márkiné. A szájából nyál fröccsent Jest arcára, de a fiú szinte meg sem rezzent. – A lányunk biztonsága érdekében! Remélem, a mai naptól fogva már csak a börtönben található patkányokat tudja a bűvereje alá vonni!

– H-h-hát persze – dadogta a Király előrenyomakodva. A kezét tördelte, és Cath látta, mennyire kétségbeesetten szeretne már túl lenni ezen az egészen. – Egyszerűen képtelen vagyok szavakba önteni, mennyire sajnálom… mindazt, ami történt. – Homlokát mély ráncok barázdálták, miközben Jest felé mutatott. – Annyira megbízhatónak tűnt.

– Mind idióták vagytok! – szólalt meg Cath gúnyosan.

– Catherine! – pirított rá az anyja.

A márki átkarolta a felesége vállát.

– Ugyan, ugyan, drágám. Hiszen nincs magánál, nem látod?

Catherine keresztbe fonta a karját.

– Akkor mit gondoltok, hol vagyok, ha nem magamnál?

– Ööö, nos… – A Király megköszörülte a torkát, és témát váltott. – Intézkedünk a bolonddal kapcsolatban. – Elhúzta a gallérját a nyakától. – Aztán elfelejtjük, hogy ez az egész borzalom egyáltalán megtörtént.

Cath Jest felé fordult.

A fiú farkasszemet nézett vele, de volt valami állhatatosság a tekintetében. Talán azt próbálta megértetni vele, hogy így a legjobb, de Catherine nem volt hajlandó ezt elfogadni.

A Király tapsikolni kezdett, hirtelen jött ötlettől vezérelve, idegesen.

– Ó, igen! Ezt fogjuk tenni. Bált rendezünk!

Catherine visszafordult felé.

– Bált? – kérdezett vissza.

– Igaza volt a színházban, édesem – mondta a Király, mire Catherine összerándult. – Én vagyok a Király, és tennem kell valamit, hogy a Szív Királyság alattvalói biztonságban érezzék magukat. Többet hallani sem akarok erről az egész Gruífacsór dologról meg a leányrablásról. Hatalmas álarcosbált rendezünk, táncolunk, eszünk, vigadozunk, és elfelejtünk minden rosszat, ami valaha is történt.

– Hiszen ez a lehető legborzasztóbb ötlet! – visította Cath. – Nem emlékszik? A Gruffacsór megtámadta önöket a legutóbbi…

Dühét elfojtotta az anyja keze, ami hirtelen a szájára tapadt.

– Kitűnő ötlet, felség! Határozottan kitűnő!

A Király lábujjhegyre állt, szemmel láthatóan elégedett volt, hogy a márkiné is támogatja az ötletet.

– Holnap este akkor! És… és… – Hirtelen szégyenlőssé vált, arca elvörösödött kackiás bajusza alatt. – És talán különleges bejelentést is teszek, mit szól?

Szemöldökét húzogatva Catherine-re nézett, aki, ha nem fogja le az anyja, biztosan sikított volna.

– No, akkor – csacsogta a Király –, térjünk szépen vissza a kastélyba! Hozzák a foglyot! Mindent el is rendeztünk hát, gyerünk, gyerünk!

Az őrök már épp mozgásba lendültek volna, amikor Jest megköszörülte a torkát.

– Felség, ha még egy dolgot mondhatnék esetleg…

A tisztásra csend ereszkedett. Mindenki Jestre pillantott. Az összes tekintetben gyanakvás csillant, kivéve Cathében, aki pánikba esve, reménykedve figyelte a fiút.

Mindenféle bosszúság elpárolgott az arcáról. Már nem látszott rajta, hogy akár egy kicsit is rosszul érezné magát. Elbűvölően a Királyra mosolygott, és így szólt:

– Ön igazán jó volt hozzám, felség.

A Király mellkasa megemelkedett, és a férfi meghúzta a palástja prémmel borított szélét.

– Ó… nos, köszönöm, Jest.

– Éppen ezért fáj annyira, hogy így elárultam önt, és hogy most ismét el kell árulnom.

Sárga pillantása Catherine-ébe fúródott, telis-tele ki nem mondott szavakkal.

Jest teste hirtelen szertefoszlott – árnyékká vált, rebbenéssé, sötétfekete tollviharrá. Holló károgott egyet, felröppent a fáról, majd a két teljesen egyforma fekete madár beleveszett az éjszakába.

38. FEJEZET

CATHERINE ALIG TUDTA VISSZAFOJTANI A VIGYORÁT, miközben visszaráncigálták a házba – az ő érdekében, természetesen –, a Királyt a hintójába terelve hazavitték, az őrök pedig nekiláttak, hogy módszeresen átfésüljék a környéket, és ismét elfogják Jestet.

– Meg fogják találni – jegyezte meg újra és újra a márki, miközben betuszkolták Cathet a házuk előszobájába. – Nincs miért aggódni. Biztos vagyok benne, hogy rábukkannak.

– Nem, nem fogják – sietett fel Cath a lépcsőn. – És ez boldogsággal tölt el. Hatalmasat tévedtek vele kapcsolatban.

– Most azonnal állj meg, kisasszony! – rikkantotta az anyja, mire Cath engedelmes lába meg is torpant az első lépcsőfordulóban.

Visszafordult a szülei felé. A megkönnyebbülésük helyére a frusztrációjuk maradéka költözött. Az apja homlokán árnyék ült, az anyja szája széle meg-megremegett.

– Nem tudom, mit tett veled az a fiú – tette csípőre a kezét –, de most már vége, és több szó ne is essék róla! Úgy fogunk tenni, mintha ez az egész meg sem történt volna, értékelni fogod azt, amit érted tettünk, és mutatsz egy kis hálát őfelsége felé!

– Hálát? Ugyan miért lennék neki hálás?

– Megőrizte a becsületedet, azért! Bármelyik másik férfi azonnal befejezte volna az udvarlást, ha azt hallja, hogy egy másik férfi *kétszer* is elcsalta a jövendőbelijét. Őfelsége igazán kedves hozzád, Catherine. Ezt pedig tiszteletben fogod tartani, és amikor holnap találkozol vele, nagyon remélem, hogy megköszönöd a nagylelkűségét.

– Nem akarom sem a nagylelkűségét, sem a kedvességét, sem semmit tőle!

Az anyja gúnyosan felkacagott.

– Akkor bolond vagy!

– Helyes. Az utóbbi időben nagyon megkedveltem a bolondokat.

– Elég legyen! – üvöltött a márki.

Catherine összeszorította a száját, elhallgattatta az apja ritka dühe. A márki arca rákvörössé vált, és bár ő odalentről nézett fel rá, Catherine mégis olyan jelentéktelennek érezte magát, mint egy eltaposott bogár.

Az apja lassan beszélt, minden egyes szavát megfontoltan ejtette ki.

– Nem hozol több szégyent a családunkra, ennyi elég volt!

Könnyek csípték Catherine szemét, elöntötte a szégyen és a bűntudat. Az apja még sosem nézett így rá, még sosem beszélt így vele.

Még sosem látott a tekintetében ilyen csalódottságot.

– Úgy teszel, ahogyan édesanyád mondja – folytatta. – Megteszed a kötelességedet, ami egyetlen leányunkként rád hárul, többet nem hozol ránk szégyent. És ha őfelsége megkéri a kezedet, igent mondasz neki.

Cath a fejét rázta.

– Erre nem kényszeríthettek.

– Kényszeríteni? – kelt ki magából az anyja. – Mégis mi bajod, gyermekem? Hiszen ez egy ajándék! Bár az égvilágon semmit sem tettél, hogy kiérdemeld.

– Nem értitek! – kiáltotta Cath. – Ha más körülmények között találkoztatok volna Jesttel… ha beszélgettetek volna vele, akkor ti is tudnátok, hogy nem…

Az apja feltartotta a kezét.

– Nem vagyok erre kíváncsi. Az a fiú már épp elég bajt okozott egy estére, és amíg vissza nem tér a józan eszed, és el nem kezdesz olyan hölgyként viselkedni, amilyennek neveltünk, ezt többet szóba sem hozzuk. – A márki lerántotta magáról a

kabátját, és felakasztotta az ajtó melletti fogasra. – Úgy teszel, ahogy mondjuk, Catherine, vagy többé nem vagy tagja ennek a családnak!

Catherine állkapcsa megfeszült, szemébe könnyek szöktek. Fejében viharosan kergették egymást a gondolatok, végigkaristolták a koponyáját, de nem szólt vissza.

Jest vallomása porrá zúzta a hitelességét, már amennyi korábban volt. Most már semmit sem tudott mondani a szüleinek, semmilyen érvvel nem állhatott elő, hogy meggyőzze őket, nem áll semmiféle varázslat alatt – és hogy Jest nem gazfickó.

Hogy szerelmes belé.

Hogy *őt* választotta.

Sarkon fordult, és elmenekült a folyosóról, még mielőtt hisztis kislányként kezdett volna viselkedni.

A szobájába rohant, bevágta maga mögött az ajtót, és nekirogyott.

A folyosón leesett egy festmény a szögről, és tompa *Aú!*-val ért földet.

Cath előrehajolt, összefogta a szoknyáját, és arcát a ruhaanyagba nyomva olyan hangosan sikított, ahogyan csak a torkán kifért.

– Catherine?

Összerezzent a félénk hangra, és eltolta magától a szoknyát. Mary Ann állt előtte – fekete-fehér cselédruhája elmosódott Catherine könnyeitől.

– Sajnálom – dadogta, mielőtt Cath összeszedhette volna a gondolatait.

Cath a tenyerével megtörölte a szeméi.

– Mindent elmondtál nekik! Hogy tehetted?

– Muszáj volt. Nem ismered őt, Cath. Senki sem ismeri, és annyira féltem…

– Igenis ismerem! Bízom benne! De mindent tönkretettél. Most már körözik, bűnözőként kezelik! Az egésznek vége, és az egész a te hibád!

– Azt hittem, bajban vagy. Az a varázslat, amit arra használt, hogy elvigyen a színházból… Még sosem láttam ahhoz foghatót. Annyira rémültek voltunk, de én akkor is hinni akartam benne, hogy tényleg a tengerpartra visz, és amikor kiderült, hogy nem is jártatok ott… Azt hittem, bajban vagy. Órákra eltűntél, a Gruffacsór továbbra is odakint ólálkodik, és nem tudtam…

Cath ellökte magát az ajtótól, és felrántotta.

– Nem vagyok rá kíváncsi! Nem volt jogod ahhoz, amit tettél.

– Cath…

– Kifelé!

– Várj egy kicsit, kérlek! Hallgass végig, Catherine… Azt hittem, láttam… amikor a színházban voltunk, meg mertem volna esküdni, hogy…

– Nem érdekel! – visította Catherine. – Nem érdekel, mit hittél vagy mit láttál! Terveztünk valamit, Mary Ann. Közös jövőt, te pedig tönkretetted! – Könnyek ömlöttek végig Cath arcán. – Soha többé nem akarlak látni! Tőlem aztán konyhalány is lehetsz ezután, nem érdekel!

Meg sem várta, hogy Mary Ann elmenjen, sarkon fordult, és a fürdőszobába csörtetett, majd bezárta maga mögött az ajtót. Zokogva csúszott a csempézett padlóra, felhúzta és átölelte a térdét, arcát a szoknyája redői közé nyomta. Próbálta felidézni a tisztáson érzett boldogságot, a vadvirágokat, Jest karját és ajkát, és hogy akkor minden annyira, de annyira jó volt.

Képtelen volt felfogni, hogyan válhatott minden ilyen gyorsan ennyire, de ennyire borzalmassá.

Amikor Cath másnap reggel felébredt, új cserje nőtt ki az ágy tartóoszlopaiból. Föld-, fém- és szomorúságillatot árasztott, és bár Cath szeme hatalmasra dagadt, elmosódottan azért látta a vörös virágokat. A kacsok lelógtak a baldachinról, a virágok a takarója felé nyújtózkodva csöpögtek.

Több száz aprócska, törékeny szívecske vette őt körbe – és mindegyik vérzett.

Felemelte a kezét, és hozzáért a legközelebbi, puha bimbóhoz, egyetlen meleg vércseppet gyűjtve az ujjhegyére. Minden egyes vérző szívvirág finom, gyönyörű és kísérteties volt.

Cath összemorzsolta a virágot a tenyerében, jó érzéssel töltötte el tenyerét befedő nedvesség.

Mary Ann nem jött tüzet rakni. Abigail nem hozott neki reggelit. Catherine a délután közepéig zavartalanul hevert az ágyban. Olyan üresnek érezte magát, mint egy töklámpás. Elgondolkodott, vajon megtalálták és börtönbe vetették-e Jestet, de tudta, hogy nem. A fiú túl okos volt hozzájuk képes, túl gyors, túl *lehetetlen*.

Folyton azon kapta magát, hogy az ablakot kémleli, azt remélte, hívogató fehér rózsát lát majd a párkányon. De nem látott. Jest nem jött vissza érte.

Még soha életében nem érezte magát ennyire magányosnak.

Arról álmodozott, hogy Mary Ann nem árulta el őt, és hogy a szülei és a Király semmire sem jöttek rá. Úgy tett, mintha Jest is meg lenne hívva az álarcosbálra, egyenesen odasétálhatna hozzá, és mindenki előtt megcsókolhatná a fekete bolondruhát és csengős sapkát viselő fiút. Aztán bejelentené, hogy pékséget nyit, és felszegett fejjel maga mögött hagyná a kastélyt, hogy új életet kezdjen Jesttel az oldalán.

Csakhogy az álom igencsak ingatag lábakon állt. Ha volt is rá valaha esély, hogy valóra váljon, az mostanra elpárolgott. Jestet bűnözőként tartották számon, és – ahogyan arra Vigyori figyelmeztette is – senki sem járna egy lecsúszott nő pékségébe, akármilyen finomakat is süt. Még ha tisztázhatnák is Jest nevét, örökké nélkülöznének, és kegyvesztettek lennének. Földönfutóvá válnának.

Már a délutáni teán is túl voltak, amikor Vigyori megjelent a vérző szívnövény szárai között: a dundi macska az ágy mennyezetének sarkában gömbölyödött össze.

Catherine felpillantott, ám arcán szikrányi meglepetés sem tükröződött. Egész nap várta Vigyorit. Biztosra vette, hogy a királyság legnagyobb pletykafészke meg fogja látogatni.

– Gondoltam, érdekelne – tért a lényegre Vigyori köszönés nélkül –, hogy mindenki rólad beszél, meg arról, hogy kiszabadultál a hitvány udvari bolond karmai közül. Hogy milyen szerencsés, bátor leányzó vagy.

– Gondoltam, érdekelne – felelte Catherine –, hogy az egész csupa kitaláció. Nem rabolt el az udvari bolond.

Kedvesen mondta, tudta, hogy nem számít, mit mond Vigyorinak vagy bárki másnak. A többség úgyis a legegyszerűbb magyarázatban hisz majd, és jelenleg azt volt a legegyszerűbb elhinni, hogy a Király menyasszonyát, a jövendőbeli királynőjüket akarata ellenére elrabolták.

Vigyori egyik karmával kivakart egy adag fülzsírt a füléből.

– Tartottam tőle, hogy ezt fogod mondani. Ez már nem olyan jó sztori, de azért továbbra is szórakoztató lesz nézni, ahogy a Király bárgyú lovai és katonái bottal ütik a bolond nyomát.

– Nem fogják megtalálni – jelentette ki Cath, bár minden egyes alkalommal egyre kevésbé hitt a saját szavaiban.

Végül is, a Szív Királyság nem olyan hatalmas birodalom. Hova mehetne Jest? Vissza Sakkországba?

Talán így volt, de ez sem igazán vigasztalta Catherine-t, hiszen az azt jelentette volna, hogy soha többé nem látja őt viszont.

– Őfelsége magánkívül van az aggodalomtól – folytatta Vigyori. – Szerény véleményem szerint halvány fogalma sincs, mihez kezdjen ezzel az őrülettel, hiszen ott a Gruffacsór meg most már az udvari bolond, aki el akarta lopni a jövendőbeli királynő szívét… Nincs hozzászokva a felségáruláshoz, annyi szent!

– Akkor főleg nem érdemes egy ártatlan embert üldöznie. Mégis miért teszi? Mert csorba esett a büszkeségén?

– Miféle büszkeségen? – rakta keresztbe Vigyori a lábát. – A mi királyunk egy közönséges idióta.

Cath arcára halovány mosoly ült ki.

– Ehhez kétség sem férhet.

– Persze, az is igaz, hogy a közönséges idiótaság gyakori ezen a vidéken. – Vigyori halványodni kezdett. – Így hát sosem lesz egyedül.

Amint eltűnt, kopogás hallatszott az ajtón. Abigail dugta be a fejét.

– Igazán sajnálom, Catherine kisasszony, de fel kell öltöznie az álarcosbálra.

Félénk egérkeként merészkedett be a szobába.

Catherine sóhajtott egyet, és vita nélkül kimászott az ágyból.

Kénytelen volt elmenni a bálra, nem tehetett semmit.

Nem tiltakozott, amikor Abigail az arcába csípett, hogy egy kis színt vigyen rá, a komorna pedig nem fűzött megjegyzést ahhoz, hogy az egész éjszakát végigsíró Catherine milyen sápadt.

– Ó, Catherine kisasszony – mormolta Abigail. – Minden rendbe jön. A Király jó ember. Majd meglátja.

Cath a homlokát ráncolta, de nem szólt egy szót sem.

Abigail belegyömöszölte őt egy fehér kreppruhába, amit széles, borvörös csíkok díszítettek, az arcára pedig egy csinos, elefántcsontszínű maszkot illesztett, tele csillogó ékkövekkel. Miközben Abigail összeszedte a végül nem használt fehérneműket, Catherine a tükörbe pillantott. Úgy festett, mint egy baba, készen arra, hogy felrakják a polcra.

Aztán Abigail feltette az i-re a pontot.

Egy gyémánttal és rubinnal kirakott tiarát helyezett Catherine fejére. Eligazgatta, és Catherine már nem érezte úgy, hogy babának tűnik.

Most már úgy nézett ki, mint egy királynő.

Ajkai szétnyíltak, elakadt a lélegzete.

Megígérte Jestnek, hogy visszautasítja a Királyt. Megígérte.

De azt az ígéretet az a lány tette, aki pékséget akart nyitni a legjobb barátnőjével. Az a lány, akit nem érdekelt, hogy nemes-e, csak együtt lehessen a fiúval, akibe szerelmes.

Az a lány, aki előtt teljesen más jövő állt.

Összehúzta a szemét, és megigazította a fején a tiarát.

Mary Ann elárulta a titkát. Jestet bűnözőként tartották számon.

De talán nem történt minden hiába.

Cath felszegte az állát, és most először elképzelte, hogy királynő lesz belőle.

39. FEJEZET

– MEGÉRKEZETT WHEALAGIG T. PINKERTON, a Sziklás Teknős-öböl méltóságos márkija – jelentette be a Fehér Nyúl –, valamint kíséretében felesége, Lady Idonia Pinkerton, a Sziklás Teknős-öböl márkinéja és leányuk, Cath…

Cath rózsamintás zsebkendőt gyömöszölt a Fehér Nyúl szájába. A nyuszi döbbenten, hatalmasra nyílt szemmel pillantott fel rá.

A szülei már három lépcsőfokkal lejjebb jártak, de most megtorpantak és hátranéztek. Cath arcára hűvös mosoly ült ki.

– Menjetek csak! – szólalt meg. – Csak úgy vélem, illendőbb lenne külön bejelentenie. – Fagyos pillantással a ceremóniamester felé fordult. – A jövendőbeli Szív Királynő ennyit csak megérdemel, nem igaz?

A márki és a márkiné döbbent, ám elégedett pillantást váltott, majd levonultak a lépcsőn.

A Nyúl kihúzta a szájából a zsebkendőt. Arckifejezése a bosszúság és az önelégültség között játszott, miközben megköszörülte a torkát:

– Természetesen, Pinkerton kisasszony, teljesen igaza van. – Kidüllesztette a mellét, hogy valamelyest visszanyerje a méltóságát, és ismét a trombitájába fújt. – Megérkezett Catherine Pinkerton kisasszony a Sziklás Teknős-öbölből!

– Mindjárt jobb – jegyezte meg Catherine, miközben kihúzott vállal levonult a bálterembe. Bár sejtette, milyen összeszedettnek tűnhet kívülről, a szájában rossz ízt érzett, mintha állott püspökkenyeret evett volna.

Nem nézett egyik vendégre sem, és örült, hogy az ékkövekkel díszített maszkoknak hála úgy tehetett, mintha nem ismerte volna fel a körülötte lévő jelmezes embereket. Egy borzpár igyekezett megkörnyékezni őt, és Cath úgy sejtette, szeretnének a jövendőbeli királynő kegyeibe férkőzni. Micsoda talpnyalók! Catherine azonban elsuhant mellettük, még mielőtt egyetlen szót is szólhattak volna. Nem fog úgy tenni, mintha érdekelné vagy szüksége lenne a behízelgő nemesek jóváhagyására.

– Catherine!

Nyirkos tenyér kapta el a könyökét, és a gazdája maga felé fordította őt.

Margaret Mearle pukedlizett. Ajka mosolyra húzódott, orrát halvány rózsaszín malacorr fedte.

– Hallotta a remek hírt?

Cath képtelen volt visszamosolyogni rá, hiába ült Margaret arcán túláradó öröm.

– Nem hinném – felelte a lelkesedés legkisebb jele nélkül.

Margaret álmodozón felsóhajtott.

– A herceg engedélyt kért apámtól, hogy udvarolhasson. *Nekem!*

– Nem hiszek a fülemnek.

– Pedig így van. Holnap délutánra időzítettük az első látogatását, természetesen gardedám kíséretében. Ó, Catherine kisasszony, majd' szétfeszít az elégedettség! – Belekarolt Cathbe, és legyezni kezdte felhevült arcát. – A tanulság, természetesen, persze az, hogy a kalitkába zárt kanári nem eszik viperák kezéből.

Catherine elrántotta a karját, és szembefordult vele.

– Még ilyen ostobaságot, Margaret!

– Hogyan? – pislogott Margaret.

– Mégis mit jelent ez egyáltalán? „A kalitkába zárt kanári nem eszik viperák kezéből?" A viperáknak nincs kezük. És tényleg inkább a kalitkát választaná az a kanári, minthogy bizalmat szavazzon egy veszélyesnek tűnő valakinek, de… De talán ez a valaki nem is veszélyes! Talán a vipera csak madáreleséget akar

adni neki. Eszébe jutott ez egyáltalán, miközben kiötlötte ezt a nevetséges tanulságot?

Margaret hátrált egy lépést.

– De hát… Szerintem ön nem érti…

– Épp eleget értek. Az ön úgynevezett tanulságai csupán arra jók, hogy mindenkinél okosabbnak tettethesse magát. Hogy ostobábbként és tisztességtelenebbként kezelhessen bennünket saját magánál, miközben valójában csak a saját bizonytalanságát igyekszik leplezni! Gyerekes, szánalmas, és épp elég ideig tűrtem!

Margaret arca ugyanolyan színt öltött, mint amilyenben a magára erősített malacorr pompázott.

– De hát én… Ez egyáltalán nem igazságos! Én sosem… – Hirtelen felfortyant. – Ez elfogadhatatlan, Pinkerton kisasszony! Reméltem, hogy örülni fog, amikor elújságolom a történteket, de most már látom, hogy túlságosan irigykedik rám! Tulajdonképpen igaz, hogy mindig is többre tartottam magam önnél, de ettől függetlenül igyekeztem jóban lenni önnel. Próbáltam a saját szintemre emelni önt, hogy lássa, mennyire eltévelyedett.

– Ugyan, ne áltassa már magát!

Margaret szeme hirtelen Cath mögé siklott és elkerekedett.

– Ó! Szép estét, jó uram!

– Önnek is, hölgyem!

Catherine Lord Varacskos felé fordult, aki csatlakozott hozzájuk. Aprócska füle remegett a gyönyörűségtől. Margaretéhez illő disznóorrot viselt, bár ez nem igazán változtatott az arcán.

Cath undorodva forgatta a szemét.

– Hogy van, Pinkerton kisasszony? – érdeklődött a herceg.

– Nem olyan jól, mint amilyennek tűnök.

– Pinkerton kisasszony – súgta Margaret – kissé magánkívül van ma este.

– Igazán sajnálom. Igazából azon tűnődtem, válthatnánk-e pár szót, csak előbb – megköszörülte a torkát, hangja gyengédebbé

vált – meg szeretném kérdezni Mearle kisasszonyt, van-e hely még ma este a táncrendjében.

– Van egy olyan érzésem, hogy nyugodtan válogathat majd a táncok közül – morogta Catherine, ám halk sértésére senki sem figyelt fel, ugyanis Margaret és a herceg addig flörtölt és pirult, amíg Margaret hirtelen ki nem jelentette, hogy sürgősen be kell púdereznie az orrát.

Ruhájának redőzött anyaga csak úgy szállt mögötte, miközben elvegyült a frakkszárnyak és alsószoknyák tengerében, a herceg pedig szerelmes pillantással figyelte őt.

– Hála az égnek! – morgolódott Catherine.

– Hogyan, Pinkerton kisasszony? – fordult felé a herceg.

Cath felhúzta az orrát.

– Szégyellje magát, uram! Igazán nem illendő hallgatózni, amikor egy hölgy magában morog.

– Ó, igen, valóban, elnézést. – A herceg megdörgölte az arcát. – Kérem, csak nyugodtan!

Catherine összefonta a karját. Margaret öntelt és fárasztó volt, és bár a herceg sem szűkölködött negatív tulajdonságokban, a férfi jobbat is választhatott volna. De hát mi köze volt neki ehhez?

Talán semmi, mégis dühítette. Hogy pont Margaret! Az alattomos, utálatos Margaret az, akiért odáig van az udvarlója. Nem kell bujkálniuk, nincs szégyen, mindenki boldogan áldását adja rájuk, és rengeteg kismalacot kíván majd nekik!

– Megengedi, hogy magamhoz ragadjam a szót?

Cath felnyögött.

– Jól van, mondja csak!

– Nagyon sajnálom, hogy rosszul érzi magát, Pinkerton kisasszony – mondta a herceg. – Szeretnék köszönetet mondani önnek. Nem tudom, mennyi része volt abban, hogy Margaret figyelme felém fordult, de… Nos, mivel ön jót tett nekem, most rajtam a sor, legalábbis úgy emlékszem, ezt a megállapodást kötöttük. – Elvigyorodott az agyarai mentén. – Ha esetleg elkerülte volna a hír: az üzlethelyiség kiürült. Persze, megértem,

ha már nem érdekli, tekintve, hogy… nos, az adott helyzet állt elő a Királlyal… – Csak úgy csillogott a szeme, és Catherine attól tartott, a herceg mindjárt rákacsint, de szerencsére nem tette. – Mindenesetre, amennyiben továbbra is szeretné kibérelni az ingatlant, véletlenül sem fogok nemet mondani.

Cath állkapcsa belesajdult a fogcsikorgatásba.

Az üzlet az övé lett.

Most, hogy még csak véletlenül sem kaphatta meg a szülei áldását, egyetlen fillért sem használhat fel a hozományából, sőt, a legcsekélyebb tisztelet sem övezné, ha lenne mersze visszautasítani a Királyt.

Most, hogy Mary Ann többé már nem a barátnője.

– Ennyit akart mondani?

A herceg a homlokát ráncolta.

– Nos… igen, azt hiszem. Nem örül?

Cath dühödten kifújta az orrán a levegőt.

– Nem, attól tartok, nem, bár ez véletlenül sem az ön hibája. – Nagy nehezen leeresztette megfeszülő vállát, kezét súlyos szoknyájához nyomta. – Köszönöm, uram, de az lesz a legjobb, ha nem tartja fenn nekem az üzlethelyiséget. Korábban sem lehetett volna semmiféle pékség, most pedig aztán főleg nem lesz. Kérem, felejtse el, hogy valaha is megemlítettem, és… menjen, táncoljon szíve hölgyével! Margaret már így is túlságosan sok keringő alatt árult petrezselymet.

Faképnél hagyta a herceget, mielőtt a maga teljességében megérezhette volna a férfi boldogsága okozta fájdalmat, de nem sokáig jutott, amikor valaki olyan erősen megragadta a felkarját, hogy Catherine majdnem felkiáltott. Próbálta elrántani a kezét, de egy vasból kovácsolt páncél mögé rángatták. Valaki nyersen a fülébe morogta:

– Mit művelt vele?

Meleg lehelet lengte körbe, sütőtökillata volt.

Cath hátrafordult. Peter Peter szorongatta a karját, az ujjai nyomot hagyva mélyedtek a bőrébe. A férfi szeme alatt lilásszürke karikák húzódtak, arcának egyik felét mély barázda

csúfította, mintha valaki késsel támadt volna rá. Bár a seb már gyógyulófélben volt Cath gyomra mégis bukfencet vetett a látványtól.

A férfi sáros overallt viselt, maszknak nyoma sem volt, mintha nem tudta volna, hogyan kell felöltözni egy királyi álarcosbálra.

– Mit művelt vele? – morogta ismét.

– Mégis mit… Most azonnal engedjen el!

A férfi szorítása egyre erősebbé vált.

– Válaszoljon!

– Nem tudom, miről… Au! Tudja, a feleségével együtt igazán tanulhatnának némi jó modort, már ami a…

Sir Peter közelebb rántotta magához, és a férfi annyira fölé magasodott, hogy Catherine-nek elakadt a lélegzete. Majd meglepő módon eleresztette. Cath dübörgő szívvel megdörgölte a karját.

– Nem tudom, mit gondol, mit látott a cselédjével együtt – szólalt meg olyan halkan, hogy Cath alig hallotta fenyegető hangját a zene és a nevetés zsivajában –, de nem hagyom, hogy bántsák őt! Előbb falatoznak majd önökből a kukacok, minthogy ilyesmit hagyjak! Most pedig mondja el, mit művelt vele!

– Nem tudom…

A fejét rázta, de hirtelen megtorpant. Csak nem arról a tökről volt szó, amit ellopott? A tortáról, amit sütött, amit a felesége annyira kétségbeesetten meg akart enni?

– S-sajnálom – dadogta. – Tortát sütöttem belőle, egyetlenegyet. Nem hittem, hogy baj lehet belőle, és csak egyetlen aprócska tökőól volt szó, és ön annyira… *elfoglaltnak* tűnt, én pedig csak…

A férfi ismét megragadta a karját, mire Cath felsikkantott.

– Azt már tudom – morogta. – Ott voltam a fesztiválon. Láttam, mi történt a Teknőccel, és most a feleségem… – Élesen beszívta a levegőt, orrlyuka kitágult. – Nem tudom, mire játszik, de nem vagyok hülye! Az egész királyság látta önt azzal a karddal. Most mondja meg, mit tett vele!

Cath szíve a torkában dobogott.

– A karddal? Mármint… a Döfke Karddal? – Cath értetlenül pislogott. – Mégis mi köze annak a sütőtök tortához?

Peter szemében tűz lobbant, és ismét megrázta Catherine-t. Cath a fogát összeszorítva felszisszent, biztos volt benne, hogy ennek nyoma marad.

– Tönkreteszem önt, Pinkerton kisasszony! Jól figyeljen arra, amit mondok: ha bármi történik vele, mielőtt megoldom…

– Elég legyen, Sir Peter! – csattant fel Cath, amikor eszébe jutott, milyen szerepet osztott ma estére saját magára. Mindenki úgy hitte, ő a jövendőbeli királynőjük, és uralkodóként nem hagyhatta, hogy egy nyomorult töktermesztő így beszéljen vele. – Követelem, hogy eresszen…

– Elnézést, hogy megzavarom önöket – csendült egy olvasztott csokoládéhoz hasonlóan meleg, megnyugtató hang.

Döbbenet futott végig Catherine gerincén. Száját tátva elhallgatott.

– Amennyiben a hölgy táncrendje nincs még tele – folytatta a hang –, lenne olyan kedves, hogy megtisztel a következő tánccal?

Puha toll simított végig Cath felkarján. Lenézett, és látta, amint egy kesztyűs kéz egyesével lefejti róla Peter ujjait. Nem mert felnézni. Nem mert a hang gazdájának szemébe nézni, mert rettegett, hogy talán téved.

Hiszen a fiú nem lehet itt. Még *ő* sem elég bátor ahhoz, hogy idejöjjön.

Egyszerűen… lehetetlen volt.

40. FEJEZET

CATH LASSAN OLDALRA FORDÍTOTTA A FEJÉT, és megkockáztatott egy pillantást felfelé: nem udvari bolond volt, hanem egy úriember.

Tökéletes szabású öltönyt viselt, öltözéke teljesen fekete volt, hosszú frakkszárnnyal és szatén nyakkendővel, fején fekete cilinder ült, arcát pedig egy selymes hollótollak alkotta maszk fedte. Csupán a szeme ütött el a ruházata sötétségétől: napsugárvilágos, citromos pitét idézően sárga volt.

Amint a fiú kiszabadította őt Peter szorításából, végigsimított kesztyűs kezével Cath sérült karján, mintha csak le akarta volna törölni Peter érintését a bőréről. Ujjai nyomán Catherine karja libabőrössé vált.

Peter kettejük közé nyomakodott, és ellökte Jest kezét. A fiú majdnem egy fejjel alacsonyabb volt a hatalmasra nőtt töktermesztőnél, de a félelem legapróbb jelét sem mutatta, amikor Peter szemébe nézett.

– A kisasszonnyal épp beszélgettünk – morogta Peter. – Jobb lesz, ha inkább a saját dolgával…

– Végeztünk, Sir Peter! – jelentette ki Cath az anyja zsarnokoskodó hanghordozását utánozva.

Észrevette, hogy mások is felfigyeltek rájuk, és valószínűleg azóta figyelik, hogy Peter megszólította őt. Végtére is, a töktermesztő csúf foltnak számított a nemesség makulátlan szövetén.

Ám egyikük sem lépett előre, hogy közbeavatkozzon vagy megvédje őt, nyilván abban reménykedtek, hogy az ügy magától megoldódik.

– Ami azt illeti, teljesen üres a táncrendem – jelentette ki Cath kissé hangosabban, majd Jest karjába fűzte a sajátját.

Jest megemelte a kalapját Peter felé, és még mielőtt vita kerekedhetett volna, a táncparkettre vezette Catherine-t. Cath szíve gyorsabb ütemet vert, mint a zene ritmusa: még mindig hevesen dobogott attól, ahogyan Peter bánt vele, és rettegett, hogy Jestet bármelyik pillanatban felismerhetik. Ugyanakkor nagyon is felvillanyozódott.

Jest itt van. Eljött érte.

A bolond eljött.

Cath a fiú felé fordult. Ujjaik összefonódtak, és elkezdődött a keringő. Cath egyetlenegyszer sem vétette el a lépést, pedig alig hallotta a zenét.

Ott táncoltak, mindenki szeme láttára.

Senki sem aggodalmaskodott a tömegben. Egyetlen őrt sem küldtek, hogy elfogassák Jestet. Senki sem suttogott a jelenlétéről.

Az álarcokkal teli bálteremben senki sem tudta, hogy ő az. Könnyebb volt azt hinni, hogy nemes, hogy egy közülük. Nem pedig csak egy előadóművész, egy bolond, egy körözött személy. Épp olyan kifinomult úriember volt, mint a többiek.

Összeérintették a tenyerüket, majd félkört írtak le, és Jest kihasználta az alkalmat, hogy közelebb hajoljon:

– Meglepettnek tűnik, kisasszony.

Cath elfojtotta a nevetést, és a mellette álló lány felé fordult, pördült egyet, megfogta a lány táncpartnerének kezét, majd a következő pillanatban már ismét a rá váró Jesttel táncolt.

– Mit csinálsz itt? – suttogta. – Hiszen…

A fiú elvigyorodott.

– Mindenki engem keres?

Cath átbújt a következő páros felemelt karja alatt. Visszatért a helyére. Pukedlizett.

– Pontosan – bólintott, amikor ismét Jest kezét foghatta.

– Helyes – ültek ki gödröcskék a fiú arcára. – Reméltem, hogy te is.

Ezután néma csendben végigtáncolták a hátralévő lépéseket, és Cath a végé felé már érezte, hogy idétlen, örömmámoros kifejezés ül az arcán, de nem tudott mit tenni ellene. Jest lehajolt, megcsókolta a kezét, és Cath érezte, hogy a mozdulat közben egy papírfecnit nyom a kezébe.

Jest hátralépett, figyelte, ahogyan Cath lepillant a gyűrött konfettire: épp olyan volt, mint az, amik egykor a bálterem padlóját borították.

Egyetlen aprócska, vörös szív állt rajta.

Cath a tenyerébe rejtette, majd ismét felnézett. Nagyot nyelt, és megacélozta magát.

– Igent fogok mondani a Királynak.

Jestnek az arcára fagyott a mosoly. Kínzó némaság hullott rájuk, hosszan, túlságosan hosszan meredtek egymásra, mire a fiú tekintetében vihar kelt. Közelebb lépett, a lábujjai Cath ruhájának szelét érintették. Cath kénytelen volt hátrahajtani a fejét, hogy továbbra is a szemébe nézhessen.

– Megígérted – tört fel a morgás a fiúból. – Megígérted, hogy nem fogsz!

– Az még azelőtt volt, hogy esélyt sem hagytál arra, hogy elfogjanak… Akár a szüleim, akár az udvar, akár a királyságban bárki. Mind azt hiszik, hogy hazug, álnok alak vagy. Gonosztevőnek tartanak.

– A jó híredet tartottam szem előtt – suttogta vissza a fiú. – Egyébként is, a fesztiválon egyértelművé tetted, hogy nem számít, mit teszek, úgysem fogadnának el.

Cath megnedvesítette az ajkát. Jest szeme követte a mozdulatot, amitől Cath gyomra összerándult, és fájdalmasan nehéz volt elfojtani a benne lobbanó vágyat.

– Igazad van, nem számítana. És pontosan ezért kell hozzámennem a Királyhoz.

Fájdalom futott át Jest arcán, mély barázdákat rajzolva a homlokára.

– Catherine…

– Utána, amikor neked adom a szívemet, tényleg egy királynő szíve lesz.

Jest élesen szívta be a levegőt, és meg akarta rázni a fejét, de Cath tovább ütötte a vasat.

– És akkor visszaviheted Sakkországba, hogy véget vess a háborúnak. Ezért jöttél ide, nem igaz?

– De…

Cath közelebb lépett, hagyta, hogy beburkolja a fiú árnyéka.

– Talán nincs is olyan erős varázslat, ami ezt valósággá tehetné – suttogta a fiú állának. Jest remegett, de olyan enyhén, hogy csak ilyen közelről lehetett észrevenni. – Ha boldog nem lehetek, legalább célom hadd legyen! Hadd adjam neked egy királynő szívét!

Figyelte, ahogyan a fiú nyel egyet, arcán haloványan érezte a leheletét.

Aztán hátra lépett, és sarkon fordult. Jest megragadta a kezét, de Cath kiszabadította, és belevetette magát az álarcok és táncosok forgatagába.

Dübörgött a szíve. Azt akarta, hogy Jest kiáltson utána, hogy állítsa meg, majdnem ugyanannyira vágyott rá, mint arra, hogy a fiú hagyja, hadd vigye véghez, amit kitervelt, amíg még van hozzá bátorsága.

Trombitaszó harsant a bálteremben. Cath megpillantotta a nemesek fölé magasodó trón mellett a Fehér Nyulat.

– Hölgyeim és uraim, megérkezett ő királyi felsége, a Szív Király!

A tömeg ujjongott, és az emelvény felé indult. Cath ökölbe szorított kezébe gyűrte a papírlapot, és képtelen volt megállni, hogy visszapillantson Jestre… a fiúnak azonban hűlt helye volt.

Körbefordult, a tollas-ékköves álarcokat figyelte, hátha fekete cilinder és sárga szem is párosul valamelyikhez.

– Catherine!

Az anyja hangja megálljt parancsolt egymást kergető gondolatainak. A márkiné átkarolta őt, és az emelvény felé hurcolta.

– Eljött az idő! – jelentette ki boldogan. – Ó, édes kislányom, végre megtörténik!

Utat vágott maguknak a tömegben. Catherine minden egyes lépéssel egyre zsibbadtabbá vált. A Király beszédbe kezdett, de egyetlen szavát sem hallotta. Nem érezte, hogy az anyja belecsíp. Nem vette észre a kíváncsi arcokat, amik mellett elhaladt.

Eljött az idő.

Igent fog mondani a Királynak.

Ő lesz a Szív Királynő.

Visszanézett még néhányszor, de már összezárult mögöttük a tömeg, Jestet pedig sehol sem találta. Mintha csupán álmodta volna, hogy a fiú eljött a bálra.

Mély levegőt vett, és próbálta leküzdeni a fájdalmát. Ha több idejük lett volna, vajon sikerül Jestnek meggyőznie őt, hogy ne vigye véghez a tervét? Cath hagyta volna magát?

Nem. Ezt akarta. Meg akarta adni a fiúnak azt, amiért jött.

A szíve már úgyis Jesté volt, akár pék, akár királynő lesz belőle, így legalább valami magasabb célt szolgálhat, nem csupán a saját jelentéktelen életét éli.

Kezdte úgy érezni, hogy felülemelkedett mindenen, hogy már csupán idegenként látja saját magát. Figyelte, ahogyan az emelvényre tuszkolják. A vendégek hang nélkül éljeneztek, a Király pedig kézen fogta, és az emelvény közepére húzta őt. Egy másik lány állt ott sápadtan, szóhoz sem jutva. Egy másik lány áldozta fel a boldogságát egy nála nagyobb ügy érdekében.

Egy másik lány fogadta el, hogy bizonyos álmok sosem válnak valóra.

Szíve összezsugorodott.

– Mint ahogyan azt mindnyájan tudják – állt lábujjhegyre a Király –, borzalmas dolgokkal kellett szembenéznünk a Szív Királyságban az elmúlt néhány hétben, de engem ért az a megtiszteltetés, hogy elvonjam a figyelmüket ezekről a b-

borzalmakról, és helyette ünneplésre adjak okot. – Ragyogva folytatta: – Az önök előtt álló hölgy bátorságról és hősiességről tett tanúbizonyságot, és… – Csillogó szemmel felnézett Catherine-re. Megszorította a kezét. – Csodálom és imádom őt.

Catherine egyetlen hatalmas rándulással került vissza a testébe, és többé már semmi sem tűnt távolinak. Alig kapott levegőt. Pánikolt és hitetlenkedve fuldokolt. Magára parancsolt, hogy legyen erősebb, de nehéz volt, hiszen alig hitte el, hogy tényleg ez lett az ő valósága.

Hiszen tegnap még a melaszkútnál járt Jesttel! Tegnap még addig csókolta, hogy már alig kapott levegőt.

– Catherine Pinkerton kisasszony a Sziklás Teknős-öbölből – szólalt meg a Király ismét, hangja gyengéd és boldog volt. Szinte harsogott Cath fejében. Az uralkodó letérdelt elé. Ujjai nyirkosak és vastagok voltak. – Megtisztelne azzal, hogy a feleségem és a királynőm lesz?

A vendégeknek elakadt a lélegzete az örömtől.

Cath elszakította a tekintetét a Királytól, és olyan embereket látott maga előtt, akiket egész életében ismert. Mind annyira boldogok és lelkesek voltak.

Kezdett ráébredni, hogy a Királynak igaza volt. A férfi úgy akart tenni, mintha a támadások meg sem történtek volna, mintha a Gruffacsór nem egy valós rémálom lenne. Azt akarta, hogy az emberek biztonságban érezzék magukat, és boldogok legyenek este az ágyukban, és ehhez el kellett terelni a figyelmüket egy leánykéréssel. Egy esküvővel. Egy új királynővel – egy olyan királynővel, aki megküzdött a Gruffacsórral, és túlélte.

Gyáva megoldás volt, de működött.

Elgondolkodott, vajon mi lesz a Szív Királysággal azután, hogy Jest megkapja, amiért jött. Azután, hogy nekiajándékozta a szívét, ő visszavitte azt Sakkországba, ebben a birodalomban pedig csak egy üres báb marad Szív Királynőként.

Elképzelte, hogy mindannyian élik tovább az életüket, és úgy tesznek, mintha mi sem történt volna. Mintha minden rendben lenne. Tettetnek tovább, ahogyan mindig is.

Sakkországnak szüksége van rá. A Szív Királyságnak viszont nem.

Kihúzta magát, és a Király felé fordult, aki továbbra is térdelt, és nedves tenyerében szorongatta a kezét. Arcára őszinte boldogság ült ki. Nem egy hálátlan feleséget érdemelt.

A szemébe nézve mosolyt kényszerített az ajkára.

– Igen, felség.

Szinte még el sem hagyták az ajkát a szavak, amikor a vendégek üdvrivalgásban törtek ki. A nők mindenhol zsebkendőt nyomtak a szemük sarkához, mintha valami gyönyörű dolognak lehettek volna szemtanúi. A férfiak a kalapjukat emelgették. A zenekar lelkes dalba kezdett, fülsiketítő volt az ünneplés.

Cath tekintetével a szüleit kereste. A márki a felesége mellett állt, átkarolta őt. Mindketten boldogok, büszkék voltak.

Cath úgy érezte, mintha nem is ismerné őket.

A tömeget fürkészte, egyre csak kereste, kereste, ám sehol sem találta Jestet. Tudni akarta, vajon a fiú is olyan nyomorultul érzi-e magát, mint ő. Tudni akarta, megértette-e, miért tette azt, amit. Tudni akarta, hogy hálás-e az áldozatáért, vagy haragszik rá, amiért megszegte a fogadalmát.

A tömeg elözönlötte az emelvényt. Olyan nők ragadták meg a vállát, hogy magukhoz húzzák, arcon csókolják és a kezét szorongassák, akikkel évek óta egyetlen szót sem váltott. Az özvegy Wontuthry grófné obszcén megjegyzést tett a nászéjszakával kapcsolatban, az udvaroncok pedig fogadásokat kötöttek, vajon herceggel vagy hercegnővel ajándékozza-e meg először a királyságot.

Gratulációk siklottak be az egyik fülén, hogy aztán a másikon kicsusszanjanak.

Milyen szerencsés lány…

A márki és a márkiné nyilván magukon kívül vannak az örömtől.

Milyen csodás királynő lesz önből…

Kezét ruhájának keményített szoknya részébe törölte, igyekezett letörölni magáról a sok kéretlen, jókívánsággal teli érintést. Ő döntött így, emlékeztette magát. Ő hozta meg ezt a döntést.

Valaki táncot kért, és a bálterem ismét ujjongással teli meg. A Királlyal együtt letessékelték az emelvényről, egyenesen a táncparkett közepére. Cath hirtelen szembetalálta magát az uralkodóval, lenézett a férfi kackiás bajuszára, csillogó szemére és túláradó boldogságról árulkodó vigyorára.

– Ó, Pinkerton kisasszony, én édes trüffelem – gyűltek könnyek a férfi szemébe. – Még soha senki olyan boldog nem volt, mint amilyenné ön tett engem!

Cath gyomrát bűntudat sajdította.

Úgy érezte, mindjárt rosszul lesz.

Meddig lesz még képes örömet színlelni? Úgy sejtette, még az este végéig sem, nemhogy egész életében.

A zenekar ismét játszani kezdett, és a Király Cath kezéért nyúlt. Cath a tőle telhető legmélyebbre temette a gúnyos gondolatokat, és a férfi tenyerébe tette a kezét.

De még mielőtt elkezdődhetett volna a tánc, hirtelen robaj visszhangzott a bálteremben – a hatalmas bejárati ajtó kitárult, és a kvarcfalnak csapódott. Szellő süvített be a terembe, kioltott minden gyertyát, és sötétségbe vonta a vendégeket.

Fény szűrődött be a nyitott ajtón át a bálterembe, és két árnyékos sziluett jelent meg – majdnem egészen addig értek, mint ahol Cath és a Király állt. Az egyik sziluett olyasmi volt, mint amit akkor este a kertben látott: egy csuklyás férfi, kezében hatalmas, íves élű bárddal.

A másik háromágú sapkát viselt.

Jest állt az ajtóban, ismét bolondgúnyában; tollas álarcát sötét festékre és vérző szívre cserélte. Holló a vállán ücsörgött.

A Király felsikkantott:

– Jest?!

– Jest – lehelte Cath feleletképp, és elengedte a Király kezét.

Bár a sötétben alig látott valamit a fiú arcából, tudta, hogy Jest őt nézi. Egyedül őt.

– Találtam megoldást – jelentette ki halkan, megtörve a döbbent némaságot. – Találtam megoldást, Catherine. Együtt lehetünk, megmenthetjük Sakkországot, megnyithatod a pékséget is, mindent megkaphatsz!

Cath ajka szétnyílt, szinte reménykedni sem mert.

– Ezt mind fel kellene adnod ugyan – mutatott körbe a fiú a báltermen, a jelmezeseken –, de szerintem erre már egyébként is készen álltál. – Elhallgatott, és tétova lélegzetvétel után ismét megszólalt: – Találtam megoldást, hölgyem.

– Ez… ez az alak! – A márkiné visítva törte meg a dermedt mozdulatlanságot. – Ő az, aki átverte az én drága kislányomat, aki utcanővé tenné a jövendő királynőnket. Ármánykodó és aljas, meg kell állítanunk! – Kilépett a tömegből, és a Király felé hadonászott. – Felség, tegyen valamit!

– Ó, ó, hát persze! Őrség! Őrség! – kiáltotta a Király a falak méltat ácsorgó Treffekre mutatva. – Fogják el!

Beletelt még egy pillanatba, mire az őrök lerázták a megrökönyödésüket, és mozgásba lendültek, csizmájuk hangosan csattant a kövön.

Jest továbbra is Catherine-t figyelte.

– Kit választasz? – suttogta, és bár rettenetesen távol volt, Cath most tökéletesen értette minden egyes szavát. Tele volt reménnyel és vággyal, annyi, de annyi vággyal.

Az őrök felemelték a fegyverüket, és Jest felé igyekeztek, próbáltak átvágni a döbbeni tömegen.

– Téged – suttogta Catherine, és bár szinte a saját hangját sem hallotta, látta, hogy a fiú szeme felcsillan. – Bármi közül kell is választani, mindig csak téged.

Jest elvigyorodott, és a lépcső felé indult.

Cath felemelte a szoknyáját, és Jest felé igyekezett, nem foglalkozott a tömegből felröppenő döbbent kiáltásokkal, az anyja visításával, az őrök dübörgő lépteivel. Úgy látta, előbb

érnek oda, mint ő, bár Jest már leugrott a lépcsőn. Az őrök irányt változtattak. Felemelték a dárdáikat.

Cath futni kezdett. Látta, hogy össze fognak ütközni, és nem tudta, eléri-e Jestet még az őrök előtt. A Király a nevét kiáltozta, az apja ráparancsolt, hogy álljon meg, Holló pedig felröppent Jest válláról, és a magasban szárnyalt.

Valami megcsillant Cath lábánál. Füst vette körbe őket.

Az őrök megtorpantak.

Cath megbotlott, de Jest már el is kapta, és bőrét tollakkal simogatva vitte is magával.

41. FEJEZET

– SAJNÁLOM, ANNYIRA NAGYON SAJNÁLOM – motyogta Cath fojtottan Jest vállába, karjával szorosan ölelve a fiú nyakát. Nem tudta, hova viszi őt. Érezte felhevült bőrén a hűs esti levegőt. Hallotta a fiú nehézkes lélegzetét. Jest futott, kezében Catherinenel és a hatalmas, abroncsos szoknyával. – Azt hittem, képes vagyok rá. Azt hittem, hozzá tudok menni, és meg tudom adni neked azt, amit akarsz, de én nem ezt akarom, Jest, tudnod kell, hogy…

– Minden rendben, Catherine. Minden rendbe fog jönni.

Megtorpant, és Cathtel az ölében térdre esett.

Catherine elengedte, és felnézett rá. Az ő udvari bolondjára. Az ő Bástyájára.

Kezét a fiú arcára simította, és azonnal észrevette. A nyíltságot, a gyengédséget a tekintetében.

– Téged választalak – ismételte a cukorédes szavakat.

Jest állkapcsa megrándult, és szabad kezével megragadta Cath ujjait, hogy az arcához simítva tartsa őket.

– Cath, biztosnak kell benne lenned! – Nehezen beszélt, gyakorlatilag fuldokolt. – Holló adta az ötletet. Nekem nem jutott volna eszembe, és… és szerintem nem fog tetszeni, amit mondani fogok. De még nincs késő. Már így is azt hiszik, hogy valamilyen varázslat hatása alatt állsz, és könnyű lenne meggyőzni őket, hogy…

– Várj csak! – Cath keze lecsúszott Jest arcáról, és megmarkolta a fiú ruhájának gallérját. – Azt mondtad, együtt lehetünk! Hogy megmenthetjük Sakkországot, megnyithatom a pékségemet, és…

A fiú bólintott.

– Így igaz. Azt hiszem, sikerülni fog.

– Azt hiszed?

Jest előrehajolt, és Cath nyakába temette az arcát. Éppolyan hevesen reszketett, mint maga Catherine.

– Nem lesz könnyű – jelentette ki. – És bármikor meggondolhatod magad. A Király még mindig téged akar, tudom, hogy úgyis visszafogadna, én pedig békén hagylak, téged és a szívedet is, ígérem. Úgyis képtelen lennék rá, Cath. Képtelen lennék elvenni tőled.

Jest szavai a szívébe markoltak. Cath elbámult mellette, és észrevette a fehérrózsa-fát, ahol először találkoztak aznap éjjel. A kastélykertbe hozta őt.

Nyilván követni fogják őket. Az őrök minden bizonnyal a nyomukban járnak már. Hamarosan biztosan rájuk bukkannak.

Cath összeránduló gyomorral ellökte magától Jest kezét, és kibontakozott a fiú öleléséből. Fel akart állni, de a lába túlságosan gyengének bizonyult, úgyhogy visszarogyott a fűre.

– Választási lehetőséget kínáltál nekem, én pedig döntöttem. Hogy jut eszedbe felvetni, hogy most csináljam vissza?

Jest a hajába akart túrni, ám a bolondsapka útját állta. Lekapta magáról, és a földre hajította. A csengők búsan csilingeltek egyet, majd elhallgattak.

– Mert biztosnak kell lenned benne! Mert belehalok, ha megbánod, ha azzal a tudattal kell élnem, hogy lemondtál mindarról, amit a Király ajánl neked, és az egész az én hibám.

A hűvös levegő csípte Cath torkát, mégis mélyeket lélegzett. Megfeszített állal olyan nagyot lökött a fiún, amekkorát csak tudott. Jest az oldalára esett a fűben.

– Te idióta! Nem akarom sem őt, sem azt, amit ajánl, soha nem is akartam. Nem akarok nyavalyás királynő lenni!

– Tudom. Tudom, Cath. És talán pont ezért fogod megbánni.

Cath tátott szájjal rámeredt, majd a fejét rázta.

– Nemsokára ránk találnak. Mondd már! Milyen ötlete támadt Hollónak?

Jest felpillantott, és Cath megdöbbent, amikor észrevette a rózsák közül őket kémlelő Hollót.

– Van egy törvény Sakkországban – szólalt meg Jest, és Cath ismét rá figyelt –, ami kimondja, hogy ha egy gyalog az ellenséges területen át egészen a határig eljut, akkor királynővé válhat.

Cath a homlokát ráncolta.

– Gyere vissza velem! – térdelt fel Jest, majd a tenyerébe vette Cath kezét. – Eljuttatunk a határig… Mármint Cilindrián, Holló és én… És akkor királynő leszel, és győzelemre vihetsz minket, Cath, ebben biztos vagyok.

– De… – Kiszáradt a torka, és csak nagy nehezen sikerült ismét benedvesítenie. – De azt mondtad… hogy megnyithatom a pékségemet, és…

Jest kedves kuncogása meglepte Catherine-t. A fiú erősebben szorította.

– Hát pont ez az! Ha vége a háborúnak, akkor a Fehér Királynő ismét uralkodhat, hiszen nincs szükségünk két királynőre, te pedig az lehetsz, ami csak akarsz! És te meg én…

Döngő léptek közeledtek a kastély felől, félbeszakítva Jestet. Cath megmerevedett, és hátranézve kiszúrt két Treff őrt, akik épp lefele jöttek a lépcsőn. A Treff Ász irányította őket, parancsba adta, hogy oszoljanak szét, és fésüljék át a területet.

Amikor visszafordult, Jest őt nézte.

– Tudom, hogy sosem akartál királynő lenni – mondta bocsánatkérőn.

Örömtelen nevetés tört ki Catherine-ből.

– Úgy tűnik, akár akarok, akár nem, az leszek. – Kihúzta a kezét Jestéből, és hüvelykujja begyével körberajzolta a fiú arcát díszítő szívet. – Szeretlek, Jest. Akárhogy is, de veled akarok lenni.

Jest lehelete kristályokat formázott a levegőben. Csizmák csattantak, elérték a murvával felszórt ösvényeket. A fejük felett Holló figyelmeztetőn károgott.

Jest hirtelen megragadta őt, és száját Cath ajkához nyomta. Cath átkarolta a nyakát, és élvezte, ahogyan a szíve kitágul, mintha mindkettejüket magába tudná olvasztani.

– Én is szeretlek – suttogta Jest az újabb és újabb csókok közepette. – Én is szeretlek.

Lehetetlen volt, Cath mégis teljesen elhitte.

A fiú ismét megcsókolta, amikor Holló hangosan köhécselni kezdett.

– Jönnek. Nem késlekedhetünk tovább.

Cath és Jest felnézett az ágak közé.

– Hiszen ez nem rímel! – lepődött meg Cath.

– Mert sietnünk kell – vágta rá Holló.

– Igaza van – ragadta magához a szót Jest. – De azért csodás volt ez a kis pihenő.

Felkapta a sapkáját, és felhúzta Catherine-t.

Biccentett, mire Holló leröppent a fáról, hogy csatlakozzon hozzájuk, épp akkor, amikor Cath meghallotta a rózsakertbe tévedő első őröket. Amint Holló Jest vállára telepedett, megremegett alattuk a föld, és kőtorony nőtt elő belőle, hogy magával ragadja őket.

Cathnek fogalma sem volt, hogy toronynak, alagútnak, hídnak vagy valami egyéb lehetetlen átjárónak kellene-e neveznie ezt a varázslatot, de megkönnyebbült, amikor elérték a Cilindrián szalonja melletti mezőt. Ő ugyan remegett, de Jest és Holló úgy festettek, mint akik számára ez a lehető legtermészetesebb módja az utazásnak.

– Mennyi éven át vacakoltam hintókkal – lihegte remegő lábbal –, pedig ez sokkal hatékonyabb módszer.

Jest arcán a lehető legszélesebb vigyor terült el, miközben összefűzte ujjaikat.

– A Bástyák egyik kedvenc trükkje – jelentette ki. – Idővel hozzászoksz.

Erősen szorították egymás kezét, miközben megközelítették a Mesés Kalapszalont. A mozdítható szalon ablakai meleg aranyszínűen ragyogtak, ám az erdő néma volt.

Jest az üzlet kerek ajtaját díszítő kilincsért nyúlt, ám az hirtelen egy szőrös, csíkos farokká változott. A macska felnyávogott.

Jest hátraugrott, testével védelmezve Catherine-t.

Következőnek Vigyori feje tűnt elő, arcán összehúzott szeme ellenére széles vigyor ült. Megnyalta sérült farkát.

– Micsoda faragatlanság! – jegyezte meg.

– Vigyori, hát te mit keresel itt? – kérdezte Catherine.

– A sebeimet nyalogatom. Attól félek, maradandó kárt okozott.

Cath csípőre tette ökölbe szorított kezét.

– Komolyan kérdezem, Vigyori! Csak nem követtél minket?

A macska abbahagyta a nyalogatást, a farka eltűnt, és így csupán hatalmas feje maradt ott, ahol egyébként talán a kopogtatót találták volna.

– Hogy én követtelek benneteket? Hiszen én voltam itt előbb, drága gyermek!

Catherine felvonta a szemöldökét.

Vigyori élénk mosolya még szélesebbé vált.

– Azt pletykálják, megszöktél az álarcosbálról a mi leginkább körözött bűnözőnkkel. Na jó, az egyetlen körözött bűnözőnkkel. A saját szememmel akartam látni.

– Akkor megkaptad, amit akartál. Kérlek, állj félre!

Vigyori szeme a távolba meredve résnyire szűkült.

– Az a madár barát vagy eleség?

Cath és Jest hátranézett. Holló épp helyet foglalt egy alacsonyabb faágon. Úgy felborzolta a tollazatát, hogy akkora lett, mint Vigyori. Mármint akkora, mint amekkora Vigyori lett volna, ha látszott volna az egész teste.

– Barát – jelentette ki Cath visszafordulva. – Mit akarsz?

Vigyori feje tótágast állt.

– Gondolom, fogalmad sincs, mi történt ma este. Annyira lefoglalt a leánykérésed meg az egyebek. Kíváncsi vagy?

– Nem igazán, talán észrevetted, hogy nekem is dolgom van.

– A tökevőről van szó.

Cath gyomra görcsbe rándult. Már el is felejtette, hogy nemrég szóváltásba keveredett Sir Peterrel.

– Miért érdekelne ő engem?

– Mary Ann is benne van. Sőt, még a Gruffacsór is. Zaftos új pletyka, ami talán még annál is nagyobb port kavar majd, mint az, hogy a Király menyasszonya megszökött az udvari bolonddal. Majd belehalok a vágyba, hogy elmondhassam valakinek – szeme azokra az ezüstérmékre emlékeztetett, amiket a halottakra raknak –, és te voltál az első, aki eszembe jutott, hogy téged biztosan érdekel.

Borzongás futott végig Cath gerincén. Érezte, hogy Jest őt figyeli, el tudta képzelni, mennyire aggódik és kíváncsi ő is, ám végül száműzte a saját kíváncsiságát, pontosan oda, ahol a Mary Ann árulása miatt érzett düh is lappangott.

– Hát akkor tévedtél. Nem érdekel. Menj, zaklass valaki mást a pletykákkal, minket pedig hagyj békén, vagy tényleg maradandó sérüléseket szerzel, és nem csak a farkadon!

Az érmék ismét csillogó szemekké változtak.

– Értem – felelte Vigyori affektálva. – Úgy tűnik, nem volt igazam önnel kapcsolatban, Catherine kisasszony. Pedig mennyi éve ismerjük már egymást. – Jestre pillantott. – Végül is, mi tagadás, elég jóképű… – Füle, szeme és orra eddigre már eltűnt, csupán a vigyora maradt ott, fejjel lefelé, és test nélkül leginkább egy felvont szemöldökre emlékeztetett. – Már ha valakit érdekel az ilyesmi.

Azzal nyoma veszett.

Jest meg mindig Catherine-t figyelte.

– Semmi baj – nyugtatta meg Cath gyorsan. – Nem mondja el senkinek, hogy hol vagyunk.

Nem volt benne teljesen biztos, hogy ez igaz, de abban reménykedett, hogy hamarosan elég messze járnak majd ahhoz, hogy ne is számítson.

Most, hogy a macska eltűnt, Holló felröppent az ágról, és Jest vállára telepedett, miközben a fiú kinyitotta az ajtót.

Odabent nem teaház és nem is üzlethelyiség fogadta őket: a kis helyiség rendetlen kalaposműhellyé változott. A hosszú asztalon szalagok, tollak, filcanyag, gombok, tűk és cérna hevert. Tucatnyi próbababafejet sorakoztattak fel, mind különféle félkész kalapokat viselt és unottan pislogott a jövevényekre.

A Mormota összegömbölyödve, bársonyszalaggal átkötve húzta a lóbőrt az asztalon, úgy festett, mint egy ajándék.

Április Bolondja különböző színű gombokat tűzött egy cérnaszálra, hogy aztán gyöngysorként a nyakába aggathassa. Már annyit viselt, hogy olybá tűnt, hurok került a nyakára.

Cilindrián a trónján üldögélt, fején szilvaszínű cilinder ült, egyik lábát átvetette a széke karfáján, állát ökölbe szorított kezén pihentette. Az előtte álló próbababafejen egy félkész női kalap díszelgett, félig sárga ékkövek díszítették, félig kagylók, ám nem azt nézte, hanem Jestet, Catherine-t és Hollót.

Szemügyre vette Jest sötét gúnyáját, és gúnyosan elmosolyodott.

– Látom, még mindig az udvari bolondot játszod. De lehet, hogy ez a lány miatt van, aki olyan ügyesen az ujja köré csavart.

Jest megemelte a sapkáját, mire a csengők csilingelni kezdtek az arca körül.

– Mindig mindenki alábecsüli a bolondokat.

Cilindrián intett.

– Gyertek, gyertek! Szaladár, ne a gombokkal szórakozz, tegyél fel vizet teának!

– Igazán nem szükséges. Nem maradunk soká – jelentette ki Jest, miközben magával rángatta Catherine-t az asztal körül, mintha félne elengedni őt.

Cilindrián tekintete egy szívdobbanásnyival hosszabban időzött összefont ujjaikon, mint az Cath szerint szükséges lett volna.

– Hova ez a nagy sietség? Ha igazak a pletykák, akkor jelenleg csak őfelsége börtöne vár. – Hunyorogva folytatta: – És ha már őfelségéről beszélünk, tudja, hogy az ő szíve hölgyével lófrálsz?

Jest kihúzott egy széket Catherine-nek. Cath túlságosan ideges volt ahhoz, hogy leüljön, de azért megtette.

– A Király ma este megkérte Catherine kezét – válaszolta Jest, majd helyet foglalt Cath és Cilindrián között, épp azt a széket választva, ami egykor az előadói hely volt.

Cilindrián Cathre emelte a tekintetét, majd úgy emelte fel a teáscsészét az aljról, mintha tósztot akarna mondani. A csésze szélét réges-régi teafoltok piszkították, és Cath elgondolkodott, vajon mióta állhatott ott érintetlenül.

– Ez esetben hadd gratuláljak, jövendő királynőm!

Cath a homlokát ráncolta.

– Nekem vagy saját magának? Tudom, hogy pontosan annyira szeretett volna királynőként látni, mint mindenki más, bár most már tudom, hogy nem épp az én érdekemet tartotta szem előtt.

Pillanatnyi némaság telepedett rájuk, Cilindrián továbbra sem engedte le a csészét. Aztán hahotázni kezdett, és levágta az asztalra. Üres volt.

– Ha ezt tudja, akkor azzal is tisztában van, hogy nem csak én szövögettem azt a tervet. – Lekapta a lábát a karfáról, és feléjük hajolt. – Ő egy rózsa, Jest. Nagyon szép, de ügyelni kell a tüskékre. Egy Király kertjében a helye, nem pedig a tiédben. – Mintha csak hirtelen eszébe jutott volna, biccentve odaszólt Catherine-nek: – Már ne vegye sértésnek, kisasszony!

– Gondolom, a legkevésbé sem szánta annak – jegyezte meg Catherine szenvtelenül.

A férfi vállat vont, amolyan hányaveti egyvállas mozdulattal, amitől felforrt a vér Cath ereiben.

– Szeretem őt, Cilindrián – vallotta be Jest. – Nem terveztem, hogy beleszeretek, mégis így történt.

Cath megszorította Jest kezét az asztal alatt.

Cilindrián ismét Cath felé fordult. Cath farkasszemet nézett vele, bár pontosan ugyanolyan jelentéktelennek érezte magát a férfi mellett, mint amikor először találkoztak. Ám a Kalapos arckifejezése nem árulkodott gonoszságról. Inkább enyhe kíváncsiságot tükrözött. Mintha próbált volna rájönni, mit lát benne Jest.

– *Az* bizony gond, nem igaz?

– Én is szeretem őt, ha erre gondol.

Cilindrián a fejet rázta.

– Ó, nem, ez teljesen nyilvánvaló. – Ujjával végigsimított az alsó ajkán. – Gondolom, nem azért jöttetek, hogy osztozhassak kölcsönös örömötökben.

Jest levette a sapkáját, és a rendetlen asztalra dobta.

– Cath nem lesz a Király felesége, én pedig nem lopom el a szívét.

– Gondoltam, hogy valami ilyesmiről van szó. – Cilindrián gyorsan Április Bolondjára pillantott, aki úgy nézte őket, mint egy lenyűgöző teniszjátszmát. – Kösd fel a gatyád, Szaladár! Nem lesz jó móka jelenteni a Fehér Királynak, hogy Jest kudarcot vallott.

– Nem vallottam kudarcot. – Jest Holló felé biccentett. – Holló eszembe juttatta a kitüntetés törvényét.

Clindrián szeme szinte észrevehetetlenül nyílt hatalmasra.

– Királynővé kiáltani – mormolta. Cathre pillantott, és újfajta érzelmekkel tanulmányozta. – Miért lopnánk el egy királynő szívét, ha magát a királynőt is ellophatjuk?

– Még nem királynő – jegyezte meg Jest. – De azzá válhat. Így minden megoldódna, Cilindrián.

A Kalapos hátradőlt, és homlokát ráncolva lehunyta a szemét.

– Minden azért nem – vitatkozott, de olyan halkan suttogott, hogy Cath azt hitte, csupán saját magának beszél. Amikor ismét felnézett, a fejét rázta. – Egy csapat idióta vagyunk. Egy sereg bolond.

– Nem – felelte Jest halkan. – Inkább egy rajnyi.

– Így igaz. – Cilindrián megmerevedett, majd savanyú ábrázattal ismét Április Bolondjára pillantott. – Te mit gondolsz, Szaladár?

Szaladár az orrát mozgatva figyelte Catherine-t.

– Biztosak vagyunk benne, hogy képes rá?

– Jogos a kérdés – dőlt előre Cilindrián. – Ha egyszer átlépünk a Tükörüvegen, többé már nem lesz egy márki leánya, csupán egy átlagos gyalog, mint Szaladár és én. Ha nem képes legyőzni a Vörös Királynőt, akkor örök életében szolgáló marad. Hajlandó vállalni ezt a kockázatot, Pinkerton kisasszony?

– De hát nem… – nyitotta vitára a száját Jest, de Cath közbevágott:

– Hajlandó vagyok vállalni. Már nem maradt itt számomra semmi.

Cilindrián Jestre nézett.

– Sokkal egyszerűbb lett volna tartani magunkat a tervhez.

– Nem tehettem semmit – vont vállat Jest.

– Nem, nyilván nem. – Cilindrián a halántékát dörgölve ismét Április Bolondjára pillantott. – No. Akkor melyikünk jön, és melyikünk megy?

Szaladár füle lekonyult, és mélyebbre süppedt a székében.

– Legutóbb én mentem – felelte affektálva. – Egyébként meg nem azt mondtad, hogy fel kell töltened a kalapos készletedet? Mármint ezzel nem azt akarom mondani, hogy félek, vagy ilyesmi. – Megvakarta a nyakát, és nagyon is úgy festett, mint aki retteg. – Csak az üzlet érdekeit tartom a szemem előtt, ennyi az egész.

Cilindrián gúnyosan felhorkantott, és a botja végével odalökte Szaladárhoz az egyik teáscsészét.

– Ne kínlódj már ilyen látványosan! Majd megyek én. – Mély sóhajtást hallatott. – Úgyis kezdek kifogyni az időből a Tükörüveg ezen felén.

Szaladár megkönnyebbülten elernyedt, bár továbbra is félig az asztal alatt tartózkodott és remegett.

– Mitől fél annyira? – érdeklődött Cath, és felvont szemöldökkel pillantott a nyúl kilógó fülére. – Szaladár!

A nyúl véreres szeme ismét felbukkant. Először Jestre, majd Catherine-re nézett.

– Semmitől – nyögte.

Cilindrián felállt, majd magához vette a kabátját és a kesztyűjét.

– A Nővérek – szólalt meg Jest. – Amikor korábban átjöttünk, úgy tűnt… hogy kellemetlenül érzed magad a társaságukban.

– Kellemetlenül? – fakadt ki Cilindrián, és levágta a botját az asztalra. Szaladár teljesen bebújt a bútordarab alá. – Te kellemetlenül érzed magad a társaságukban, Szaladár?

– Nem pont ezt a szót használnám – csendült Szaladár hangja a fa alól. – Inkább úgy fogalmaznék, hogy legszívesebben melaszba fojtanám magamat, amikor velük vagyok.

– Miért? – nézett kérdőn Jestre Cath. – Mi a baj velük?

Jest a fejét rázta.

– Kicsit furák, ennyi az egész.

Szaladár olyan erősen összerezzent az asztal alatt, hogy abba még a teáscsészék is beleremegtek.

– Egy kicsit furák? – visszhangozta Cilindrián. – Nyilván egy jobb napjukon keltél át a Tükörüvegen, drága Jest. Biztosíthatlak. Szaladár azt gondolja, amit mond, és azt is mondja, amit gondol.

Megigazította a ruhája ujját, majd negédesen Catherine-re mosolygott.

– De hát mit tehetünk, hogy elkerüljük őket? Az égvilágon semmit. – Felkapta a botját, és megpörgette a levegőben. – De ne mondja, hogy nem figyelmeztettük!

42. FEJEZET

CILINDRIÁN ELLÖKTE A SZÉKÉT AZ ASZTALTÓL, felállt, és megigazította a cilinderét.

– Biztos benne, hogy elég kétségbeesett ahhoz, hogy velünk jöjjön, Pinkerton kisasszony? – vette alaposan szemügyre Catherine-t. – Biztos, hogy nem szeretne inkább itt maradni, és fényűző életet élni?

Cath is felállt, és a Kalapos szemébe nézett a szétszórt virágok és nemezdarabok fölött.

– Mit ér a fényűzés, ha az ember élete egy hatalmas hazugság? Képtelen lennék visszamenni oda. Jest mellett a helyem.

Cilindrián szemhéja megrándult, de elfordult, és az állótükör felé indult, amiben Cath egykor a macaronkalapját csodálta. Elhúzta a faltól, és megfordította, csak úgy csikorgott a kereke. A tükör hátulja ugyanolyan volt, mint az eleje. Egy másik tükörlap csillogó fakeretben. Az egyetlen különbség az volt, hogy…

Cath megkerülte az asztalt, ujjaival végigsimított a különféle székek támláján.

Az üveg már nem a kalapszalont tükrözte. Egy fűvel és vadvirágokkal benőtt mezőt mutatott, és az alkonyaiban csillogó melaszkutat.

– Akkor lépjen át! – szólalt meg Cilindrián, ám hangjában figyelmeztetés csendült. – A Nővérek tudni fogják, valójában mennyire kétségbeesett.

Cath hátrapillantott Jestre, mire a fiú bátorítóan bólintott. Cilindriánnal ellentétben az ő arcán nem ült kétkedés, és ez erőt adott Catherine-nek. Tudta, hogy ha egyszer meghozza ezt a

döntést, többé nincs visszaút. De hát mi egyéb választása maradt?

Komolyan gondolta, amit mondott.

A Szív Királyság többé már nem volt az otthona.

Többé nem látja a szüleit. Sem Vigyorit. Sem Mary Annt. Eszébe jutott, hogy talán hagynia kellene nekik egy levelet, amiben elmagyarázza, hova ment. Talán Holló lenne olyan kedves, és kézbesítené. De amikor gondolatban meg akarta fogalmazni, mit írna, csupán a keserűség áradt belőle. Bármilyen dühös volt is a szüleire, nem akarta, hogy ilyesmi legyen az utolsó, amit hallanak felőle. Nem… Cilindrián küldönc, és rendszeresen átkel a Tükörüveg egyik oldaláról a másikra. Amikor már nyugodtan és boldogan éli az új életét, amikor már megmentette Sakkországot, és Jesttel megnyitották a pékséget… akkor ír majd a szüleinek, hogy tudassa, jól van.

Addig viszont aggódjanak csak! Hiszen *ők* fenyegetőztek azzal, hogy kitagadják. Többé már nem volt visszaút.

Catherine kétségbeesettnek érezte magát, ugyanakkor megtelt reménnyel is.

Felemelte hatalmas szoknyáját, a tükör elé lépett, mély levegőt vett, és átlépett a másik oldalra.

Ismét a tisztáson találta magát, minden oldalról sövénnyel körülvéve. A fű vörös és arany fényben játszott, és a cukormelasz illata megtöltötte az orrát.

Amint átlépett, már hallotta is maga mögött a többieket: Jestet, Cilindriánt és persze Hollót, aki Jest vállán ücsörgött.

Cilindrián felvonta a szemöldökét, és enyhén meglepettnek tűnt, talán azért, mert Cath mégis elég kétségbeesettnek bizonyult. Ám csupán ennyit mondott:

– Nincs önnél semmi, ami melegen tarthatná, Pinkerton kisasszony?

Cath lepillantott a báli ruhájára és csupaszon maradt karjára.

– Nem számítottam rá, hogy kalandokban lesz részem ma este, és az udvaroncok elvették a stólámat.

Cilindrián felnyögött, mintha ez csak amolyan kifogás lenne, és ellépett Cath mellett, egyenesen a kút felé igyekezve.

Jest megfogta Cath kezét. A sapkát díszítő csengők különösen hangosan csilingeltek a némaságban.

Cilindrián botjával háromszor is koppantott a kút sziklákkal kirakott szélén, majd a kút fölé hajolt, és a sötétségbe mosolygott.

– Szia, Tillie!

Két aprócska kéz jelent meg a kút tetején, ezeket sovány gyermeki arc követte. Szellemszerű volt, legfeljebb hatéves lehetett, hátán végigomló haja fehérezüst színben ragyogott, bőre pedig a vizezett tejre emlékeztetett. Szeme azonban élesen elütött mindettől: szénfekete volt, és túlságosan nagy az arcához képest.

– Hol jártál, Cilindrián? – húzta ki magát Tillie, és letérdelt a kávára. Fehér kartonruhát viselt, ám olyan koszos volt, mintha… nos, mintha épp most mászott volna ki egy kútból. – Hiányoltunk!

– Sajnálom, kedvesem. Sok dolgom volt. A testvéreid itt vannak?

– Odalent vannak, hajóversenyt rendeztek egy nemes kisasszony csizmájának két felével. – Elvigyorodott. Hiányzott az elülső két foga. – Az ott Jest? Ó, és Holló is itt van. Hogy vagytok?

– Szia, Tillie! – üdvözölte Jest.

– Soha már! – károgta a Holló.

Tillie pillantása Catherine-re vándorolt.

– Te pedig az a lány vagy, akit korábban idehozott. Az, akit végül egyre csak csókolt és csókolt.

Cath elpirult, de nem úgy tűnt, mintha bárki észrevette volna.

Cilindrián égnek emelte a tekintetét.

– Erre nem biztos, hogy kíváncsi voltam, kedvesem – jegyezte meg.

Tillie a vállára hajtotta a fejét, és Cath szoknyájára meredt.

– Meggyógyult a bokád.

– Igen. Köszönöm a melaszt – dadogta Catherine.

– Ne nekem köszönd, nem az *enyém* – nézett Tillie a szemébe. – De nem is a tiéd, pedig fizettél érte.

Szája felfelé görbült, a mosoly azonban még csak véletlenül sem tükröződött a szemében. Cath elgondolkodott, vajon kiült-e valaha őszinte mosoly arra a fiatalnak tűnő arcra.

Tillie nyomasztó jelenség volt. Egy vénasszony keserűségét cipelő gyermeknek tűnt.

– Tillie – vette át a szót ismét Cilindrián –, ismét át kell jutnunk a Tükörüveg másik oldalára. Megnyitnád nekünk az útvesztőt?

– A Tükörüveg, újra és újra – felelte énekelve Tillie. – Hányszor is tetted már meg ezt az utat, Cilindrián?

– Túl sokszor ahhoz, hogy számon tartsam, kedvesem. De ez most fontos.

– Ezt már túl sokszor mondtad ahhoz, hogy én számon tartsam. – Csücsörített. – Egy mindig jön, egy mindig megy, de soha senki nem marad. Nem jössz le velem a fenékre, hogy hajókat versenyeztessünk? Vendégül látlak egy csésze forró melasszal.

– Igazán kedves tőled, de majd egy másik alkalommal. Most bele kell vetnünk magunkat az útvesztőbe.

– Mind a négyen mentek? – kérdezte Tillie.

Cilindrián bólintott.

– Mind a négyen megyünk.

A kislány hatalmas, mély sóhajt hallatott.

– A testvéreimmel betegek vagyunk, Cilindrián. Már régóta haldoklunk, úgyhogy fizetséget kell kérnem, hogy életben maradhassunk.

– Megértem. Mi az átkelés ára?

Tillie oldalra billentette a fejét, és fekete szemével úgy nézett fel a Kalaposra, mintha transzba esett volna.

– Lacie egy tollat akar, tintafeketét. Elsie a bolond három csengettyűjét. Én pedig az idődet kérem, drága Cilindrián. És annak is csupán öt percét.

Cilindrián a kis csapatra pillantott, majd visszafordult.

– A kisasszonytól semmit?

Tillie üres tekintete Cathre vándorolt, akinek csak nehezen sikerült megállnia, hogy el ne kapja a szemét. A kislány lassan megrázta a fejét.

– Nincs semmije, amit akarnánk. Legalábbis egyelőre.

Azzal elvigyorodott, ugyanolyan foghíjas, kísérteties mosollyal, mint korábban.

Cath némán figyelte, ahogyan a többiek megfizetik a kért irat. Holló egy farktollat adott, Jest a három csengőt a sapkájáról, amiket aztán beledobtak a kútba. Cilindrián volt az utolsó, előhúzta a zsebóráját, és öt perccel előreállította. Nem tűnt túl boldognak, de nem is panaszkodott.

A fizetés után Tillie bólintott, és eltűnt a kútban. Cath megfeszült, de sem sikoly nem hallatszott, sem pedig csobbanás odalentről.

– Kezdesz kifogyni az időből, Cilindrián.

Megfordultak. Egy újabb lány ült egy lezuhant, mohalepte, vastag faágon. Ugyanolyan volt, mint Tillie, bőre viaszszerű, sötét szeme hátborzongató, ezüstös haját viszont rövidre vágva hordta, olyan volt, mintha összevissza nőtt levelek borítanák a fejét.

– Tudom, Elsie – felelte Cilindrián. – Folyton azt kéritek tőlem.

A lány pislogás nélkül, alaposan szemügyre vette a Kalapost, egy kissé talán túlságosan hosszasan bámulta, ám végül összeszorított szájjal elmosolyodott.

– Meddig menekülsz még az Idő elől?

– Ameddig csak tudok.

Egy harmadik hang csendült:

– *Az Idő itt sosem találna rád.*

Cath ismét megpördült. A harmadik lány a sövény mellett álldogált. Ő is tükörképe volt a testvéreinek, csak az ő csillogó haja a bokájáig ért. Hatalmas, feneketlen szempár figyelte őket a mező másik oldalából.

A harmadik Nővér mögött most ajtó állt a sövényben, egy hatalmas, fából készült átjáró fekete vaszsanérokkal. Tillie

mellette termett, csupasz lábujjait a földbe vájta, és megragadta a hatalmas kilincset.

– Itt maradhatnál velünk, ugye tudod? – vetette fel a harmadik lány.

Cilindrián a fejét rázta.

– Sajnálom, Lacie, de nem lehet.

– Na és ők? – bökött Tillie állával Cath, Jest és Holló hármasa felé.

Cath örült, hogy Jest válaszolt, ugyanis ő úgy érezte, képtelen lenne megszólalni.

– Sajnálom, de vissza kell mennünk Sakkországba. Megvan a magunk szerepe.

– Ó, igen – bólintott Elsie. – Két Bástya, egy Gyalog és a Királynő. Így kezdődik a találós kérdés, de hogyan ér véget?

Felnevetett.

Cath megborzongott.

– Majd meglátjuk, milyen szerepet fogtok játszani – szúrta közbe Tillie.

– Ha átértek a másik oldalra – fejezte be a testvére gondolatát Lacie.

Tillie kinyitotta az ősrégi ajtót. A vasból készült zsanérok megcsikordultak, és a fa végigkaristolta a mohával benőtt követ. Cath csupán sövényt látott odabent, semmi mást.

A Nővérek egyszerre szólaltak meg:

– A másik oldalon mind szembenézünk a sorssal – mormolták.

Cath tétován előrelépett. Jest a kezét fogta, Cilindrián pedig csupán egy lépéssel járt előttük. Az ajtóhoz közeledve látták, hogy a másik oldalon lépcsősor várja őket, néhány málló lépcsőfok, amik egy másik erdei tisztásra vezetik őket. A lépcsősort kétoldalt elburjánzott sövény határolta, így túlságosan keskeny volt ahhoz, hogy Jesttel egymás kezét fogva ereszkedjenek le rajta.

Ennek ellenére Cath követte Cilindriánt, megemelte a szoknyáját, nehogy elessen az egyenetlen köveken. Levelek

kapaszkodtak a ruhája szélébe. Árnyak nyomakodtak előre oldalt.

Amint átértek, a hatalmas ajtó becsapódott mögöttük, és Cath ugrott egyet ijedtében. Jest megszorította a vállát, és a fiú jelenléte elkergette a csontig hatoló hideget.

Amikor leértek a lépcső aljára, Cath megtorpant. A homlokát ráncolta.

Visszanézett, de a lépcsőnek már hűlt helye volt. Egy hatalmas sövényfal nézett vissza rá, sehol egy ajtó, sehol egy kijárat.

Ismét megfordult, a szíve a torkában dobogott. Megint ugyanazon az erdei tisztáson voltak, ahol a melaszkút állt.

Csakhogy ezúttal a Három Nővér már várt rájuk.

43. FEJEZET

ELSIE, LACIE ÉS TILLIE a kút peremén ülve teát szürcsöltek a porceláncsészéjükből. Még mindig egyszerű, fehér ruha volt rajtuk, de a tisztás hűvösebbnek tűnt, mint korábban, és Catherine arra gondolt, biztosan nagyon fáznak abban a vékony anyagban.

A legkülönösebb viszont az volt, hogy a három lány most álarcot viselt. Egy baglyosat. Egy mosómedvéset. Egy rókásat. Az álarcokat szalaggal rögzítették, és csupán a lányok hatalmas szeme látszott ki mögülük a kör alakú szemréseken – olyan feketének és feneketlennek tűntek, mintha a semmibe nézett volna az ember.

Catherine hálás volt, hogy Jest ismét megfogta a kezét, és összefűzte az ujjaikat.

Különös volt a békés erdei tisztáson a három kislányra nézni, és mégis azt érezni, hogy harcmezőre tévedtek.

– Sziasztok! – üdvözölte őket Cilindrián olyan nyugalommal, ami szöges ellentétben állt megfeszülő vállával. – Tillie. Elsie. Lacie.

A lányok nem mozdultak. Egyik kezükben a teáscsészét tartották, a másikban a csészealjat, még a kisujjukat is pontosan ugyanúgy tartották el.

– Gyakoroltunk – jegyezte meg a Bagoly.

– Rajzoltunk – tette hozzá a Mosómedve.

– Rengeteg mindent láttunk – zárta a sort a Róka.

Majd egyszerre belekortyoltak a teájukba.

– Nektek adtam öt percemet jelentette ki Cilindrián. – Mutassátok, hogy végre útra kelhessünk!

Az egész úgy hangzott, mint valami begyakorolt színdarab, mintha már túl sokszor ismételték volna el ugyanezeket a szavakat.

A Nővérek egy kis ideig hallgattak, csak meresztgették üres szemüket, majd Lacie, a Róka letette a teáscsészéjét, és felállt. Hosszú haja a lábikrájához tapadt, miközben ellépett a kúttól. Az ezüstszínű hajszálak vége ragadt a melasztól.

Jest és Cath elengedték egymás kezét, hogy Lacie elhaladhasson közöttük – olyan volt, mint egy fahasábot kettéhasító balta. Amikor elért a sövényfalhoz, beledugta a kezét. Megragadott valamit, és kihúzta.

A levelek és az indák szétváltak, és felfedték az alattuk húzódó kőfalat. Tele volt rajzokkal. Néhányuk halvány és elmosódott volt, míg mások a meg nem száradt tintától csillogtak. A Róka hátralépett, és intett nekik, hogy jöjjenek közelebb.

Cath előrelépett, és szemügyre vette a különféle rajzokat. Egy muskátli. Egy moszkitó. Egy menóra. Egy mellény. Egy mandulaág. Madáreleség, mankó és manna.

– Látod, milyen remekműveket alkottunk? – kérdezte Lacie, a Róka a rajzokra mutatva, és Cath észrevette, hogy a füle mögé tűzte Holló tollát, amiből a nyakára csöpögött a fekete tinta. Az ujjain friss tintapacák feketéllettek, pedig Cath biztos volt benne, hogy korábban tiszták voltak.

Catherine követte a lány kezét, és hirtelen elsápadt.

A rajz két férfit ábrázolt. Az egyik a földön feküdt, körülötte sötét folt éktelenkedett, ami nyilván a kifolyt vére lehetett. A fejét levágták. Mellette háromágú bolondsapka hevert.

A másodikon egy férfi állt a távolban – hatalmas volt, és hóhércsuklyát viselt. Kezében véres bárdot szorongatott.

Hirtelen felvillant Catherine előtt valami. Ugyanaz a baljós árnyék követte őt a kastélykertben, amikor először találkozott Jesttel. Az árnyék, ami Hollóhoz tartozott.

Hátrahőkölt, kezét a szájára szorította.

– Miért? – dadogta, tudván jól, hogy Jest ott áll mellette, éás azt is, hogy Holló a barátja, sosem bántaná őt. Vagyis… biztos lehet ebben egyáltalán? A kép olyan részletességgel volt megrajzolva, hogy elültette a kétség magját a gondolatai között. – Miért rajzoltatok ilyen borzalmas dolgot?

– Cath… – szólalt meg Jest feszülten.

Ő nem ugyanazt a rajzot nézte. Követte a fiú pillantását, és meglátta…

Saját magát. Egy trónon ült, fején a Szív Királynő koronájával, és egy szívben végződő jogart tartott. Arckifejezése jéghideg volt.

Kiszáradt a szája.

– Mégis mi ez?

– Az ott… te vagy – felelte Jest.

Cath a fejét rázta.

– Ezek csak rajzok! Borzalmas rajzok!

A kép alatt egy másik rajz állt, Cilindriánt ábrázolta. Egy hosszú asztalnál ült, tele kicsorbult csészékkel és törött tányérokkal. Ám ahelyett, hogy barátok és zene vette volna őt körbe, az asztalnál álló székek mind üresek voltak. Haja kócos volt, kalapja csálén állt, szeme alatt sötét karikák húzódtak. Arcán őrült mosoly ült.

– Miért mutattok nekünk ilyesmit? – morogta Jest ökölbe szorított kézzel.

A Róka összefonta a kezét, és így szólt:

Egy mészárossá, a másik mártírrá lesz,
Egyet megkoronáznak, a másik megbolondul.

– Az utolsó én leszek – jegyezte meg Cilindrián. Levette a cilinderét, és a díszítőszalaggal játszadozott. Cath nem hitte, hogy akár egyetlen pillantást is vetett a falra. – Mindig ugyanaz a sors, mindig ugyanaz az intelem. És mint látjátok, egyelőre még nem őrültem meg.

Úgy mondta, mintha ez bizonyíték lenne, hogy a rajzok csupán ártalmatlan viccek. Cath szerette volna így hinni, de úgy tűnt, Cilindriánt jobban felkavarták a történtek, mint amennyire kimutatja.

Maguk mögött hagyták a Szív Királyságot, mondogatta magának.

Nem válhat Szív Királynővé, ha egyszer nincs ott.

Talán tényleg megkoronázzák – hiszen Jest azt akarja, hogy ő legyen a következő Fehér Királynő. Talán így értették a Nővérek.

Csakhogy a rajzon szereplő, szívvel díszített korona összetéveszthetetlen volt.

– Bár kőre rajzoltuk a jövődet, nincsen belevésve.

Catherine megpördült. Elsie, a Mosómedve karnyújtásnyira állt tőle. Kifejezéstelen álarccal, üres szemmel nézett fel rá. Cath nem hallotta, amikor odasétált mögé.

– Akkor csak egy alaptalan figyelmeztetés?

– Úgy igaz, ahogy ott van – telelte a Mosómedve. – De csak egy igazság a sok közül.

– Rengeteg sok sokaság – trillázta szomorúan Tillie, a Bagoly. – Ecc-pecc, kimehetsz.

– Mindegy, melyik ajtót választjátok – ragadta magához a szót Elsie. – Mind ugyanehhez az igazsághoz vezet. Ez egy sors, és a sorsot elkerülni nem lehet.

Catherine a fejét rázta.

– Ha mind ehhez vezet, akkor hogy lehet mégis elkerülni? – kérdezte.

Tillie fojtottan kuncogott.

– Az Idő ide nem követhet benneteket, úgyhogy kifelé sem lehet a nyomotokban. Egyszerűbben fogalmazva: nem szabad egyetlen ajtón sem átmennetek.

A Nővérek kacagni kezdtek, éles, gurgulázó nevetéssel. Cathnek cseppet sem tetszett a hang.

– Jól van, akkor nem megyünk át egyik ajtón sem – jelentette ki Cilindrián. – Mehetünk végre?

– Türelem, türelem! – intette le Elsie.

– Ne veszítsd el a fejed! – tette hozzá Tillie.

Összedugták a fejüket, és vihogni kezdtek.

– Az ükanyádat is megrajzoltuk, sok-sok évvel ezelőtt – szólalt meg Elsie, a Mosómedve, közelebb lépve Catherine hatalmas szoknyájához. – Az Ál-Teknőcök első márkinéját. Szeretnéd látni?

– Mármint a Sziklás Teknős-öböl márkinéját – javította ki Catherine, és bár a fejét rázta, azért követte Lacie ujját a tekintetével. Egy gyönyörű lányt látott, körülötte teknősökkel és homárokkal. A sokszorosan ükanyja volt az, felismerte a festményről, ami az apja könyvtárában lógott.

Mennyi idősek ezek a lányok? Mióta vannak itt és rajzolnak „M" betűs jövőt?

– Még van egy percünk – jelezte Tillie. A nővérei is csatlakoztak hozzá, és mind körbevették Catherine-t, hogy aztán felbámuljanak rá. – Mondasz egy mesét?

Cath nagyot nyelt.

– Nem vagyok jó mesélő, mint apám vagy az ükanyám vagy… Sajnálom. Csalódottak lennétek.

– Majd mesélünk mi akkor! – vágta rá Tillie.

Elsie pukedlizett.

– Ez lesz az ajándékunk, amit magaddal vihetsz a Tükorüvegen túlra.

– Egy újabb igazság, amit láttunk – tette hozzá Lacie.

Kísérteties hangon, mintha bábok lennének, egyszerre szavaltak:

Peter, Peter, tökföldet szánt,
Felesége szökni kívánt;
Tökbörtönbe hajította,
És ott aztán jól tartotta.
Peter, Peter, tökföldet szánt,
Kis kedvence enni kívánt;
Elkapott egy komornát…
Nem tudni a lány sorsát.

Cath és Jest udvariasan tapsolt, amikor a lányok elhallgattak, bár Catherine-t eléggé felkavarta a versike. Még sosem hallotta ezelőtt a rigmust, és eszébe juttatta Sir Petert, amitől aztán görcsbe rándult a gyomra.

Cilindriánra nézett, aki továbbra is kalapját a hasához szorítva álldogált. Ujjaival a karimát ütögette, türelmetlen volt. Vajon minden alkalommal ez történt, amikor át akart kelni a Tükörüvegen? Ha már egyszer feladott öt percet az életéből, hogy a rajzaikat nézegesse, és a történeteiket hallgassa, akkor igazán odafigyelhetett volna.

A Kalapos nem figyelt a lányokra, és Cath tudta, hogy ő sem bírná már sokáig. Nehéz udvariasnak lenni, ha az ember menekülni akar.

– Biztos, hogy menni akartok? – érdeklődött Tillie, a Bagoly, fejét oldalra billentve. Cath folyton azt várta, hogy az álarcok hirtelen életre kelnek, hogy elmosolyodnak vagy sírni kezdenek, de csupán ürességet nézett vissza rá.

– Esetleg van kedvetek játszani? – kérdezte a Róka.

– Megkínálhatunk meleg melasszal is – tette hozzá a Mosómedve.

Jest a fejét rázta.

– Mennünk kell. De köszönjük… a verset, és hogy megmutattátok a rajzaitokat.

– Jól van – vágta rá a Mosómedve, és úgy hangzott, rosszul érintette, hogy visszautasították a vendégszeretetüket. – Megnyitjuk nektek az útvesztőt. Jobb lesz, ha jobbra tartotok. A jobb mindig jobb. Kivéve akkor, ha a bal a jobb, természetesen.

– Emlékszel még a helyes útra, Cilindrián? – kíváncsiskodott a Bagoly.

Cilindrián megemelte a kalapját.

– Éppolyan jól, mint a saját kalapszalonomba vezetőre, Tillie.

Tillie a vállára hajtotta a fejét – hatalmas szemével pont úgy festett, mint egy valódi bagoly.

– A kalapszalonodnak kereke van – jegyezte meg nemes egyszerűséggel.

– Nehogy eltévedj, Cilindrián! – figyelmeztette Lacie, a Róka.

– Nehogy elveszítsd önmagad, Cilindrián! – tette hozzá Elsie a mosómedveálarc mögül.

– Vagy bárki mást – nevetgélt Tillie titokzatosan. – Rajzoljunk nektek térképet az útvesztőhöz, mielőtt útra keltek?

Cilindrián a fejét rázta.

– Ismerem az utat.

A lányok bólintottak, majd ismét kórusban szólaltak meg:

– Akkor hát, viszlát! Ég veletek! Szép estét! *Mészáros. Mártír. Monarcha. Megbolondult.*

Cath lehunyta a szemét, borsódzott a háta. Szeretett volna már elszabadulni a lányoktól. Hirtelen éppolyan kétségbeesetten vágyott el innen, mint amennyire korábban ide akart jönni. Kitapogatta Jest kezét, megszorította, és hálás volt, amikor a fiú viszonozta a mozdulatot.

Hirtelen csilingelni kezdett a három csengő a bolondsapkáról. Cath szeme kipattant a meglepettségtől, de a lányok és a csengők már nem voltak ott. A tisztásra néma csend telepedett. Sem lélegzetvételt nem hallott, sem szellő hangja nem susogott.

A lányok rajzait ábrázoló fal sem volt már ott, helyette egy hatalmas bejárat nőtt a sövény alkotta útvesztőbe. A falak háromszor olyan magasak voltak, mint Cath.

Cilindrián kimerülten felsóhajtott.

– Köszönöm, kedveseim – felelte, és őszintén hálásnak tűnt, mintha eddig minden egyes pillanatot bizonytalanságban töltött volna, hogy vajon átengedik-e, vagy örökké kínozni fogják. Elindult az útvesztő felé, bár léptei sokkal kevésbé voltak ruganyosak, mint korábban. Miközben elhaladt Catherine mellett, ezt mormolta:

– De ha tényleg megbolondulok, akkor tudjuk, hogy kinek a hibája.

Cath mosolyogni akart, de még mindig teljesen ki volt készülve. Követte Cilindriánt, és mivel igazán nem akart udvariatlan lenni, odasúgta az üres tisztásnak:

– Nagyon szépen köszönjük!

Amint átlépett az első falon, kísérteties suttogást hallott, három kislányos, hátborzongató hang cirógatta végig a fülcimpáját.

– Igazán nagyon szívesen… felség.

44. FEJEZET

AZ ÚTVESZTŐ FALAI ÖSSZEFONÓDOTT, ELSZÁRADT ÁGAKBÓL és szorosan egymás mellé nőtt borostyánlevelekből álltak, meg persze az itt-ott feltűnő ősrégi kőfalból. Catherine-en egyfajta kétségbeesés lett úrrá, amikor beléptek és végignéztek az első végeláthatatlan folyosón. Az útvesztő minden irányban a láthatár végéig terpeszkedett, és gomolygó ködfelhőbe veszett a távolban. Maga a folyosó fehér virágokkal tarkított ösvény volt, harmattól puha és nedves.

– Hát – szólalt meg Jest a torkát köszörülve. Ez volt az első hang, ami megtörte a borzalmas csendet, ami azóta telepedett rájuk, hogy maguk mögött hagyták a Nővéreket. – Amikor először a Nővérekhez hoztál, nem pont ilyen volt.

– Nem? Én olyan sokszor keltem már át itt, hogy ugyanolyannak tűnik az összes alkalom – vigyorodott el Cilindrián, és elkezdte kigombolni a kabátját. – Mit is kértek legutóbb?

– Holló egy híres sakkországi verset szavalt – felelte Jest –, én pedig egy citrommagot adtam nekik.

Cath megtorpant, eszébe jutott az ágya fölé nőtt citromfa.

Jest félreértette a döbbenetét, és nemtörődöm mosolyt villantott felé.

– Aznap citrommal ittam a teát, és a fogam közé ragadt egy mag. Egész délután próbáltam kiszedni, aztán amikor elkérték, rögtön ki is jött. Örültem, hogy megszabadultam tőle.

Cath még mindig a citrommagon és az álmon merengett, hogy vajon csupán a véletlen műve volt-e, amikor valaki súlyos

gyapjúanyagot kanyarított a vállára. Lepillantott, és szabad kezével megfogta a kabátot. Makulátlan volt, egyetlen szösz sem csúfította.

Cilindriánhoz fordult.

– Ezt miért kapom?

– Hosszú és nedves út áll előttünk, Pinkerton kisasszony. Nem szeretném, ha megfázna.

Azzal a Kalapos sarkon fordult, és elindult az útvesztő első, vadvirágokkal hintett ösvényén.

– Köszönöm – hálálkodott Cath kissé tétován, miközben Jesttel utánasiettek. A selyemmel bélelt kabát meleg volt, és gyógynövénytea-illatot árasztott.

– Igen, ez tényleg kedves tőled, Cilindrián – tette hozzá Jest, aki nem viselt kabátot, így nem is ajánlhatta azt fel.

Cilindrián hátra sem pillantva leintette őket.

– Bár felvett volna egy kalapot is a szalonban! Rejtély, hogyan kerültem fedetlen kobakok társaságába, hogy útvesztők és kutak környékén bolyongjak.

A szája sarkában somolygás ült.

Jest a karját nyújtotta Cathnek, aki azt örömmel el is fogadta. Cilindrián kabátjának melege és Jest közelsége kezdte elűzni a csontig hatoló hideget, amit a Nővérek társaságában érzett.

Nem jutottak messzire, amikor az árnyak már körbe is vették őket, és eszébe juttatták, hogy hiába ragyogta be aranyló fény a tisztást, továbbra is éjszaka volt. Jest levette a sapkáját – a csengők nélkül aggasztóan némára sikeredett a mozdulat –, és kihúzott belőle egy olajlámpást, ami már meg is volt gyújtva. Hálásan fogadták az útvesztő falát megvilágító és Holló szemében visszatükröződő fényt.

– Akkor is ilyen borzalmas képeket rajzoltak, amikor először jártál itt? – kíváncsiskodott Cath, miközben Cilindrián után trappoltak.

– Rajzoltak, igen, de akkor még nem igazán foglalkoztam vele. – Jest elgondolkodott, egyik ujjával végigsimított Cath kezén. – Te emlékszel, miket rajzoltak, Holló?

A Jest távolabbi vállán ücsörgő Holló előrehajolt, hogy Jest feje mellett Catherine-re nézhessen.

– A galéria körhintával és tintaszörnnyel bővült, meg volt ott egy küldönc is, ki végül teljesen megőrült.

– Tényleg – helyeselt Jest halkabbra fogva. Már nem mosolygott, csak előrebámult, az egyre távolodó Cilindriánt figyelte maga előtt. – Cilindrián volt a küldönc. Most már emlékszem.

Cath megtorpant.

– És szörnyeteget is rajzoltak, olyat, mint a Gruffacsór? És körhintát? Mint amilyet az Oroszlán viselt, amikor…

Amikor Jest ránézett, a szemében ugyanazok a gondolatok látszottak, ugyanaz a borzalom csillant.

Ha a rajzok tényleg a jövőt ábrázolták, kettő közülük már valóra is vált.

A Nővérek szavai kavarogtak a fejében. *Mészáros, mártír, monarcha, megbolondult.*

– Nehogy átmenjetek akár egyetlen ajtón is! – kiáltotta hátra Cilindrián. Nem lassított, és kezdték szem elől veszíteni a labirintus árnyaiban. – Figyelmeztettek, most már csak meg kell fogadnunk a tanácsukat.

Cath megborzongott, és aggodalmasan egymásra pillantottak Jesttel, de most már túl késő volt visszafordulni, és egyébként is, semmi sem változott. Továbbra is Sakkországba tartottak, és minden lépés egyre közelebb vitte őket.

Cilindrián után siettek, még mielőtt a Kalapos otthagyhatta volna őket. A lámpás fénye imbolyogva világította meg a falakat. Bár az égvilágon semmi örömteli nem volt az útvesztőben, Cilindrián fütyörészni kezdett, és úgy pörgette a botját, mintha egy rezesbanda felvonulását vezetné. Az első oldalfolyosót elég könnyű volt megtalálni. A bal oldali falon nyílt. Cilindrián ugrott egyet, és összecsapta a két sarkát, miközben befordult:.

Catherine nem volt ennyire vidám, úgyhogy óvatosan közelítette meg a sarkot. A sövények fent összenőttek, egyfajta boltíves ajtót képeztek, és úgy tűnt, már legalább ezer éve ott áll.

– Mennyi ideig fogunk bolyongani az útvesztőben? – érdeklődött Catherine.

– Miért? – kérdezett vissza Cilindrián. – Csak nem késésben van?

Jest bocsánatkérőn a homlokát ráncolta.

– Ilyenkor elviselhetetlen, de ne is foglalkozz vele! Amikor legutóbb itt jártam, majdnem egész éjszaka meneteltünk. – Lepillantott. – Ha kezd fájni a lábad, vihetlek is akár.

Cath a fejét rázta, nem akart kolonc lenni az út során.

– Megleszek. Csak szeretnék minél előbb átérni.

Jest összefonta az ujjaikat, és az ajkához emelte Cath kezét. A csók vágyakozó volt, az érintés vigasztaló – ám amikor felnézett, meg mindig árnyak ültek a szemében, és Cath kérdés nélkül is tudta, hogy a rajzok miatt aggódik. A saját, fej nélküli ábrázolásán. A fölötte álló csuklyás alakon, aki bárdot tart a kezében. És rajta, a Szív Királynőn, akiért egy másik országba küldték.

Cath sem tudta elhessegetni a gondolatot, nem számított, milyen keményen próbálkozott. Már alig várta, hogy odaérjenek.

– Szólj, ha meggondolod magad! – biztatta Jest. – A kút mellett látottak után lovagias hangulatomban vagyok.

– Tényleg? – kényszerített magára könnyed hangnemet Cath. – Akkor legjobb lesz, ha kerítünk neked egy páncélt is. – Szabad kezével meghúzta Jest sapkájának egyik ágát. Kissé meglepte, hogy nem csilingel. – Gondolod, hogy idebent találunk egyet?

Jest felnevetett.

– Erről Cilindriánt kell megkérdeznünk. Ő készítette.

Cath előrenézett. A Kalapos majdhogynem a lámpásuk fényén kívül masírozott, továbbra is fütyörészve, bár Cath úgy sejtette, minden egyes szavukat hallja. Talán próbált ügyet sem vetni rájuk.

– És mit csinál? Mármint, mindegyik kalapja csinál valamit, nem?

Jest ujjai megfeszültek.

– Remélem, nem leszel csalódott, ha bevallom, hogy a sapka tesz olyan lehetetlenné.

Cath felvonta a szemöldökét, felidézve a csókjaikat, azt, ahogyan a fiú megnevettette, és ahogyan a Gruffacsórral harcolt, hogy megvédje őt. Elvigyorodott.

– Lehet, hogy ez volt a cél, de nem hiszem, hogy így lenne.

Jest elhúzta a száját, és duzzogva így szólt:

– Igazad lehet. Mindig is sejtettem, hogy valójában csak egy túlértékelt tárolószekrény.

Cath nem számított viccelődésre a szomorú, drámai este után, és úgy meglepődött, hogy képtelen volt visszafogni a horkantással vegyes nevetést. Az előttük járó Cilindrián abbahagyta a fütyörészést, és döbbenten hátrapillantott.

Cath eltakarta a száját, hogy tompítsa a nevetése hangját, és belekönyökölt Jestbe. A fiú felnyögött, de csak még erősebben szorította a kezét.

– Komolyan mondom – bizonygatta. Még a Döfke Kardot is megtaláltad benne! Nem csodálkoznék, ha lovagi páncél is lapulna ott.

Cath játékosan rámeredt.

– Nem erre gondoltam. Biztosíthatom, hogy nem a sapka teszi olyan lehetetlenné, Sir Jest!

Jest csillogó szemmel nézett rá, és Cath nagyon örült, hogy így láthatja azok után, hogy a Nővérek tisztásán olyan űzötté vált a tekintete. Cilindrián ismét fütyülni kezdett, ezúttal még hangosabban.

Jest közelebb dugta a fejét Catherine-hez, hogy a fülébe súghasson.

– Ki sem tudom mondani, mennyire várom, hogy melletted tölthessem az életemet, és hogy számtalan lehetetlen dolgot hitessek el veled!

Cath szíve repesni kezdett a boldogságtól, ám hirtelen zsémbes hang érkezett Jest másik oldaláról. El is felejtette, hogy Holló is velük van.

– Kívánom, éljetek boldogan, míg meg nem haltok, de csak hogy tudjátok, nagyon idegesítőek vagytok. Legyen tiétek minden, mi e rothadó világon még ragyog, de ha ezt tovább kell hallgatnom, abba menten belerokkanok.

Holló károgva a levegőbe röppent, és csatlakozott Cilindriánhoz.

Cath arca lángolt, Jest viszont kuncogott egy sort.

– Néha nehéz megérteni, hogy mit akar mondani – magyarázta –, de szerintem úgy értette, hogy kedvel téged.

Tovább folytatták az utat, a lámpás fénye meg-meglibbenve világította be a sövény ágait. A tisztás pirosas ragyogását már rég maguk mögött hagyták, és kénytelenek voltak az éjszaka kellős közepén továbbmenni. Jest erős, ám gyengéd ujjai végig Catherine kezét szorították. Holló kényelmesen elhelyezkedett Cilindrián cilinderén, bár Cathnek eszébe jutott, hogy akár fel is röppenhetne, hogy megnézze, mi húzódik előttük. Ügyesen átkalauzolhatta volna őket a másik országba.

Vagy talán mégsem. Talán nem akadt elég szó, ami rímelt volna a *jobbra* és a *balra* szavakra, így nem tudta volna egészen Sakkországig mutatni az utat.

Egyébként is, Cilindrián pontosan tudta, merre kell menni, és olyan határozottan lépdelt, hogy Cath nem kételkedett a tudásában.

Egy óra kettőre nyúlt, majd háromra, aztán négyre. Cath elképzelni sem tudta, hogy valaki képes legyen átvágni ezen az útvesztőn, aztán később még emlékezzen is az útra, de Cilindrián továbbra is magabiztosan vezette őket. Balra, balra, jobbra, majd ismét balra. Minden egyes útkereszteződés ugyanúgy nézett ki, mint az előző, és bár Cath igyekezett felfigyelni mindenre, ami alapján megkülönböztetheti őket – például egy nagyobb adag virágra vagy egy kiálló ágra –, kudarcot vallott. Hamarosan kezdte úgy gondolni, hogy körbe-körbe mennek.

Az éjszaka csak nyúlt, és egyre hidegebbé vált. Cath Jesthez bújt, próbálta Cilindrián kabátján át is megérezni a fiú melegét.

Jest átkarolta a vállát, és megdörgölte a kabát gyapjúujját, hogy megszüntesse Cath remegését.

Catherine többször is megbotlott. A lábujjai jégcsapokká váltak a csizmájában. Kezdett fájni a lába. Érezte, hogy a bal nagylábujja vízhólyagossá válik a harisnyától és a csinos cipőtől.

Cilindrián egy pillanatra sem lassított.

Cath szemhéja egyre nehezebbé vált, és azon morfondírozott, vajon tudna-e alva járni. De az is lehet, hogy már rég elaludt, és ez csak egy újabb álom, aztán hamarosan felébred a Sziklás Teknős-öböl villájában, amit az éjszaka folyamán teljesen benőtt a borostyán.

Bolyongásuk egyre hosszabbra nyúlt, és hamarosan már véget nem érőnek tetszett, ezért Jest igyekezett évődéssel, viccekkel, széptevéssel és találós kérdésekkel szórakoztatni Catherine-t. Cath minden tőle telhetőt megtett, hogy a lehető legjobban szórakozzon, és a fiú próbálkozása tetőtől talpig megmelengette, főleg akkor, amikor már Jesten is látszott, hogy mennyire fáradt.

Cilindrián idővel abbahagyta a fütyörészést. Holló pedig, úgy tűnt, elszenderedett a cilinderen.

Cathben már egyáltalán nem dolgozott a feszültség. Csak vonszolta magát, egyik botladozó lépés követte a másikat. Szomjas lett, és korgott a gyomra. Úgy sejtette, már közel a pirkadat, azonban a világ továbbra is vaksötétnek tűnt a lámpás fényén túl.

Ekkor hirtelen történt valami.

Jest torpant meg először, mire Cath is megállt mellette.

Együtt álltak a mohával benőtt kőlépcső előtt, ami egy aprócska tisztásra vezette le őket. A tisztás tele volt vadvirágokkal, és a lemenő nap aranyló fényében fürdött.

A tisztás közepén egy kút állt, édes, ragadós melasztól illatozva. Cilindrián kihúzta magát, és mély levegőt vett.

– Köszöntök mindenkit az útvesztő elején!

Egy ideig néma csend borult rájuk, majd Catherine élesen rikoltozva kifakadt.

– Az elején?! De hát egész éjszaka gyalogoltunk!

– Vagy még csak most kezdődött az éjszaka? – töprengett Cilindrián hangosan, majd visszafordult, és fáradt mosollyal ajándékozta meg Cathet. – Ne aggódjon, kedvesem! Nem vittem tévútra. Egyelőre legalábbis.

Cilindrián imbolygó mozdulatokkal, kimerülten a kúthoz sétált. Ők ketten követték, és Cath minden egyes lépéssel egyre erősebben szorította Jest kezét.

Amikor odaértek, Catherine rádöbbent, hogy a kút valójában már nem kút, hanem egy csigalépcső, és olybá tűnt, a föld legeslegmélyére vezet.

45. FEJEZET

A KÚT FALÁN MELASZ CSÖPÖGÖTT, és Cath cipősarka folyton odaragadt a lépcsőfokokhoz. A levegőben émelyítően édes illat terjengett. Catherine rendes körülmények között melaszos kekszekről és melaszos-diós tortákról álmodozott volna, de az illat olyan tömény volt, hogy még a gyomra korgását is elnyomta. Úgy érezte, a sűrű szirup megtölti a tüdejét, és megfojtja.

Az éjszakai kalandok után elképzelése sem volt, milyen látvány fogadja majd őket odalent. Talán egy melaszforrás? Egy hajó, amit a régi csizmájából készítettek? Egy róka, egy bagoly és egy mosómedve, amint teázni hívja őket?

Azt határozottan nem sejtette, hogy amikor leér a kút fenekére, egy kör alakú helyiségben találja magát, a padló fekete-fehér kockás lesz, a közepén pedig egy aprócska üvegasztal áll majd. A terem hatalmas volt, tiszta és… ismerős.

Catherine körbefordult.

A Válaszutakon jártak, a Szív Királyság fő közlekedési útvonalán, és körülöttük mindenfelé ajtók álltak. Akármerre nézett, ajtókat látott.

Izzadni kezdett a tenyere, a fülében hangosan lüktetett a vér.

Végigjárta a helyiség ívelt szélét, biztosra vette, hogy valami tévedés történt. Valamit nyilván nem ért. Egy hatalmas kulcslyukon át látta a Sziklás Teknős-öböl partját. Egy sötétített kukucskálón keresztül a Fő utcát – a varga üresen álló üzletével együtt. Egy szív alakú ajtó, tudta jól, hogy a Szív Kastély felvonóhídjához vinné őket.

Cath szíve elfacsarodott.

– Ez nem Sakkország – jelentette ki.

– Micsoda talány, nem igaz? – dőlt Cilindrián lábát keresztbe téve a lépcső alját szegélyező korlátnak. – Mindegy, melyik ajtót választjuk, mind ugyanahhoz a borzalmas sorshoz vezet. Aztán ideküldenek egy rakás ajtóhoz.

Hangjában a legcsekélyebb vidámság sem csendült.

Cath felé fordult.

– Visszahoztak a Szív Királyságba! Azt hittem, maga Sakkországba vezet minket!

Cilindrián rámosolygott, de a gesztust nem hatotta át gyengédség.

– Azt mondtam, elhozom önöket a Tükörüveghez, és így is tettem.

Catherine a fejét rázta, forrt benne a düh, a frusztráció, a kimerültség. Egész éjszaka bolyongtak. Elviselték azokat a borzalmas kislányokat, megnézték a borzalmas rajzaikat, meghallgatták a borzalmas versüket. Cath éhes volt, a lába vízhólyagos, és a jövője továbbra is ugyanolyan bizonytalannak tűnt, mint abban a pillanatban, amikor Jesttel elmenekültek a kastélyból.

Tiszta lappal kellett volna kezdeniük. Jesttel együtt egy új világba szökni, és Cilindrián képes volt így a bolondját járatni velük.

– Cath – szólalt meg Jest halkan, csitítóan. Kezét a vállára tette, és elhúzta őt Cilindriántól. Lehet, hogy úgy festett, mint aki a következő pillanatban megfojtja a Kalapost, Cilindrián azonban szemel láthatóan a legkevésbé sem aggódott. – Semmi baj. Ahogyan ő is mondta, ez egy talány. Amint megfejtjük, egyértelműnek fog tűnni a válasz.

Cath a fogát csikorgatva Cilindriánra mutatott.

– Ő már tudja a választ! Csak szórakozik velünk!

– Meg akarok győződni róla, hogy méltó-e rá – jelentette ki Cilindrián.

– Ugyan mire?

– Mindenre! – vicsorgott Cilindrián. – Az élet tele van áldozatokkal, Pinkerton kisasszony. Nekem is át kellett mennem a lányok tesztjén ahhoz, hogy átjussak Sakkországba, ön pedig azt várja, hogy próbák nélkül átjut, és királynővé koronázzák? Miért menne ilyen könnyen?

– Még hogy áldozatok! – kiáltotta Cath, és csak akkor vette észre, hogy Cilindriánra vetette magát, amikor Jest visszafogta.– Mindent magam mögött hagyok! Az otthonomat! A családomat! Az egész életemet!

– Mert nincs más választása.

– Nem. Azért, mert szeretem Jestet. Őt választottam. Ki maga, hogy pálcát törjön felettem, hogy kételkedjen bennem? Ki maga, hogy azt hiszi, hatalommal bír az életünk felett?

Cilindrián mosolya eltorzult.

– Drága gyermek, én vagyok az az ember, aki tudja a választ a talányra.

Cath dühödten felvisított, és rá akart ugrani, ám Jest ismét átkarolta és visszahúzta. A fiú karjában találta magát, a hátán érezte a fiú dübörgő szívverését.

– Jól van! – vakkantotta. Megvetette a lábát a földön, és kényszeredetten nagy, mély levegőket vett. – Akkor megfejtjük a talányt. Jest és én.

– Azért azt ne feledje, hogy átvezettem önöket az útvesztőn! Tahin megilletne némi hála.

Cath lerázta magáról Jest kezét.

– Csak körbe-körbe vezetett minket!

Cath levetette magáról Cilindrián makulátlan kabátját, és a férfi lába elé hajította.

Cilindrián felvont szemöldökkel válaszolt:

– Azt is nagyon szívesen.

Cath felhördült, majd visszanézett a csigalépcsőre. A kút tetejét fa csapóajtó fedte, kizárva a fenti aranyló világ fényét.

Egy újabb ajtó. Mindenhol csupa ajtó.

– Nem kellett megfejtened ezt a talányt, amikor idejöttél? – kérdezte Jestet.

A fiú a fejét rázta.

– Találkoztunk a Nővérekkel, átkeltünk az útvesztőn, és a végén… vagy az elején, bármelyik legyen is az, ott volt a Tükörüveg, egy olyan, mint amilyen Cilindrián szalonjában is állt. Átmentünk rajta, és idekerültünk, a Válaszutakhoz, a Szív Királyságba. Nem volt semmilyen talány, semmilyen figyelmeztetés ajtókkal kapcsolatban.

– Néha könnyű, amikor azt akarják, hogy sikerrel járjon az ember. – Cilindrián felsóhajtott. – Néha pedig egyszerűen nem akarják, hogy otthagyják őket. A Nővérek nem önzetlen lények.

Cath összepréselt állkapoccsal ismét körbenézett.

Holló letelepedett a helyiség közepén álló kör alakú asztalra – úgy festett, mint egy magasztos ereklye. Az egész asztal üvegből volt, még a lábak is, úgyhogy olybá tűnt, a madár a levegőben áll.

Holló mellett egy kristályüvegcse és egy ezüst kézitükör hevert. Cath egyiket sem vette észre eddig.

Előrelépett, és felkapta az üvegcsét. A nyakára egy cédulát kötöttek, rajta hatalmas betűkkel ez állt:

IGYÁL MEG!

– Na és ez? – kérdezte Jest. Térdelve egy hosszú, fekete alagutat bámult. – Úgy néz ki, mint egy vakond alagútja. Ez nem ajtó, nem igaz?

– Nem vagyok benne biztos – emelte fel Cath az üvegcsét –, de szerintem ez fontos része a válasznak.

Cilindrián egy szót sem szólt.

Cath tudta, nem számít, mit érez iránta a Kalapos, Jestet nagyon szereti. Úgyhogy abban reménykedett, ha rossz döntést hoznának, megállítja őket.

Egyelőre viszont igyekezett ügyet sem vetni rá, hogy a férfi is jelen van.

Letekerte a kupakot, és megszaglászta a folyadékot.

– Melasz – jelentette ki, majd ismét megszagolta. Cseresznye, sodó, ananász, pulyka, tejkaramella és vajas pirítós illatát érezte. – Zsugorító ital. Biztos vagyok benne.

Jest odalépett mellé, és elolvasta a címkét.

– Hallottam már róla – mondta –, de Sakkországban nincs ilyesmi.

Cath az ajkába harapott. Ha megisszák az üvegcsében lévő elixírt, és apróra zsugorodnak… akkor mi lesz? Azzal mennyivel lennének előrébb?

Pillantása hirtelen a kézitükörre vándorolt, és elakadt a lélegzete.

– Megvan!

Felkapta a tükröt, és maga elé tartotta. Belenézett, mélyen. Vigyorra húzódott a szája. Ugyanis a saját tükörképén túl sárga dombokat, smaragd erdőket és hóval befedett, lilás hegyeket látott. *Sakkországot.*

– Ez a Tükörüveg! Csak a mi oldalunkon kicsi.

Jest átkarolta a derekát, és arcáról büszkeség sugárzott.

– Az elixírtől összezsugorodunk, és így átférünk.

Holló oldalra billentette a fejét. Cilindrián néma maradt, még akkor is, amikor Cath és Jest helyeslést várva ránézett. Egyfajta néma kihívásként felhúzta a szemöldökét.

Jest egy kicsit elkámpicsorodott.

– Most komolyan, Cilindrián! Miért csinálod ezt? Elvégezzük a munkát, amiért küldtek, akkor is, ha kicsit másképpen, mint amire számítottunk. És egyébként sincs miért itt maradnunk.

Cilindrián homlokán mélyebbé váltak a barázdák, és Cath sejtette, hogy nem épp ezt akarta hallani. Ám a férfi arcvonásai hirtelen meglágyultak, és mosolyféle jelent meg az arcán, bár inkább szomorkásnak tűnt, mint vidámnak.

– Legyen tiétek minden, mi e rothadó világon még ragyog – idézte Hollót. Bensőségesebb hangnemet megütve Cath felé fordult. – Egyébként pedig elvárom, hogy különféle süteményekkel és tortákkal hálálld meg a segítségemet, akárhányszor meglátogatlak titeket.

Cath elernyedt, megdöbbentette, hogy milyen gyorsan semmivé foszlott a Kalapos iránt érzett dühe.

– Remélem, gyakran meglátogatsz minket – váltott ő is bizalmasabb hangnemre.

Cilindrián felmordult. Ilyesmit még véletlenül sem ígér meg.

– Én mindig jövök valahonnan és megyek valahova, kedvesem. Hiszen csak így tudok elillanni az Idő elől. – Állával az asztal felé bökött. – Gyerünk, siessetek! Valahol odabent van egy fehér korona, ami csak a királynőjére vár.

Cath és Jest egymásra nézett, maguk között tartották az üvegcsét. Jest szeme csillogott. Cath minden idegszála megfeszült. Sikerült.

A Tükörüveg. Sakkország. A közös jövő.

– De nehogy mindet megigyátok! – figyelmeztette őket Cilindrián, amikor Cath az ajkához emelte az üveget. – Hollóval hamarosan követünk titeket. Ha belegondolsz, a mi sorsunk sem tűnt sokkal szebbnek, mint a tiétek.

Mészáros. Mártír. Monarcha. Megbolondult.

Cath bólintott, és épp az ajkához érintette volna az üvegcsét, amikor sikítást hallott.

Cilindrián grimaszolt, de úgy tűnt, nem érte váratlanul a dolog. Cath biztos volt benne, hogy az egyik ajtó mögül érkezett a sikoly – egy baljós, kovácsoltvas kapu mögül. Sűrű köd gomolygott ki a rácsok közül, ott kavargott Cilindrián lábánál.

– Mi volt ez? – lépett tétován Cath a férfi felé.

A Kalapos a fejét rázta. Nem fordult meg. Nem nézett oda.

– Az ok arra, hogy itt maradj – szólalt meg ingerülten.

Cath Jest kezébe nyomta az üvegcsét, és a kapu felé igyekezett, Cilindrián azonban elé lépett.

– Ne, Catherine! Jest azt mondta, nincs okod maradni, de tévedett. Az embernek mindig van oka maradni. Mindig van oka visszamenni. Az a legjobb, ha nem nézünk hátra, nem találgatunk. Fordulj meg! Idd meg az elixírt! Menj át a Tükörüvegen, és többé vissza se nézz!

Cath próbált elnézni mellette, de Cilindrián elkapta a könyökét, és visszatartotta.

– De… az a sikoly, ismerősnek tűnt… Csak nem…

– Emlékezz a rajzokra! Az lesz mindannyiunk sorsa, ha átmész azon a kapun. Mészáros, mártír, monarcha és megbolondult. Emlékszel?

Cilindrián az őrület határán táncolt, ibolyaszín szemében indulat csillogott.

Cath összepréselte az ajkát. A fejében újra és újra felcsendült a sikoly.

– Nem fogok átmenni – jelentette ki Cath. – Csak meg akarom nézni.

Kirántotta a kezét, ellépett a Kalapos mellett, és a fekete kapuhoz sétált. Keze egy-egy rácsra kulcsolódott, és átnézett közöttük. A gomolygó köd libabőrössé változtatta csupasz bőrét, de lehet, hogy nem a köd volt az oka, hanem a rácsok mögött húzódó, ismerős látvány.

A sütőtök föld.

A távolban látszott Sir Peter aprócska viskója, balra pedig a két hatalmas tök, amiket aznap vájt ki, amikor Mary Ann-nel odalátogattak. Csakhogy az egyik tököt azóta összezúzták, mindenfelé hatalmas narancssárga darabok és penészes tökhús hevert a sárban.

A második tököt két aprócska ablak díszítette. Gyertyafény világított rajtuk ki, egyfajta útjelzők voltak a ködben.

Az egyik ablakon egy kéz nyúlt ki, próbált megkapaszkodni valamiben, bármiben. Egy nő rimánkodott. Könyörgött. *Kérem, engedjenek ki! Kérem!*

Rémület fonta körbe, a csontjáig hatolt a hideg.

A következő pillanatban eltűnt a kéz, a helyére egy arc került. Könnyáztatta orca. Rémült tekintet. Bebizonyosodott, hogy Catherine rémálma valóság.

Mary Ann volt az.

Fémcsörgés vonta magára Cath figyelmét, a tökföld másik oldalán egy árnyékos alak munkálkodott az erdő sötét háttere előtt. Bár minden homályos, sötét volt, Cath tudta, hogy Sir Peter az, megszállottan dolgozik. Úgy tűnt, valamiféle szerszámot élesít. Vagy egy fegyvert.

Cath visszafordult a Válaszutak felé.

– Ez valóság? Vagy csak egy illúzió, egy trükk?

Cilindrián lehunyta a szemet.

– Valóság – suttogta.

Catherine szíve hangosan dübörgött.

– Mennem kell! Segítenem kell rajta!

– Ne! – kapta el Cilindrián a csuklóját. – Át kell kelned a Tükörüvegen! Emlékezz, mi történik veled… mindannyiunkkal, ha nem teszed!

Cath Jestre pillantott, aki pontosan olyan rémültnek tűnt, mint amilyen ő maga volt.

Felidézte a rajzot. A fiú földön heverő holttestét. A vértócsát. A sapkát, ami Jest levágott feje mellett hevert.

Hollóra pillantott. Az állat szokásához híven őt figyelte. Némán. Várakozón.

Tényleg gyilkossá válhat? Tényleg képes lenne ártani Jestnek?

Túlságosan nagy volt a tét.

– Nem jöhettek utánam – jelentette ki Cath. – Egyikőtök sem.

Jest a fejét rázta.

– Márpedig egyedül nem mehetsz.

– Muszáj. – Elszakította a tekintetét Cilindriántól, és a tenyerébe vette Jest kezét, hogy erősen megszorítsa. – Nem lesz semmi baj. Azok a rajzok… nem többek képeknél. Fura kis ábrák, amiket fura kislányok rajzoltak.

– Cath…

– Tudom. Neked túl nagy kockázat lenne, de én mehetek. Megyek, megmentem őt, és aztán újra megkeresem a kutat. Megkeresem a Nővéreket. Elmegyek Sakkországba, és megkereslek téged. De… képtelen vagyok őt itt hagyni.

– Jól van, de ha te mész, én is megyek.

– Nem, Jest! Ha ott vagy, képtelen leszek kiverni a fejemből azt a borzalmas rajzot. Biztonságban akarlak tudni. – Hevesen dobogott a szíve. – Vagy… jól van. Maradj itt, és várj meg! Egyelőre ne menj át Sakkországba, csak várj meg itt, vigyázz magadra, és vissza fogok jönni. Visszajövök.

– Szó sem…

Cath átölelte, és egy csókkal elnémította. Ujjait a fiú hajába túrta. Jest sapkája lecsúszott, és hangos puffanással a fekete-fehér kockás padlóra zuhant. Jest közelebb húzta őt, testük szinte egybeforrt.

– Nem fogsz visszajönni.

Cilindrián kétségbeesett hangja megzavarta a testét uraló kétségbeesést, a vágyat, hogy ne ez a csók legyen az utolsó, hogy ne ez legyen a búcsú pillanata.

Elhúzódott, és Cilindriánra meredt.

– Maradtál akár *egyszer* is az után, hogy meghallgattad a Nővérek jóslatát?

Cilindrián ajka keskeny vonallá vált.

– Soha.

– Akkor mégis honnan tudod, hogy igazat mondanak? Honnan tudhatnád, hogy mi fog történni? – Visszafordult Jesthez, nem akarta hallani, miféle érveket hoz fel Cilindrián legközelebb. Megemelte Jest kezét, és megcsókolta a tenyerét. – Maradj itt! Várj meg!

Elhúzódott, a hatalmas kapu elé állt, ujjait a rácsokra fonta, és kinyitotta a kaput.

46. FEJEZET

CATH LÁBA A SÁROS SÜTŐTÖKFÖLDBE SÜPPEDT. Köd gomolygott körülötte, benedvesítette a bőrét. Olybá tűnt, hogy ez a föld sosem látott még napfényt, meleget. Azt kívánta, bár magán hagyta volna Cilindrián kabátját, bár ne engedte volna, hogy eluralkodjanak rajta az érzelmei, akkor sem, ha ott és akkor épp elviselhetetlennek tűntek.

A hatalmas, börtönablakos tök tőle balra állt. Mary Ann elcsendesedett, ám Cath továbbra is hallotta a sírását, bejárta az egyébként néma gazdaságot.

Jobbra a kunyhó volt, ezúttal nem érződött felőle az égő fa illata, és nem ömlött ki csalogató fény az ablakon. Elhagyatottnak tűnt.

Már nem látta Petert a távolban.

Catherine felemelte a szoknyáját, és átgázolt a mindent behálózó kacsokon. A tökhöz sietett, amiben Mary Annt fogva tartották, és minden egyes gyanús zajra a háta mögé pillantott. A süvítő szélre. A levélzörgésre. A minden lépését kísérő cuppogásra, amikor kihúzta a legszebb csizmáját a sárból.

A Nővérek versikéje járt az eszében.

Peter, Peter, tökföldet szánt,
Kis kedvence enni kívánt;
Elkapott egy komornát…
Nem tudni a lány sorsát.

Hirtelen megbotlott és elesett, elterült az egyik sártócsában. Egészen a csuklójáig belemerült, és teljesen összepiszkította a ruhája elejét. Egy pillanatig levegőért kapkodva ült, érezte, ahogy a szíve hangosan lüktetve pumpálja a vért az ereiben. Vacogott a foga. Feltérdelt, ismét körbenézett, és megpróbált egyenletesebben lélegezni.

Petert továbbra sem látta sehol.

Tekintete az egyenetlen földre vándorolt, ahol megbotlott.

Kétségbeesetten hátrált, remélte, hogy csak téved. De nem. Valóban egy lábnyomot látott a sárban, a széle megszáradt és feltöredezett. Napok, sőt, hetek óta várakozhatott ott zavartalanul, míg most Cath megbolygatta.

Egy háromágú lábnyom volt a földön. A karmok mély lyukakat vájtak a sárba. A hatalmas lény teljesen összezúzta a tököket és a kacsokat.

Catherine zakatoló szívvel feltápászkodott, és a lehetőségeihez mérten tisztára törölte a kezét koszos ruhájában.

Mary Ann sírása szipogássá és ziháló lélegzetvétellé csitult.

Cath felemelte a szoknyáját, és a táv maradékát futólépésben tette meg.

– Mary Ann! – suttogta, miközben a sütőtökrácsos ablakra vetette magát. – Mary Ann! Én vagyok!

A szipogás megszűnt, és Mary Ann véreres szemmel megjelent az ablakban.

– Cath?

– Jól vagy?

Mary Ann kinyúlt a rácsok között, az ő kezét kereste.

– Peter az! Bezárt ide, és… és itt van… – Elcsuklott a hangja. – A Gruffacsór.

Gruffacsór.

Catherine mindezt már tudta valahonnan. A szörny lábnyomából. Abból, hogy Peter elszántan meg akarta szerezni tőle a Döfke Kardot. Az aprócska faló alapján, ami az Oroszlán kalapjáról esett le.

Peter, Peter tökföldet szánt…

Cath a fejét rázva elhessegette a kísérteties dalocska emlékét.

– Hogy szabadítsalak ki?

– A tetőről nyílik az ajtó – mutatott felfelé Mary Ann.

Cath hátralépett, és egészen addig sétált a tök körül, amíg meg nem pillantotta az egyenetlen, fűrésszel vágott kerek nyílást a tök szúrós szára mellett.

– Cath? – aggodalmaskodott Mary Ann, miközben ő azon ügyködött, hogy valahogyan feljusson oda. Létra… Létrára van szüksége… Vagy egy fűrészre, amivel lefűrészelheti az ablak rácsait, és akkor Mary Ann kimászhat.

– Mi az? – kérdezett vissza kezét kívülről a tökhöz nyomva. A fal legalább harminc centi vastag volt, de ha lenne nála egy elég éles penge…

– A felesége az.

Az ablakon keresztül egymásra néztek.

– Tessék? – értetlenkedett Cath.

– A Gruffacsór. Lady Peter az. Láttam, amikor a színházban bement a mosdóba, úgy nézett ki, mint aki mindjárt rosszul lesz, aztán… aztán a szörnyeteg jött elő.

Cath összehúzta a szemöldökét, felidézte a beteges nőt, aki olyan kétségbeesetten vágyott még több sütőtöktortára.

– Biztos vagy benne?

Mary Ann feszülten bólintott.

– Senki más nem volt a mosdóban, ebben biztos vagyok. És… a tökök…

Cath megborzongott.

– A tökök – lehelte.

Lady Peter nyerte a tökevő versenyt. És a színházban olyan kétségbeesetten akarta a tortát, amit Cath sütött, azt a tortát, ami…

Nagyot nyelt.

– Az változtatta át Teknőcöt is.

Mary Ann nyöszörgött, aggodalmába bűntudat vegyült.

– Nem lett volna szabad ellopnunk azt a tököt. Az egész a mi hibánk. Azért jöttem ide, hogy gyógyírt találjak, vagy valami

bizonyítékot, amit visszavihetek a Királynak. Nem számít, hogy nő vagy Gruffacsór, meg kell állítani!

– Idejöttél egyes-egyedül? – hördült fel Cath. – Mégis mit képzeltél?

Mary Ann kék szemét elfutották a könnyek.

– Tudom. Butaság az egész, de azt gondoltam… Hogy talán én is hőssé válhatok. Elhittem, hogy megállíthatom a Gruffacsórt. *Én.* Aztán kérhetek valamit a Királytól, és… Azt kértem volna, hogy kegyelmezzen meg a bolondodnak. És akkor talán megbocsátasz. – Hangja zokogásba fúlt. – De Peter elkapott, és most… meg akar etetni vele, Cath. Meg fog ölni.

– Ó, Mary Ann! – vándorolt Cath pillantása a Mary Ann fején lévő koszos főkötőre.

Cilindrián főkötőjére. Arra, amelyik álmokká változtatta a vaslogikát.

Harag vegyült a félelembe, a pánikba és a vágyba, hogy minél előbb minél messzebbre juttassa mindkettejüket.

– Megbocsátok. Tényleg. De le kell nyugodnod. Vedd le azt a főkötőt, és próbálj egy kicsit észhez térni, ha lehet! Ki kell juttatnunk téged innen.

Mary Ann kibogozta a szalagot, és lekapta a főkötőt a fejéről. Cath jó erősen megrázta a rácsot, de ha Mary Ann nem tudta őket széthúzni, akkor neki esélye sem volt.

– Kell egy létra. Vágy valami, amivel át tudom vágni a rácsokat.

Mary Ann szipogva a tökföld másik végébe mutatott.

– Van a kunyhó másik felén egy fészer. Lehet, hogy ott van valami.

– Igaz. Mindjárt jövök!

– Légy óvatos! – kiáltotta Mary Ann, miközben Cath sarkon fordult, és elindult a sötétbe burkolózó kulipintyó felé.

Mindenhol libabőrös volt, ruháját lehúzta a sár. Kétségbeesetten járatta a tekintetét a tökföldön, hátha Peter vagy a Gruffacsór a közelben van.

Suttogást hallott, mire földbe gyökerezett a lába. Csak úgy dörömbölt a vér a fülében, miközben a környéket kémlelve körbefordult.

Ismét meghallotta a suttogást, ám ezúttal már tudta, mire számítson. Az ismerős versikétől minden tagjában megfagyott a vér.

Peter, Peter, tökföldet szánt…

Nagy nehezen nyelt egyet.

Felesége szökni kívánt…

Remegő lábbal újabb kört tett meg. Azt kívánta, bár hozta volna Jest jogarát vagy Cilindrián botját vagy bármit, amit fegyverként használhatna.

Tökbörtönbe hajította, és ott aztán jól tartotta.

Ismét megfordult, és hirtelen meglátott egy szétmarcangolt, ház méretű tököt. Azt látták Mary Ann-nel korábban, az volt, ahonnan a fura, kaparászó hangot hallották. A sütőtök most óriási darabokban terült el a tökföldön, mintha egy szörnyeteg belülről szétrombolta volna.

Egy szörnyeteg. Mint amilyen a Gruffacsór.

Cath megindult előre. Minél gyorsabban kiszabadítja Mary Annt, annál hamarabb visszatérhet Jesthez, hogy új életet kezdjen, jó messze a Szív Királyságtól.

– Téged is elkap.

Cath felsikkantott. A hangok most már hangosabbak voltak és pont a lába felől jöttek. Hátraugrott, és lenézett az úton heverő, térdig érő sütőtökre. A tök felszíne mozogni kezdett, és két háromszögletű szem, valamint egy foghíjas száj jelent meg.

– Menekülj! – sürgette a tök suttogva. Kivájt szemei ide-oda mozogtak. – Menekülj!

– Menekülj, mielőtt rád talál! – figyelmeztette egy másik tök lámpás is két sorral odébbról.

– Hiszen… hiszen te élsz! – dadogta Catherine.

– Meg fog ölni – magyarázta az első tök –, hogy megetessen a csillapíthatatlan étvágyú Gruffacsórral.

– A testvéreinket is elpusztította, minket hibáztatott azért, ami vele történt.

– Nem a mi hibánk volt.

– Nem a mi hibánk volt.

– A másik tökök voltak. Azok a kegyetlenek.

– Azok, amelyikek a Tükörüvegen túlról jöttek.

– Az ő hibájuk, mégis mi szenvedünk miatta.

– Menekülj, örülj, hogy van lábad, menekülj…

Cath sietve megindult, részben azért, hogy messzebbre kerüljön az ijesztő tököktől, részben pedig azért, hogy megfogadja a tanácsukat. Eszébe jutottak a kovácsoltvas kapura tűzött töklámpások, és hirtelen émelyegni kezdett. Visszanyelte a hányingerét, miközben befordult a kunyhó sarkán.

Nem látott sem létrát, sem fűrészt, sem baltát.

De tényleg volt ott egy fáskamra, nem sokkal messzebb, az ajtó tárva-nyitva állt, és sötét árnyak ömlöttek ki rajta. Cath felemelt szoknyával futni kezdett felé, és szemébe könnyek gyűltek a mindenét átitató félelemtől.

Hirtelen megragadta valaki, és olyan erősen nekivágta a kunyhónak, hogy az összes levegő kiszaladt a tüdejéből. Megakadt a sikoly a torkán.

Peter tornyosult fölé, szemében tűz égett, és a kezében tartott fejsze élén megcsillant a fény.

47. FEJEZET

– SZÓVAL VISSZAJÖTTÉL, HOGY BEFEJEZD, AMIT ELKEZDTÉL? – vicsorogta Peter, kivillantva sárga fogát. Cath hátrahőkölt a szájából áradó rohadó tökszagtól, ám a férfi erősen a viskó falának szegezte.

– M-Mary Annért jöttem – dadogta, és azt kívánta, bár félelmetesnek hatna, ám a szavak gyors egymásutánban, sikkantva törtek fel a torkából. – K-Kérem, engedjen el minket! Nem akarunk senkinek sem ártani… Mi csak…

– Hol van? – vágott a szavába Peter, ügyet sem vetve a könyörgésre, és hatalmas kezével végigtapogatta Cath csípőjét, lenyomva a hatalmas szoknyát. – Hol van a kard?

Cath a falhoz szorítva mocorgott.

– Nincs nálam, esküszöm! Csak ki akarom szabadítani Mary Annt, és már megyek is, és esküszöm, egyikünket sem látja soha többé!

– Add ide! – üvöltötte Peter, nyálat fröccsentve Catherine arcára.

A szeme sarkából látta, hogy sötét alak mozdul, majd Jest harci kiáltással feléjük vetette magát, és Peter álla alá dugta a jogarát.

– Engedje el!

Talán az utasítás volt az oka, talán a jogar, de az is lehet, hogy a puszta meglepetés, mindenesetre Peter elengedte. Cath lecsúszott a falon, és sérült vállát dajkálta. *Nem!* Nem, Jest nem lehet itt. Látta maga előtt a sötét rajzokat.

Peter egy fejjel magasabb volt, és kétszer akkora, mint Jest. Szabad kezével dühödten kikapta Jest szorításából a jogart, és áthajította a fiút a válla fölött.

Ám Jest – a varázslatos fiú, aki ura volt a helyzetnek – cigánykerékké formálta a mozdulatot, és könnyedén földet ért.

Remény futott végig Cathen, ám ekkor megakadt a szeme egy másik, árnyékba burkolózó alakon. Hatalmas volt, ismeretlen, és minden egyes lépése maga a fenyegetés. Egy férfi volt az, magas és vékony, és mélyen a szemébe lógó, az arcát eltakaró fekete csuklyát viselt. Fekete ruháját bőrövvel rögzítette, abba dugta hatalmas, ívelt fejű bárdját.

A rajz. A csuklyás árny. A Jest lefejezett teste fölé emelt bárd.

Cath felvisított:

– Jest! Vigyázz!

Peter előreugrott, készen arra, hogy meglendítse a fejszéjét.

Jest elugrott. A feléjük igyekvő csuklyás alakra pillantott.

– Semmi baj, Cath – lihegte, miközben ismét kitért Peter elől. – Csak Holló az.

Cath szíve aggodalmasan zakatolt, és ettől a megállapítástól cseppet sem lett nyugodtabb. *Mészáros, mártír…*

Jest odaugrott, ahová Peter a jogart hajította, és felkapta a fegyvert a földről, majd egy ügyes mozdulattal ismét kitért a támadás elől. Cath hirtelen megértette, hogy a fiú elvezeti a közeléből Petert. Megvédi őt.

– Sosem bántana – kiáltotta Jest ismét, ám szemét egyetlen pillanatra sem vette le Peterről. – Csak ijesztően néz ki, mert… – Kitért. Megpördült. – Korábban a Fehér Királynő hóhéra volt.

Cath visszanézett a csuklyás alakra. Figyelte, ahogyan hatalmas, bőrkesztyűs kezével a fegyvere markolata után nyúl.

Nem *maga miatt* aggódott.

Nagy nehezen ellépett a viskó falától, és Holló felé botladozott. Az útját állta, mielőtt a férfi közelebb érhetett volna Jesthez, még mielőtt közbeavatkozhatott volna. Jest gyors, ügyes és okos volt. Peter dühödt és lassú.

Cath hinni akart benne, hogy Jestnek a haja szála sem görbül. Ám ha a Nővérek jóslata beteljesedik…

– Holló! – kiáltotta Cath a férfi karjába kapaszkodva.

Tintafekete szempár csillant a kámzsa árnyékában. Ezt leszámítva az égvilágon semmi sem látszott sem az arcából, sem az alakjából. Csupán egy üres csuklya és a semmiből kipillantó sötét szempár.

– Holló! – szólalt meg ismét. – Kérlek… segítened kell Mary Ann-nek!

A csuklya odébb fordult, és Cath inkább érezte, mintsem látta, hogy a férfi immár rá figyel.

– Peter foglyul ejtette egy tökben, és nem tudom, hogyan szedjem ki. De a te bárdoddal… te ki tudnád szabadítani… *Kérlek*, Holló! Megetetné a Gruffacsórral!

A férfi figyelme ismét Jest felé irányult. Gondolkodott. Megfontolta a kérést.

– Holló – suttogta Cath kétségbeesetten –, gondolj a Nővérek rajzára! Nem hagyhatjuk, hogy valósággá váljon! Nem lenne szabad itt lenned. Egyikőtöknek sem lett volna szabad visszajönnie.

Holló mellkasa és válla megemelkedett a mély lélegzetvételtől, majd a csuklya meglibbent egy bólintástól.

Cathet elöntötte a megkönnyebbülés.

– Mary Ann a viskó mögött van.

Holló még mélyebbre húzta a csuklyáját, majd hátrálni kezdett, és eltűnt a ködben.

Cath a harc felé fordult. Jest a földön guggolt, arca megfeszült, haja a homlokához tapadt. Bolondsapkája leesett a harc közben, és most az egyik töklámpás fején csücsült. A jogarát szorongatta, de azt Peter már kettévágta, így egy szánalmasan rövid bot volt már csupán, miközben Peter továbbra is két kézzel tartotta a fejszéjét.

Úgy tűnt, Jestnek fájdalmai vannak – hogy milyen sérüléstől, Cath nem tudta –, de éber és összeszedett volt. A nagyobb és jobban felfegyverzett Peter erősen lihegett.

Cath pillantása a sapkára vándorolt. Egyetlen gondolat motoszkált a fejében.

A kard.

– Erre igazán semmi szükség – szólalt meg Jest aggasztóan udvariasan. – Engedjen el, és többé sosem lát minket! Csak Mary Annért jöttünk.

– Azért jöttetek, hogy megöljétek őt! – üvöltötte Peter.

Jest a homlokát ráncolta.

– Kit? – kérdezte.

Peter harci üvöltéssel előrevetette magát, és meglengette a fejszéjét, de Jest oldalra ugrott, és a törött jogart pajzsként maga előtt tartva biztonságos távolságba menekült.

– Nem engedem, hogy bántsátok! – kiáltotta Peter.

– Senkit sem akarunk bántani…

Peter háttal állt Cathnek, aki a háromágú sapkára meredt. Megfeszített állal felemelte sáros szoknyáját, és futni kezdett.

Cuppogva haladt a sárban, ami lehúzta a cipősarkát, de nem állt meg. Egyre csak a sapkát figyelte, és a benne lévő fegyverre gondolt.

Egy kardra. Jest könnyebben meg tudná védeni magát egy karddal…

Fülsiketítő rikoltás harsant, és Cath kezét a fülére szorítva megbotlott. Elszáradt levelek és elfonnyadt kacsok kavarogtak a hatalmas szárnyak keltette légörvényben.

A Gruffacsór hatalmas robajjal földet ért, és az útját állta.

Cath hátrahőkölt.

A szörnyeteg kígyószerű nyakát az ég felé nyújtotta, és füstölgő orrlyukakkal fújt egyet. *Mármint Lady Peter*, gondolta Cath maga elé képzelve a törékeny asszonyt, aki a túl sok mérgezett tök áldozata lett.

A Gruffacsór sérült jobb szeme összeforrt, többé már semmit sem látott vele, azonban a bal továbbra is parázslott. A szörny oldalra billentette a fejét, és Catherine-t figyelve hatalmas, karmos mancsával a földet kaparászta.

– Cath! – kiáltotta Jest. Majd hangosabban, némi reménnyel telve: – Cilindrián!

Kiáltását puffanás és nyögés zárta rövidre. Cath azonnal odafordította a fejét, még épp időben ahhoz, hogy lássa, ahogyan Jest az oldalára zuhan. A tök, amit Peter nekidobott, ripityára törve hevert körülötte. Cath rémülten felsikított. Egy háromszögletű szemet ábrázoló tökdarabot is látott.

Jestnek semmi baja. Nem lehet másképp. Egyik kezét a fejéhez nyomva felnyögött.

Cath elindult felé, ám a Gruffacsór odakapott, amitől botladozva ismét hátrálni kényszerült.

Most már ő is látta Cilindriánt, aki a tőle telhető leggyorsabban futott feléjük. Színes inge túlságosan elütött a barátságtalan tökföldtől.

A Kalapos a Gruífacsórra pillantott, majd Jestre, aztán végül Peterre – minden egyes pillanattal egyre jobban elszörnyedt.

Peter meglátta őt, és vicsorogni kezdett. Ujjai még szorosabban fonódtak a fejsze markolatára.

– *Te!*

A Gruffacsór közelebb lépett Cath-hez, nyelvét kinyújtotta borotvaéles fogai között, és nyálcsíkot hagyott maga alatt a földön. Cath botladozva hátrált.

– Cilindrián! – kiáltotta hisztérikusan. – Jest sapkája! Lehet, hogy benne van a kard.

Cilindrián a fejét rázta, mintha csak tagadni akarná, hogy ez az egész megtörténik, mintha nem értené, miért hagyta maga mögött kalapszalonja nyugalmát.

– Nem lett volna szabad visszajönnünk – mormolta, de a következő pillanatban a sapkához rohant, és felkapta.

A Gruffacsór Cath felé kapott. Cath felsikított és elugrott. Az egyik karom beleakadt sáros ruhájába, és hosszan felszakította a szoknyája elülső részét, valamint az alsószoknyáját, jó, hogy a térdét el nem érte. Catherine azon morfondírozott, vajon szerencséje volt, vagy a szörnyeteg játszadozni akart az étellel, mielőtt befalja.

Cilindrián szitkozódva keresgélt a sapkában. Egyre nagyobbra nőtt mellette az udvaribolond-kellékekből álló halom. Élénk színű zsonglőrlabdák. Egy kártyapakli. Egy rakás összecsomózott kendő. Ezüstkarikák. Tűzijátékok és csillagszórók. Füstbombák. Egy kitömött nyúl. Egy fehér rózsa, aminek a szirmai kezdtek összemorzsolódni.

– Nincs itt! – Kihúzta a karját, és összegyűrte a sapkát. – Neked kell kihúzni! – A Gruffacsór kitárt szárnya alatt Catherine-re meredt. – Csak az uralkodói családnak jelenik meg, kedvesem!

– De hát én nem…

Cilindrián felé hajította a sapkát. Néhány méterrel odébb ért földet. Cath nem érhette el anélkül, hogy közelebb merészkedett volna a Gruffacsórhoz.

– *TE!*

Peter üvöltése olyan éles és hangos volt, hogy még a Gruffacsór is felé fordult.

Cath megragadta az alkalmat, és odaugrott a sapkához. Felkapta a fejfedőt, és futás közben nyomta bele a karját. Ahogyan korábban is, ujjai ismét a csontokkal díszített markolatra kulcsolódtak, és kihúzta a csillogó kardot.

Megállt és hátrapördült, hogy szembeszálljon a szörnyeteggel.

A Gruffacsór vicsorogni kezdett, és izmos, pikkelyes válla közé húzta a fejét. Hátrébb lépett, egyetlen izzó szemével ősellenségként figyelte a kardot.

Cath két kézzel felemelte a fegyvert. Nehéz volt, de az eltökéltség megerősítette a karját. Határozottság zubogott az ereiben.

A szörnyeteg még egy lépést hátrált.

Cath lopott pillantást vetett Jestre, rettegve, hogy már elkésett, hogy a rajzon látott jóslat valóra vált…

De nem, a fiú életben volt, és sikerült talpra vergődnie. Egyik kezét a fejéhez szorította. Úgy tűnt, szédül. Folyton össze akart csuklani alatta a lába, mintha képtelen lenne megtartani az

egyensúlyát. Ha észre is vette, hogy Cath a Döfke Karddal a kezében áll, nem mutatta.

– Hogy merészeled idetolni a képed?! – üvöltötte Peter. Arca rákvörössé vált, orrlyuka kitágult a dühtől.

– Nekem is igazán örömömre szolgál, hogy ismét láthatom önt – válaszolta Cilindrián, akit szemmel láthatóan a legkevésbé sem döbbentett meg, hogy a töktermesztő legszívesebben darabokra szaggatná. – Hogy megy az üzlet?

Peter a földbe vágta a fejszéjét, egy újabb töklámpást választva el így az indájától. Mélyről feltörő üvöltéssel felemelte a tököt, és Cilindrián felé hajította. A Kalapos kitért. A tök darabokra tört a földön.

– Ez az egész a te hibád! – kiáltotta Peter. – Te meg azok a nyomorult magok. Átok ült rajtuk!

Cilindrián állkapcsa megfeszült, és bár Cathnek halvány fogalma sem volt róla, miről beszélnek, látta, hogy a Kalapost nem éri meglepetésként Peter vádaskodása.

– Ti ketten ismeritek egymást – szólalt meg. Remegett a karja, úgyhogy pár centivel lejjebb engedte a kardot. A Gruffacsór gőzfelhőt fújt felé. – Honnan ismeritek egymást?

– Ez az akasztófáravaló rossz magokat hozott nekem – felelte Peter. – Nem is akartam őket, hiszen nem tudtam, milyen minőségűek, de behajította a földemre, és most tessék, ez történt! Nézd meg, mit tettél a feleségemmel!

Kihúzta a fejszét a sárból, és a Gruffacsórra mutatott. Cilindriánból őszinte nevetés tört ki.

– Ugye nem gondolta komolyan, hogy tényleg elhisszük, hogy ez… ez a lény… – Elhallgatott, mosolya lehervadt, és elkerekedett a szeme, amikor a Gruffacsór ránézett, és egyetlen ép szemében felismerés csillant, hasonlóan ahhoz, mint amikor meglátta a Döfke Kardot. – Az nem lehet.

– Magokat hoztál nekik? – hebegte Cath. – Sakkországból?

A tökök.

Az Ál-Teknőc.

A Gruffacsór, Jest és a Döfke Kard.

Minden a Tükörüveg másik oldalán kezdődött.

És mi volt közöttük a kapcsolat?

Cilindrián.

Ez az egész *Cilindrián* műve volt.

De Peter volt az, aki foglyul ejtette Mary Annt. Ő volt az, aki háziállatként tartotta a szörnyeteget, és ártatlanokkal etette.

– Megöllek azért, amit vele tettél! – üvöltötte Peter. – A kapura tűzöm a fejedet!

Cath ujjai szorosabban markolták a kardot.

– Elég legyen! – lihegte Jest. – Bármi köze volt is Cilindriánnak ehhez az egészhez, baleset volt. Honnan tudhatta volna, hogy mi lesz ezekből a magokból? És ez… ez a lény többé már nem az ön felesége, Sir Peter. Sajnálom, de ezt önnek is be kell látnia.

– Valóban?

Cilindrián vitatkozott Jesttel, nem Peter.

– Cilindrián! – sziszegte Cath.

A férfi azonban csak vállat vont, végigpillantott a szörnyeteg pikkelyes, sötét bőrén, erekkel teli, széles szárnyán.

– Az Ál-Teknőc többé már nem a Teknőc? Honnan tudhatjuk, hogy Lady Peter már nincs a szörnyeteg testében?

– Hiszen embereket eszik! – sikította Cath. – Ha még mindig ott van, akkor gyilkos!

– Miattad vált ilyenné – fordult vissza Cathhez Peter. – Elpusztítottam azokat az átkozott töröket. Kezdett jobban lenni. De amikor meglátta a tortát, képtelen volt visszafogni magát. És most nem tud visszaváltozni. A feleségemről van szó, és ez a te hibád!

– De hát ez egy szörnyeteg!

A Gruffacsór felágaskodott a hátsó lábára, és fülsiketítő sikolyt hallatott. Karmos mancsa hangos puffanással ért földet, és a környék úgy belerázkódott, hogy Cathnek még a foga is összekoccant. Az egész gyorsan történt.

A Gruffacsór szemében égő gyűlölet.

Az, ahogyan mérges kígyóként hátrahúzta a fejét.

Ahogyan kinyitotta hatalmas száját, és megcsillant a többsornyi éles fog.

Ahogyan Cilindrián felé kapott.

Cath hallotta a Nővérek hangját: *mészáros, mártír…*

Cilindrián hátrabukott.

Szent pite, hiszen a halállal nézett farkasszemet!

Cath sikoltva előrevetette magát, és olyan erősen meglendítette a kardot, ahogyan csak tudta.

A penge egyetlen gyors, tiszta mozdulattal áthatolt a Gruffacsóron. Mintha vajat szelt volna.

A Gruffacsór feje levált kígyószerűen rángatózó nyakáról. Teste az elhagyatott tökök soraira zuhant. A feje leesett, és hangos puffanással Cilindrián lába felé gurult, aki felkiáltva hátraugrott. Sötét vér ömlött a földre, mintha tinta folyt volna ki egy tönkrement tollból.

A világ mozdulatlanná dermedt.

Köd gomolygott körülöttük.

Peter arcizmai elernyedtek.

Cath a véres szélű kardot figyelte, szíve hangosan kalapált. Döbbent volt. Rémült. Megkönnyebbült.

Legyőzte a Gruffacsórr.

Felnézett, és Jestet kereste. Kezdett visszatérni a levegő a tüdejébe.

Ő győzte le a Gruffacsórt. Megcsinálta! Megölte a szörnyeteget. A Szív Királyság ismét biztonságban volt.

Véget ért a rémálom.

Biztonságba viszik Mary Annt, és hagyják, hadd gyászolja meg Peter a feleségét. Reggelre Cath, Jest, Cilindrián és Holló már árkon-bokron túl lesznek, és a Nővérek jóslatai közül egyetlenegy sem vált valóra.

Jest őt figyelte, döbbenten és büszkén. Kezdett kitisztulni a látása, bár a harc teljesen kifárasztotta.

A mozdulatlanság közepette Cath nagy nehezen Peterre nézett. A férfi karja elernyedt. Arcát gyötrelem torzította, miközben a halott szörnyetegre meredt.

Cath szíve nem várt együttérzéssel telt meg. A férfi arcára teljesen egyértelműen kirajzolódott a kétségbeesés. Kín ült a szemében. Egyetlen lélegzetvétel választotta el attól, hogy a földre hulljon, és zokogva sirassa a szörnyeteget, akit annyira szeretett.

De a pillanat elmúlt, és a férfi talpon maradt. Kivillantotta a fogait. Szemében tűz égett.

Catherine-re nézett.

Undorral. Mint aki *gyilkolni* akar.

Cath nagyot nyelt, és ismét megmarkolta a kardot.

Peter is megmarkolta a fejszéjét.

Cath felé lépett. Egyet. Kettőt. Izmai remegtek, mindene megfeszült.

– Kérem! – suttogta Cath. – Legyen itt vége. Csak engedjen el minket!

Meglepő módon Peter habozott. A tekintete megakadt valamin a távolban, és Cath megkockáztatott egy pillantást a válla felett.

Holló volt az, feléjük tartott. Mary Ann is, de ő szinte fel sem tűnt Holló fenyegető közeledése mellett. Peter tükörképeként tartotta csillogó fejszéjét. Sötét öltözéke a válla körül fodrozódott, a csuklya mélyen az arcába lógott. A Fehér Királynő hóhéra, így mondta Jest.

Fenyegetésnek tűnt – vagy ígéretnek.

Maga volt a megtestesült igazságszolgáltatás.

Cath visszafordult, és látta, hogy Peter arckifejezése ismét megváltozott. Most már félelem és némi bizonytalanság is ült rajta.

Ismét Catherine-re nézett. Egyenes, színtiszta gyűlölettől izzó tekintetétől remegés fogta el Cathet. Látta a férfi kétségbeesését. Érezte az elhatározását.

Peter mélyről feltörő üvöltéssel megfordult, és meglendítette a fejszét.

Mielőtt Cath feleszmélhetett volna, már vége is lett. Az elakadó lélegzet és a sikoly között vér ömlött a földre. Mintha egy tönkrement tollból folyt volna ki.

Olyan volt, mintha kőre rajzolták volna.

Még mielőtt Cath felfoghatta volna, mi történt, Peter már menekült is. A földre hajította a fejszét. El is tűnt az erdőben. Messziről szárnycsapások hangját hallották – Holló visszaváltozott madárrá, és üldözni kezdte. Fekete tollak szálltak mindenütt. Megtörő szív és düh sikolya harsant.

Majd némaság.

Cath visszatartotta a lélegzetét.

Várta, hogy kiderüljön, csupán szemfényvesztés, amit lát. Egy újabb trükk. A lehetetlen ismét jóra fordul.

Mert mindez nem volt valóság. Nem lehetett az. Egy rémálom volt, amiből hamarosan felébred majd. Egy tintával mázolt rajz csupán, aminek minden egyes aprócska részletét borzalmas tökéletességgel alkották meg. És a képen…

Jest volt.

Megcsonkítva. Lefejezve. Holtan.

Cath előrelépett, majd összeesett. Kicsúszott a kezéből a kard.

– Melasz – nyögte. Gyógyító melasz. Életadó melasz. – Hozzatok neki melaszt! Menjetek! Siessetek! A melasz majd… az meg fogja…

– Nem, kedvesem – válaszolta Cilindrián rekedten. – Őt már semmi sem mentheti meg.

– *Ne mondj ilyet!* – Cath a sárba markolt, kinyomta az ujjai között. – Meg kell mentenünk! Meg kell… *Jest!*

Valaki kisimított egy tincset a homlokából, és Mary Ann fájdalmasan, gyengéden így szólt:

– Cath…

– Ne érj hozzám! – rántotta el magát Cath dühöngve. – *Miattad* jöttem vissza! Ha nem jöttél volna ide, ha nem estél volna fogságba, akkor nem lennénk itt! Ha te nem lennél, ez az egész meg sem történt volna!

Mary Ann hátrébb lépett.

Cath nem foglalkozott a komorna arckifejezésével, és megpróbált előremászni, végighúzva a szoknyáját a sárban.

– Kell lennie valamilyen megoldásnak. Valamit csak tehetünk. Valamit, amivel megmenthetjük őt, vagy… vagy… A Nővérek! A Sors! *Az Idő!* Valaki csak van, aki…

Keze már nem a hideg sarat érintette, hanem valami meleget, nedveset. Valamit, ami valóságosnak tűnt. Túlságosan is valóságosnak.

– Lehetetlen – motyogta. – Hiszen nem tett semmit. Ártatlan volt. Hiszen…

Zokogás feszítette a torkát.

– Igazad van. Ártatlan volt – szólalt meg Cilindrián olyan halkan, hogy szinte alig lehetett hallani, mit mond. – A mártírok általában azok.

Mary Ann elhúzta Catherine-t a holttesttől és az egyre növekvő vértócsától, és magához ölelte. Cath alig érezte. Egyre szaggatottabban lélegzett. Kivillant a foga. Átnézett Mary Ann válla fölött, a sötét fák közé. Arrafelé, ahová Peter menekült.

Sikolyai elhaltak a torkában, megakadtak ott, és fojtogatta a düh, ami még most is dübörögve, csikorogva követelte, hogy engedje ki. Meg fogja ölni Petert.

Megkeresi és megöli.

A fejét veszi.

48. FEJEZET

CATH NEMIGEN EMLÉKEZETT ARRA, hogyan jutott vissza a Sziklás Teknős-öböl villájába. Egy ideig Cilindrián cipelte, pedig sikítozott és összevissza karmolta, hogy engedje el, hadd maradjon Jesttel. A Kalapos egészen addig lefogta, amíg Cath ki nem fárasztotta magát, és már égett a torka a sok kiáltozástól. Szíve azért dobogott, hogy megtalálja Petert, hogy elpusztítsa őt.

Tikkelt a szeme. Folyton megfeszültek az ujjai, és azt képzelte, hogy Peter nyakára kulcsolódnak. És csak szorítják és szorítják…

Amikor megérkeztek, a szüleinek elég volt egyetlen pillantást vetniük a vérre, a szétszaggatott ruhára, valamint az érzéketlen tekintetre, és máris betessékelték őket.

Cath dühe ott fortyogott a bőre alatt. Nem nézett senkire. Nem mondott semmit. Mindenkit elküldött. Amikor végül egyedül maradt a szobájában, letérdelt az ablak alá, és addig imádkozott az Időhöz, amíg felrepedezett a szája, és már olyan szárazzá vált a nyelve, hogy egyszerűen képtelen volt folytatni. Ő biztosan vissza tudná forgatni az óramutatót. Nyilván volt ráhatása Cath jövőjére.

Ezúttal megkímélné a Gruffacsórt, ha ez Jest életben maradását jelentené.

Hagyná, hogy a szörnyeteg felfalja Mary Annt, ha ez Jest életben maradását jelentené.

Komolyan venné Cilindrián figyelmeztetését. Hátat fordítana a sikoltozó Mary Ann-nek, és átkelne a Tükörüvegen. Ezúttal nem nézne vissza, ha ez Jest életben maradását jelentené.

Bármit megtenne. Bármilyen királyhoz hozzámenne. Bármilyen koronát viselne. Annak adná a szívét, aki csak kéri. Magát az Időt is szolgálná, ha visszakaphatná Jestet.

Fájdalma haraggá változott, amikor az Idő nem válaszolt a sirámaira. Nem volt sem ezúttal, sem legközelebb, sem semmi ilyesmi.

Nem számított, mit ajánlott fel, semmi sem változott.

Jest meghalt.

Valamikor az éjszaka folyamán Holló kopogott a párkányán. Cath azonnal ugrott, hogy kinyissa az ablakot, de a madár csak azért jött, hogy elmondja, Peter megszökött.

Cath a szőnyegre hullott, ismét végigsöpört rajta a fájdalom.

Teljesen elvakította a düh.

Eltelt az éjszaka, és Catherine fáradhatatlanul dühöngő vadállattá változott.

Amikor Abigail behozta a teáját, a falhoz vágta a tálcát. Amikor Mary Ann fürdővizet akart neki készíteni, sikítozott és összevissza hadonászott. Amikor az anyja, aki túlságosan félt bemenni hozzá, odakintről rimánkodott neki, Cath a saját tükörképét figyelve vicsorgott, és úgy tett, mint aki nem hallja. Peter halálát tervezgette. Az öböl minden egyes homokszemére megesküdött, hogy megbosszulja Jest halálát.

Majdnem két teljes napba telt, hogy végre megeredjenek a könnyei, akkor viszont átszakadt a gát, és képtelen volt abbahagyni a sírást.

Mészáros, mártír, monarcha, megbolondult.

Amennyire ő látta, eddig egyetlen jóslat vált valóra.

Jest mártírrá vált. Jest meghalt. *Jest.*

49. FEJEZET

FÜLSIKETÍTŐ NEVETÉS ÉS ZÖRGŐ ÁGAK HANGJA ébresztette fel Catherine-t. Kipattant a szeme. Orrlyuka kitágult a friss citrusillatra.

Az éjszaka folyamán lerúgta magáról a takaróját, valószínűleg egy újabb szörnyetegekkel, halállal és körhintákkal teli rémálom során, és bőrét hűvös verejtékréteg fedte, ahogyan elnyúlt az ágyon. Felnézett az ágy mennyezetére és a fényes levelekre, amik éjszaka benőtték. Zöld gyümölcsök ringatóztak odafent.

Ólmosnak érezte a karját, miközben az egyik alacsonyabban lógó gyümölcsért nyúlt, és leszakította. A fa belezördült.

A zöldcitrom majdnem akkora volt, mint a tenyere. Egy hatalmas kancsó teához elég lett volna.

Kacagás vonta magára a figyelmét, és egy fekete szempár nézett le rá a levelek közül.

Cath felugrott, és vicsorogni kezdett.

– Mit akarsz?

Tillie odébb tolt egy ágat, hogy kilátsszon keskeny arca és levelekkel díszített, világos haja.

– Mondtuk, hogy ez fog történni – jelentette ki hátborzongató, gyermeki hangján. – *Mészáros*, *mártír*, *monarcha*, *megbolondult.*

Vöröslő lángokkal lobbant fel Cath tekintetében a gyűlölet. Mélyről feltörő sikollyal a tőle telhető legerősebben a lány felé hajította a gyümölcsöt.

Tillie kitért előle. A citrom átrepült az ágak között, és ártalmatlanul a szőnyegen ért földet.

– Ez igazán nem volt szép tőled – csendült egy másik hang.

Cath megpördült, a második hang gazdáját kereste. A kócos, rövid hajú Elsie az egyik tartóoszlopon csimpaszkodott.

A harmadik lány az ágy tetejéről lógott lefelé. Lacie hosszú haja egészen a párnáig leért.

– Ami azt illeti – kapcsolódott be ő is a beszélgetésbe –, egyáltalán nem volt királynőhöz méltó.

– Kifelé! – visította Cath. – A ti hibátok, hogy meghalt. Megátkoztatok minket! *Takarodjatok innen!*

A Három Nővér olyan nyugalommal figyelte őt, mintha csak egy csésze teával kínálta volna őket.

– Nem mi lendítettük meg a fegyvert – jelentette ki Tillie.

– Nem mi öltük meg a Gruffacsórt – tette hozzá Elsie.

– Nem mi mentünk át azon az ajtón – fejezte be Lacie.

Friss gyűlölettel teli könnyek szöktek Catherine szemébe.

– A ti jóslatotok volt. Ti öltétek meg. Ti… – Zokogott. – Tűnjetek innen! Hagyjatok békén!

Lacie a térdét megtámasztva hintázni kezdett, hosszú haja Cath vállát csiklandozta.

– Sok mindent látunk – mondta. – Sok sorsot ismerünk. Azért jöttünk, hogy alkut ajánljunk.

Cath megtörölte a szemét. Egy pillanatra ismét remény ébredt benne. Kegyetlen, fájdalmas remény. Szinte lélegezni is alig mert, miközben a szavakat kiejtette.

– Vissza… vissza tudjátok hozni őt?

A lányok egy emberként kacagtak, mintha Cath valami vicceset mondott volna. Tillie a fejét rázta, és ismét széthúzta az ágakat, hogy kibújhasson, és végül már az egész felsőteste kilátszott. Az arcát karcolás csúfította az egyik ág miatt, és bár a seb vérezni is kezdett, nem úgy tűnt, mintha a kislány észrevette volna. A vörös vér élesen elütött fehér bőrétől és üres, fekete szemétől.

– Nem tudjuk visszahozni a mártírt, de megkaphatsz valami mást, amit akarsz.

Cath remegni kezdett.

– Mit?

– *Bosszút* – válaszolták kórusban.

– Sosem bukkantok rá Peter Peterre – jelentette ki Elsie. – Ugyan a te Hollód gyilkos, de nem vadász, és rajta kívül senki sem keresi. A Király meg akar feledkezni az egészről.

– Csakhogy Peter Peter kétségbeesett – folytatta Lacie. – Elvesztette a feleségét és a megélhetését. Hozzánk fog fordulni, új életet akar majd kezdeni Sakkországban.

Tillie foghíjas vigyort villantott.

– Elhozhatjuk neked, és igazságot szolgáltathatsz.

Cath nehezen nyelt, szája összeragadt és kiszáradt.

Igazuk lehet.

Holló elvesztette Peter Peter nyomát, és jól tudta, hogy a Király túlságosan szánalmas alak ahhoz, hogy valaha is el tudjon fogatni egy gyilkost, egy emberrablót.

Tudta, hogy Mary Ann kiötlött valami mesét arról, mi történt aznap este, és a tőle telhető legügyesebben próbálta megvédeni Catherine jó hírét, ami őt már cseppet sem érdekelte. A komorna mindenkinek azt mesélte, hogy rájött Peter gazságára, és odament, hogy megállítsa őt és a Gruffacsórt, majd Cath és Jest a megmentésére sietett.

Az elhunyt Jestet felmentették minden vád alól, és hősnek kiáltották ki.

Ez viszont nem jelentett megbocsátást Cathnek. Ő elfutott a kastélyból néhány perccel azután, hogy igent mondott a Királynak. Elcsábította őt egy másik férfi, méghozzá mindenki előtt. A Király megszégyenült. Hamarosan persze úgyis úgy fog tenni, mintha mi sem történt volna.

Cath nem tehetett ilyesmit. Ő tisztában volt az igazsággal, és képtelen volt akár elfutni előle, akár elfelejteni.

Peter büntetést érdemelt. Halált.

Először azóta, hogy összecsuklott a saras tökföldön, megmoccant a szíve.

– Mit kértek cserébe? – kérdezte.

Lacie meglendítette magát, majd leugrott az ágyneműre, és törökülésbe húzta csontsovány lábát.

– Betegek vagyunk. Már régóta haldoklunk, úgyhogy fizetséget kell kérnünk, hogy életben maradhassunk.

Elsie átugrott a másik oldalon álló tartóoszlopra.

– Egy szív sokáig életben tarthatna bennünket. Egy erős szív, tele szenvedéllyel és bátorsággal.

Tillie kinyújtotta a kezét, és koszos körmével végigkaristolta Cath kulcscsontját.

– Egy királynő szívét akarjuk.

Cath elhúzódott, a mellkasához nyomta a tenyerét, és érezte, hogy libabőrös lett.

– Nem vagyok királynő – vitatkozott.

Tillie ismét elvigyorodott.

– Egyelőre.

Ezután a Nővérek elszavalták a négy szót, ami annyiszor visszhangzott már Cath fejében:

– *Mészáros, mártír, monarcha, megbolondult.*

Cath a fejét rázta.

– Mindenki azt hiszi, hogy hisztérikus vagyok, és összeomlottam. A Király ezek után sosem akarna engem.

– Biztos vagy benne? – szakított le egy gyümölcsöt Lacie az egyik ágról, és apró tenyerén Catherine felé nyújtotta.

Cath a gyümölcsöt bámulta, és továbbra is tartotta, hogy a lányok is hibásak abban, ami történt. De igazuk volt. Nem ők lendítették meg a fegyvert.

Körbefordult, és mindegyik üres szempárba belenézett.

– Elém hozzátok Sir Petert? És én dönthetek a sorsáról?

– Hát persze – felelte Elsie. – Végül is te leszel a királynő.

Mind vihorászni kezdtek.

Catherine megfeszítette az állkapcsát, és kikapta a gyümölcsöt a lány kezéből.

Fülsiketítő nevetés és zörgő ágak hangja ébresztette fel Catherine-t. Kipattant a szeme. A Három Nővér eltűnt, ám a zöld gyümölcsöktől roskadozó fa megmaradt.

50. FEJEZET

AZ UDVARONCOK AGGODALMASAN FIGYELTÉK a trónterembe bevonuló Catherine-t. Még a gyertyalángok is megrezzentek félelmükben, amikor elhaladt mellettük hattyúként felszegett fejjel és a mögötte hullámzó fekete gyászruhában. Egy vörös papírba csomagolt, vörös bársonymasnival díszített dobozt tartott a kezében.

A trónterem tele volt rubinnal díszített csillárral, rózsaszínen csillogó szélű tükrökkel és rózsakvarc oszlopokkal. Nem volt szőnyeggel borított rész, így minden lépés zaját hangosan visszaverték a falak és a boltíves, magas mennyezet.

Cath végig a Szív Királyon tartotta a szemét, aki a trónján ülve mocorgott. Ujjai minden egyes alkalommal megrezzentek, amikor Catherine cipősarka a földön koppant.

Catherine tudta, hogyan fest tetőtől talpig feketében, még az arcát is félig fekete fátyol fedte. Látta magát a tükörben, mielőtt elindult: kísértetiesen sápadt volt, véreres szemében űzött pillantás ült. Nem érdekelte.

Ismerte a Királyt. Tudta, hogyan kapja meg tőle azt, amit akar.

A Fehér Nyúl remegő hangon jelentene őt be.

– C-Catherine Pinkerton kisasszony a Sziklás Teknős-öbölből audienciát kér őfelségétől, a Szív Királytól.

Cath várt egy pillanatot, majd az udvar hozzá legközelebb álló ragjához – a Káró Dámához – fordult, és a kezébe nyomta a vörösbe csomagolt dobozt. A nő sikkantott egyet, és épphogy csak sikerült elkapnia a dobozt, még mielőtt a földre zuhant volna.

Catherine visszafordult a Királyhoz, olyan széles mosolyt varázsolt magára, amilyet csak tudott, és a lehető legelegánsabban pukedlizett.

– Köszönöm, hogy fogad, felség.

– C-Catherine kisasszony. Szép n-napot – dadogta a Király. Megvakarta a fülét. – Hallottuk, milyen sajnálatos á-állapot lépett fel önnél. Igazán örülök, hogy… ilyen jól érzi már magát.

– Hálás vagyok, hogy így aggódik értem, felség.

A Király előrehajolt.

– És m-mit tehetek önért, Pinkerton kisasszony?

Cath kihúzta magát, és szálfaegyenességgel állt hatalmas ébenfekete ruhájában.

– Azért jöttem, hogy bocsánatot kérjek. Szégyenteljesen reagáltam, miután megkérte a kezemet. Remélem, tudja, hogy átmeneti elmezavar volt az oka, nem pedig bárminemű tiszteletlenség önnel szemben. Igazán megtisztelő volt, hogy a kezemet kérte, és nem a rangomhoz méltóan reagáltam rá.

Begyakorolt beszédét egy újabb mosollyal fejezte be.

A Király megköszörülte a torkát.

– Öööö… nos, ez igazán nem szükséges, Pinkerton kisasszony, természetesen ő-őszintén hiszek önnek, és elfogadom a bocsánatkérését.

A Király szája megremegett. Továbbra is ideges volt. Egyértelműen látszott rajta, hogy reméli, Cath befejezte. És hogy távozik. De Cath még nem végzett.

– Ennek örülök. – Cath mosolya elpárolgott. – Most, hogy magunk mögött hagytuk ezt az egész kellemetlenséget, szeretnék hivatalosan igent mondani… ismét.

A Király teljesen elsápadt.

– Ó-ó! – nyögte. – V-valóban?

A Fehér Nyúlra pillantott, mintha a ceremóniamester válaszolhatna helyette.

Catherine pontosan erre számított. Nincs olyan férfi – még egy idétlen, üresfejű király sem –, aki feleségül akarna venni egy olyan lányt, aki korábban visszautasította őt. Sőt,

megszégyenítette. Egy olyan lányt, akiről mindenki úgy tartotta, hogy nincs ki mind a négy kereke.

Ám a Király meghunyászkodó, gerinctelen alak volt. Így hát Catherine megvárta, hogy a Király egérutat keresve végignézzen az udvaroncokon és az őrökön. Olyan megoldást keresett, hogy ne kelljen őt visszautasítania, ugyanis ilyesmit nem volt szokása tenni.

Arcára kétségbeesés ült ki.

– Nos. Ez igazán… öööö… – ismét megköszörülte a torkát. – Tudja, Pinkerton kisasszony, az a helyzet, hogy… öööö…

– Teljesen megértem, felség. Nem is számítottam rá, hogy ismét a kegyeibe fogad azok után, ahogyan önnel bántam. De azt is tudom, hogy ön egy megfontolt, jószívű ember.

A Király arca elvörösödött kunkori szakálla és kackiás bajusza alatt.

– Nos, nem tudom, hogy ez valóban…

– Éppen ezért ajándékot hoztam önnek. Ezzel szeretném kifejezni hűségemet és odaadásomat. – Cath hangja elcsuklott, de mélyre, nagyon-nagyon mélyre temette a fájdalmát. A Káró Dámához fordult, és felvonta a szemöldökét.

Beletelt egy pillanatba, mire a meghökkent asszony dobozzal a kezében előrelépett.

Catherine a Király felé csettintett.

A nő elvörösödve fellépett az emelvényre, és a Király kezébe tette az ajándékot, majd otthagyta az uralkodót, és ismét elfoglalta a helyét az udvaroncok között.

A Király arcán rettegés ült, miközben kioldotta a masnit, és lefejtette a dobozról a papírt. Óvatosan mozgott, mintha attól félne, hogy az ajándék felrobban az ölében.

Leemelte a doboz tetejét. Mindenki előrehajolt a trónteremben – mindenki, kivéve Catherine-t, aki üres tekintettel figyelte az uralkodót.

A Király felsikkantott:

– Z-zöldcitrom?

– Zöldcitromos pite, felség. Ön mondta egyszer, hogy a zöldcitrom a király szívének kulcsa.

A férfi megnyalta az ajkát, szemébe éhség költözött. Mögötte a Kör Felső lábujjhegyre állt, és hasonló vágyakozással igyekezett belekukkantani a dobozba.

Cath félig leeresztett szempillákkal így szólt:

– Úgy vélem, jól megleszünk mi ketten, büszkén ajándékoznám meg önt sok hasonló finomsággal. Tudja, mindig is rajongtam a süteménysütésért.

Mellkasa megremegett, de összeszorította az állkapcsát. Erős maradt. Tudta, hogy a férfi kezd megtörni. Hogy nyerni fog.

Maradjon csak odalent a mélyben a fájdalom.

– Ó! Igen – felelte a Király. – Ön igazán… öööö… – Tátott szájjal bámult Catherine-re, majd a pitére. Megnyalta az ajkát. – Sok hasonló finomságot említett, jól hallottam?

– Amennyit csak szeretne. – Felszegett állal folytatta: – Mivel halogatásra nincs okunk, azt javaslom, tartsuk két hét múlva a menyegzőt.

A Király szeme elkerekedett.

– Két hét múlva?

Cath bólintott.

– Felség, hiszen önnek teljesen igaza van. Egyetlen hét is elegendő várakozás.

A férfi érthetetlenül motyogott. A teremben lévők mocorogni kezdtek, az udvaroncok és az őrök aggodalmas pillantásokat váltottak egymással.

– Rendben, ha ennyire ragaszkodik hozzá – ütötte tovább a vasat Catherine. – Három nap múlva is pont ugyanolyan megfelelő lesz, mint bármikor máskor. – Egy fiatal apródhoz, a Káró Hármashoz fordult, aki eddig egy oszlop mögött rejtőzött. – Jegyezd fel, hogy a Szív Király és a Sziklás Teknős-öböl márkijának leánya három nap múlva egybekel! A menyegzőre az egész királyság hivatalos. Egyetért, felség?

– Nos… gondolom…

– Nagyszerű! Elmondhatatlanul boldog vagyok – pukedlizett Catherine ismét.

A Király megragadta a szívének kulcsát tartalmazó dobozt, és magához húzta.

– H-három nap múlva. Én… ez igazán… Igazán megtisztelő, Pinkerton kisasszony.

Cath ajka megmoccant, inkább csúfondárosan, mint vidáman.

– Úgy hiszem, a megtiszteltetés az enyém.

Sarkon fordult, és egyetlen pillantást sem vetett hátra, miközben kimasírozott a trónteremből. Örült, hogy végre maga mögött tudhatja az édes-savanykás zöldcitromillatot.

Hazafelé a hintóban végig a Nővérek rajzán töprengett. Ő, amint koronával a fején ül a trónon. Próbálta felidézni a rettegést, ami a képet látva elfogta. Hogy milyen határozottan állította, ilyen sosem fog megtörténni.

Ám azok az érzelmek már az enyészeté lettek.

– Én vagyok a Szív Királynő – jelentette ki az üres hintónak. Gyakorolt. – Én vagyok a Szív Királynő.

51. FEJEZET

A FEHÉRRÓZSA-FA TELJES POMPÁJÁBAN VIRÁGZOTT. Catherine látta a kastély szobájának ablakából, ahol az esküvő utolsó simításait végezték. A virágok fénylő, fehér lámpásoknak tűntek a kert zöld levelei között.

Képtelen volt levenni róla a szemét.

Tűz parázslott benne. Dühe csak nőtt, mióta a Nővérekkel találkozott, mióta ismét igent mondott a Királynak. Három nap szenvedés állt mögötte. Azt akarta, hogy vége szakadjon. Királynő akart lenni, hogy a Nővérek betarthassák az egyezség rájuk eső részét.

Holló a vállán ült, karmai a bőrébe mélyedtek a fehér esküvői ruha anyagán keresztül. A madár a társává vált, bár ritkán beszéltek. Ő volt az egyetlen, akinek elmesélte, milyen alkut kötött a Három Nővérrel, és először azt hitte, Holló megpróbálja majd lebeszélni róla. Bár nem tette, egy egész napba telt, mire Cath ráeszmélt, hogy a hóhér épp annyira vágyik a bosszúra, mint ő maga.

Jest a barátja volt, a társa, a másik Bástya.

– Hamarosan – lehelte Hollónak és saját magának. – Hamarosan.

Holló egy szót sem szólt, csak még mélyebbre vájta a karmát. Cath meg sem rezzent, bár azon elgondolkodott, vajon csúfítják-e majd vérfoltok a fehér brokátruhát.

A háta mögött kinyílt az ajtó.

– Cath? – szólalt meg Mary Ann alázatosan. – Jöttem megcsinálni a hajadat.

Cath odafordult és bólintott. Otthagyta az ablakot, és leült az öltözőasztal elé.

Mary Ann várt egy kicsit, mintha több bátorítást várt volna ennél, majd sóhajtott egyet, és átsétált a szőnyegen. Holló a tükör tetejére röppent.

Mary Ann némán dolgozott, szakértő mozdulatokkal tűzte fel Cath haját, majd gyöngyökkel és vörös rózsabimbókkal díszítette.

– Nem kell ezt tenned.

Cath a tükörbe pillantva farkasszemet nézett Mary Ann-nel.

– A Király nem fog nemet mondani, ha arra kéred, hogy fújjátok le az esküvőt – folytatta a komorna. – Mondd meg neki, hogy meggondoltad magad!

– És aztán mi lesz? – kérdezte Cath. – Lehetek az Ál-Teknőcök márkinője. Végezzem vénlányként, egyedül a félig láthatatlan macskámmal?

Mary Ann Catherine elé lépett, majd az öltözőasztalnak dőlt.

– És mi van kettőnkkel? Az álmunkkal, a pékségünkkel?

– Az én álmommal! – csattant fel Cath. – Az az én álmom volt, egyedül az enyém. Csak akkor lett a tiéd, amikor egy trükkös főkötő arra késztetett, hogy végre használd egy kicsit a képzelőerődet.

Mary Ann összerezzent.

– Ez nem igaz. Én mindig is…

– A döntésem végleges. – Catherine felállt, és megigazította a szoknyáját. – Pontosan azt kapom, amit akarok.

– Egy hamis, szerelem nélküli házasságot?

Cath a tükörbe nézett: egy élettelen, vértelen, közömbös arc nézett vissza rá. De a ruha lélegzetelállító volt, már azok számára, akik be nem csupán hálni járt a lélek – egy földig érő, csipkével és szalagokkal díszített költemény. A mellrészre vörös rózsákat hímeztek.

Az égvilágon semmit sem érzett, amikor szemügyre vette a menyasszonyi ruháját, amikor elképzelte magát a trónon, a

Király ágyában, vagy azt, ahogyan egy nap egy teljes kártyaszínnyi gyermekük rohangál majd a krokettpályán.

A jövője terméketlen sivatag volt, és csupán egyetlen örömteli esemény csillant meg a horizonton. Az egyetlen dolog, amire vágyott. Az utolsó dolog, amit még ebben az életben akart.

Peter feje.

– Igen – felelte érzelemmentesen. – Ezt akarom.

Mary Ann válla elernyedt, és Cath látta rajta, hogy tartja a nyelvét, nem mondja el, ami kikívánkozik belőle. A komorna végül ellépett az öltözőasztaltól.

– A márki és a márkiné látni szeretne az esküvő előtt. És… Cath? Nem szóltál, hogy legyek a komornád a kastélyban.

Cath pislogott egyet, várta, hogy a szavak ködös gondolatai közé szivárogjanak.

Neked kellett volna meghalnod, nem neki, szerette volna Mary Ann fejéhez vágni. *Ha nem mentél volna a tökföldre, mindez meg sem történik. Hagynom kellett volna, hogy meghalj. Ott kellett volna hagynom téged.*

– Nem – felelte végül. – Nem szóltam.

– Cath, kérlek! – suttogta Mary Ann. – Tudom, hogy szenvedsz… sőt, magadon kívül vagy. De te vagy a legjobb barátnőm. Visszajöttél értem. Megmentettél.

Neked kellett volna meghalnod, nem neki.

– A Fehér Nyúl cselédlányt keres – jegyezte meg Cath. – Talán ott új munkahelyre lelsz.

Fojtogató némaság hullott rájuk.

Cath felkapta a rubin nyakláncot az öltözőasztalról, azt, amit a Király a szánalmas udvarlása alatt küldött neki. Összekapcsolta a tarkóján. Az ékkövek súlyosan tapadtak a kulcscsontjához.

– Ha ezt szeretnéd – mormolta Mary Ann.

Cath nem nézte végig, ahogyan a komorna elhagyta a helyiséget. Még akkor sem fordult meg, amikor becsukódott mögötte az ajtó.

Valahol a kastélyban összegyűlt a Szív Királyság aprajanagyja. Zene szólt. A Király azon töprengett, vajon hibát követ-e el, és vajon meggondolhatja-e még magát.

Cath a tükörben lévő lányra pillantott, arra, aki úgy nézett ki, mintha még soha életében nem mosolygott volna. Miközben ez a gondolat megfogalmazódott benne, a tükörkép szája felfelé görbült, és eszelős vigyor ült ki a komor szempár alá.

Cath a homlokát ráncolta.

– Remélem, nem így akarod tudtomra adni, hogy milyen boldog vagy.

A tükörkép szeme sárgává vált, a pupillák csíkká keskenyültek.

– Tudsz róla, hogy az esküvőd napja van? – érdeklődött Vigyori. Szép lassan felbukkant az arca többi része is, a szőrös pofa és a hosszú bajusz. – Borzalom, hogy ilyen szomorú vagy.

– Nincs most kedvem ehhez. Menj innen!

– Minden tiszteletem az öné, kedves hamarosan királynővé váló felség, de nem úgy tűnik, mintha bármihez is kedve lenne. Még soha életemben nem láttam ilyen kifejezéstelen arcot.

Vigyori arca eltűnt, csupán a szőr, a bajusz és a macskafülek maradtak.

Catherine ellökte magát az öltözőasztaltól.

Vigyori arca ismét felbukkant.

– Igazán nem kellett volna ilyen szívtelenül viselkedned Mary Ann-nel. Aggódik miattad. Ahogyan mindannyian.

– Mégis miért kellene aggódni? Hiszen királynő leszek. Én vagyok a legszerencsésebb lány az egész Szív Királyságban.

Vigyori bajsza megrezzent.

– És milyen szerencsések leszünk mi, hogy egy ilyen szánalmas idegroncs lesz a királynőnk.

– Jól figyelj arra, amit most mondok, Vigyori: száműzlek a királyságból, ha sokat pimaszkodsz!

– Üres fenyegetőzés egy üres lánytól.

Cath a fogát kivillantva közelebb lépett hozzá.

– Nem vagyok üres. Eltölt a vágy, hogy öljek és bosszút álljak. Örülj, hogy nem csordul ki, és nem te leszel a szerencsétlen áldozat.

– Volt idő – ásított Vigyori –, amikor szeszélyek és porcukor töltött el. Azt a Catherine-t jobban kedveltem.

– Az a Catherine bolond volt – kapott Cath a macska felé. Vigyori eltűnt, még mielőtt hozzáérhetett volna. – Tudtad, hogy sosem lesz a pékségből semmi. Tudtad, hogy itt végzem, akár nincstelenként, akár az ostoba Király feleségeként, és hogy hiábavaló volt bármi másban reménykedni.

– Igen, ez igaz.

Cath megpördült, és látta, hogy Vigyori az ajtó előtt lebeg.

– De a remény az – folytatta a macska –, amitől a lehetetlen lehetségessé válik.

Cath sikoltva felkapott egy váza fehér rózsát, és Vigyori fejéhez vágta.

Kinyílt az ajtó. A macska eltűnt. A váza a Fehér Nyúl két füle között repült el, majd szilánkosra tört a folyosón.

A Nyúl megdermedt, rózsaszín szeme csészealj nagyságúra nyílt.

– P-Pinkerton kisasszony? Minden rendben?

Cath kihúzta magát.

– Gyűlölöm a fehér rózsákat!

A Fehér Nyúl hátrahőkölt.

– I-igazán sajnálom. Esetleg… öööö… hozatok valami mást, ha szeretné…

– Nem kell – vágta rá Cath, majd az ablakhoz masírozott, és ujját az ólomüvegnek nyomta. – És azt akarom, hogy a kertészek vágják ki azt a fát.

A Fehér Nyúl tétován közelebb lépett.

– Fát?

– A fehérrózsa-fát az alkóv alatt. Azt akarom, hogy azonnal tüntessék el onnan.

A Nyúl orra megrezzent.

– De kisasszony, azt a fát a Király ük-ük-ükapja ültette. Kifejezetten ritka növény. Nem, szerintem az lesz a legjobb, ha ott hagyjuk. – Megköszörülte a torkát, és előhúzta a zsebóráját. Azt, amit Jesttől kapott a fekete-fehér bálon. Cath elvörösödött a látványtól.

– Na most, a szülei hamarosan ideérnek, hogy elkísérjék a menyegzőre, de szerettem volna magam megbizonyosodni, hogy minden rendben…

– Nyúl úr.

A ceremónia mester felnézett, majd Catherine pillantása láttán behúzta a nyakát.

– Az a fa sötétedéskor már nem lesz ott. Ha mégis, akkor én magam kerítek egy baltát és vágom ki, utána pedig az ön fejét veszem kezelésbe. Megértette?

A nyuszi kesztyűs ujjai remegni kezdtek a zsebóra körül.

– Öööö… i-igen. Természetesen. A fa. Igazán elcsúfítja a kertet, én magam is mindig…

– Most, hogy jobban belegondolok – folytatta Catherine az odalent elterülő kertet kémlelve –, tavasszal egyetlen fehér rózsát sem akarok látni. Mostantól a kertészek csakis és kizárólag vörös rózsákat ültethetnek, ha mindenáron rózsa kell.

– Értettem, felséges ki… hölgyem. Vörös rózsákat. Kiváló választás. Nagyszerű ízlése van, ha szabad megjegyeznem.

– Kifejezetten örülök, hogy egyetért – felelte Catherine rezzenéstelen arccal, majd ellépett a nyúl mellett.

Megállt az öltözőasztal mellett, mire Holló leugrott a tükörről, és elhelyezkedett a vállán. Ezután Catherine kiment a folyosóra.

Megtorpant.

A szülei ott álltak az összetört váza és a kókadt rózsák fölött, várták hogy a menyegzőre kísérhessék a lányukat. Arcukon bizonytalan mosoly ült.

– Ó, én drága kislányom – szólalt meg a márkiné előrelépve. Tétován. Hollóra pillantva. Végül odament Catherine-hez, és a karjába zárta. – Gyönyörű menyasszony vagy.

– Biztos vagy benne? – kérdezte Cath, aki még mindig dühös volt a rózsák, a zsebóra és Vigyori szemtelensége miatt. – Nézz meg jobban! Lehet, hogy valójában egy tengeri tehénre emlékeztetlek.

Az anyja döbbenten elhúzódott.

– Ezt meg hogy érted?

Cath kénytelen volt az ajkába harapni, nehogy forgatni kezdje a szemét.

– Nem számít.

– Catherine – tette a márki egyik kezét Cath vállára, a másikat a feleségére. – Tudjuk, hogy… kemény dolgokon mentél keresztül az utóbbi időben.

Hevesen lüktető düh vakította el Catherine-t.

– De biztosra akarunk menni… teljesen biztosak akarunk lenni benne, hogy ez az, amit akarsz. – Pillantása óvatossá vált sűrű szemöldöke alatt. – Azt akarjuk, hogy boldog legyél. Mi mindig is ezt akartuk. Ez boldoggá tesz?

Cath farkasszemet nézett az apjával, érezte, ahogyan Holló karmai a vállába vájnak, a nyakát húzó rubinláncot, az alsószoknya irritáló anyagát a csípőjén.

– Mennyivel másképp alakulhattak volna a dolgok – felelte végül –, ha korábban eszetekbe jutott volna ezt megkérdezni.

Lerázta magáról az apja kezét, és ellépett közöttük. Nem nézett vissza.

52. FEJEZET

A MOZGÓ KALAPSZALON ÜRES VOLT, amikor Catherine beszuszakolta szívekkel meghintett ruháját az ajtón – csupán maga a mesés Kalapos volt odabent. Amint Catherine belépett, kacagás verődött vissza a fából készült falakról. Cath kihúzta magát, és hagyta, hogy a lába köré hulljon a ruha. Keskeny vonallá préselt ajakkal nézett a hahotázó Cilindriánra.

A Kalapos a trónján ült, lábát felrakta az asztalra, arcát a lila kalap mögé rejtette. Az összes széken próbababafejek álltak, rajtuk gyönyörű kalapok. Most egyik sem suttogott. Mind üresen bámult a különféle szalagokra, nemezdarabokra és félig üres csészékre.

– Szép napot, Cilindrián!

A férfi megemelte a kalapját, majd visszatette fehér hajára. Nagyon is ideje lett volna már, hogy megfésülködjön. Kravátliját nem kötötte meg, kabátja gyűrött volt. A szivarzsebébe gyűrt kendőn különös folt éktelenkedett.

– Már hat óra lenne? – kapott fel egy zsebórát az asztalról. – Ó… hiszen még alig múlt dél! Nem, az nem lehet. Talán legjobb lesz, ha örökké hat órára állítom a mutatót, akkor mindig teaidő lesz. Teázunk délelőtt, teázunk az éjszaka közepén. Akkor mindig szívélyes házigazda lehetek, még akkor is, ha valaki ilyen korán érkezik, így megfelelne, Pinkerton kisasszony? Vagy szólítsam inkább… *felségnek?*

Cath becsapta az üzlet ajtaját.

– Korán érkeztem volna? Nem tudtam, hogy várasz rám.

– Mindig várok valakire. Valaki mindig jön és megy, jön és megy. – Hangos csattanással az asztalra hajította az órát. A számlap leesett, és az óra immár túl hangosan, túl gyorsan ketyegett. Úgy hangzott, mint egy mániákus visszaszámlálás. Cilindriánon nem látszott, hogy észrevette volna. – Remélem, nem az áldásomat kéred a házassághoz.

– Senkinek az áldására nincs szükségem, a tiédre meg aztán főleg nem.

– Ahogy mondod, édesem. Ha szobrot emelnének a mindenkori király jövendőbelijéről, rólad mintáznák. Mondd csak, könnyebb így, hogy tudod, eleve elrendelt a frigy? Hiszen láthattál mindent tintával a kövön. Nem kellett döntést hoznod, elég volt tartani magadat ahhoz, amit a sors elvárt.

Cath összehúzott szemmel az asztalhoz lépett.

– Elég kegyetlen tőled, hogy ilyesmit mondasz, tekintve, hogy egyetlen választottamat elvették tőlem.

– Inkább az a kegyetlenség, hogy *te* ilyesmit mondasz, tekintve, hogy neked volt választási lehetőséged.

Cath a homlokát ráncolta.

– Mit akarsz, Catherine?

– Kíváncsi voltam, hogy vagy.

– Hazudsz. – Cilindrián szája keserű mosolyra húzódott, kivillantak fehér fogai. – Azért jöttél, hogy lásd, megbolondultam-e. Tudni akartad, hogy nem te vagy az egyetlen, aki megadta magát a Nővérek jóslatának.

– Már nem érdekel a Nővérek jóslata.

– Igazán kényelmes megoldás – vicsorgott a Kalapos –, tekintve, hogy te rángattál minket vissza ide.

Cath ökölbe szorította a kezét. Majd lassan kieresztette, és tenyerével végigsimított szoknyája keményített anyagán.

– Hol van Szaladár?

– Elment teáért. – Cilindrián felkapta a botját, és átdugta a végét az egyik teáskanna fogantyúján. Felemelte az asztalról, mire a teteje egy csészealjra zuhant. Egy-két magányos csepp

folydogált a kanna csőrén. – Ahogy magad is láthatod, mind elfogyott.

Cath lassan felsóhajtott.

– Már-már azt hittem, visszamentél Sakkországba.

A teáskanna visszazuhant az asztalra, és nekicsapódott egy repedezett porceláncsészének.

– Úgy, hogy sem a Bástyák, sem a szív nincs nálam? – Ocsmány, féloldalas mosolyra húzódott a szája. – Jobb lesz, ha megtanulsz félni, Catherine. Most már királynő vagy. – Cath mellkasára mutatott. – Annak megvan a maga értéke.

– Nem félek tőled. Tedd fel újra a találós kérdésedet, Cilindrián, és akkor elmondom, hogy az én szívemet nem lehet ellopni, csupán megvásárolni, és már eladtam.

Cilindrián arca rángatózni kezdett.

– Találós kérdésre vágysz, azt mondod? Tudok egy nagyon jót. Úgy kezdődik, hogy mi a közös egy hollóban és egy íróasztalban.

Cath felszegte az állát.

– Megbolondultál, Cilindrián? Nem tudom eldönteni.

– Mindkettő verssel van tele. Sötétséggel, szeszéllyel, rémálmokkal és dalokkal.

– Cilindrián…

A Kalapos úgy kezdett suttogni, mint egy összeesküvő.

– Rájöttem, Catherine.

Cath összepréselte az ajkat, és nyelt egy nagyot.

– Mire jöttél rá?

– Mindenre. Peter. A Gruffacsór. Az Ál Teknőc. Mindketten hibásak vagyunk.

Catherine megragadta az asztal szélét, úgy bámult a férfira a rendetlenség felett. A próbababa fejek egy szót sem szóltak.

– Az egész úgy kezdődött, hogy sok-sok éve idehoztam egy tököt Sakkországból – magyarázta Cilindrián, mintha Cath megkérte volna, hogy meséljen. – Kalapot akartam belőle készíteni. Egy fogatlan, mosolygós töklámpást, ami belülről fénylik. Ó, egyszerűen mesés lett volna! – A *mesés* szót dalolászva

ejtette ki, fejét közben a széknek döntötte. – De a tök egyre csak nőtt és nőtt. Nem tudtam megálljt parancsolni neki. Akkora lett, mint egy kecske, és többé már nem tudtam volna kalapot készíteni belőle, úgyhogy felvágtam, és kiszedtem a magokat. Elvittem a legközelebbi tökföldre, és megkérdeztem, akarják-e. Hálátlan alakok voltak, a férfi meg a beteges felesége. Mondtak valami olyasmit, hogy nekik ugyan nem kell alamizsna, majd rám csapták az ajtót. Úgyhogy a tökföld szélébe hajítottam a magokat. – Fancsali vigyor ült ki az arcára. – Teljesen el is felejtkeztem az egészről.

– Aztán a tökök nőni kezdtek – találgatott Catherine.

– Így történt. Tudtad, hogy Lady Peter megnyert egy tökevő versenyt? Huszonkettőt habzsolt be, legalábbis így hírlik. Huszonkét aprócska, nyavalyás tököt. Aztán szörnyeteggé változott.

Cilindrián szája mosolyféleségre húzódott. Cath most már látta az ametiszt szempár mélyén bujkáló őrületet.

Felidézte a tökföld felégetett zugát. Peter megpróbálta az összeset kiirtani, de egyetlen mag túlélte, növekedni kezdett és kifejlődött.

– Én pedig sütőtöktortát sütöttem – folytatta Catherine a mesét –, szóval, ami az Ál-Teknőccel történt, az az én lelkemen szárad, meg a tiéden, és talán Peterén is.

– Peter, Peter, tökföldet szánt – énekelte Cilindrián –, felesége szökni kívánt.

Cath összerezzent. Végigpillantott az asztalt borító összevisszaságon.

– Másvalami? Hoztál még egyéb veszélyes dolgokat Sakkországból, amiről tudnom kellene?

– Csak Jestet, kedvesem. Ő elég veszélyt tartogatott mindkettőnk számára.

A fiú neve elmélyített Catherine szívén egy repedést, pedig már napok óta semmi ilyesmit nem érzett. Az ajkába harapott, és megvárta, amíg a fájdalom enyhül és ismét tompává válik.

Ezután megkerülte az asztalt.

– Hazudtál nekem. A kalapjaid veszélyesek. Nem bízhatunk semmiben sem, ami Sakkországból származik.

Megragadta a Cilindrián jobbján álló széket, és ki akarta húzni, de Cilindrián rávágta a botját. A bot átvágott egy sifonkalapot, és összezúzta az alatta lévő agyag próbababát. Catherine hátraugrott.

– Ne viselkedj illetlenül, Catherine! – sziszegte Cilindrián a fogai között. – Nézz körbe! Nem férsz már ide az asztalhoz.

A visszautasítás éles fájdalommal töltötte el. Cath mély levegőt veti.

– Nem érdemelted meg őt – jegyezte meg Cilindrián. Szemében kegyetlenség csillant. Úgy nézte Catherine-t, mintha csak arra lenne kíváncsi, melyik vád okozza a legnagyobb fájdalmat. – Örülök, nem láthat így. Hogy nem tudja meg, milyen gyorsan a Király karjába omlottál. Addig sem tudtál várni, amíg a férgek belekóstolnak.

Cath ökölbe szorította a kezét.

– Alkut kötöttem, hogy megbosszulhassam. Bármit gondolsz is, *érte* tettem. Szerettem őt. Most is szeretem.

– Ha azt gondolod, hogy te voltál az egyetlen, akkor talán inkább a Király új udvari bolondjává kellene válnod, nem a feleségévé.

Cath Cilindriánra meredt. Bukfencet vetettek a gondolatai, teljesen egymásba gabalyodtak – először semmit sem értett. Aztán hirtelen fény gyúlt az elméjében.

Kihúzta magát.

– Tudta?

– Számít? – Cilindrián rideg hahotával lekapta a lábát az asztalról, majd felállt. – Azért jött ide, hogy ellopja a szívedet, de amikor idehozott a teadélutánra, egyértelművé vált, hogy ő fogja elveszíteni a sajátját.

Kissé morogva beszélt, miközben a falhoz csámpázott, és lehúzta az egyik kalapot a polcról.

Nem, nem is kalapot… Egy koronát.

Az asztalra hajította. A korona fogazata Gruffacsór-fogakból állt, élesek és recések voltak, mint egy fűrész. Bíbor bársony kötötte őket össze, és ékkövek díszítették. Ocsmány utánzata volt annak a koronának, amit Cath a kastélyban hagyott.

– Ezt neked készítettem – jelentette ki a Kalapos. – Nászajándék a legalázatosabb alattvalódtól. Egy őrült kalapostól az uralkodójának.

Cath szeme szúrni kezdett.

– Még nem őrültél meg. Nem kell megadnod magad!

Cilindrián a földhöz érintette a botja végét, és ránehezedett.

– A véremben van, Catherine. Az apám, az ő apja és előtte az ő apja mind megbolondult. Hát nem érted? Mindig jövök és mindig megyek, de az Idő folyton keres, és közeledik, egyre közelebb ér. Megátkoztál, amikor átmentél azon a kapun. Mindannyiunkat kárhozatra ítéltél.

– Nem volt kötelező utánam jönnöd.

Cilindrián vicsorgott.

– Őt viszont követnem kellett. – Elindult az asztal hosszabbik oldala mentén. – Azért jött, hogy vásároljon, felség? A lehető legmesésebb kalapot kínálom, és csupán *mindenét* kérem cserébe.

A bot végével lelökte a kalapokat, amik mellett elhaladt, de sok próbababafej is az asztalra zuhant, homlokuk reccsenve repedt meg, mikor az asztallaphoz ért.

– Egy olyan kalapra vágyik, ami bölccsé teszi? Vagy talán egy olyanra, ami együttérző királynővé változtatja? Talán egy feledékenység-bűbáj kell ide. Szeretné elfelejteni, hogy ez az egész tragédia megtörtént? Vagy esetleg olyan hiú lenne, Pinkerton kisasszony, hogy örök ifjúságról álmodozik? Végtelen szépségről? Azt is megoldhatjuk. Bármi lehetséges, ha az ember tudja, hogyan keljen át a Tükörüvegen!

Tollaslabdaütőként lengette a botját, és olyan erősen nekicsapta a kalapoknak, hogy azok átrepültek a helyiségen, és a szemközti falig meg sem álltak.

– Elég legyen!

A Kalapos tétovázott, botját újabb ütésre emelte.

– *Nem* lehetséges bármi – dühöngött Catherine. – Ha az lenne, akkor már visszahoztad volna őt!

Cilindrián hátrahőkölt. Tekintetében őrület tombolt. Az asztalon heverő zsebóra egyre hangosabban és zajosabban ketyegett.

Catherine kikapta a férfi kezéből a botot. A Kalapos ellenkezés nélkül hagyta, hogy elvegye tőle.

– Bármit mondasz is, ezek a kalapok természetellenesek. Nem engedélyezem, hogy árusítsd őket… Többé már nem.

– Hogyan, kérlek?

– Mostantól kezdve senki sem utazhat Sakkországba, királynői utasítással megtiltom.

Cilindrián összehúzta a szemét.

– Te kezdted ezt az egészet, olyasmivel játszadoztál, amit nem értettél. Létrehoztál egy szörnyeteget, és a te hibád, hogy Jest meghalt. Te hoztad őt ide, ahogyan a tököt is, és te adtad Mary Ann-nek azt a főkötőt, és az egész a te hibád!

Cilindrián élesen beszívta a levegőt.

– Igen. Így van – felelte.

Cath hátrahőkölt, megdöbbentette, hogy a Kalapos ilyen könnyedén beismerte.

– Tisztában vagyok vele, és az ép elmémmel fizetek érte, ahogyan a Nővérek is mondták. Én is láttam a rajzokat, Pinkerton kisasszony. Mindet láttam.

Cath vére csak úgy lüktetett a bőre alatt.

– Ha valaha is visszatérsz Sakkországba, jobb, ha ott is maradsz, mert egyetlen porszemet sem tűrök meg itt, ami abból az útvesztőből származik.

Csúfondáros kifejezés terült el Cilindrián egykor vonzó arcán.

– Nem állhatsz az utamba, ha jönni és menni akarok. Az én üzletemről van szó. A megélhetésemről. Amint az Idő rám talál…

– Én vagyok a királynő, Cilindrián, és azt teszek, amit csak akarok. Börtönbe vetem a Nővéreket. Elpusztítom a melaszkutat. Porig égetem az útvesztőt, ha kell. Megértettük egymást?

Farkasszemet néztek, némán küzdöttek egymással.

Cilindrián arca rángatózni kezdett. Először csak enyhén, majd végül olyan erőteljessé vált a rángás, hogy a szája egyik oldalt fájdalmas vigyorba torzult.

– Mi – suttogta üveges szemmel –, mi a közös egy hollóban és egy íróasztalban?

Cath a fejét rázta, majd az asztalra hajította a botot. A porcelán és az ezüst jólesően zúzódott és csattant.

– Szomorú, Cilindrián. Igazán. Nem áll jól neked az őrület.

– Dehogynem – kuncogott a Kalapos. – Mészáros, mártír, monarcha, *megbolondult.* Családi vonás. A véremben van. Hát nem emlékszel? Tudom, hogy emlékszel.

Az óra most már olyan gyorsan ketyegett, hogy Catherine attól félt, felrobban, teljesen szétszakad, és mindent beborítanak majd a fogaskerekek.

– Ég veled, Cilindrián!

Cath az ajtó felé indult, a Kalapos kétségbeesett nevetése viszont követte. Éles kuncogás volt. Elfúló zokogás.

– De mi? *Mi* a közös egy hollóban és egy íróasztalban?

Cath keze megdermedt a kilincsen.

– *Semmi* – köpte, majd felrántotta az ajtót. – Ez csak egy ostoba találós kérdés! Csupa nonszensz az egész!

Az óra hirtelen, megmagyarázhatatlan módon elhallgatott.

Cilindrián arca elernyedt. Homlokán verejtékcseppek gyöngyöztek.

– Nonszensz – suttogta, csak úgy csikorgott a szó. – Nonszensz az egész és minden egyéb, majd nonszensz újra és újra! Itt mindenki bolond, nem tudtad? És ez családi vonás, a véremben van, és most már itt van, az Idő rám talált, és… – Elcsuklott a hangja. Szeme tűzben égett. – Fogalmam sincs, mélyen tisztelt királynőm. Egyszerűen halvány fogalmam sincs, mi a közös egy hollóban és egy íróasztalban.

53. FEJEZET

CATH EGYRE TÜRELMETLENEBBÉ VÁLT. Haragja lyukat égetett a gyomrába, és minden egyes múló nappal egyre hevesebbé vált. Dühe ott fortyogott a bőre alatt, és váratlan pillanatokban ki-kitört. A szolgálók messziről elkerülték. A Király összevissza hablatyoló idiótává vált mellette. Az összes nemes, aki az esküvő után fel akarta keresni, visszahúzódott.

Cath leginkább a bírósági napokat gyűlölte, ő volt a királynő, és úgy képzelte, szava pallosként fog lesújtani a királyság népére. A törvényeket végrehajtják, a bűnözőket megbüntetik.

Ehelyett csapdába esett egy pokolian lármás, abszurd tárgyalóteremben. Az esküdtszékben egy rakás ostoba gém, borz, kivi madár, vidra és sündisznó ült, akik folyton egymással civakodtak, és megakasztották az ügymenetet.

Az eléjük kerülő ügyek szempontjából, persze, mindez cseppet sem számított. Egy egér járult eléjük, aki úgy érezte, igazságtalan, hogy a testvérének hosszabb farka van; egy gólya, aki szerint diszkrimináció volt, hogy az ő fajuk a királyság egyetlen kisbaba-kézbesítője, és így tovább, és így tovább. A tárgyalóteremben töltött napok egyet jelentettek a kínszenvedéssel.

Catherine együttérző pillantást vetett Hollóra, aki a trónokat elkülönítő kerítésen ücsörgött. Fejét a nyaktollai közé húzta, csőrét undorodva összeszorította.

A Nyúl megfújta a trombitáját.

– A méltóságos Varacskos Pügmalión, Agyarvidék hercege, valamint Margaret Mearle kisasszony, a Válaszutak grófjának és grófnéjának leánya járul az udvar elé.

Cath felvont szemöldökkel figyelte, ahogyan Margaret a hercegbe karolva eléjük vonul. Mindketten idegesnek tűntek. Margaret azt az idétlen rózsabimbós kalapot viselte.

Meghajoltak. Margaret Catherine-re pillantott, majd ismét lesütötte a szemét.

– Szép napot! – csicseregte a Király, aki különösen ostobán festett a hatalmas rizsporos parókában, aminek a tetején ott díszelgett még a korona is. – Miben segíthetünk?

– Felség – szólalt meg a herceg –, arra kérjük, adjon össze bennünket!

Meglepett moraj futott végig a tömegen.

A Király boldogan ugrándozott.

– Ó, imádom az ilyesmit! – Magára öltötte a majdnem-komoly ábrázatát, és a torkát megköszörülve előrehajolt. – A kisasszony sorsáról az édesapja dönt?

– Igen, felség – válaszolta Margaret.

– És mit mondott, amikor elé járultak a kérésükkel?

– Áldását adta a frigyre.

– És miért szeretnének összeházasodni? – érdeklődött a Király.

Az agyaras herceg elmosolyodott.

– Mert szeretjük egymást – felelte.

A Király sugárzott az örömtől. A tömeg majd' elalélt a gyönyörtől.

Cath a szemét forgatta.

– És mit szól a kisasszony?

Margaret megszorította a herceg karját, és felszegte az állát. Szeme csillogott, ám nem csupán az idegességtől, hanem a boldogságtól is. Abban a pillanatban nem csupán csinosnak, hanem már-már gyönyörűnek tetszett.

– Igazat mond. Az elmúlt időszakban meggyőződtem arról, hogy Lord Varacskos az egyetlen férfi, akire rá merem bízni messze földön híres becsületemet, mivel ő maga is olyan

úriember, aki ugyanolyan nemes elvek szerint éli az életét, melyeket én is a lehető legfontosabbnak tartok, és mindezért nagyon szeretem őt. Nagyon szeretjük egymást.

Catherine gúnyosan felhorkantott, de senki sem figyelt rá.

A Király intett, hogy Margaret lépjen közelebb. Amikor már elég közel volt, suttogva így szólt:

– Ugye tisztában van vele, hogy a herceg egy malac?

Margaret felháborodottan eltátotta a száját.

– Na, de felség! Milyen udvariatlan dolog ilyesmit mondani!

Hosszú, kellemetlen csend állt be, majd a Király szégyenében vihorászni kezdett.

– Öööö… elnézést, tévedtem. Felejtsük el! – Intett egyet, és visszaküldte Margaretet a vőlegénye oldalára. – Nos, mivel nincs okom megtagadni a kérésüket, ezennel…

Catherine talpra ugrott.

– Várjunk csak egy percet!

Valaki idegesen felsikkantott a nézőközönségben, és jó néhány kisebb teremtés a széke alá bújt félelmében. Margaret elsápadt.

– Margaret Mearle, egész életemben ismertem önt, és ez idő alatt számos alkalommal hallottam, ahogyan arrogánsnak, udvariatlannak és fájdalmasan unalmasnak titulálja a herceget. Most pedig azt várja, hogy elhiggyük, hozzá akar menni. Nem a vagyonáért és nem is a rangjáért, hanem azért, mert állítása szerint szerelmes belé.

Margaret eltátotta a száját, arca foltossá vált a szégyentől.

Cath előrehajolt.

– Tudja, mi itt a tanulság, Mearle kisasszony?

Margaret pengevékonnyá préselt ajkakkal nagy nehezen megrázta a fejét.

– A tanulság az – szívta be élesen a levegőt Cath –, hogy kéményseprőnek is lehet molnár fia.

Margaret hosszasan hallgatott, mintha csak azt várná, Cath mond-e még valamit. Végül bizonytalanul felvonta a szemöldökét.

– Minden tiszteletem az öné, felség, de ez elég nonszensz tanulságnak tűnik.

– Ó, hogyne – bólintott Catherine. – Igazából csak azt akartam mondani, hogy megtalálta a zsák a foltját.

Margaret továbbra is a homlokát ráncolta, talán azt hitte, Catherine nem adja meg az engedélyt a házasságra. De amikor a nézők üdvrivalgásban törtek ki, és Cath ismét leült, Margaret elvigyorodott. Felnézett a hercegre, és a kettejük közötti pillantás már-már varázslatosnak tetszett. Szinte lehetetlennek.

Catherine nem nézett oda, miközben a Király áldását adta a frigyre.

A pár lelkes tapsvihar közepette távozott a teremből, majdnem átestek egymáson, olyan boldogok voltak. Catherine válla meggörnyedt, amikor eltűntek szem elől.

Az ujjongás elcsitult, az emberek visszatértek a helyükre – bár sokan továbbra is ragyogó arckifejezéssel gratuláltak egymásnak a semmiért.

Cath észrevette, hogy Holló őt figyeli.

– Mi van? – csattant tel.

Holló meg akarta rázni a fejét, de félbehagyta a mozdulatot, és inkább felborzolta a tollait. Hangjában szomorúság csendült, még annál is több, mint amennyit általában hallani lehetett benne.

– Egykor magányos Bástya voltam egy távoli vidéken, győzelemért öldököltem a királynőm nevében. Most itt van a szív, melyet keresett e madár, ám félek, ép nem lesz többé soha már.

Cath orrlyuka kitágult.

– Helyes a meglátás. Egy ilyen szívet soha semmi nem varázsolhat éppé. Remélem, nem is kell majd sokáig őrizgetnem ezt a haszontalan vacakot.

A Fehér Nyúl megfújta a trombitáját, megmentve Catherine-t a torkán felkúszó keserű íztől.

– A következő Sir Milton Mulro…

Hirtelen kivágódott az ajtó, és hűvös fuvallat söpört végig a termen.

Egy bagoly szállt be a két nyitott ajtószárny között, szárnyát szélesre tárta, miközben végigsiklott a folyosón.

Három másik alak jelent meg az ajtóban. Egy csinos, vörös róka és egy hamiskás mosómedve láncra vert, mocskos alakot cipelt maga között.

Cath szíve hangosan kalapált. Nem vette észre, hogy talpra ugrott, de állva várta, hogy a jövevények végigmasírozzanak a folyosón. Görcsbe rándult a gyomra. Lélegzete felgyorsult.

Amikor a terem közepére értek, a két teremtmény a földre lökte a foglyot. Alacsonyabbnak tűnt, mint amire Cath emlékezett, sebek és sár borította.

Düh kavargott benne, betöltötte az ürességet, amihez az elmúlt időszakban már hozzászokott.

Végre! Megtalálták Peter Petert.

Rabul ejtői egyként nyúltak az arcukhoz, és úgy vették le magukról a maszkot és az álruhát, mint ahogyan Cath egy télikabátból bújt volna ki.

A Három Nővér állt előtte, apró kezükben Sir Peter láncát tartották, fekete szemüket a királynőre vetették.

– Alkut kötöttünk – szólalt meg Tillie.

– Megegyeztünk valamiben – folytatta Elsie.

Lacie sápadt ajka mosolyra húzódott.

– A jussunkért jöttünk.

– M-m-mi ez az egész? – dadogta a Király, és úgy nézett a Nővérekre, mintha egy rémálomból léptek volna ki.

– Az ott Sir Peter – felelte Catherine. A névnek fémes íze volt, mocsok borította.

Peter Peter rávicsorgott.

Hernyó úr, az egyik esküdt füstkarikát fújt, ami aztán a Nővétek feje körül gomolygott.

– És mégis *kik* – érdeklődött – vagytok *ti?*

Elsie összefonta a kezét, mintha épp egy verset készülne felmondani.

– Volt egyszer Három Nővér, akik egy kútban éltek. Nagyon betegek voltak.

– Haldokoltak – pontosított Lacie.

Tillie bólintott.

– Régóta haldokoltak.

– De tudták – vette vissza a szót Elsie –, hogy egy nap lesz egy királynő, akinek már nem lesz szüksége a szívére. Egy ilyen szív életben tarthatja őket.

– Az a királynő itt van – szólalt meg Tillie. – És eljött az a bizonyos nap.

A lányok kórusban folytatták.

– Íme, a bosszúd, cserébe a szívedet kérjük.

Cath egyre csak Peter Petert figyelte.

– Vigyétek! Ahogy mondtatok, nekem már nincs rá szükségem.

A Nővérek arcán csúf mosoly villant, és Lacie előrelépett, hosszú fehér haja a bokáját verdeste. Előhúzott egy recés kést, hogy honnan, azt Cath nem tudta.

A Király fuldokolva hátralökte a trónját, igyekezett minél messzebb kerülni a kislánytól. Ám Cath nem mozdult. Farkasszemet nézett Lacie-vel, és a fülében doboló vért hallgatta.

Lacie egy róka kecsességével ugrott fel a királynői emelvényre. A sarkára ült, csupasz, koszos lábujjai a fakorlátba kapaszkodtak. Cath érezte a bőrébe ivódott melasz illatát.

Lacie felemelte a tőrt, és Cath mellkasába döfte.

Catherine-nek elakadt a lélegzete, és bár többen felsikoltottak a tárgyalóteremben, alig hallotta őket a Három Nővér kacagása miatt.

Hideg szivárgott belé a pengével, sokkal erősebb fagy, mint amit valaha is érzett. Repedezve folyt végig az ereiben, ahogy a befagyott téli tó jegén fut végig a rianás.

Lacie kihúzta a pengét. Egy dobogó szív szóródott a végére. Törött volt, szinte teljesen kettétört: középen egy megfeketedett repedés futott, tele porral és hamuval.

– Megvásároltuk, az árát megfizettük – jelentette ki a Nővér.

Ezután felsikkantott, majd visszaugrott a nővéreihez, akik azonnal mellé is álltak, kacarászva körbefonták a királynő szívét. Egy pillanattal később egy Róka, egy Mosómedve és egy Bagoly sietett ki az ajtón, csupán győzedelmes nevetésük visszhangja maradt utánuk.

54. FEJEZET

CATH A TÁRVA-NYITVA ÁLLÓ AJTÓT FIGYELTE, teste egyszerre dermedt meg és lángolt, üresnek érezte magát. A lelke sivár volt és érzéketlen.

Már nem fájt. Az a törött szív a halálba hajszolta volna, de most már eltűnt.

A bánata. A vesztesége. A fájdalma. Mindnek nyoma veszett.

Csupán a düh, a tomboló harag maradt, és a kétségbeesett vágy a bosszúra, ami hamarosan, pillanatokon belül az övé lesz.

– M-mi történt? – dadogta a Király. – Mit tettek?

– Felszabadítottak – suttogta Cath. Tekintete a földön térdeplő fogolyra vándorolt. Peter kezét bilincsbe verték, de a láncot senki sem tartotta. Egyedül Peter Petert nem borzasztották el a történtek. Keserűség áradt belőle. Hogy elkapták. Hogy idehozták. Hogy kénytelen a Szív Királynő előtt térdelni. Cath ajka felfelé mozdult.

– Betartották a szavukat.

– De… a szíved… – értetlenkedett a Király.

– Többé már nem vettem hasznát, és nagyon örülök annak, amit cserébe kaptam. – Összehúzta a szemét. – Üdvözlöm, Sir Peter!

Köpködve ejtette ki a nevet, dühe fortyogott, kavargott, gőzölgött benne, kitöltötte a megüresedett teret. Ujjai elfehéredtek a korláton.

– Ez a férfi megölte a Szív Királyság udvari bolondját. Levágta a fejét, majd elmenekült az erdőbe. Egy gyilkos.

Amikor korábban elképzelte ezt a pillanatot, attól tartott, sírni fog, amint ismét szembekerül Jest gyilkosával. Ám a szeme olyan száraz maradt, mint az átszitált liszt.

Kezdett múlni az érzéketlenség. Mindene lángra lobbant.

A Király tétován felállt.

– Ez… Hát igen. Igen, így van. Milyen jó, hogy ismét velünk van, Sir Peter. Úgy vélem, itt az ideje… – A Király megvakarta a feje búbját a korona alatt. – Mi is következik most?

– Tárgyalás, felség? – segítette ki a Fehér Nyúl.

– Igen! Tárgyalás. Nagyszerű móka. Csodás figyelemelterelés. Igen, igen. Az esküdtszék álljon össze! Írják le a királynő vádjait.

Az esküdtek mocorogni kezdtek, majd palatáblákat vettek elő, amire fehér krétával jegyzetelni kezdtek. Peter Peter térdelve maradt, ám fejét felszegte, és farkasszemet nézett Catherine-nel. Cath visszabámult rá, és most az egyszer cseppet sem félt. Alig várta, hogy a tárgyalóterem padlóján láthassa a férfi vérét.

– Az esküdtszék ki szeretne hallgatni egy tanút, felség.

A Király tapsikolt örömében.

– Ó, nagyszerű, csodás! Ki lenne az?

– Az udvari bolondot szólítjuk a tanúk padjára.

Cath felmordult. Az emberek suttogni kezdtek, aggodalmas pillantásokat váltottak. Úgy tűnt, mindenki azt várja, hogy Jest hirtelen megjelenik egy ezüstkarikán, ami a plafonról lóg.

– Meghalt – sziszegte Cath.

Kénytelen volt elhessegetni a gondolatot, hogy a tárgyalóteremben lévő összes idiótának lecsapassa a fejét.

– Ó, igen, valóban – motyogta a Borz, majd ideges nevetgéléssel toldotta meg a felismerést.

– Én vagyok a tanú – jelentette ki Cath. – Én ott voltam, és már elmondtam, mi történt. Peter gyilkos, és büntetést érdemel.

Mindenki idegesen mocorgott, kellemetlenül érintette őket, hogy az új királynő szembemegy a bíráskodás hagyományaival.

– Ha más szemtanú nem áll rendelkezésre – ragadta magához a szót a Nyúl –, akkor talán az esküdtszék döntést hozhatna.

Örömhullám söpört végig az esküdtek sorain, és Catherine ilyesmi suttogásokat hallott: *bűnös, ártatlan*, *lezuhanyozhatna*. Peter Peter hirtelen megköszörülte a torkát.

– Szeretnék mondani valamit.

Bár a hangja rekedtes volt, szinte összezúzta Catherine-t. Fehér foltok táncoltak a szeme előtt. El akarta hallgattatni, most és mindörökre!

A Királynak fogalma sem volt, hogy Catherine vére dühtől fortyog, és kalapácsával csendet kért.

– A gyilkos… izé, a vádlott szót kíván!

Két őr lépett előre, a könyökénél fogva megragadták Peter Petert, és talpra állították. A Nővérek láncai csak úgy csörömpöltek a földön.

Holló odébb ugrált a korláton, hogy Cath szeme elé kerüljön. Catherine úgy érezte, valaki mellette áll – valaki, aki szintén ott volt aznap este, aki *tudta*, mi történt. Ő volt az egyetlen, aki meg sem rezzent, amikor a Nővérek elragadták Catherine szívét. Volt idő, amikor ő maga is ugyanezt tervezte tenni vele. Amikor Jest is ugyanezt tervezte.

De ez már mit sem számított. Egy ilyen szív értéktelen volt, mindegy, mit mondtak mások. Az égvilágon semmi hasznát nem vehették.

Sir Peter megvetette a lábát, hogy az őrök segítsége nélkül is állva maradhasson. Bár nyúzott volt, továbbra is félelmetesnek tetszett. Tekintete a Királyról az esküdtekre, az udvaroncokra és az őrökre vándorolt – és végül Catherine-re.

– Megöltem – morogta. – De a feleségemet védtem.

Az esküdtek lázasan karcolták a betűket a palatáblájukra.

Peter előrelépett.

– Ezek az emberek… a komorna, a bolond és *te* – vicsorgott Catherine-re. – Birtokháborítást követtek el. Nem kértem, hogy odajöjjenek. Mindenbe beleütötték az orrukat, látni akarták a „szörnyet", a „vadállatot". – Köpködte a szavakat. – De az a feleségem volt! És megöltétek. A szemem láttára végeztetek vele. Ti vagytok a szörnyetegek! Nem én. Nem ő!

– Ő volt a Gruffacsór! – visította Cath.

A tömeg lélegzete egy emberként akadt el.

– Ezt bezzeg nem mondja el. A felesége, akit annyira védett, ő volt a Gruffacsór. És Mary Ann lett volna a következő vacsorája.

– Nem lett volna szabad a földemre jönnie. Birtokháborítók! Gyilkosok!

– Te vagy a gyilkos!

– És te is, ráadásul tolvaj is. Elloptad tőlem azt a tököt, tudom, hogy így volt. Már kezdett javulni az állapota. Kezdett semmivé foszlani az átok, de aztán meglátta azt a tortát, és egyszerűen meg kellett kaparintania, és amikor ismét átváltozott… akkor már nem… már nem tudott visszaváltozni, és ez a te hibád!

A Király kopácsolni kezdett a kalapácsával – mintha minden egyes ütés Cath koponyáján koppant volna.

– Ugyan, ugyan – csitította őket az igencsak izzadó Király. – Úgy vélem, az esküdtek talán értékelnék, ha bizonyos dolgokat pontosítanánk. – Megköszörülte a torkát, és megigazította rizsporos parókáját. – Sir Peter, tehát bevallja, hogy az ön felesége volt a Gruffacsór?

A tömeg mocorogni kezdett, és Cath hallotta, hogy több esküdt is megemlíti, látták Peter Peter feleségét a fekete-fehér bálon. Beteges teremtés volt. Egyáltalán nem tűnt szörnyetegnek.

– Megmérgezték – válaszolta Peter. – Egy rossz tökkel. Láttam, hogy megeszi, és aztán képtelen volt leállni. Utána lett beteg. Azt hittem, csak túlette magát, de… aztán átváltozott.

Két szemöldöke között elmélyült egy barázda.

– Először azután történt, hogy eljöttünk a bálról, miután az udvaroncok úgy beszéltek velünk, mintha nem érdemeltük volna ki, hogy odamehessünk. Miután *te* – mutatott Cathre – úgy néztél ránk, mint piszokra a cipődön. Végignéztem, ahogyan Gruffacsórrá változik. A saját két szememmel láttam. – Ökölbe szorította a kezét. – Még amikor önmaga volt, akkor is borzalmasan éhes volt. Bármit megevett, ami narancssárga volt, bármit, amiről úgy gondolta, csillapítja az étvágyát. De semmi sem segített.

Cath annyit csikorgatta a fogát, hogy belesajdult az állkapcsa. Azt mondták, a Gruffacsór Vigyorira és Margaretre támadt aznap este – pont azután, hogy Vigyori bundája narancssárgává vált, és valószínűleg még mindig érződött rajta a tökös sütemény illata.

A tisztáson pedig az Oroszlánt rabolta el, akinek narancssárgásan aranyló sörénye volt. De a szörnyeteg valószínűleg Cilindriánt kereste, a küldöncöt, aki az első tököt hozta Sakkországból.

A színházban pedig *őt* üldözte a szörny. Még több sütőtöktortát akart.

– Miután másodszorra is átváltozott – morogta Peter, szemét árny fedte –, megbüntettem a tököket.

– Ha jól emlékszem – szólt közbe Hernyó úr –, a Gruffacsór elég sok kalamajkát okozott. *Én* azt mondom, jobb, hogy megszabadultunk tőle.

– Próbáltam megállítani – magyarázta Peter Peter. – Esküszöm. Még egy ketrecet is építettem neki, de képtelen voltam ott tartani. – Arca eltorzult a dühtől. – De nem az ő hibája volt. Hanem a tököké!

Cath addig szorította a korlátot, míg az összes ujja belesajdult.

– Ez nem mentség! Megölted Jestet! A szemem láttára vágtad le a fejét!

– Megölted a feleségemet!

– Meg akartad vele etetni Mary Annt!

– Ki engedte meg, hogy bejöjjön a birtokomra?!

CSATT. CSATT. CSATT.

A Király kalapácsa véget vetett a vitájuknak, és Cath megfeszülő vállai közé húzta a fejét.

– K-köszönjük, Sir Peter, az… öööö… a tanúvallomását. – A Király hangja remegett. – Így hát most már hallottuk a vádlott beszámolóját is. Esküdtek, mi az ítélet?

Az esküdtek a palatábláik fölé hajolva sutyorogtak. Catherine semmit sem hallott abból, amit mondtak. Zúgott a füle, csakis a sárban heverő Jestet látta maga előtt, a nyakára lesújtó fejszét, a saját kettétört szívét.

– Meghoztuk a döntésünket, felség. – Egy varangy beszélt, hártyás kezében palatáblát tartva emelkedett fel. Peter Petert rajzolta rá, amint vigyorogva egy hatalmas tök tetején áll. – Az esküdtek úgy határoztak, hogy Peter Peter *nem bűnös.*

Fülsiketítő volt az éljenzés. A Szív Királyság minden jelen lévő alattvalója ölelkezni kezdett, és torka szakadtából kiabált. Még a Király is megkönnyebbülten kacarászott.

Ez volt a Szív Királyság történetének legborzasztóbb tárgyalása, és mindenki örült, hogy véget ért. A vádlott nem volt bűnös. Mind élhetik tovább az idétlen, jelentéktelen életüket.

Kivéve Catherine-t. A szeme sarkából látta, ahogyan Holló felborzolja a tollait.

Kikapta a kalapácsot a férje kezéből.

– CSENDET! – visította, és olyan erősen verte a kalapáccsal a korlátot, hogy megrepedt a fényesre csiszolt fa.

Az örömujjongásnak vége szakadt.

Egy egész tárgyalóteremnyi arc fordult tátott szájjal a királynő felé. Látták vöröslő arcát, fakó tekintetét. Az egyik teknős visszahúzódott a páncéljába. Egy oposszum összegömbölyödött. Egy strucc megpróbálta a csillogó kvarcpadlóba dugni a fejét, ám nem járt sikerrel.

– Visszautasítom az esküdtszék ítéletét – dühöngött Catherine. – Szív Királynőként bűnösnek nyilvánítom ezt a férfit. Bűnösnek találom a gyilkosság vádjában. Bűnös tolvajlásban, emberrablásban és minden másban is. A büntetése pedig… a fejét akarom. Azonnali hatállyal!

Szavai visszhangot vertek a tárgyalóteremben, a döbbent arcok elkomorultak. Az ott lévők még csak levegőt sem mertek venni.

Catherine egyedül Sir Petert figyelte, akinek arca eltorzult a dühtől a kosz alatt, és a fogait kivillantva vicsorgott.

A zsibbadt dermedtség ismét kezdett eluralkodni Cathen.

– Nem érdemelsz kegyelmet – jelentette ki.

Peter köpködve felelte:

– Nem is akarok tőled semmit!

– D-d-de kedvesem – szólalt meg a Király gyengéden, udvariasan, rémülten. Óvatosan hozzáért, ám Cath azonnal elhúzódott. – Még… még sosem… A Szív Királyságban nincs… Édesem, hiszen nincs is hóhérunk.

Cath ajka megrándult. Pillantása Hollóra vándorolt.

– A Fehér Királynő hóhéra voltál – szólalt meg –, és most az enyém leszel. Szolgálj hűségesen, és akkor mindketten bosszút állhatunk.

Holló hosszasan mozdulatlan maradt, mintha csak egy szobor lenne. Majd szétttárta szárnyait, és lelépett a korlátról. Ahogyan a tinta loccsan a kövön, úgy változott át csuklyás alakká. Arcát árnyak fedték, ujjai a csillogó bárd markolatára fonódtak. Most, a tárgyalóterem fényében Cath látta, hogy a csuklyás köpenyt hollótollak alkotják.

Az őrök hátrálni kezdtek, és egyedül hagyták Peter Petert a terem közepén. Bár a férfi továbbra is dacolt vele, Cath látta, hogy remegni kezd.

Holló árnyéka megnyúlt a padlón, a gyilkos eltörpült mellette. A hóhér a vállára vette a bárdot.

– Halálra ítélem ezt az embert Jest, a Szív Királyság udvari bolondjának meggyilkolásáért.

Cath érzelemmentesen beszélt, már nem fájt sem a szerelem, sem az álmok elvesztése, de még a törött szív sem kínozta. Új korszak virradt a Szív Királyságra, és ő volt a Szív Királynő.

– Üsd le a fejét!

A SZERZŐ JEGYZETE

Avagy miben hasonlít egy holló és egy íróasztal?

SOKAN ÚGY TUDJÁK, hogy amikor a Kalapos feltette megválaszolatlan találós kérdését az *Alice Csodaországban* című könyvben – „Mi a közös egy hollóban és egy íróasztalban?" –, maga Lewis Carroll sem tudta a választ. Azonban sok-sok évnyi nyaggatás után Carroll végül választ adott az *Alice* 1896-os kiadásának előszavában: *„Because it can produce a few notes, tho they are very flat; and it is nevar put with the wrong end in front.*[3]*"* (A helytelenül írt *nevar*, azaz soha szó visszafelé olvasva *raven*, azaz holló. Sajnos ezt a rosszul szedett szót később egy túlbuzgó szerkesztő észrevette és „kijavította", így Carroll elmés szójátéka a későbbi kiadások tulajdonosait már nem szórakoztathatja.)

Mindezt azért írtam le, mert Carroll „hivatalos" válasza szolgált inspirációként számomra, amikor megírtam Jest első fellépését a fekete-fehér bálon a negyedik fejezetben.

Az évek során rengeteg rajongó és olvasó értelmezte a találós kérdést a maga módján. Nagyon büszke voltam arra a válaszra, amit Cilindrián a nyolcadik fejezetben ad („Mert mindkettő tolla tintafekete"), úgy gondoltam, ez bizony egyedül nekem jutott az eszembe, de később rájöttem, hogy tévedtem. Ezt a választ az ifjabb David B. Jodrey-nak tulajdonítják a *The Annotated Alice* című könyvben, ahol számos egyéb briliáns és szórakoztató választ is összegyűjtöttek. (A személyes kedvencem Tony Westontól származik, ő volt az egyik nyertese 1991-ben a *The Spectator* magazin pályázatának: *„ Because a writing-desk is a rest*

[3] A note szó kettős jelentése miatt a szójáték lefordíthatatlan, magyarul nagyjából annyit tesz: „Mert mindkettő jegyzetet/hangjegyeket teremt; és sosem lehet fordítva rakni őket."

for pens and a raven is a pest for wrens.[4]" Úgy sejtem, a szójátékokat igencsak szerető Carrollnak is tetszene ez a válasz.)

Ha már Hollóról van szó, képtelen voltam visszafogni magam, és nem csupán egy nagyszerű szerző művét ferdítettem el ebben a könyvben, hanem kettőét. Holló mondatait gyakran Edgar Allan Poe *A holló* című versének sorai ihlették (és az eredetit számos alkalommal egészen közönséges módon meg is változtattam). Bár az olvasók azt gondolnak a karakterről, amit csak szeretnének, én szeretem Hollót ugyanakként a madárként látni, mint ami a törött szívű narrátort kínozta Poe klasszikus versében. *A holló* először 1845-ben látott napvilágot, húsz évvel az *Alice Csodaországban* megjelenése előtt, és az időpontokat tekintve túlságosan hívogató volt a kettő vegyítésének gondolata ahhoz, hogy letegyek róla.

Végezetül pedig biztos vagyok benne, hogy semelyik olvasót, rajongót vagy kutatót nem lepi majd meg, hogy igencsak szabadon értelmeztem bizonyos dolgokat, nem csupán Carroll történetével és karaktereivel, hanem a viktoriánus Anglia társasági szabályaival kapcsolatban is. Remélem, mindenki megbocsátja a pontatlanságokat, sőt, nagylelkűen akár még a kreativitás számlájára is írja őket, és őszintén remélem azt is, hogy Lewis Carroll szellemét inkább szórakoztatni fogja, semmint megsérteni, hogy kísérletet tettem kibővíteni az ő bolondos, különös, nonszensz világát.

Hiszen mégiscsak Csodaországról beszélünk!

---

[4] lefordíthatatlan szójáték, szó szerinti magyar fordításban: „Mert egy íróasztal tollakat tart, míg egy holló valóságos átok az ökörszemeknek."

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Szeretném azzal kezdeni, hogy elmondom, mennyire hálás vagyok Gregory Maguire-nek, akinek fantasztikus írásai, *A boszorkány* és a *Confessions of an Ugly Stepsister* ihlették ezt a regény. Évekkel ezelőtt épp együtt ebédeltem a kiadói csapattal, mesékről és gonosztevőkről beszélgettünk, amikor felsóhajtottam: „Bár Gregory Maguire megírná a Szív Királynő eredettörténetét!" Erre a külföldi jogokkal foglalkozó ügynököm, Cheryl Pientka rám nézett, és így szólt: „Marissa, miért nem írod meg *te?"* Szóval hatalmas köszönettel tartozom Cherylnek, amiért rámutatott a nyilvánvalóra, valamint Jill Grinbergnek és az egész csapatnak a Jill Grinberg Literary Managementnél, amiért végig bátorítottak, megosztották velem a bölcsességüket, és lelkesedtek a projekt iránt.

Elmondhatatlanul hálás vagyok Jean Feiwelnek, Liz Szablának és a rengeteg, de tényleg *nagyon-nagyon* sok elhivatott és tehetséges embernek a Macmillan Children's Publishing Groupnál, akik hittek bennem, és akik annyira büszkék a könyvekre, amiket kiadnak. Annyira boldog vagyok, hogy veletek dolgozhattam!

És köszönet illeti Lewis Carrollt, aki százötven évvel ezelőtt megalkotta az irodalom néhány legemlékezetesebb szereplőjét. Nem tudom, sikerült-e kellő tisztelettel hozzányúlni ehhez a világhoz, de minden tőlem telhetőt megtettem.

Köszönöm a férjemnek, Jesse-nek, a gyönyörű kislányainknak, Sloane-nek és Delaney-nek, valamint az összes barátomnak és a

családomnak, akik szeretettel, csodával és Vigyori-féle mosolyokkal töltik meg az életemet.

És végül szeretnék köszönetet mondani anyukámnak, aki már nagyon régen felkeltette az érdeklődésemet az *Alice* iránt a halloweeni Szív Királynő-jelmezével, az *Alice Csodaországban*-karácsonyfadíszekkel, valamint az *Alice*-szobrocskákból, -zenedobozokból és egyebekből álló gyűjteményével. Ezt a könyvet neked ajánlom.